

Джоан Роулинг

Хари Потър и
Нечистокръвния принц

Неофициален и некомерсиален превод.
Всички права запазени и принадлежат на тези, на които принадлежат.

1. Другият Министър

Наближаваше полунощ и Министър-Председателят седеше сам в офиса си, четейки едно резюме, което се плъзваше през мозъка му, без да оставя и най-малката следа от разбиране. Той очакваше обаждане от Президента на една далечна държава и между чуденето кога проклетият човек ще се обади и опита да подтисне неприятните спомени, от които беше една изморителна и трудна седмица, нямаше много място в главата му за нищо друго. Колкото повече се опитваше да се фокусира върху напечатаното на листа хартия пред него, толкова по-ясно Министърът можеше да види злорадващите лица на неговите опоненти. Един специфичен опонент се бе появил по новините не само за да изброи всичките ужасни неща, които се бяха случили миналата седмица (като че ли на някой му е трябвало да си го припомня), но и също да обясни защо всяко едно от тях беше вина на правителството.

Пулсът на Министър-Председателя се учести при самата мисъл за тези обвинения, защото те нито бяха честни, нито верни. Как по дяволите правителството е трябвало да спре моста да се срути? Беше скандално да твърдят, че никой не е харчил достатъчно пари за тези мостове. Мостът беше на по-малко от десет години и най-добрите експерти се изгубиха в опита си да обяснят как мостът се е разцепил точно на две, изпращайки една дузина коли в дълбините на реката отдолу. И как смееше някой да твърди, че липсата на полицаи беше причина за тези две ужасни и добре замислени убийства? Или че правителството е трябвало да предвиди по някакъв начин ужасния ураган в Уест Каунтри, който бе причинил толкова много щети – на хората и на имуществото.

И беше ли вина на Министъра, че един от неговите млади Министри, Хърбърт Корли, беше избрал точно тази седмица да се държи така странно и да каже, че отива да прекара повече време със семейството си?

– Мрачно настроение е обхванало страната, – бе заключил опонента, без дори да се опитва да прикрие широката си усмивка.

И за съжаление бе напълно прав. Министър-Председателят го чувстваше; хората наистина изглеждаха по-мизерни от обикновено. Дори времето бе мрачно; всичката тази студена мъгла в средата на юли... не беше наред, не беше нормална...

Той преобърна втората страница от резюмето, видя колко е дълго и

се отказа. Разтягайки ръце над главата си, той огледа тъжно офиса си. Беше красива стая, с прекрасна мраморна камина, която стоеше пред дългите прозорци, които бяха затворени поради необичайното застудяване. Леко потръпвайки, Министърът се изправи и отиде до прозорците, гледайки мъглата, която се докосваше до прозореца. Беше тогава, когато той стоеше с гръб към стаята, когато чу леко прокашляне зад него. Той замръзна нос-в-нос със своето изплашено отражение в тъмното стъкло. Той познаваше това кашляне. Беше го чувал и преди. Той се обърна много бавно и се изправи пред празната стая.

– Ехо? – каза той, опитвайки се да звучи по-смел, отколкото се чувстваше.

За един кратък момент той си позволи невъзможната надежда, че никой няма да му отговори. Обаче някой му отвърна моментално, един решителен глас, който звучеше така, все едно четеше подготвено изявление. Идваше от – както министъра предположи от първото покашляне – малката маслена картина в далечния край на стаята.

– До Министър-Председателят на мъглите. Трябва да се срещнем, спешно. Моля отговорете незабавно. Ваш, Фъдж.

И мъжът в картината се вгледа в Министъра.

– Ами, – каза той, – вижте, сега не е подходящото време за мен... В момента очаквам телефонно обаждане... от президента на...

– Това може да бъде пренагласено, – каза моментално портрета.

Сърцето на Министър-Председателят потъна. Беше го страх от това.

– Но наистина аз се надявах да говоря...

– Ще уредим президента да забрави за обаждането. Той ще ви се обади утре, а не днес, – каза малкото човече. – Моля бъдете любезни да се обадите веднага на господин Фъдж.

– Аз... ох... добре. – каза Министъра тихо. – Да. Ще се видя с Фъдж.

Той побърза да стигне до бюрото си, оправяйки вратовръзката си по пътя. Той току-що бе седнал и променил изражението на лицето си, надявайки се то да бъде спокойно и безгрижно, когато ярки зелени пламъци изкочиха в мраморното му огнище. Гледайки, той се опитваше да не изглежда много изненадан или стреснат, когато един пълен човек изкочи, въртейки се като пумпал. Само след няколко секунди той излезе от камината и изтръска мантията си върху античният килим на Министъра, държейки лимонено-зелено бомбе в ръка.

– Ах... Министър-Председателю, – каза Корнелиус Фъдж, крачейки

с протегнатата ръка. – Радвам се да ви видя отново.

Министър-Председателят не можеше да отвърне на комплиментата и затова не каза нищо. Не се радваше особено, че отново се среща с Фъдж, чийто чести посещения, освен че бяха алармиращи, обикновено вещаеха неприятности.

Още повече, че Фъдж изглеждаше измъчен. Той беше по-слаб, по-плешив, по-мрачен и лицето му се бе сбръчкало.

Министър-Председателят бе виждал подобно изглеждащи политици и знаеше, че това вещае нещо лошо.

– Как мога да ви помогна? – каза той, здрависвайки се с Фъдж, и посочвайки му да седне на стола пред бюрото.

– Трудно ми е да започна, – промърмори Фъдж, придърпвайки стола към себе си и поставяйки зеленото си бомбе на коленете си. – Каква седмица, каква седмица...

– И вие ли сте имали лоша? – попита Министър-Председателят, опитвайки да се изрази така, че да излезе, че има достатъчно на панцицата си и без Фъдж да му слага допълнително.

– Да, разбира се, – каза Фъдж, потърквайки очите си от умора и гледайки изтощено Министър-Председателя. – Моята седмица бе същата като вашата. Мостът Брокдейл, убийствата Боунс и Ванс... да не споменаваме за шумотевицата в Уест Каунтри...

– Вие-въ-вашиите-искам да кажа, че някои от вашите хора са-са били замесени в тези-тези неща?

Фъдж изглежда сурово Министър-Председателят.

– Разбира се, че са били, – каза той. – Сигурно вече сте осъзнали какво става?

– Аз... – заекна Министър-Председателят.

Точно това поведение го караше толкова да не харесва посещенията на Фъдж. Все пак, той бе Министър-Председателят и не обичаше да го карат да се чувства като арогантен ученик. Ала разбира се, винаги беше така, още от първия момент, в който той бе срещнал Фъдж, още веднага щом бе станал Министър. Той си го спомняше сякаш беше вчера и знаеше, че спомените ще го преследват до деня на смъртта му. Той бе седял в същия този офис, наслаждавайки се на триумфа, за който мечтаеше от години, когато чу някой да кашля, също както тази вечер, и се обърна за да открие, че грозният малък портрет се опитва да го заговори, съобщавайки, че Министърът на Магията ще пристигне и ще се представи всеки момент.

Естествено, той си помисли, че дългата кампания и умората от

изборите го е накарала да си въобрази. Той бе съвършено изплашен, че някакъв портрет му говори, въпреки че това бе далече от това, което почувства когато току-що обявеният магьосник бе изкочил от камината и бе разтърсил ръката му.

Той бе останал безмълвен по време на любезното обяснение на Фъдж за вещици и магьосници, които живеели измежду хората, и че той нямаше да има нужда да се безпокои за тях, защото Министерството на Магията се занимава с тях и предотвратява цялата не-магическа популация да забележи, че те въобще съществуват. Това обаче бе много сложна работа, както самият Фъдж бе казал, която включва от отговорно използване на метли до държане на Драконовата популация под контрол (тук Министър-Председателят си спомни, че бе стиснал здраво бюрото си за подкрепа). След което Фъдж бе потупал бащински шашнатия Министър.

– Не се безпокойте, – бе казал той, – има вероятност никога да не ме видите повече. Ще ви притесня едва когато има нещо наистина сериозно при нас, което може да има ефект и върху мъгълите – не-магическия народ, исках да кажа. Иначе – живеете си живота. О, и бих казал, че вие го приехте по-добре, отколкото предшественикът ви. Опита се да ме изхърли през прозореца – помислил си, че съм някаква измислица на противниците му. –

В този момент Министър-Председателят най-накрая бе възвърнал гласа си.

– Вие – вие... не си измисляте, нали?

Това бе неговата последна, отчаяна надежда.

– Не, – каза Фъдж нежно. – Не, страхувам се, че не. Виджте.

И той бе превърнал чашата за чай на Министъра в морско свинче.

– Но тогава, – каза Министър-Председателят с треперлив глас, – защо предишният Министър не ме предупред?

Тук Фъдж се засмя.

– Но, скъпи Министре, вие бихте ли казали някога на някого за това?

Все още хихикайки, Фъдж бе метнал някаква пудра в камината, беше стъпил в светлозелените пламъци и бе изчезнал със свистящ звук. Министър-Председателят бе останал неподвижен и бе осъзнал, че няма да посмее да разкаже тази случка на нито една душа докато бе жив, но и без това – кой ли би му повярвал?

Шокът бе отнел известно време да премине. Известно време той се бе опитвал да се убеди, че Фъдж е просто една халюцинация, която се

дължи на безсънните нощи по време на изтощителната му кампания. В напразен опит да се отърве от всичко напомнящо му на случая, той бе дал морското свинче на племенницата си и бе инструктирал секретаря си да сваля портрета на грозния малък човек, който бе оповестил пристигането на Фъдж. Но за негово учудване, оказа се невъзможно портретът да се сваля.

Когато няколко дърводелеца, един или двама строители, историк по изкуството и Министърът на Финансите неуспешно се бяха опитали да отлепят портрета от стената, Министър-Председателят бе принуден да изостави опита си и просто реши да се надява, че това нещо ще си остане неподвижно и тихо до края на мандата. Понякога с края на окоето си той бе виждал обитателя на картината да се прозява, да си чеше носа; даже един или два пъти бе напуснал рамката си, оставяйки нищо освен едно кафяво платно зад себе си. Обаче той се бе тренирал да не гледа често картината и винаги да си казва, че просто си въобразява, когато нещо такова се случеше.

Обаче след три години, във вечер много като тази, Министър-Председателят бе сам в офиса си, когато портретът отново бе оповестил пристигането на Фъдж, който бе изкочил от камината – целият подгизнал и изглеждайки паникьосан. Преди Министър-Председателят да може да попита, защо капе по килима му, Фъдж започна да обяснява за затвор, който Министър-Председателят не бе чувал, за човек на име *Се-риозният* Блек, за нещо, което звучеше като Хогуортс и за момче, наречено Хари Потър, и всичко това нямаше никакъв смисъл за Министъра.

– ...Току-що идвам от Азкабан, – задъхал се бе Фъдж, изтисквайки голямо количество вода от бомбето си в джоба си. – Средата на Северното море, нали знаете, неприятен полет... Дименторите беснеят... – той потръпна – Никога не е имало бягство преди. Както и да е, трябваше да дойда при вас. Блек е известен убиец на мъгли и може би планира да се присъедини към Вие-знаете-кой... но, разбира се, вие не знаете кой е Вие-знаете-Кой! – Той се бе втренчил безнадеждно в Министъра за момент; после каза: – Е, седнете, седнете, по-добре да ви обясня... дайте да пийнем малко уиски...

На Министър-Председателя никак не му бе харесало да му нареждат да седне в собствения си офис, още повече да му предлагат от собственото му уиски, но седна въпреки всичко. Фъдж бе извадил пръчката си и бе измагьосал две големи чаши, пълни с кехлибарена течност от въздуха, беше бутнал една от тях в ръката на Министъра и бе придърпал един стол. Фъдж беше говорил повече от час. По едно време бе отказал

да каже определено име на глас, затова го бе написал на лист хартия, което бе набутал в свободната ръка на Министър-Председателя. Когато най-накрая Фъдж се бе изправил да си тръгне, Министър-Председателят се бе изправил също.

– Значи мислите, че... – той бе хвърлил един бегъл поглед към името в лявата му ръка, – Лорд Вол...

– Този-Който-Не-бива-Да-Се-Назовава! – озъби му се Фъдж.

– Съжалявам... значи мислите, че този Този-Който-Не-бива-Да-Се-Назовава е жив?

– Ами, Дъмбълдор твърди, че е жив, – каза Фъдж, закопчавайки мантията си, – но така и не го намерихме. Ако ме питате, и да е жив, не е опасен, поне без подкрепа, затова Блек е този, за който трябва да се тревожим. Ще предупредите хората, нали? Прекрасно. Е, надявам се да не се виждаме пак, Министър-Председателю! Лека нощ.

Но те се бяха видяли отново. По-малко от година по-късно един изтормозено изглеждащ Фъдж се бе появил от въздуха в офиса на Министър-Председателя, за да го осведоми, че е имало малко обезпокояване по време на Световното Първенство по Коидич (или поне му бе прозвучало така), и че няколко мъгъла са били „замесени“, но не бивало Министър-Председателят да се тревожи от факта, че Тъмният Знак се бе появил отново, което не значело нищо; Фъдж бе сигурен, че е било просто един инцидент, а офисът за Връзка с мъгълите се бе заел с всички модификации на паметта, докато говореха.

– О, да, за малко да забравя, – бе добавил Фъдж. – Внасяме три чужди дракона и един сфинкс за Тримагическия Турнир, дискретно, но от Отдела за Регулиране и Контрол на Магическите Създания ми казаха, че е нужно да ви осведомя, че внасяме много опасни създания в държавата.

– Аз... какво... дракони? – издърдори Министър-Председателят.

– Да, три, – каза Фъдж. – И един сфинкс. Е, желая ви приятен ден.

Министър-Председателят се бе надявал, че драконите и сфинксове ще бъдат най-лошото, но не. По-малко от две години по-късно, Фъдж бе изкочил от огъня отново, този път с новините, че е имало масово бягство от Азкабан.

– Масово бягство? – бе повторил Министър-Председателят стреснато.

– Няма нужда да се притеснявате, няма нужда! – бе извикал Фъдж вече с един крак в пламъците. – Ще ги заловим за нула време – само реших, че трябва да знаете.

И преди Министър-Председателят да може да извика „Я чакайте малко!“, Фъдж бе изчезнал в дъжд от зелени искри. Каквото и да казваха пресата и опозицията, Министър-Председателят не бе глупав човек. Не му бе убегнало да забележи, въпреки уверенията на Фъдж на първата им среща, че те се срещат доста често, или че всеки път, когато Фъдж излизаше от огъня, той изглеждаше все по-нервен. Колкото и да не обичаше да мисли за Министъра на Магията (или както той наричаше Фъдж в главата си Другият Министър), Министър-Председателят не можеше да прави друго освен да се страхува от следващия път, когато Фъдж го снабди с още по-лоши новини. Затова при вида на Фъдж, който излизаше от огъня за пореден път, изглеждайки раздърпан, раздразнителен и изненадан, че Министър-Председателят не знае защо точно е дошъл, бе най-лошото нещо, което се бе случило през тази наистина мрачна седмица.

– Откъде да знам какво става в... ъм... магьосническата общност? – озъби се Министър-Председателят. – Аз имам държава, която да управлявам, и достатъчно грижи в момента и без...

– Ние имаме същите грижи, – прекъсна го Фъдж. – Мостът Брокдейл не беше износен. Това не бе истински ураган. Тези убийства не бяха извършени от мъгли. И семейството на Хърбърт Корли (или Чорли) би било в безопасност без него. Направихме споразумение с болницата Св. Мънго да бъде преместен там. То трябва да влезе в сила довчера.

– Какво искате... страхувам се, че аз... какво? – ревна Министър-Председателят.

Фъдж си пое дълбоко въздух и каза:

– Министър-Председателю, наистина много съжалявам, че трябва да ви го кажа, но той се върна. Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава се върна.

– Върнал се е? Когато казвате, че се е *върнал*... значи, че той е жив? Искам да кажа...

Министър-Председателят потърси в паметта си детайлите от онзи ужасен разговор от преди три години, когато Фъдж му бе разказал за един магьосник, който бе най-страшен от всички, магьосник, който бе извършил хиляди ужасни престъпления преди мистериозното му изчезване преди петнадесет години.

– Да, жив е. – каза Фъдж. – Така де – не знам – жив ли е човек, който не може да бъде убит? Наистина не разбирам и Дъмбълдор не иска да обясни като хората – но както и да е, той има тяло и си ходи, говори, и убива, затова предполагам, че за целта на нашият разговор, да, той е

жив.

Министър-Председателят не знаеше как да отговори, но упоритият му навик да изглежда информиран за всичко, за което ставаше дума, го караше да си спомни всички детайли от предишните разговори.

– Сериозният Блек с... ъм... Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава ли е?

– Блек? Блек? – каза Фъдж разсеяно, въртейки бомбето в ръцете си. – Искате да кажете Сириус Блек? Брадата на Мерлин, не! Блек е мъртъв. Изглежда, че ние сме... ъъ... сме сгрешили относно Блек. Бил е невинен. Даже не е бил в съюз с Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава. Искам да кажа, – той добави, въртейки бомбето си още по-бързо, – всички доказателства сочеха към него – имахме поне петдесет свидетеля – но както и да е, той е мъртъв. Убит, по-точно. В сградата на Министерството на Магията. Ще има и разследване...

За свое огромно учудване, Министър-Председателят почувства малка доза съжаление към Фъдж. Но бе почти моментално засенчено от мисълта, че колкото и да бе невеж в изскачането от огнища, засега нямаше нито едно убийство в неговото правителство... поне не досега...

Докато Министър-Председателят тайно потропваше по бюрото си, Фъдж продължи:

– Но да оставим Блек. Работата е там, че сме във война, Министър-Председателю, и трябва да предприемем мерки.

– Във война? – повтори Министър-Председателят нервно. – Сигурно това бе малко пресилено?

– Хората, които избягаха от Азкабан през януари, са се присъединили към Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава, – каза Фъдж, говорейки все по-бързо и въртейки бомбето си толкова бързо, че то бе само една зелена мъглявина. – След като вече се показаха, те всяват хаос. Мостът Брокдейл – той го направи, Министър-Председателю, заплаши ни с голямо убийство на мъгли, ако не се присъединя към него...

– Боже мили! Значи вие сте виновни за смъртта тези хора, които загинаха. А на мен ми се наложи да отговарям на въпроси за ръждясали основи и разядени спойки и кой знае още какво! – каза Министър-Председателят бясно.

– Моя вина? – каза Фъдж. – Искате да кажете, че вие бихте се оставили да бъдете изнуден така?

– Може би не, – каза Министър-Председателят ставайки и сновейки из стаята, – но бих положил всички усилия изнудвачът да бъде заловен, преди да може да направи каквото и да е било!

– Да не би да мислите, че вече не бях положил всички усилия? – изска Фъдж разгорещено. – Всеки Аврор в Министерството се опитваше – и още се опитва – да го намери, да залови неговите последователи, но става така, че си говорим за най-могъщия магьосник на всички времена, магьосник, който е избягвал да бъде заловен три десетилетия.

– Значи предполагам, че ще ми кажете, че той е причинил и урагана в Уест Каунтри? – каза Министър-Председателят, усещайки, че става все по-нервен. Беше вбесяващо да научи причината за всички тези ужасни случаи и да не може да каже на хората; беше по-лошо отколкото когато мислеха, че вината е на правителството.

– Това не беше ураган. – каза Фъдж отчаяно.

– Моля!? – изрева Министър-Председателят, сега определено тъпчейки нагоре-надолу. – Изкоренени дървета, разбити покриви, изкривени улични лампи, ужасни наранявания...

– Бяха смъртожадни, – каза Фъдж. – Последователите на Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава. И... и подозираме, че има намеса и на великани.

Министър-Председателят спря, все едно се беше блъснал в невидима стена.

– Каква намеса?

Фъдж направи гримаса.

– Той използва великани последният път, когато искаше да постигне грандиозен ефект. Офиса за Информация работи денонощно, основан е екип от Забравители, които модифицират паметта на мъгълите, видели какво наистина се е случило, също така по-голямата част от Отдела за Регулиране и Контрол над Магическите Създания търчи нагоре-надолу из Сомърсет, не може да намери великана – въобще е едно голямо бедствие.

– Айде бе! – каза Министър-Председателят разгневено.

– Не мога да отрека, че моралът в Министерството е нисък, – каза Фъдж. – Не стига това, а и загубихме Амелия Боунс.

– Кого сте загубили?

– Амелия Боунс. Ръководител на Отдела за Изпълняване на Магическите Закони. Мислим, че Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава я е убил лично, защото тя бе много надарена вещица, и – и всички доказателства сочат, че не се е дала лесно.

Фъдж прочисти гърлото си и с усилие спря да върти бомбето си.

– Но това убийство беше по вестниците, – каза Министър-Председателят, моментално отклонен от гнева си. – Нашите вестници. Амелия

Боунс... пишеше, че била средна на възраст жена, която живеела сама. Беше много... много противно убийство, нали? Много гласност му дадоха. Полицията е объркана.

Фъдж въздъхна.

– Е, разбира се, че ще са объркани. Убита е в стая, която е била заключена отвътре. Ние, от друга страна, знаем кой го е направил, но това не ни приближава до залавянето му. И също така Емилиан Ванс, може би не сте чували за това...

– О, напротив. – каза Министър-Председателят. – Случи се точно зад ъгъла. Вестниците гръмнаха: *Нарушаване на реда и закона в задния двор на Министър-Председателя...*

– И като за капак на всичко, – каза Фъдж, почти без да слуша Министър-Председателя, – имаме диментори, които се разхождат навсякъде и нападат хора отляво, отдясно и в центъра...

В едно далечно, щастливо време, това не би имало никакъв смисъл за Министър-Председателят, но той бе по-мъдър сега.

– Мислех, че Дименторите пазят затворниците в Азкабан? – каза той предпазливо.

– Пазеха го, – каза Фъдж с досада. – Но вече не. Зарязали са затвора и са се присъединили към Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава. Няма да се преструвам, че това не беше очаквано.

– Но, – каза Министър-Председателят с чувство за приближаващ ужас, – не ми ли казахте, че това са същества, които изсмукват щастието и надеждата от хората?

– Точно така. И се размножават. Това причинява мъглата.

Министър-Председателят потъна, с омекнали колене, в най-близкия стол. Мисълта, че невидими създания вилнеят, източвайки щастието на гласоподавателите му, го караше да припадне.

– Ала моля ви се, Фъдж – трябва да направите нещо! То е ваша отговорност като Министър на Магията!

– Скъпи мой Министър-Председателю, нима наистина вярвате, че аз съм Министър на Магията след всичко, което се случи? Уволниха ме преди три дни. Още преди две седмици цялото магьосническо общество се бе развикало, че е време да напусна. За първи път ги видях толкова обединени за целия си мандат! – каза Фъдж със смел опит да се усмихне.

Министър-Председателят загуби дар-слово. Въпреки че бе възмутен от позицията, в която бе поставен, той не можеше да не изпита съжеление към подтиснатият човек, който седеше пред него.

– Много съжалявам, – каза той накрая. – Има ли нещо, което мога да направя?...

– Много мило от ваша страна, Министър-Председателю, но няма какво. Изпратиха ме тук, за да ви изясня сегашните събития и да ви представя моя последовател. Мислех, че вече ще бъде тук, но, разбира се, е много зает в момента – с всичко, което се случва...

Фъдж се обърна към портрета на грозния малък човек с дългата и къдрава сребърна перука, който ровеше в ухото си с края на едно перо.

Забелязвайки, че Фъдж го гледа, портретът каза:

– Ще дойде след малко, в момента довършва писмо до Дъмбълдор.

– Желая му късмет, – каза Фъдж, за първи път звучейки кисело. – Писах на Дъмбълдор по два пъти на ден през изминалите две седмици, но не ще да се мръдне. Ако беше подготвен, може би щеше да убеди момчето, и аз щях още... е, може би Скримджър ще успее.

Фъдж замлъкна, но тишината бе прекъсната веднага от портрета, който изведнъж заговори със своя официален глас.

– До Министър-Председателят на мъгълите. Моля да се срещнем. Спешно. Моля отговорете незабавно. Руфъс Скримджър, Министър на Магията.

– Да, да, добре, – каза Министър-Председателят разсеяно и почти потрепна, когато пламъците в камината станаха зелени и втори магьосник изскочи въртейки се, като след няколко секунди стъпи на античния килим. Фъдж се изправи и след няколко секунди колебание Министър-Председателят стори същото, гледайки как новодошлият се изправя, изтупва черната си мантия и се оглежда наоколо.

Първата мисъл на Министър-Председателя бе, че Руфъс Скримджър прилича на стар лъв. Имаше сиви ивици в приличащата му на грива светлокафява коса и в рунтавите му вежди; имаше жълтеникави очи, скрити зад очила с телени рамки и походката му беше с големи леки крачки, въпреки че ходеше леко прегърбен. Той излъчваше проникателност и упоритост; Министър-Председателят помисли, че е разбрал защо магьосническото общество предпочита Скримджър пред Фъдж в тези опасни времена.

– Как сте? – каза Министър-Председателят учтиво, протягайки ръката си.

Скримджър я стисна бързо, оглеждайки стаята, след което извади пръчката си изпод мантията си.

– Фъдж каза ли ви всичко? – попита той, отивайки до вратата, и почука ключалката. Министър-Председателят чу как тя се заключва.

– Ъм-да, – каза Министър-Председателят. – И бих предпочел врата да бъде отключена, ако нямате нищо против.

– Предпочитам да не ни прекъсват, – каза Скримджър кратко, – или да ни наблюдават, – добави той, посочвайки с пръчката си към пердетата, които закриха прозорците. – Така, аз съм доста зает човек, затова да се захващаме за работа. Първо да обсъдим охраната ви.

Министър-Председателят се изправи с цялата си височина и отговори:

– Аз съм перфектно доволен от охраната си, много благо...

– Е, ние не сме, – отсече Скримджър. – Няма да стане много приятно за мъгълите, ако Министър-Председателят им бъде поставен под проклятието Империиус. Новият ви секретар...

– Няма да махна Кингли Шакълболт, ако това намекувате, – каза Министър-Председателят разгорещено. – Той е много ефективен и върши два пъти повече работа от останалите...

– Това е, защото е магьосник, – каза Скримджър без да се усмихва. – Прекрасно обучен Аврор, назначен за вашата защита.

– Чакайте малко! – заяви Министър-Председателят. – Не можете проста така да прашате хора в офиса ми, аз решавам кой ще работи за мен.

– Мислех, че сте доволен от Шакълболт? – каза студено Скримджър.

– Аз... така де, бях.

– Значи няма проблем? – каза Скримджър.

– Аз... е, само да продължава да си върши работата ъм... перфектно. – каза неуверено Министър-Председателят, но Скримджър не го чу.

– Сега, за Хърбърт Корли – вашият Младши Министър, – продължи той. – Този, който забавлява хората, мислейки, че е патица.

– Какво за него? – попита Министър-Председателят.

– Това определено е реакция от неправилно направено проклятие Империиус, – каза Скримджър. – Размътило му е мозъка, но може да бъде опасен.

– Но той само квака! – каза Министър-Председателят слабо. – Сигурно малко почивка... може би по-малко пиене...

– Екип от Лечители в Св. Мънго го изследват в момента. Засега се е опитал да удуши трима от тях. – каза Скримджър. – Мисля, че ще е най-добре да го отстраним от мъгълското общество за известно време.

– Аз... ами... той ще се оправи, нали? – каза Министър-Председателят загрижено.

Скримджър сви рамене, запътвайки се към камината.

– Е, това е всичко, което исках да кажа. Ще ви държа в течение, Министър-Председателю – или ако съм прекалено зает да дойда лично, ще изпращам Фъдж. Той се съгласи да остане като консултант.

Фъдж се опита да се усмихне, но не успя; изглеждаше все едно че има зъбобол. Скримджър вече претърсваше джобовете си за мистериозната пудра, която правеше огъня зелен. Министър-Председателят се вгледа за момент безнадеждно в двамата и тогава думите, които той се беше опитвал да подтисне, най-накрая изскочиха от него.

– Но да му се не види – вие сте магьосници! Можете да правите магии! Със сигурност можете да оправите... ами... всичко!

Скримджър се обърна бавно на мястото си и замени недоверчив поглед с Фъдж, който този път успя да се усмихне, и каза любезно:

– Проблемът е, Министър-Председателю, че и другата страна също може да прави магии.

И с това двата магьосника стъпиха един след друг в яркия зелен огън и изчезнаха.

2. Улица „Спинърс Енд“

На много мили оттам студената мъгла, която се притискаше до прозорците на Министър-Председателя, се носеше над една мръсна река, която течеше между покрити с боклуци брегове. Огромният комин на една изоставена мелница стърчеше зловещо и мрачно. Нямаше никакъв звук освен шепота на черната вода и нямаше следа от живот освен една мършава лисица, която душеше за останки от риба във високата трева.

Но тогава с едно много тихо „пук“ една тънка, качулата фигура се бе появила от въздуха на брега на реката. Лисицата замръзна, наблюдавайки внимателно този нов феномен. Фигурата се огледа и след това закрачи леко, а мантията ѝ шумолеше по тревата.

Но тогава с едно още по-силно „пук“ друга качулата фигура се бе материализирала.

– Чакай!

Резкият вик стресна лисицата, която вече беше легнала в гъстълака. Изкочи от скривалището си и тръгна да бяга нагоре по брега. Лумна зелена светлина, чу се скимтене и лисицата падна на земята мъртва.

Втората фигура я преобърна с крак.

– Само лисица, – каза женски глас под качулката. – Помислих, че е Аврор... Сиси, чакай!

Но жертвата ѝ, която бе спряла и се бе обърнала накъдето се бе появила зелената светлина, вече се катереше нагоре по брега, където лисицата бе току-що умряла.

– Сиси... Нарциса... слушай ме...

Втората жена хвана първата за ръката, но тя я отблъсна.

– Връщай се, Бела!

– Трябва да ме изслушаш!

– Достатъчно те слушах. Решила съм. Остави ме на мира!

Жената, наречена Нарциса, се изкачи на брега, където стари перила разделяха реката от една тясна павирана улица. Другата жена, Бела, я следваше. Те стояха една до друга, гледайки редиците от разнебитени, тухлени къщи с прозорци, потънали в мрака.

– Той живее тук? – каза Бела с презрение. – Тук? В това мъгълско бунище? Ние сигурно сме единствените от нашия вид, които сме...

Но Нарциса не слушаше; тя беше преминала по перилата и бързаше нагоре по пътя.

– Сиси, чакай!

Бела я следваше, а мантията ѝ се вееше зад нея; тя видя как Нарциса се стрелна между къщите към друга идентична улица. Някои от уличните лампи бяха развалени; двете жени тичаха ту в светлината, ту в непрогледна тъмнина. Преследвачът настигна жертвата си точно когато завиваше зад ъгъла, този път успявайки да я задържи за ръката и обръщайки я, за да бъдат една срещу друга.

– Сиси, не бива да го правиш, не можеш да му вярваш...

– Черният Лорд му вярва, нали?

– Черният Лорд е... мисля, че е... сгрешил. – задъха се Бела, а очите ѝ блеснаха под качулката ѝ, докато оглеждаха дали наистина са сами. – Наредиха ни да не говорим с никого относно този план. Това ще бъде предателство към Черният Лорд.

– Пусни ме, Бела! – озъби се Нарциса, извади магическата си пръчка изпод мантията и я насочи заплашително в лицето на другата.

Бела се изсмя.

– Сиси, собствената ти сестра? Не би...

– Няма нещо, което не бих направила сега! – въздъхна Нарциса с нотка истерия в гласа си. Докато свалеше пръчката си като нож, се появи нова светлина. Бела пусна ръката на сестра си като изгорена.

– Нарциса!

Но Нарциса бе избързала напред. Потривайки ръката си, преследвачът ѝ я последва, спазвайки дистанция, докато навлизаха все по-надълбоко в лабиринта от тухлени къщи. Най-накрая Нарциса забърза нагоре по една улица, наречена „Спинърс Енд“, над която стърчеше комина на мелницата, подобен на огромен пръст. Стъпките ѝ отекваха на паважа, докато тя преминаваше покрай заковани и счупени прозорци; най-накрая стигна до последната къща, от която струеше слаба светлина.

Тя почука на вратата преди Бела, проклинайки под носа си, да я беше настигнала. Заедно те стояха чакайки и задъхвайки се, вдишваха миризмата на мръсната река, която се носеше с нощния бриз. След няколко секунди те чуха движение зад вратата и тя се отвори. Част от човек можеше да бъде забелязана как ги наблюдава, човек с дълга черна коса, която бе образувала завеса пред едно бледо лице и черни очи.

Нарциса свали качулката си. Лицето ѝ беше толкова бледо, че изглеждаше все едно блести в мрака; дългата руса коса, която се спускаше надолу, ѝ придаваше вид на удавник.

– Нарциса! – каза мъжът, отваряйки вратата така, че малко светлина и падна върху сестра ѝ. – Каква приятна изненада!

– Сивъръс. – каза тя с пресилен шепот. – Може ли да говоря с теб? Спешно е.

– Ама разбира се.

Той се отдръпна, за да ѝ позволи да влезе. Без да свали качулката си, сестра ѝ влезе без покана.

– Снейп, – каза тя рязко, докато минаваше покрай него.

– Белатрикс, – отговори ѝ той, а устата му леко се изкриви в подигравателна усмивка, докато затваряше вратата.

Те бяха влезли направо в малката всекидневна, която изглеждаше като затворническа килия. Стените бяха напълно покрити с книги, повечето с корици от черни и кафяви кожи; изгъркан диван, старо кресло и разнебитена маса бяха подредени в кръга от светлина, хвърлен от свещника, който висеше от тавана. Във въздуха се чувстваше пренебрежение към мястото, като че ли беше необитаемо.

Снейп посочи на Нарциса да седне на дивана. Тя свали мантията си, остави я настрана и седна, гледайки белите си и треперещи ръце, свити в скута ѝ. Белатрикс свали качулката си по-бавно. С черна коса, колкото руса бе косата на сестра ѝ, с тежки клепахи и силна челюст, тя не сваляше погледа си от Снейп, докато отиваше зад сестра си.

– Е, с какво мога да ви помогна? – попита Снейп, сядайки в канапето срещу двете сестри.

– Ние... ние сме сами, нали? – попита тихо Нарциса.

– Да, разбира се. Е, Опаш е тук, но не броиме паразитите, нали?

Той посочи с пръчката си стената с книги зад него и с шумен трясък се отвори една скрита врата, разкривайки тясно стълбище, на което стоеше замръзнал малък човек.

– Както очевидно си разбрал, Опаш, имаме гости, – каза лениво Снейп.

Човекът бавно и прегърбено слезе по последните няколко стъпала и влезе в стаята. Той имаше малки и воднисти очи, заострен нос и се усмихваше глупаво. Лявата му ръка милваше другата, която изглеждаше така, сякаш е надянал сребърна ръкавица.

– Нарциса! – каза той с писклив гласец, – и Белатрикс! Колко мило...

– Опаш ще ни донесе напитки, ако желаете, – каза Снейп. – А после ще се върне в стаята си.

Опаш потръпна, сякаш Снейп го бе замерил с нещо.

– Аз не съм ти слуга! – изцвърча той, избягвайки погледа му.

– Наистина? Смятах, че Черният Лорд те изпрати тук за да ми

асистиращ.

– Да ти асистирам, да – но не да ти нося напитки, или да ти чистя къщата!

– Опаш, и представа си нямах, че копнееш за по-опасни задачи, – каза Снейп с насмешка. – Това лесно може да бъде уредено: ще говоря с Черния Лорд...

– Сам мога да говоря с него, ако искам!

– Разбира се, че можеш, – каза Снейп подигравателно. – Но през това време ни донеси напитки. Малко от елфското вино би било хубаво.

Опаш се поколеба за малко, изглеждайки така, като че ли иска да спори, но се обърна и се отправи към втора тайна врата. Те чуха блъскане и чукане на бутилки. След няколко секунди той се бе завърнал, носейки една прашна бутилка и три чаши върху поднос. Остави ги на разнебитената маса и избяга от тяхното присъствие, затръшвайки покритата с книги врата.

Снейп наля в трите чаши кървавочервено вино и подаде две от тях на сестрите. Нарциса измърмори думи на благодарност, докато Белатрикс не каза нищо и продължи да гледа Снейп намръщено. Това явно не го безпокоеше, защото той изглеждаше някакси развеселен.

– За Черният Лорд, – каза той, вдигайки чашата си, и я пресуши.

Сестрите го последваха. Снейп отново им напълни чашите. Докато Нарциса взимаше втората чаша с вино, тя каза бързо:

– Сивъръс, много съжалявам, че дойдох така, но трябваше да те видя. Ти си единственият, който може да ми помогне...

Снейп вдигна ръка, за да я спре, след това отново посочи с пръчката си скритата врата. Чу се шумен трясък и цвърчене, последвано от звука на тичане нагоре по стълбите.

– Мойте извинения, – каза Снейп. – Напоследък се е научил да подслушва, не знам какво иска да постигне... та какво казваше, Нарциса?

Тя пое дълбок, тръпнещ дъх и започна отново.

– Сивъръс, знам, че не бива да съм тук. Казаха ми да не казвам на никого, но...

– Тогава си дръж езика зад зъбите! – озъби се Белатрикс. – Особено пред тази компания!

– „Тази компания“? – повтори Снейп. – И как да разбирам това, Белатрикс?

– Че не ти вярвам, Снейп, както ти добре знаеш!

Нарциса издаде звук от сухо хълцване и покри лице с ръцете си. Снейп постави чашата си на масата и се облегна назад с ръце върху

облегалките на креслото, усмихвайки се на намръщеното лице на Белатрикс.

– Нарциса, мисля, че трябва да чуем какво напират да ни каже Белатрикс; ще ни спаси от много досадни прекъсвания. Е, Белатрикс, продължавай, – каза Снейп. – Защо така не ми вярваш?

– Хиляди причини! – каза тя високо, заобикаляйки дивана, за да сложи чашата си на масата. – Къде да започна! Къде беше, когато Черният Лорд падна? Защо не направи опит да го потърсиш, докато той бе изчезнал? Какво правеше през всички тези години, докато живееше под покровителството на Дъмбълдор? Защо попречи на Черния Лорд да вземе Философския Камък? Защо не се върна веднага щом Черният Лорд се възроди? И защо, Снейп, Хари Потър е още жив, след като си имал възможност да го елиминираш?

Тя направи пауза, а гърдите ѝ се издигаха и сваляха много бързо, бузите ѝ се бяха зачервили. Зад нея Нарциса седеше безмълвна, все още с лице в ръцете си.

Снейп си усмихна.

– Преди да ти отговоря – о, да, Белатрикс, ще ти отговоря! Може да донесеш моите думи на тези, които си шепнат зад гърба ми, за моето предателство към Черният Лорд! Преди да ти отговоря, нека аз ти задам един въпрос. Не смяташ ли, че Черният Лорд не ми е задавал всеки един от тези въпроси? И наистина ли смяташ, че ако не му бях дал задоволителни отговори, щях да седа сега тук и да разговарям с теб?

Тя се поколеба.

– Знам, че ти вярва, но...

– Мислиш, че е сгрешил? Или че аз по някакъв начин съм го измамил? Измамил съм Черният Лорд, най-великият магьосник, най-добрият Легимент, който светът някога е познавал?

Белатрикс не каза нищо, но за първи път изглеждаше объркана. Снейп не ѝ обърна внимание. Той отпи от чашата си и продължи:

– Питаш къде бях при падението на Черният Лорд. Бях там, където той ми бе заповядал да бъда, в Хогвортс, Училището за Магия и Вълшебство, защото той бе пожелал да шпионирам Албус Дъмбълдор. Предполагам знаеш, че по негова заповед заех поста?

Тя кимна почти незабелязано и отвори уста, но Снейп я изпревара.

– Питаш защо не го потърсих след като той изчезна. Поради същата причина заради която и Ейвъри, Якли, Карови, Грейбек, Луциус, – той наклони леко глава към Нарциса, – и много други не го направиха. Смятах го за свършен. Не се гордея с това, сгреших, но ето... ако той не

бе простил на тези, които бяха загубили вяра, сега щеше да има много малко последователи.

– Щеше да има мен! – каза Белатрикс разгорещено. – Мен, която прекарах толкова много години в Азкабан за него!

– Да, наистина много похвално, – каза отегчено Снейп. – Разбира се, не си му била от голяма полза в затвора, но жестът е неоченим...

– Жест! – изпищя тя; в яростта си изглеждаше леко луда. – Докато аз търпях Дименторите, ти остана в Хогуортс като домашен любимец на Дъмбълдор!

– Не съвсем, – каза Снейп спокойно. – Той не искаше да ми даде поста на учител по Защитата Срещу Черните Изкуства. Смятал, че, ах... ще ме изкуши да се върна към старите си навици.

– Това ли е жертвата ти за Черният Лорд? Да не преподаваш любимия си предмет? – подигра му се тя. – Защо остана, Снейп? Да не би да шпионираше за господар, който си смятал за мъртъв?

– Съвсем не, – каза Снейп, – въпреки че Черният Лорд е доволен, че никога не съм напуснал поста си: имах да му предам шестнадесет години информация за Дъмбълдор, когато той се завърна. Смятам малко по-ценно отколкото безкрайни напомняния колко неприятен е Азкабан...

– Но ти остана.

– Да, Белатрикс, останах, – каза Снейп, издавайки леко нетърпение за първи път. – Имах удобна работа, която предпочитях пред това да гния в Азкабан. Те арестуваха смъртожадни тогава, както знаеш. Защитата на Дъмбълдор ме пазеше извън затвора, беше много удобно и аз го я използвах. Повтарям: Черният Лорд не се оплаква, че останах, затова не знам защо ти го правиш.

– Мисля, че след това искаше да знаеш, – продължи той, защото Белатрикс показваше всякакви признаци да го прекъсне, – защо застанах пред Черния Лорд, когато той се опита да вземе Философския Камък. Той не знаеше дали да ми вярва... Е, това е лесно. Беше си помислил, като теб, че от верен смъртожаден съм се превърнал в човек на Дъмбълдор. Той беше в окаяно състояние, използвайки тялото на посредствен магьосник. Не посмя да се разкрие на бивш съюзник, защото този съюзник би го издал на Дъмбълдор или на Министерството. Искрено съжалявам, че той не ми се довери. Иначе щеше да се върне три години по-рано. Но тогава аз виждах само алчния и незаслужаващ Куиръл, който се опитва да открадне Камъка, и признавам, направих всичко възможно да му попреча.

Устата на Белатрикс се изкриви все едно бе взела противна доза

лекарство.

– Но ти не се върна, когато усети паренето на Черния Знак...

– Правилно. Върнах се два часа по-късно, по заповед на Дъмбълдор.

– По заповед на Дъмбълдор...?

– Мисли! – каза Снейп, отново нетърпелив. – Мисли! Изчаквайки два часа, само два часа, аз си осигурих да остана като шпионин в Хогвортс! Позволявайки на Дъмбълдор да вярва, че съм се върнал на страната на Черния Лорд само защото той ми бе заповядал, ми позволи да предам информация за Дъмбълдор и Ордена на Феникса! Помисли, Белатрикс: Черният Знак се проясняваше с месеци. Знаех, че ще се върне. Всеки смъртожаден го знаеше! Имах достатъчно време да помисля какво да правя, да планирам следващия си ход, да избягам като Каркаров, нали?

– Недоволството на Черния Лорд за моето късно пристигане изчезна, когато му обясних, че съм останал верен, въпреки че Дъмбълдор ме смяташе за негов човек. Да, Черният Лорд смяташе, че съм го напуснал завинаги, но е грешал!

– Но от каква полза си бил? – изръмжа Белатрикс. – Каква полезна информация си ни предал?

– Моята информация е предадена лично на Черния Лорд, – каза Снейп. – Ако той избере да не я сподели с теб...

– Той споделя всичко с мен! – избухна веднага Белатрикс. – Той ме нарича свой най-лоялен, най-предан...

– Наистина ли? Даже след това фиаско в Министерството?

– Това не беше моя вина! – зачерви се Белатрикс. – В миналото Черният Лорд ми е доверявал своите най-важни... ако Луциус не бе...

– Не смей, не смей да обвиняваш съпруга ми! – каза Нарциса с нисък и смъртоносен глас, поглеждайки към сестра си.

– Няма нужда да хвърляме вина върху никого. Каквото е сторено, е сторено.

– Но не от теб! – каза бясно Белатрикс. – Не, ти отново отсъстваше, когато ние останалите се сблъскахме с опасности, нали така, Снейп?

– Заповедите ми бяха да остана назад, – каза Снейп. – Може би няма да се съгласиш с Черния Лорд, може би мислиш, че Дъмбълдор не би забелязал, ако се бях присъединил към смъртожадите да се бия с Ордена на Феникса? И – прощавай, говориш ми за опасности... бяхте изправени срещу шест тийнейджъра, нали така?

– Към тях се присъедини половината от Ордена, както ти добре

знаеш. – озъби му се Белатрикс. – И докато сме на темата за Ордена, все още твърдиш, че не можеш да разкриеш къде е Щабът им, така ли?

– Не съм техният пазител на тайната, не мога да изрека името. Мисля, че разбираш как действа магията? Но Черният Лорд е задоволен с информацията, която съм му предал за Ордена. Доведе до наскорошното залавяне и убийство на Емили Ванс, както би предположила, и определено помогна за отгъраването от Сириус Блек, за което ти давам пълни заслуги.

Той наклони глава и ѝ отдаде чест. Изражението ѝ не омекна.

– Избягваш последния ми въпрос, Снейп. Хари Потър. Можеше да го убиеш по всяко време през тези пет години. Не си го сторил. Защо?

– Не си ли обсъждала този въпрос с Черния Лорд? – попита Снейп.

– Той... ние напоследък... питам теб, Снейп!

– Ако бях убил Хари Потър, Черният Лорд не би могъл да използва кръвта му, за да се регенерира, ставайки безсмъртен...

– Твърдиш, че си предвидил неговата полза! – подигра се Белатрикс.

– Не го твърдя; няхах си на представа какви бяха неговите планове за момчето; вече признах, че смятах Черния Лорд за мъртъв. Само се опитвам да обясня, че Черният Лорд не съжалява, че Хари Потър е оцелял, поне до преди година...

– Но защо си го държал жив?

– Не си ли ме разбрала? Защитата на Дъмбълдор ме държеше извън Азкабан! Не си ли съгласна, че ако убия любимия му ученик, това ще го обърне срещу мен? Но има и още нещо. Трябва да ти напомня, че когато за пръв път Потър пристигна в Хогвортс, около него се въртяха много истории, слухове, че самият той е велик Черен магьосник, което обясняваше как е оцелял след атаката на Черния Лорд. Наистина много от старите последователи на Черния Лорд смятаха Потър за точка, около която ще можем да се обединим отново. Бях любопитен, признавам, и не бях склонен да го убия от момента, в който той стъпи в замъка. Разбира се, установих много скоро, че той няма никакъв талант. Измъквал се е от няколко трудни ситуации с помощта на по-талантливи приятели. Той е посредствен, противен и самодоволен, също както баща му преди него. Направил съм всичко по силите си да го изхвърлят от Хогвортс, където той едва ли принадлежи, но да го убия или да го оставя да бъде убит пред мен? Бих бил глупак да рискувам, когато Дъмбълдор бе наблизо.

– И след всичко това, ние трябва да ти повярваме, че Дъмбълдор

никога не те е подозирал? – попита Белатрикс. – Че няма никаква предс-тава към кого е истинската ти преданост, че той безусловно ти вярва?

– Аз изиграх добре моята част, – каза Снейп. – Пропускаш най-го-лямата слабост на Дъмбълдор: той вярва в най-доброто у хората. Замах го с един разказ за дълбоко разкаяние от дните ми като смъртожаден, когато се присъединявах към персонала, и той ме прие с широко разтво-рени ръце. Дъмбълдор е велик магьосник – о, да, така е, – (защото Бе-латрикс бе издала признак на засегнатост) – дори Черният Лорд го пот-върждава. Обаче съм доволен да съобщя, че Дъмбълдор остарява. Дуетът миналият месец с Черния Лорд го е разтърсил. Той е претърпял се-риозни наранявания, защото реакциите му са по-бавни, отколкото бяха някога. Но след всичките тези години той никога не е спрял да вярва на Сивърс Снейп и тук лежи моето огромно значение за Черния Лорд.

Белатрикс все още изглеждаше нещастна, въпреки че изглеждаше несигурна как най-добре да нападне Снейп. Вземайки преимущество от нейното мълчание, Снейп се обърна към сестра й.

– Сега... дойде, за да ме помолиш за помощ, Нарциса?

Нарциса го погледна с отчаяние, изразено по лицето й.

– Да, Сивърс. Аз – аз смятам, че ти си единственият, към когото мога да се обърна, нямам никой друг. Луциус е в затвора и...

Тя затвори очи и две големи капки сълзи се стекоха надолу по кле-пачите й.

– Черният Лорд ми забрани да говоря за това, – продължи Нарциса, с все още затворени очи. – Той желае никой да не знае за този план. Той е... много таен. Но...

– Ако той го е забранил, не бива да говориш, – каза Снейп веднага. – Думата на Черния Лорд е закон.

Нарциса ахна, сякаш той я бе залял със студена вода. Белатрикс из-глеждаше доволна за първи път откакто беше влязла в къщатата.

– Ето! – триумфиращо каза тя на сестра си. – Даже Снейп го казва: казано ти е да не говориш за този план, така че си дръж езика зад зъбите.

Но Снейп бе станал, той отиде до малкия прозорец, погледна през пердетата пустата улица и ги дръпна с рязко движение. Обърна се към Нарциса, мръщейки се.

– Така стана, че аз знам за този план, – каза той с нисък глас. – Аз съм един от малкото, на които Черният Лорд е казал. Но ако не знаех, Нарциса, ти щеше да бъдеш обвинена в предателство към Черния Лорд.

– Помислих, че ти трябва да знаеш! – каза Нарциса, дишайки вече

по-свободно. – Той толкова ти вярва, Сивърс...

– Ти знаеш за плана? – каза Белатрикс, а доволното ѝ изражение бе заменено с яростно, – Ти знаеш?

– Разбира се, – каза Снейп. – Но каква помощ искаш, Нарциса? Ако си представяш, че аз мога да убедя Черния Лорд да промени решението си, боя се, че няма никаква надежда, никаква изобщо.

– Сивърс, – прошепна тя, а сълзи се стичаха по бледото ѝ лице. – Моят син... единственият ми син...

– Драко трябва да бъде горд, – каза Белатрикс безразлично. – Черният Лорд му е оказал огромна чест. И ще кажа само това за Драко: той не се е отдръпнал от задължението си, той изглежда доволен, че му е даден шанс да се докаже, развълнуван да успее...

Нарциса започна да плаче искрено и се вторачи умолително в Снейп.

– Това е, защото е на шестнадесет и не знае какво го очаква! Защо, Сивърс? Защо синът ми! Прекалено е опасно! Това е отмъщение за грешката на Луциус, знам го!

Снейп не каза нищо и отбягна да гледа сълзите ѝ, като че ли те бяха неприлични, но не можеше да се преструва, че не я чува.

– Затова е избрал Драко, нали? – настоя тя. – Да накаже Луциус?

– Ако Драко успее, – каза Снейп, все още отбягвайки да я погледне, – той ще бъде почитан над всички останали.

– Но той няма да успее! – хлипаше Нарциса. – Как ще успее, като самият Черен Лорд...

Белатрикс ахна; Нарциса вече губеше самообладание.

– Исках да кажа... че никой досега не е успял... Сивърс... моля те... ти си, винаги си бил любимият учител на Драко... ти си старият приятел на Луциус... умолявам те... ти си любимец на Черния Лорд, неговият най-доверен съветник... ще говориш ли с него, ще го убедиш ли...?

– Черният Лорд не може да бъде убеден и аз не съм глупав, за да опитвам. – категорично каза Снейп. – Не мога да се преструвам, че Черният Лорд не е ядосан на Луциус. Луциус бе отговорен. Той се остави да бъде заловен заедно с много други и се провали да вземе пророчеството. Да, Черният Лорд е ядосан, Нарциса, много ядосан наистина.

– Значи съм права, той е избрал Драко, за да си отмъсти! – задави се Нарциса. – Той не иска да успее, иска да го убият, докато се опитва.

Когато Снейп не каза нищо, Нарциса изгуби и най-малката капка въздържание, което ѝ оставаше. Тя се изправи, отиде залитайки до

Снейп и го хвана за мантията. Лицето ѝ беше близо до неговото, а сълзите ѝ падаха върху гърдите му, тя се задъха.

– Ти може да го направиш. Ти можеш да го направиш вместо Драко, Сивърс. Ти би успял, разбира се, и той би те възнаградил богато.

Снейп хвана китките ѝ и свали стискащите ѝ ръце. Поглеждайки в мокрото ѝ лице, той каза бавно:

– Той възнамерява аз да го направя накрая, струва ми се. Но настоява първо Драко да опита. Виждаш ли, колкото и да е невъзможно, ако Драко успее, аз ще мога да остана в Хогвортс като шпионин.

– С други думи, за него няма значение, ако убият Драко?

– Черният Лорд е много ядосан, – повтори тихо Снейп. – Той не успя да чуе пророчеството. Добре знаеш, Нарциса, както и аз знам, че той не прощава лесно.

Тя се свлече на пода в краката му, плачейки и стенейки на пода.

– Единственият ми син... единственият ми син...

– Трябва да се гордееш! – безмилостно каза Белатрикс. – Ако имам синове, щях да ги дам да служат на Черния Лорд!

Нарциса изпищя безнадеждно и стисна дългата си руса коса. Снейп се наведе, хвана я за ръцете, вдигна я и я насочи към дивана. Сипа ѝ малко вино и ѝ го натика в ръката.

– Достатъчно, Нарциса. Изпий това. Чуй ме.

Тя попритихна малко; накланяйки виното към себе си, тя отпи разтреперено.

– Сивърс – о, Сивърс – би ли му помогнал? Би ли се грижил за него, така, че да не попадне в беда?

– Мога да опитам.

Тя хвърли чашата си, която се плъзна по масата, докато тя се смъкваше от дивана в коленичеща поза пред Снейп, взе ръката му с нейните и я докосна с устните си.

– Ако си там да го защитаваш... Сивърс, ще се закълнеш ли? Ще дадеш ли Неразрушимата Клетва?

– Неразрушимата Клетва? – изражението на Снеп бе празно; Белатрикс обаче се изкикоти триумфално.

– Не слушаш ли, Нарциса? О, той ще се опита, сигурна съм... обикновените празни думи, обикновеното изплъзване от действието... о, по заповед на Черния Лорд, разбира се!

Снейп не погледна Белатрикс. Неговите черни очи бяха вторачени в изпълнените със сълзи сини очи на Нарциса, докато тя продължаваше да стиска ръката му.

– Разбира се, Нарциса, ще дам Неразрушимата Клетва, – каза тихо той. – Може би сестра ти ще се съгласи да ни свърже.

Белатрикс остана с отворена уста. Снейп се сниши така, че беше клекнал срещу Нарциса. Под учуденият поглед на Белатрикс те стиснаха десните си ръце.

– Ще ти е нужна пръчката, Белатрикс. – студено каза Снейп.

Тя я извади, все още изглеждайки учудена.

– И ще трябва да се приближиш още малко. – каза той.

Тя пристъпи напред така, че застана над тях, и постави края на пръчката си върху свързаните им ръце.

Нарциса заговори.

– Ти, Сивъръс Снейп, ще наблюдаваш ли моя син Драко докато той се опитва да изпълни желанието на Черния Лорд?

– Да. – каза Снейп.

Тънък огнен език се появи от пръчката и обгърна ръцете им като нажежен проводник.

– Ще направиш ли всичко по силите си да го предпазваш от неприятности?

– Да. – каза Снейп.

Втори огнен език се изстреля от пръчката и се свърза с другия, създавайки пламтяща верига.

– И ако се наложи... ако изглежда сякаш Драко ще се провали... (ръката на Снейп се дръпна от нейната, но той не я издърпа), – ще извършиш ли делото, което Черният Лорд иска Драко да извърши?

Имаше моментна тишина. Белатрикс гледаше, с пръчка върху ръцете им, с широко отворени очи.

– Да, – каза Снейп.

Изуменото лице на Белатрикс се освети в червено от яркия пламък на третия огнен език, който се изстреля от пръчката, уви се около другите и се свърза плътно около техните стиснати ръце, като въже, като огнена змия.

3. Ще и Няма

Хари Потър хъркаше силно. Той беше седял на един стол до прозореца на стаята си повече от 4 часа, гледайки притъмнялата улица, и най-накрая беше заспал с лице, опряно на стъклото, очила, килнати на една страна, и широко отворена уста. Запотеното от дъха му стъкло блещукаше от силната оранжева светлина, идваща от уличната лампа навън, и изкуствената светлина оцветяваше лицето му в различни цветове, придавайки призрачен вид на лицето му под разрошената черна коса.

Стаята беше обсипана с различни вещи и боклуци. Пера от сова, огризки от ябълка и опаковки от бонбони се търкаляха по пода, няколко книги със заклинания лежах в пълен безпорядък измежду събраните на кълбо дрехи върху леглото, осветена от лампата купчина вестници, посветена на бюрото. Заглавието на един от тях гласеше:

Хари Потър – Избраният?

Продължават да се носят слухове относно мистериозната последна тревога в Министерството на магията, по време на която Този-който-не-трябва-да-се-назовава бе забелязан отново.

– Не ни е позволено да говорим за това, не ме питайте нищо. – каза един обезпокоен Обливиатор, който отказа да каже името си, излизайки от Министерството предната вечер. Въпреки това високопоставен източник в Министерството потвърди, че случката се е състояла в Залата на пророчествата

Макар Министерството и досега продължава да отрича, че подобно място съществува, магьосническата общност не искаха да повярват за съществуването на такова място, сред голяма част от магьосническата общност се говори, че смъртожадните, които сега изтърпяват присъди в Азкабан за взлом и опит за кражба, са се опитвали да откраднат пророчество. Същността на това пророчество е неизвестна, въпреки че разпространена хипотеза е, че се отнася за Хари Потър, единствения, за който се знае, че е оцелял след смъртоносното проклятието, и който е бил в Министерството въпросната вечер. Някои стигат до там, че да наричат Потър „избрания“, като вярват, че само той може да ни спаси от Този-който-не-трябва-да-се-назовава. Сегашното местонахождение на

предсказанието, ако наистина има такова, е неизвестно, въпреки че...

Втори вестник лежеше до първия. Заглавието на този гласеше:

Скримджър зае мястото на Фъдж.

По-голямата част от страницата беше заета от голяма чернобяла снимка на мъж с гъста коса, приличаща на грива на лъв, и с до известна степен обезобразено лице. Снимката се мърдаше – мъжът махаше на тавана.

Руфъс Скримджър, предишният началника на щабквартирата на Аврорите в отдела „Охрана на магическия ред“, зае мястото на Корнелиус Фъдж като Министър на Магията. Решението беше до голяма степен прието с възторг от магьосническата общност, макар че имаше слухове за неразбирателство между новия министър и Албус Дъмбълдор, отново провъзгласен за Председател на Магисбора, който прекара няколко часа в кабинета на Скримджър.

Представителите на Скримджър признаха, че той се е срещнал с Дъмбълдор веднага след получаване на длъжността, но отказаха да коментират темите, които са се разисквали. Албус Дъмбълдор е познат като...

Отляво на този вестник лежеше друг, който беше прегънат, така че се виждаше заглавието на статия:

Министерството гарантира за сигурността на учениците

Току-що назначеният Министър на Магията, Руфъс Скримджър, даде изказване относно новите мерки, взети от Министерството за осигуряването на безопасността на учениците, които тази есен се завръщат да учат в Училището за Магия и Вълшебство Хогвортс.

– Поради очевидни причини Министерството няма да навлиза в детайли относно новите строги планове за безопасност, каза Министърът, макар че вътрешен човек потвърди, че критериите включват и отбранителни магии и заклинания, съчетание от

отблъскващи проклетия и голям брой Аврори, посветени единствено на защитата на училището Хогвортс.

Повечето се успокоиха от становището на Министъра относно сигурността на учениците. Г-жа Аугуста Лонгботъм каза:

– Внукът ми Невил, който е добър приятел на Хари Потър и се сражава заедно с него със смъртожадните в Министерството през юни...

Но останалата част от статията беше закрита от клетката за птици, която беше поставена отгоре. Вътре имаше великолепна снежнобяла сова. Кехлибарените ѝ очи проучваха стаята високомерно, главата ѝ се извърташе от време на време, за да погледне хъркащия си господар. Няколко пъти шракна нетърпеливо с клон, но Хари беше дълбоко заспал и не я чуваше.

Голям куфар лежеше в средата на стаята. Беше отворен, все още беше почти празен с изключение на остатъците старо бельо, бонбони, празни шишенца от мастило и счупени пера, които покриваха дъното на куфара. Наблизо на пода лежеше пурпурна листовка, украсена с думите:

—ИЗДАДЕНО ОТ ИМЕТО НА—
Министерството на Магията

ЗАЩИТЕТЕ ДОМА И СЕМЕЙСТВОТО СИ ОТ ЧЕРНИТЕ СИЛИ

Магьосническата общност понастоящем е под заплахата от организация, наричаща себе си смъртожадните. Следвайки следващите прости указания, вие ще можете да защитите себе си, семейството и дома си от нападение.

1. Съветваме Ви да не напускате сами дома си.
2. Трябва да се внимава особено през нощта. Където е възможно, завършете пътуванията си преди залез слънце.
3. Прегледайте мерките за сигурност около къщата Ви, убедете се, че всеки член на семейството може да окаже спешна помощ като например Защитно и Обезоръжаващо заклинание, и в случай на непълнолетни членове на семейството на Паралелно отпътуване заклинание.

4. Споразумейте се относно въпросите за сигурност с най-близките си приятели и семейството, за да ограничите възможността смъртожадни да се представят за някой друг чрез Многоликова отвара.

5. Ако забележите, че роднина, колега, приятел или съсед се държи странно, веднага се свържете с отдела „Охрана на магическия ред“.

6. Ако Черният знак се появи над някоя жилищна или друга сграда, НЕ ВЛИЗАЙТЕ, а веднага се свържете с офиса на Аврорите.

7. Непотвърдени наблюдения показват, че смъртожадните може да използват Инфери. Всяко наблюдение на Инферита, или сблъскване със същото трябва да бъде съобщено в Министерството ВЕДНАГА.

Хари изсумтя в съня си и лицето му се хлъзна по стъклото надолу с около инч, правейки очилата му още по-разкривени, но той не се събуди. Будилник, поправен от Хари преди няколко години, тиктакаше силно върху перваза, показвайки една минута до 11. До него, близо до отпуснатата ръка на Хари, лежеше парче пергамент, покрит с тънък, полегат почерк. Хари беше чел това писмо толкова често, откакто беше пристигнало преди 3 дена, че въпреки че беше доставено в плътно прилепнал свитък, сега беше доста изгладено.

Скъпи Хари,

Ако ти е удобно, аз ще дойда на Привит Драйв 4 този петък в 11, за да те придружа до Хралупата, където си поканен да прекараш остатъка от лятната си ваканция.

Ако си съгласен, ще се надявам също така за съдействието ти по въпрос, по който, надявам се, да обърнеш внимание по пътя за Хралупата. Ще ти обясня, когато те видя.

Моля, съобщи ми отговора си. Надявам се да те видя този петък,

искрено твой:
Албус Дъмбълдор.

Макар че вече го беше научил наизуст, Хари хвърляше по един бегъл поглед към това послание на всеки няколко минути от 7 часа същата вечер, когато вече беше седнал до прозореца, откъдето имаше гледка

върху цялата улица Привит Драйв. Той знаеше, че няма смисъл да препрочита думите на Дъмбълдор. Хари беше изпратил своя положителен отговор по совата, както беше помолен, и единственото, което можеше да направи, бе да чака. Или Дъмбълдор щеше да дойде, или нямаше.

Но Хари не си беше стегнал багажа. Просто изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина, че ще бъде спасен от Дърсли, след като беше прекарал с тях едва две седмици. Той не можеше да се отърси от чувството, че нещо щеше да се обърка и че писмото до Дъмбълдор може да се е изгубило по пътя. Това щеше да възпре директора да дойде и да го вземе. Имаше вероятност да се окаже, че писмото не е от Дъмбълдор, а е измама, шега или капан. Хари не искаше да опакова багажа си, за да не се окаже измамен и после да трябва да го разопакова. Единственото нещо, което беше направил за възможността за пътуване, бе да затвори снежнобялата си сова Хедуиг в кафеза ѝ. Стрелката за минутите на будилника стигна числото 11 и точно в този момент уличната лампа пред прозореца изгасна.

Хари се събуди, все едно внезапната тъмнина беше аларма. Бързо слагайки очилата си и отмествайки бузата си от стъклото, той притисна носа си към прозореца и погледна надолу към тротоара. Висока фигура, облечена в дълга, издута от вятъра мантия, се приближаваше към градинската пътека.

Хари скочи все едно беше получил електричен шок, изрита стола и почна да грабва всичко, което можеше да докопа от пода, хвърляйки го в куфара. Точно когато беше прехвърлил комплект мантии, две книги със заклинания и пакетче чипс от единия край на стаята към другия, се позвъня на вратата.

Долу, в дневната, вуйчо му се развика:

– Кой, по дяволите, звъни по това време?

Хари замръзна с месингов телескоп в едната ръка и чифт маратонки в другата. Той напълно беше забравил да предупреди семейство Дърсли, че Дъмбълдор може би ще дойде. Чувствайки се едновременно изплашен и почти готов да се размее, той прескочи куфара си и отвори вратата на спалнята, за да чуе как един дълбок глас казва:

– Добър вечер. Вие сигурно сте господин Дърсли. Предполагам, че Хари Ви е казал, че ще дойда да го взема?

Хари тичаше надолу по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж, и спря внезапно на последните няколко стъпала, тъй като дългогодишният му опит му подсказваше да стои далеч от обсега на ръцете на вуйчо му, когато е възможно. На вратата стоеше висок, слаб мъж, с

дълги до кръста сребристобели коса и брада. Очила с формата на полумесец бяха сложени на извития му нос и той бе облечен в дълга пътническа мантия и остра шапка. Върнън Дърсли, чиито мустаци бяха също толкова гъсти, колкото и на Дъмбълдор, но черни, беше облечен в червеникаво-кафяв пенюар, гледаше посетителя, сякаш не можеше да повярва на малките си очи.

– Съдейки по слисания Ви поглед, Хари не ви е информирал за пристигането ми – каза Дъмбълдор любезно. – Както и да е, да приемем, че сте ме поканили в къщата си. Неразумно е да се стои дълго време на прага в тези размирни времена.

Той бързо прекрачи прага и затвори входната врата зад себе си.

– Доста време мина от последното ми посещение – каза Дъмбълдор, поглеждайки към Върнън. – Трябва да отбележа, че декоративните лии виреят много добре.

Върнън Дърсли не каза нищо. Хари не се и съмняваше, че речта на вуйчо му ще се върне и скоро вената, пулсираща на слепоочието му, щеше да достигне опасна точка, но нещо в Дъмбълдор изглежда го беше оставило временно без дъх. Може би беше очевидният вид на магьосник, но също можеше да бъде и това, че дори вуйчо Върнън усети, че тук имаше мъж, когото щеше да му е много трудно да тормози.

– Добър вечер, Хари – каза Дъмбълдор, поглеждайки го иззад очилата си с форма на полумесец със задоволство. – Отлично, отлично. – Тези думи накара вуйчо Върнън да се ядоса. Всеки мъж, който погледне към Хари и каже „отлично“, беше мъж, с който няма да може да се разбере.

– Не искам да бъда груб – започна той с тон, който показваше грубост във всяка една сричка.

– ...все още, непредвидената грубост настъпва тревожно често. – завърши изречението Дъмбълдор сериозно. – По-добре не казвайте нищо. А това трябва да е Петуния.

Вратата на кухнята беше отворена и там стоеше лелята на Хари, с гумени ръкавици и пенюар върху нощницата си, очевидно хваната посред нейното обичайно почистване на кухнята преди да си легне. По лицето ѝ, повече приличащо на конско, се появи изумен вид.

– Албус Дъмбълдор – каза Дъмбълдор, когато вуйчо Върнън пропусна да го представи. – Кореспондирали сме си, разбира се. – Хари си помисли, че това е много странен начин да се припомни на Петуния, че веднъж ѝ е изпратил експлодиращо писмо, но тя не възрази срещу израза.

– А това трябва да е вашия син, Дъдли?

В този момент Дъдли беше надникнал иззад вратата на дневната. Голямата му руса глава се протягаше от раираната якичка на пижамата му, изглеждайки странно безплътен, а устата му бе отворена от удивление. Дъмбълдор изчака една-две минути, очевидно, за да види дали някой от семейство Дърсли ще каже нещо, но тъй като тишината продължи, той се усмихна и каза: – Да предположим ли, че сте ме поканили в дневната си?

Дъдли се отдръпна, когато Дъмбълдор го подмина. Хари, който все още стискаше здраво телескопа и маратонките, прескочи последните няколко стъпала и последва Дъмбълдор, който се беше настанил във фотойла, който беше най-близо до камината, и оглеждаше заобикалящите го предмети с любопитство. Той изглеждаше изключително неуместно в тази стая.

– Няма ли да тръгваме, професоре? – попита Хари нетърпеливо.

– Да, всъщност тръгваме, но има няколко теми, които трябва да обсъдим преди това – каза Дъмбълдор. – И предпочитам това да не го правим навън. Ще трябва да злоупотребим с гостоприемството на вуйчо ти и леля ти още малко.

– Ще го направите, нали? – Върнън Дърсли беше влязъл в стаята, Петуня се криеше зад рамото му, а Дъдли се спотайваше зад двамата.

– Да – каза Дъмбълдор скромно, – ще го направя.

Той извади пръчката си толкова бързо, че Хари едва успя да види. С небрежен замах, диванът се приближи, удари се в коленете и на тримата, така че те паднаха назад на купчина. Още едно замахване и диванът се върна на обичайното си място.

– Може също да ни е удобно – каза Дъмбълдор любезно.

Като прибираше пръчката в джоба си Хари видя, че ръката му бе почерняла и съсухрена. Изглеждаше сякаш кожата му беше изгоряла.

– Професоре, какво е станало с вашата ръка?

– После, Хари. – каза Дъмбълдор. – Седни, моля те.

Хари седна на останалия свободен фотойл, без да поглежда към семейство Дърсли, които бяха замлъкнали.

– Бих предположил, че възнамерявате да ми предложите нещо освежаващо за пиене – обърна се Дъмбълдор към вуйчо Върнън, – но данните досега показват, че това ще бъде много безразсъдна постъпка.

Трето замахване на пръчката и прашна бутилка с пет стъклени чаши се появиха във въздуха. Бутилката се отвори и наля щедро количество течност с цвят на мед във всяка една от чашите, които после полетяха

към всеки един от петимата човека в стаята.

– Най-добрата отлежала дъбова медовина на мадам Розмерта – каза Дъмбълдор, вдигайки чашата си към Хари, който също взе своята и отпи. Никога преди не беше опитвал подобно нещо, но много му хареса. Семейство Дърсли, след като си размениха уплашени погледи, се опитаха напълно да игнорират чашите си, което трудно можеше да се постигне, тъй като те постоянно ги побутваха по главите. Хари не можеше да потисне подозрението си, че Дъмбълдор доста се забавляваше.

– Е, Хари – каза Дъмбълдор, като се обърна към него, – възникна затруднение, което се надявам, че ще успееш да ни помогнеш да го разрешим. Под „нас“ имам предвид Ордена на феникса. Но преди това трябва да ти кажа, че преди една седмица беше намерено завещанието на Сириус и той ти е оставил всичко.

Главата на вуйчо Върнън се обърна, но Хари не го погледна, нито пък се сети какво да каже освен:

– Аха, добре.

– Това, общо взето, е съвсем ясно – продължи Дъмбълдор. – Прилично количество злато постъпва в сметката ти в Гринготс и наследяваш всички вещи на Сириус. Проблемната част от завещанието...

– Кръстникът му е мъртъв? – извика вуйчо Върнън от дивана.

Хари и Дъмбълдор се обърнаха да го погледнат. Чашата с медовина на вуйчо Върнън го удряше доста настойчиво по главата. Той се опита да я избута настрана.

– Мъртъв ли е? Кръстникът му?

– Да. – каза Дъмбълдор. Той не попита Хари, защо не е споделил това със семейство Дърсли.

– Нашият проблем – продължи Дъмбълдор, все едно не беше прекъсван, – е, че Сириус също така ти е оставил и къщата на площад Гримолд №12...

– Оставил му е къща? – каза вуйчо Върнън алчно с присвити очи, но никой не му отговори.

– Можете да продължите да го използвате като шаб квартира. – отвърна Хари. – Няма значение. Давам ви я, аз не я искам. – Той искаше повече никога да не стъпи там. Мислеше си, че ще бъде преследван от спомена как Сириус обикаля сам тъмните и мръсни стаи, затворен в къщата, която толкова много искаше да напусне.

– Това е много великодушно от твоя страна. – каза Дъмбълдор, – Ние обаче напуснахме временно къщата.

– Защо?

– Ами... – каза Дъмбълдор, като не обърна внимание на мърморенето на вуйчо Върнън, който беше ударен силно по главата от упоритата чаша с медовина. – Традицията на фамилията Блек гласи, че къщата трябва да получи следващият мъж с името Блек. Сириус беше последния от рода, след като той – и по-малкият му брат Регулус, който е починал преди него, – нямат деца. Въпреки че завещанието му ясно показва, че иска да ти остави къщата, е възможно да е поставена магия или заклинание, които да предпазват къщата от това да бъде обитавана от нечистокръвен.

Ярък образ на пищия портрет на майката на Сириус, който беше окичен на стената в коридора на къщата на площад Гримолд №12, се появи в съзнанието на Хари.

– Сигурен съм, че има. – каза Хари.

– Почти сигурно. – отвърна Дъмбълдор, – И ако наистина съществува такава магия, то тогава притежанието на къщата се предава на най-стария от живите роднини на Сириус, което значи на неговата братовчедка Белатрикс Лестранж.

Без да осъзнава какво прави, Хари скочи на краката си. Телескопа и маратонките, които бяха в скута му, се търкулнаха по пода. Белатрикс Лестранж, братовчедката на Сириус и негова убийца, да наследи къщата?

– Не! – каза той.

– Е, очевидно ние също предпочитаме тя да не получи къщата. – каза Дъмбълдор спокойно. – Ситуацията е изпълнена с усложнения. Не знаем дали магията, която сме поставили, ще попречи на правото на собственост да бъде предадено от ръцете на Сириус. Белатрикс може да пристигне пред вратата всеки момент. Разбира се, ние трябваше да се изнесем докато не изясним положението.

– Но как ще разберете дали ми е позволено да обитавам къщата?

– За щастие, – каза Дъмбълдор, – можем да направим един обикновен тест.

Той постави празната си чаша на масата до фотьойла, но преди да направи каквото и да било, вуйчо Върнън се развика:

– Ще разкарате ли тези проклети неща от нас!

Хари се огледа. И тримата Дърсли закриваха главите си с ръце, докато чашите им подскачаха върху тях, разсипвайки навсякъде съдържанието си.

– А, да, съжалявам – каза Дъмбълдор учтиво и отново вдигна магическата си пръчка – и трите чаши изчезнаха, – Но щеше да е по-добре,

ако ги бяхте изпили.

Изглеждаше сякаш вуйчо Върнън ще избухне всеки момент, но вместо това той просто се отдръпна назад при леля Петуния и Дъдли без да каже нищо, задържайки свинските си очи върху пръчката на Дъмбълдор.

– Разбираш ли, – каза Дъмбълдор, като се обърна към Хари, все едно Върнън не беше казал нищо, – ако си наследил къщата, трябва да си наследил и...

Той отмахна с пръчката си за пети път. Чу се силно пукване и се появи домашно духче с голям нос, големи прилепови уши и кървясали очи, което се сви върху килима на Дърсли, облечено в мръсни парцали. Леля Петуния нададе страшен писък. Никога в къщата ѝ не беше влизало нещо толкова мръсно. Дъдли вдигна големите си, голи, розови крака от пода и ги вдигна почти над главата си, сякаш си беше помислил, че съществото ще се вмъкне в долнището на пижамата му. Вуйчо Върнън изрева:

– Какво, по дяволите, е това?

– Крийчър. – довърши Дъмбълдор.

– Крийчър няма, Крийчър няма, Крийчър няма! – изкряска домашното духче, почти толкова силно, колкото вуйчо Върнън, тропайки с дългите си задебели крака и дърпайки ушите си. – Крийчър принадлежи на госпожица Белатрикс, о, да, Крийчър принадлежи на фамилията Блек, Крийчър иска новата си господарка, Крийчър няма да отиде при малкия Потър, Крийчър няма, Крийчър няма, Крийчър няма... –

– Както виждаш, Хари, – продължи Дъмбълдор, надвиквайки крясъците на Крийчър, – Крийчър показва безспорно нежелание да стане твое притежание.

– Не ме интересува. – каза отново Хари, гледайки с отвращение към гърчещото се, тропашо с крака домашно духче, – Не го искам.

– Няма, няма, няма...

– Предпочиташ да стане владение на Белатрикс Лестранж? Помни, че той живееше в щаба на Ордена на Феникса през последната година.

– Няма, няма, няма...

Хари погледна Дъмбълдор. Той знаеше, че на Крийчър няма да му е позволено да отиде да живее при Белатрикс Лестранж, но идеята да го притежава, да бъде отговорен за съществото, което беше предало Сириус, беше отвратителна.

– Дай му заповед. – каза Дъмбълдор, – Ако е преминал в твое притежание, ще трябва да се подчини. Ако не, ще трябва да измислим друг

начин да го накараме да стои настрана от господарката си.

– Няма, няма, няма, НЯМА...

Крийчър вече беше почнал да пищи. Хари не можеше да се сети какво да му каже, освен:

– Крийчър, млъкни!

Изглеждаше сякаш Крийчър ще се задави. Той се хвана за гърлото, устата му продължаваше да се отваря и затваря яростно, а очите му бяха изпъкнали. След няколко секунди неистово даване, той се хвърли по лице върху килима (леля Петуния изскимтя) и заудря с ръцете и краката си по пода, предавайки се на буйна, но тиха ярост.

– Е, това опростява нещата. – каза Дъмбълдор бодро, – Изглежда Сириус е знаел какво прави. Ти си законният притежател на къщата на площад Гримолд №12 и на Крийчър.

– Трябва ли да го задържа? – попита Хари, гледайки ужасено как Крийчър се тръшка в краката му.

– Не и ако не искаш. – каза Дъмбълдор, – Можеш да го пратиш да работи в кухнята в Хагуортс. Така другите домашни духчета ще могат да го наглеждат.

– Да. – каза Хари с облекчение, – Да, това ще направя. Крийчър, искам да отидеш да работиш в кухнята на Хагуортс с другите домашни духчета.

Крийчър, който лежеше по гръб с вдигнати във въздуха ръце и крака, изгледа Хари от главата до петите с голяма омраза и с още едно шумно пукване изчезна.

– Добре, – каза Дъмбълдор, – остана още въпроса за хипогрифа Бъкбийк. Хагрид се грижеше за него, откакто Сириус умря, но Бъкбийк е вече твой и ако искаш да направиш други разпореждания...

– Не. – каза Хари веднага, – Бъкбийк може да остане при Хагрид. Мисля, че така ще му е по-добре.

– Хагрид ще бъде очарован. – каза Дъмбълдор, усмихвайки се, – Той беше много развълнуван, когато видя отново Бъкбийк. Между другото, решихме, в интерес на безопасността на Бъкбийк, да го прекръстим на Уидъруинг¹, макар че се съмнявам Министерството да познае хипогрифа, който някога бяха осъдили на смърт. А сега, Хари, готов ли е куфарът ти?

– Ъ...

– Съмнявал си се, че ще се появя. – предположи Дъмбълдор

1. Уидъруинг – (англ.) отслабнало крило (бел. пр.)

проницателно.

– Ще отида и... ъ... ще го дооправя. – каза Хари бързо, прибирайки падналите телескоп и маратонки.

Трябваша му малко повече от 10 минути, за да опакова това, от което се нуждаеше най-много. Най-после успя да извади мантията невидимка от изпод леглото, затвори шишенцето с мастило, което променя цвета си, и натисна капака на куфара да се затвори върху котела. После с куфара в една ръка и кафеза на Хедуиг – в друга, той слезе долу.

Беше разочарован, че Дъмбълдор не го чакаше в коридора, което значеше, че трябва да се върне във всекидневната.

Всички мълчаха. Дъмбълдор си тананикаше тихичко, очевидно съвсем необезпокояван, но атмосферата беше нажежена и Хари не посмя да погледне семейство Дърсли, когато каза:

– Професоре, готов съм.

– Добре. – каза Дъмбълдор, – Тогава остава още едно последно нещо.

Той се обърна към семейство Дърсли още веднъж.

– Както без съмнение сте наясно, Хари ще стане пълнолетен след година...

– Не. – каза Петуния проговаряйки за първи път, откакто Дъмбълдор беше влязъл.

– Моля? – каза Дъмбълдор учтиво.

– Не, няма. Той е с един месец по-малък от Дъдли, а Дъдли ще стане на 18 годината след следващата.

– Аха. – каза Дъмбълдор любезно, – но в магьосническия свят ставаме пълнолетни на 17.

– Абсурд. – измърмори вуйчо Върнън, но Дъмбълдор не му обърна внимание.

– Както вече знаете, магьосникът, наречен Лорд Волдемор, се е завърнал в тази страна. Магьосническата общност сега е в състояние на открита война. Хари, когото Лорд Волдемор се беше опитал да убие много пъти, сега е в още по-голяма опасност в сравнение с деня, в който го оставих пред прага на вратата ви преди 15 години с писмо, в което се обясняваше за убийството на родителите му и се изразяваше надеждата, че ще се грижите за него като за собствен син.

Дъмбълдор направи пауза и макар че гласът му звучеше безгрижен и спокоен и той да не показваше никакъв признак на ярост, Хари усети, че излъчва студенина и забеляза, че семейство Дърсли се бяха приближили плътно един до друг.

– Вие не направихте това, което ви помолих. Никога не сте се отнасяли към Хари като към собствен син. Той не е получил нищо освен пренебрежение и жестокост от вас. Единственото, което може да се каже, е, че е избегнал вредата, която сте нанесли на нещастното момче, сякаш между вас.

Вуйчо Върнън и леля Петуния се огледаха инстинктивно, очаквайки да видят някой друг, освен Дъдли, който се беше притиснал към тях.

– Ние да сме се отнасяли погрешно с Дъдърс! Какво имате...? – започна вуйчо Върнън ядосано, но Дъмбълдор вдигна пръст за тишина, която настъпи сякаш вуйчо Върнън внезапно беше онемял.

– Магията, която бях създал преди 15 г. действа така, че Хари притежава силна защита, докато все още може да нарича тази къща свой *дом*. Колкото и нещастен да е бил тук, колкото и нежелан, колкото и зле да са се отнасяли с него, вие, най-накрая, доста неохотно, му дадохте стая. Магията ще престане да действа в момента, в който Хари стане на 17. С други думи, момента, в който става мъж. Моля само за това: да позволите на Хари да се върне в тази къща още един път преди седемнайсетия му рожден ден, което ще осигури, че защитата ще трае до този момент.

Никой от семейство Дърсли не каза нищо. Дъдли се мръщеше, сякаш се опитваше да се сети кога е бил възпитаван погрешно, вуйчо Върнън изглеждаше все едно нещо е заседнало в гърлото му, а леля Петуния беше странно пребледняла.

– Е, Хари... време е да тръгваме. – каза Дъмбълдор накрая, ставайки от фотьойла и оправяйки мантията си. – До нови срещи. – каза той на семейство Дърсли, които изглеждаха така, все едно ако това зависеше от тях, този момент щеше да се отлага завинаги. След като свали шапката си, той излезе от стаята.

– Чао. – каза Хари бързо и последва Дъмбълдор, който спря до куфара на Хари, върху който беше поставен кафеза на Хедуиг.

– Не искам да ни тежат. – каза Дъмбълдор като изваждаше пръчката си, – Ще ги изпратя в Хралупата, където ще ни изчакат. Все пак искам да вземеш мантията невидимка... за всеки случай.

Хари се опита да измъкне мантията с известно затруднение, старайки се да не показва пред Дъмбълдор бъркотията в куфара си. Когато я натъпка в един вътрешен джоб на якето си, Дъмбълдор замахна с пръчката си и куфара, кафеза и Хедуиг изчезнаха. Тогава той отново замахна с пръчката си и вратата се отвори, разкривайки тъмнината отвън.

– А сега, Хари, нека да излезем навън в нощта и да проследим това

смахнато, изкусително приключение.

4. Хорас Слъгхорн²

Въпреки че във всеки свой буден миг през последните няколко дни се бе надявал отчаяно Дъмбълдор наистина да дойде и да го вземе, Хари се почувства доста неловко, когато тръгнаха заедно по улица „Привит драйв“. Той никога преди не бе разговарял както трябва с директора извън „Хогуортс“, а там между тях обикновено стоеше писалището. Не спираше да му се натрапва и споменът за последната им среща лице в лице, а той значително засилваше стеснението на Хари – тогава той се беше скъсал да крещи, да не говорим за усилията му да потроши няколко от най-скъпоценните вещи на Дъмбълдор.

Дъмбълдор обаче изглеждаше напълно спокоен.

– Дръж пръчката си готова, Хари – весело каза той.

– Но аз мислех, че не ми е позволено да използвам магия извън училище, сър?

– Ако ни нападнат – отговори Дъмбълдор – аз ти позволявам за използваш всяко проклятие или контрапроклятие, за което се сетиш. Не мисля обаче, че си струва да се безпокоиш от нападение тази вечер.

– Защо не, сър?

– Ти си с мен – каза простиичко Дъмбълдор. – Това е достатъчно, Хари.

На края на „Привит драйв“ той внезапно спря.

– Ти, разбира се, не си взел теста си по магипортиране – каза той.

– Не – каза Хари. – Мислех, че човек трябва да е на седемнайсет години?

– Така е – отвърна Дъмбълдор. – Тъй че просто ще трябва да се държиш много здраво за ръката ми. За лявата, ако нямаш нищо против – както забеляза, ръката, с която държа пръчката, е малко крехка в момента.

Хари се вкопчи в предложената му от Дъмбълдор ръка.

– Много добре – каза Дъмбълдор. – Е, да тръгваме.

Хари усети ръката на Дъмбълдор да му се измъква и се вкопчи в нея с удвоена сила; след това стана тъмно; нещо го притискаше много силно от всички страни; не можеше да диша, железни окови стягаха гърдите му; очните му ябълки потъваха навътре в главата; тъпанчетата му хлътваха все по-надълбоко в черепа му и тогава...

2. Слъгхорн = рог на плужек (англ.) – бел. пр.

Той пое жадно голяма глътка от студения нощен въздух и отвори сълзящите си очи. Чувстваше се така, сякаш го бяха прекарвали през много тесен гумен маркуч. Едва след няколко секунди си даде сметка, че улица „Привит драйв“ беше изчезнала. С Дъмбълдор стояха на нещо като безлюден селски площад, в средата на който имаше стар войнишки паметник и няколко пейки. Когато съзнанието му догони усещанията, Хари разбра, че току-що се е магипортирал за пръв път в живота си.

– Добре ли си? – попита Дъмбълдор, гледайки загрижено надолу към него. – Нужно е известно време, за да се свикне с усещането.

– Добре съм – каза Хари, търкайки ушите си, които сякаш бяха напуснали „Привит драйв“ твърде неохотно. – Но си мисля, че бих предпочел метлите...

Дъмбълдор се усмихна, уви малко по-плътното пътническото наметало около врата си и каза:

– Насам.

Той забърза чевръсто покрай един пуст хотел и няколко къщи. Според часовника на една близка църква беше почти полунощ.

– Я ми кажи, Хари – поде Дъмбълдор – бегеът... болял ли те е напоследък?

Хари несъзнателно вдигна ръка до челото си и потърка белега с формата на мълния.

– Не – отвърна той – и аз все се чудех за това. Мислех си, че сега, когато Волдемор става отново така могъщ, ще ми пари постоянно.

Той погледна Дъмбълдор и забеляза, че на лицето му е изписано доволно изражение.

– Аз пък мислех другояче – каза Дъмбълдор. – Лорд Волдемор най-сетне е осъзнал опасния достъп до мислите и чувствата му, от който ти се ползваш. Изглежда, че сега използва оклумантика срещу теб.

– Е, аз не се оплаквам – каза Хари, на когото не липсваха нито тревожните сънища, нито изумителните проблясъци на прозрение в съзнанието на Волдемор.

Те завиха зад един ъгъл, подминавайки телефонна кабина и автобусна спирка. Хари отново погледна настрани към Дъмбълдор.

– Професоре?

– Да, Хари?

– Ъ-ъ... къде точно се намираме?

– Това, Хари, е очарователното село Бъдли Бабъртън.

– А какво ще правим тук?

– А, да, разбира се, аз не ти казах – каза Дъмбълдор. – Вече не знам

колко пъти съм казвал това в близките години, но, за пореден път, има-
ме един учител по малко. Тук сме да убедим един стар мой колега да се
откаже от оттеглянето си и да се върне в Хогоуртс.

– Как бих могъл да помогна за това, сър?

– О, мисля, че ще ти открием приложение – каза Дъмбълдор неопределено. – Тук сме наляво, Хари.

Продължиха нагоре по стръмна, тясна, обградена от къщи улица. Всички прозорци бяха тъмни. Тук също се усещаше странната хладина, тегнеща от две седмици над „Привит драйв“. Като си мислеше за дименторите, Хари хвърли поглед през рамо и за по-сигурно стисна магическата си пръчка в джоба.

– Професоре, защо не се магипортирахме направо в къщата на вашия стар колега?

– Защото това би било точно толкова невъзпитано, колкото да влезем с ритник през вратата – отвърна Дъмбълдор. – Вежливостта изисква да дадем на другите магьосници възможност да не ни позволят да влезем. Във всеки случай, повечето магьоснически жилища са защитени с магия от нежелани магипортиращи се. В Хогоуртс например...

– ...никой не може да се магипортира където и да било в сградите или в района – бързо каза Хари. – Хърмаяни Грейнджър ми го е казвала.

– И е напълно права. Пак сме наляво.

Черковният часовник би полунощ зад тях. Хари се чудеше, защо Дъмбълдор не намира за невъзпитано да търси своя стар колега толкова късно, но след като вече бяха завързали разговор, той имаше по-неотложни въпроси.

– Сър, видях в „Пророчески вестни“, че са уволнили Фъдж...

– Правилно – каза Дъмбълдор, свивайки в една стръмна странична уличка. – Заменен е, както със сигурност също си видял, от Руфъс Скримджър, който преди беше началник на отдела на аврорите.

– Той... мислите ли, че е добър? – запита Хари.

– Това е интересен въпрос – каза Дъмбълдор. – Със сигурност е способен. По-решителна и силна личност от Корнелиус.

– Да, но аз имах предвид...

– Знам какво имаш пред вид. Руфъс е човек на действието и след като цял живот се е бил с тъмни магьосници, не подценява лорд Волдемор.

Хари почака, но Дъмбълдор не каза нищо за разногласията си със Скримджър, за които бяха писали „Пророчески вестни“ и той не посмя да продължи, а смени темата.

– А... сър... видях и за мадам Боунс.

– Да – каза тихо Дъмбълдор. – Ужасна загуба. Тя беше велика магьосница. Мисля, че е тук – ох.

Беше посочил с ранената си ръка.

– Професоре, какво е станало с Вашата...?

– Сега нямам време да ти обясня – отговори Дъмбълдор. – Това е една много вълнуваща история, та искам да ѝ отдам дължимото.

Той се усмихна на Хари, който разбра, че не го слагат на мястото му и че му е позволено да продължи да пита.

– Сър... получих по сова една диплянка от Министерството на магията относно мерките за сигурност, които всички трябва да спазваме срещу смъртожадните...

– Да, и аз получих една – каза Дъмбълдор, все още усмихвайки се. – Намираш ли я полезна?

– Не съвсем.

– Не, не мисля така. Ти например не ме попита, кой ми е любимият конфитюр, за да провериш, че наистина съм професор Дъмбълдор, а не някой измамник.

– Не съм... – започна Хари, без да е съвсем сигурен, дали го мъмрят, или не.

– За друг път да знаеш, Хари, че е от малини... макар да е ясно, че ако бях смъртожаден, щях да се погрижа да проуча своите предпочитания към конфитюрите, преди да се представя за себе си.

– Ъ-ъ... добре. – каза Хари. – Ами, в тази диплянка се казваше нещо за инферите. Какво са те всъщност? От диплянката не ставаше много ясно.

– Те са трупове – каза спокойно Дъмбълдор. – Мъртъвци, които са омагьосани да изпълняват заповедите на някой тъмен магьосник. Никой не е виждал инфери дълго време, не и след като Волдемор беше станал могъщ предишния път... Разбира се, той избяга доста хора, за да направи армия от тях. Ето я къщата, Хари, тук...

Те приближаваха към малка, спретната каменна къща със собствена градина. Хари беше твърде зает с това да преглътне ужасяващата идея за инферите, за да обръща внимание на каквото и да било друго, но едва стигнали входната порта, Дъмбълдор спря вкаменен и Хари се блъсна в него.

– О, не, О, не, не, не...

Хари проследи погледа му по грижливо поддържаната входна алея и усети как сърцето му се сви. Входната врата висеше откачена от

пантите.

Дъмбълдор огледа улицата в двете посоки. Тя изглеждаше съвсем безлюдна.

– Извади пръчката и ме следвай, Хари – каза той тихо.

Той отвори портата и тръгна бързо и тихо по градинската пътека с Хари по петите си, после много полека бутна входната врата, вдигнал пръчката си в готовност.

– *Лумос*.

Краят на пръчката на Дъмбълдор се възпламени, обливайки със светлина тесен коридор. Отляво имаше друга отворена врата. Вдигнал високо светещата си пръчка, Дъмбълдор влезе във всекидневната, следван плътно от Хари.

Пред очите им се разкри картина на пълно опустошение. В краката им се търкаляше разбит стенен часовник. Циферблатът му бе строшен, а махалото лежеше малко по-нататък като изпуснат меч. От преобърнатото на едната си страна пиано по пода се бяха посипали клавиши. Наблизо се валяха останки от паднал полилей. От зеещите разрези в пръснатите изгърбушени възглавници се беше посипала перушина; всичко беше покрито с подобни на пудра парченца от стъкло и порцелан. Дъмбълдор вдигна още по-високо пръчката си, така че да освети стените, чиито тапети бяха изпръскани с нещо тъмночервено и лепкаво. Лекото изпъшкване на Хари накара Дъмбълдор да се обърне.

– Неприятно, нали? – каза той с усилие. – Да, нещо ужасно се е случило тук.

Дъмбълдор предпазливо се придвижи до центъра на стаята, оглеждайки внимателно останките в краката си. Хари го последва, като се оглеждаше наоколо, изплашен от мисълта за това, което можеше да види зад останките от пианото и преобърнатата кушетка, но там нямаше и следа от тяло.

– Може да е имало сражение и... и те да са го отвлекли, професоре? – предположи Хари, опитвайки се да не мисли какви рани трябва да има човек, за да остави такива петна по стените, оплискани до половината от разстоянието до тавана.

– Не мисля – каза спокойно Дъмбълдор, надничайки иззад едно премного натъпкано кресло, лежашо на едната си страна.

– Смятате, че той е...?

– Все още тук някъде? Да.

И без всякакво предупреждение Дъмбълдор се спусна и заби върха на пръчката си в седалката на пренатъпканото кресло, което изкрещя:

– Ох!

– Добър вечер, Хорас – каза Дъмбълдор, изправяйки се отново.

Челюстта на Хари увисна. Там, където само преди миг имаше кресло, сега клечеше един неимоверно дебел, плешив, стар мъж, който разтриваше долната част на гърбуха си и примигваше срещу Дъмбълдор с огорчени и сълзящи очи.

– Нямаше никаква нужда да ръгаш с пръчката така силно – каза той сърдито, изправяйки се с мъка. – Боли.

Светлината от пръчката освети лъскавото му лице, изпъкналите очи, огромните, сребристи мустаци като на морж и силно излъсканите копчета на червенокафявия кадифен жакет, който носеше върху светло-виолетовата копринена пижама. Темето му едва стигаше до брадичката на Дъмбълдор.

– Какво ме издаде? – изсумтя той, докато се изправяше, олюлявайки се и все още разтривайки долната част на корема си. Изглеждаше удивително невъзмутим за човек, когото току-що бяха разкрили да се преструва на кресло.

– Драги ми Хорас – каза Дъмбълдор с развеселен вид, – ако смъртожадните наистина бяха дошли за теб, над къщата щеше да виси Черният знак.

Магьосникът плесна огромното си чело с дундестата си ръка.

– Черният знак – измърмори той. – Знаех си, че има нещо... е, добре. Все едно, нямаше да имам време, тъкмо бях сложил последните шрихи върху тапицировката, и вие влязохте.

Той изпусна тежка въздишка, от която краищата на мустациите му се развяха.

– Би ли желал да ти помогна да почистиш? – запита учтиво Дъмбълдор.

– Моля – отговори другият.

Те допряха гърбове – високият слаб магьосник и ниският кръгъл – и размахаха магическите си пръчки с еднакво бързо движение.

Мебелите хвъркнаха обратно към първоначалните си места; украшенията се възстановиха във въздуха, перата влетяха във възглавниците; разкъсаните книги се поправиха сами в мига, в който се приземиха на полиците си; маслени лампи се извисиха към бюфетите и се запалиха отново; голяма сбирка от натрошени сребърни рамки за фотографии полетя, искрейки, през стаята и кацна на писалището, цяла и непокътната; пукнатини и дупки изчезнаха навред, а стените отново блеснаха чисти.

– Между другото, що за кръв беше това? – попита високо

Дъмбълдор, надвиквайки биенето на новопоправения стенен часовник.

– По стените ли? Змейска – извика магьосникът на име Хорас, докато с оглушително стържене и дрънчене полилеят се самозавиваше обратно на тавана.

Чу се последен звън от пианото и настъпи тишина.

– Да, змейска – повтори разговорливо магьосникът. – Последната ми бутилка, а цените сега са до небето. Въпреки всичко, може би още би могла да се използва.

Той тромаво пристъпи към една малка кристална бутилка върху бюфета и я вдигна срещу светлината, оглеждайки гъстата течност вътре.

– Хмм. Малко е прашна.

Той остави бутилката на бюфета и въздъхна. Тогава погледът му падна върху Хари.

– Охо – каза той, вперил големите си кръгли очи в челото на Хари и в белега с формата на мълния на него. – Охо!

– Това – каза Дъмбълдор, пристъпвайки напред, за да ги запознае, – е Хари Потър. Хари, това е един мой стар приятел и колега, Хорис Слъгхорн.

Слъгхорн се извърна към Дъмбълдор с проникателно изражение.

– Значи така си мислил да ме убедиш, а? Обаче отговорът е не, Албус.

Той мина покрай Хари, извърнал решително лице настрани с вид на човек, опитващ се да устои на изкушение.

– Предполагам, че поне бихме могли да пийнем? – запита Дъмбълдор. – За старите времена?

Слъгхорн се колебаеше.

– Добре, по едно питие – каза той нелюбезно.

Дъмбълдор се усмихна на Хари и го заведе до един стол, подобен на онзи, в който Слъгхорн се беше преобразил така скоро, който стоеше точно до разгорелия се отново огън и силно светещата маслена лампа. Хари седна с отчетливото впечатление, че поради някаква причина Дъмбълдор иска да го направи колкото е възможно по-забележим. И наистина, когато заетият с гарафите и чашите Слъгхорн се обърна отново с лице към стаята, очите му се спряха веднага върху Хари.

– Хмм – каза той и бързо отклони поглед, сякаш се плашеше да не го заболят очите. – Ето... – той подаде питие на Дъмбълдор, който беше седнал без покана, пхна подноса пред Хари и после потъна във възглавниците на поправената кушетка и в издаваща недоволството му тишина. Краката му бяха толкова къси, че не стигаха до пода.

– Е, как я караш, Хорас? – попита Дъмбълдор.

– Не особено добре – каза веднага Слъгхорн. – Слаби гърди. Хъх-рят. И ревматизъм. Не мога да се движа, както преди. Е, това следва да се очаква. Старост. Умора.

– И все пак, трябва да си се движил доста чевръсто, та да ни приготвиш такова посрещане толкова набързо – рече Дъмбълдор. – Не може да си имал повече от три минути след предупреждението?

Полураздразнено-полугордо Слъгхорн отговори:

– Две. Къпех се и не чух кога се задейства противонарушителското ми заклинание. Но все пак – добави той непреклонно, явно съвземайки се отново – налице е фактът, че аз съм един стар човек, Албус. Един уморен старец, който е заслужил правото си на спокоен живот и на някои материални удобства.

Той ги има със сигурност, помисли Хари, оглеждайки стаята. Тя беше задушна и претрупана, макар че никой не би могъл да я нарече неудобна; имаше меки кресла и табуретки за краката, напитки и книги, кутии с шоколад и дебели възглавници. Ако Хари не знаеше, кой живее тук, би предположил, че това е някоя богата, суетна стара дама.

– Ти още не си остарял колкото мен, Хорас – каза Дъмбълдор.

– Ами може би трябва и ти да помислиш за пенсия – отвърна безцеремонно Слъгхорн. Бледите му очи бяха забелязали ранената ръка на Дъмбълдор. – Виждам, че реакциите ти не са както преди.

– Съвсем прав си – каза спокойно Дъмбълдор, тръскайки ръкав, за да покаже върховете на изгорените и почернели пръсти; видът им накара вратът на Хари да настръхне неприятно. – Без съмнение съм по-бавен, отколкото бях. Но от друга страна...

Той вдигна рамене и разпери широко ръце, сякаш за да каже, че възрастта си има и своите обезщетения, а Хари забеляза на здравата му ръка пръстен, който не беше виждал Дъмбълдор да носи преди: беше голям, доста несръчно изработен от нещо, прилично на злато и беше инкрустиран с голям чер камък, пукнат през средата. Очите на Слъгхорн също за момент се спряха на пръстена и Хари видя как едно леко смръщване прекоси широкото му чело.

– И тъй, всички тези предпазни мерки срещу натрапници, Хорас... заради смъртожадните ли са, или заради мен? – запита Дъмбълдор.

– Че какво биха искали смъртожадните от един беден, съсипан стар глупак като мен? – попита Слъгхорн.

– Струва ми се, че биха желали да насочиш забележителните си дарби към принуждения, изтезания и убийства – отвърна Дъмбълдор. –

Наистина ли твърдиш, че още не са те вербували?

Слъгхорн погледна за миг заплашително Дъмбълдор, после промърмори:

– Не съм им давал възможност. От една година съм в движение. Никъде не се задържам за повече от седмица. Местя се от една мъгълска къща в друга – собственикът на тази е на почивка на Канарските острови – беше много приятно, ще ми е жал, като си тръгна. Доста е лесно, след като веднъж се научиш как става – една замразяваща магия на тези нелепи аларми против крадци, които те ползват вместо опасноскопи, и само да внимаваш съседите да не те зърнат, когато вкарваш пианото.

– Остроумно – каза Дъмбълдор. – Но изглежда доста уморително съществуване като за един съсипан стар глупак, търсец спокоен живот. Виж, ако се върнеш в Хогуортс...

– Ако ще ми казваш, че животът ми би бил по-мирен в това зловредно училище, можеш да си спестиш думите, Албус! Аз може да се крия, но някои странни слухове достигат до мен откакто Долорес Ъмбридж напусна! Ако така се отнасяте с учителите сега...

– Професор Ъмбридж влезе в конфликт с нашето стадо от кентаври – каза Дъмбълдор. – Мисля, че ти, Хорас, не би влязъл в гората, за да наречеш стадо разгневени кентаври „мръсни мелези“.

– Така е направила, значи? – каза Слъгхорн. – Побъркана жена. Никога не съм я харесвал.

Хари се изкиска, а Дъмбълдор и Слъгхорн го погледнаха.

– Съжалявам – каза бързо Хари. – Просто... аз също не я харесвах.

Изведнъж Дъмбълдор стана.

– Тръгвате ли си? – попита веднага Слъгхорн с обнадежден вид.

– Не, само се чудех дали бих могъл да ползвам тоалетната ти – отговори Дъмбълдор.

– О – каза Слъгхорн, явно разочарован. – През коридора, втората врата отляво.

Дъмбълдор излезе от стаята. Щом вратата се затвори зад него, настъпи тишина. След малко Слъгхорн стана, но сякаш не знаеше, какво да прави. Той погледна крадешком Хари, после отиде до огъня и обърна гърба си към него, за да сгрее широкия си задник.

– Хич не си мисли, че не знам защо те е взел – внезапно отсече той.

Хари само го изгледа. Воднистите очи на Слъгхорн се плъзнаха по белега на Хари, но този път обиколиха и останалата част от лицето му.

– Ти много приличаш на баща си.

– Да, казвали са ми – каза Хари.

– С изключение на очите. Имаш...

– Очите на майка ми, да. – Хари беше чувал това толкова често, че му се виждаше малко изтъркано.

– Хмм. Е, да. Един учител не бива да има любимци, разбира се, но тя беше една от моите. Майка ти – добави Слъгхорн в отговор на въпросителния поглед на Хари. – Лили Евънс. Една от най-умните, които някога съм учил. Жизнерадостна, нали разбираш. Очарователно момиче. Често съм й казвал, че е трябвало да бъде в моя дом. И съм получавал много дръзки отговори.

– Кой беше Вашият дом?

– Бях ръководител на „Слидерин“ – каза Слагхорн. – О, хайде – продължи бързо той, видял изражението на лицето на Хари, като поклати дебелия си пръст срещу него, – да не вземеш сега ми се разсърдиш за това! Предполагам, че сигурно си грифиндорец като нея? Да, в семействата обикновено става така. Макар и не винаги. Да си чувал за Сириус Блек? Сигурно си чувал – вестниците се занимаваха с него през последните няколко години... загина преди няколко седмици...

Сякаш някаква невидима ръка усука вътрешностите на Хари и ги задържа смачкани.

– Е, както и да е, той беше голям приятел на баща ти в училище. Всички от семейство Блек са били в моя дом, но Сириус завърши „Грифиндор“! Срамота, беше даровито момче. Когато пристигна, при мен беше брат му Регулус, но аз бих ги искал в комплект.

Той каза това като някой запален колекционер, който току-що е спечелил наддаване. Видимо потънал в спомени, той се взря в отсрещната стена, въртейки се лениво на място, за да се сгрее по-добре отзад.

– Майка ти беше от мъгълски произход, разбира се. Когато разбрах това, не можах да повярвам. Мислех, че трябва да е чистокръвна, беше толкова добра.

– Една от най-добрите ми приятелки е от мъгълски произход – каза Хари – и е най-добрата от курса.

– Странно е, как понякога става така, нали? – каза Слъгхорн.

– Ни най-малко – отговори студено Хари.

Слъгхорн го погледна изненадан.

– Не бива да си мислиш, че съм предубеден! – възкликна той. – Не, не и не! Не казах ли току-що, че майка ти беше една от най-любимите ми ученички? А и Дърк Кресуел от курса след нея – сега началник на управленето „Връзка с таласми“, разбира се – още един мъгълскръвен, много даровит ученик, и още ми дава отлични вътрешни сведения за

това, какво се случва в Гринготс!

Той леко се заклати, самодоволно усмихнат, и посочи към множеството блестящи фотографии в рамки върху бюфета, всяка населена с мънички движещи се обитатели.

– Всички са на бивши ученици, всички са подписани. Ще видиш Барнабас Кафи, редактора на „Пророчески вести“, той винаги проявява интерес да чуе моето тълкуване на новините. А Амброзиъс Флум от „Меденото царство“ – кошница с лакомства за всеки мой рожден ден, и всичко това задето можах да го представя на Сисърон Харкис, който му даде първата работа! И отзад – ще я видиш, ако малко се наведеш – това е Гуеног Джоунс, който естествено е капитанът на „Холихедските харпии“... Хората винаги се удивляват, като чуват, че съм в най-близки отнoшения с Харпиите и мога по всяко време да получа безплатни билети!

Изглежда тази мисъл страшно го ободри.

– И всичките тези хора знаят, къде да Ви намерят, за да Ви изпратат разни неща? – попита Хари, който не можеше да не се зачуди как смъртожадните още не са открили Слъгхорн, щом кошници със сладкиши, билети за квидич и нуждаещи се от мнението му посетители можеха да го намерят.

Усмивката изчезна от лицето на Слъгхорн също толкова бързо, колкото кръвта от стените му.

– То се знае, че не. – каза той, поглеждайки към Хари. – От една година не съм се свързвал с никого.

На Хари му се стори, че тези думи потресоха самия Слъгхорн; който за малко доби доста несигурен вид. После той вдигна рамене.

– От друга страна... благоразумният магьосник си наляга парцали в такива времена. За Дъмбълдор мога да кажа само добри неща, но да приема служба в „Хогуортс“ тъкмо сега би било равносилно на това да провъзглася открито своята преданост към Ордена на феникса! И макар да съм сигурен, че те са много храбри, достойни за възхищение и така натагък, на мен лично не ми се нрави високата смъртност...

– Не е нужно да ставате член на Ордена, за да преподавате в „Хогуортс“. – каза Хари, който не успя напълно да потисне насмешливата нотка в гласа си: беше му трудно да съчувства на разглезения живот на Слъгхорн, когато си спомнеше за Сириус, свиващ се в пещера и прехранващ се с плъхове. – Повечето от учителите не членуват в него и никой от тях не е бил убит – е, освен ако не броите Куиръл, а той си получи заслуженото, като се има предвид, че работеше за Волдемор.

Хари бе сигурен, че Слъгхорн ще да е един от онези магьосници,

които не понасят да чуват името на Волдемор да се произнася на глас и не остана разочарован: Слъгхорн потръпна от ужас и изграчи в знак на протест, на който Хари не обърна внимание.

– Смятам, че докато Дъмбълдор е директор, персоналът е в по-голяма безопасност, отколкото повечето хора; считат го за единствения, от когото Волдемор някога се е страхувал, нали? – продължи Хари.

Известно време Слъгхорн остана загледан в пространството: изглежда обмисляше думите на Хари.

– Е, да, вярно е, че Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава никога не е търсил сражение с Дъмбълдор – промърмори неохотно той. – И може да се твърди, предполагам, че след като не съм се съюзил със смъртожадните, Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава надали ме има за приятел... в който случай може би аз наистина бих бил в по-голяма безопасност по-близо до Албус... не мога да се правя, че смъртта на Амилия Боунс не ме разтревожи... Щом тя, при всичките и връзки и закрила от Министерството...

Дъмбълдор се върна в стаята и Слъгхорн подскочи така, сякаш бе забравил, че той е в къщата.

– О, ето те и теб, Албус – каза той. – Дълго те нямаше. Разстроено стомах?

– Не, просто четях мъгълски списания – каза Дъмбълдор. – Обичам моделите на плетки. Е, Хари, доста дълго злоупотребявахме с гостоприемството на Хорас; мисля, че ни е време да си вървим.

Без да усети и най-малка неохота да го послуша, Хари скочи на крака. Слъгхорн изглеждаше слисан.

– Тръгвате си?

– Да, наистина. Мисля, че мога да разпозная от пръв поглед една изгубена кауза.

– Изгубена...?

Слъгхорн изглеждаше възбуден. Той въртеше дебелите си палци и шаваше неспокойно, гледайки как Дъмбълдор закопчава пътническото си наметало, а Хари дърпа нагоре ципа на якето си.

– Е, съжалявам, че не искаш работата, Хорас. – рече Дъмбълдор, вдигайки за сбогуване здравата си ръка. – „Хогвортс“ би се радвал да те види пак. Въпреки многократно засилените ни мерки за сигурност, ти ще си винаги добре дошъл, стига да пожелаеш да ни посетиш.

– Да... добре... много мило... както казах...

– Тогава довиждане.

– Довиждане – каза Хари.

Те бяха на входната врата, когато зад тях се чу вик.

– Добре, добре, така да бъде!

Дъмбълдор се обърна и погледна Слъхорн, застанал задъхан в коридора към всекидневната.

– Ще се върнеш ли на работа?

– Да, да – каза нетърпеливо Слъхорн. – Сигурно съм луд, но да.

– Чудесно – каза сияещ Дъмбълдор. – Тогава, Хорас, ще се видим на първи септември.

– Да, смей да кажа, че ще се видим – изсумтя Слъхорн.

Докато вървяха по градинската пътека, зад тях долетя гласът на Слъхорн:

– Ще искам увеличение на заплатата, Дъмбълдор!

Дъмбълдор се изкикоти. Портата се затвори зад гърба им и те заслизаха през тъмнината и вихрещата се мъгла.

– Браво, Хари – каза Дъмбълдор.

– Не съм направил нищо – рече изненадан Хари.

– Направи и още как. Показа на Хоръс колко много ще спечели, ако се върне в „Хогуортс“. Хареса ли го?

– Ъ-ъ...

Хари не беше сигурен, дали харесва Слъхорн или не. Мислеше, че той е по своему приятен, но изглеждаше също суетен, а и, каквото и да възразяваше, твърде много изненадан от това, че от мъгълкръвна може да излезе добра магьосница.

– Хорас – рече Дъмбълдор, освобождавайки Хари от нуждата да каже което и да било от тия неща – обича своите удобства. Той обича също компанията на известните, успялите и властните. Харесва му усещането, че влияе на тези хора. Той самият никога не е искал да седи на трона, предпочита да стои в сянка – там има по-голямо поле да се разгърне, нали разбираш. Той си подбираше грижливо любимци в „Хогуортс“, понякога заради честолюбието или ума им, друг път заради тяхното очарование или дарби, и притежаваше свръхестественото умение да избира тези, които един ден щяха да станат изтъкнати в своята област. Хорас беше основал нещо като клуб на своите любимци и беше в центъра му, уреждайки запознанства, създавайки полезни връзки между членовете му и винаги получаваше обратно една или друга изгода, било безплатен кашон с любимите му захаросани ананаси, било възможността да препоръча поредния младши сътрудник в управление „Връзка с таласъми“.

Внезапно Хари си представи ярка мислена картина на огромен

подут паяк, който тъче около себе си мрежа, подръпвайки по някоя нишка тук и там, за да докара малко по-близо своите едри и сочни мухи.

– Казвам ти всичко това – продължи Дъмбълдор – не за да те настройвам срещу Хорас – или, както вече трябва да го наричаме, професор Слъгхорн, – а за да бъдеш нащрек. Няма съмнение, че той ще се опита да те добави в сбирката си, Хари. Ти ще трябва да си бисерът на неговата сбирка: „Момчето, което оживя“... или, както те наричат напоследък, „Избраният“.

При тези думи Хари го полази студ, който нямаше нищо общо с мъглата наоколо. Бяха му припомнили думи, които бе чул само преди няколко седмици, думи с ужасен и особен за него смисъл: „Докато единият е жив, другият не може да оцелее...“

Дъмбълдор беше спрял до църквата, която бяха подминали преди това.

– Това е достатъчно, Хари. Би ли хванал ръката ми?

Този път подготвен, Хари беше готов за магипортирането, но въпреки това го намери неприятно. Когато натискът изчезна и той отново можеше да диша, се беше озовал редом с Дъмбълдор на един тесен път и виждаше пред себе си втората най-любима за него сграда в света: Хра-лупата. Напук на ужаса, който току-що беше преминал през него, духът му нямаше как да не се ободри от гледката. Там беше Рон... а също и г-жа Уизли, която готвеше по-добре от когото и да било...

– Ако нямаш нищо против, Хари – подхвана Дъмбълдор, когато минаха през портата, – бих желал да разменим няколко думи, преди да се разделим. Насаме. Може би тук?

Дъмбълдор посочи една порутена барака, в която семейство Уизли държаха метлите си. Малко озадачен, Хари последва Дъмбълдор през скърцащата врата в нещо малко по-малко от средноголям шкаф. Дъмбълдор светна с върха на пръчката си, така че тя засия като фенер, и се усмихна на Хари.

– Надявам се да ме извиниш, че го споменавам, Хари, но аз съм доволен и мъничко горд от това, колко добре се справяш след всичко, което се случи в Министерството. Позволи ми да кажа, че според мен Сириус би се гордял с теб.

Хари преглътна; сякаш бе изгубил гласа си. Той не мислеше, че би издържал един разговор за Сириус; достатъчно го бе заболяло, като чу вуйчо Върнън да казва „Кръстникът му е умрял?“, а още по-лошо беше да чуе името на Сириус, така небрежно подхвърлено от Слъгхорн.

– Беше жестоко – каза меко Дъмбълдор, – че със Сириус прекарахте

толкова кратко време заедно. Безмилостен край на нещо, което щеше да бъде една дълга и щастлива връзка.

Хари кимна, решително вперил очи в паяка, който се катереше по шапката на Дъмбълдор. Той усещаше, че Дъмбълдор го разбира, че дори може да е предполагал как, преди писмото му да пристигне, Хари е прекарвал почти цялото си време при семейство Дърсли, проснат в леглото си, отказвайки да яде и вирайки се в замъгления прозорец, изпълнен от ледената празнота, която бе свикнал да свързва с дименторите.

– Просто е трудно – каза накрая Хари тихо – да осъзная, че той няма пак да ми пише.

Очите му внезапно запариха и той примига. Чувстваше, че е глупава да го признае, но това, че беше имал някого, който се интересуваше, какво става с него, почти като родител, беше едно от най-хубавите неща в откриването на неговия кръстник... а сега пощенските сови никога вече нямаше да му носят тази утеха...

– Сириус бе за теб много от това, което ти дотогава не познаваше – каза кротко Дъмбълдор. – Естествено е, че загубата е съкрушителна...

– Но когато бях при семейство Дърсли... – прекъсна го Хари със силващ се глас – разбрах, че не мога да се затворя в себе си или... или да полудея. Сириус не би искал това, нали? И във всеки случай животът е твърде кратък... Вижте мадам Боунс, вижте Емели Ванс... Аз може да съм следващият, нали? Но ако бъда – каза той пламенно, гледайки сега право в сините очи на Дъмбълдор, блеснали на светлината от пръчката – ще се постарая да взема със себе си колкото мога повече смъртожадни, и Волдемор също, ако успея.

– Казано като от син на майка ти и баща ти и кръщелник на Сириус! – рече Дъмбълдор, като потупа одобрително Хари по гърба. – Свалям ти шапка – или бих я свалил, ако не се боях, че ще те обсипя с паяци.

– А сега, Хари, по един тясно свързан въпрос... Доколкото разбирам, ти си получавал „Пророчески вести“ през последните няколко седмици?

– Да – отвърна Хари и сърцето му заби малко по-бързо.

– Тогава навярно си видял, че нямаше толкова много изтичане на поверителни сведения, колкото глупости за вашето приключение в Залата с пророчествата?

– Да – каза отново Хари. – И сега всички знаят, че аз съм този...

– Не, не знаят – прекъсна го Дъмбълдор. – Има само двама души в целия свят, които знаят цялото съдържание на пророчеството,

направено за теб и лорд Волдемор, и те и двамата стоят в тази миризлива, пълна с паяци барака за метли. Вярно е обаче, че мнозина правилно са отгатнали, че Волдемор е пратил своите смъртожадни да откраднат някакво пророчество, и че пророчеството е засягало теб. И така, мисля, че ще съм прав, ако кажа, че не си казвал на никого, че знаеш какво казва пророчеството?

– Не съм – каза Хари.

– Общо взето, мъдро решение – рече Дъмбълдор. – Макар да смятам, че трябва да го смекчиш по отношение на твоите приятели, г-н Роналд Уизли и г-ца Хърмаяни Грейнджър. Да, – продължи той, когато Хари го погледна слисан, – мисля, че те трябва да знаят. Правиш им лоша услуга, като не им доверяваш нещо така важно за тях.

– Аз не исках...

– ...да ги тревожиш или плашиш? – каза Дъмбълдор, оглеждайки Хари над очилата си с форма на полумесец. – Или може би да признаеш, че самият ти си разтревожен и уплашен? Ти се нуждаеш от своите приятели, Хари. Както каза така вярно, Сириус не би искал да се затваряш в себе си.

Хари не каза нищо, но изглежда Дъмбълдор не искаше отговор. Той продължи:

– По един различен и все пак свързан въпрос – моето желание е тази година да вземаш частни уроци с мен.

– Частни... с Вас? – промълви Хари, сварен неподготвен насред замисленото си мълчание.

– Да. Смятам, че е време да се намеся по-отблизо в твоето обучение.

– На какво ще ме учите, сър?

– О, на малко от това, на малко от онова – каза безгрижно Дъмбълдор.

Хари почака с надежда, но Дъмбълдор не каза нищо повече, така че той попита нещо друго, което малко го безпокоеше:

– Щом ще взимам частни уроци с Вас, нали няма да е нужно да ходя на уроци по оклумантика при Снейп?

– Професор Снейп, Хари... и не, няма да ходиш.

– Добре – каза Хари с облекчение, – защото те бяха едно...

Той млъкна, внимавайки да не каже това, което си мислеше.

– Считам, че тук би била подходяща думата „фiasco“ – каза Дъмбълдор, кимайки.

Хари се засмя.

– Добре, това значи че повече няма много-много да се срещам с професор Снейп – каза той – защото той няма да се съгласи да продължа с отварите, освен в случай, че имам „Изключителен“ на изпита СОВА, а аз знам, че нямам.

– Не си брой советите, преди да са дошли – каза замислено Дъмбълдор. – Което, като си помисля, трябва да стане по-късно днес. А сега, Хари, още две неща, преди да се разделим. Първо, искам да носиш със себе си твоята мантия-невидимка по всяко време отсега нататък. Даже в „Хогуортс“. За всеки случай, разбираш ли ме?

Хари кимна.

– И последното: докато си тук, Хралупата се ползва от най-високата степен на защита, която Министерството може да осигури. Тези мерки причиняват известни неудобства на Артър и Моли – цялата им поща например се претърсва в Министерството, преди да бъде изпратена. Те нямат нищо против това, защото единствената им грижа е твоята безопасност. Би било обаче лоша отплата, ако си рискуваш главата, докато стоиш при тях.

– Разбирам – каза бързо Хари.

– Много добре тогава – каза Дъмбълдор, отваряйки вратата на бараката за метли и излизайки на двора. – Виждам, че в кухнята свети. Нека не лишаваме повече Моли от възможността да те оплаче за това, колко си слаб.

5. Излишъка на Флегмата³

Хари и Дъмбълдор се приближиха до задния вход на Бърлогата, която бе заобиколена от познатата бъркотия от стари Уелингтънски ботуши и ръждясали котли; Хари можеше да долови тихото клокане на спящите пиленца, идващо от отдалечения навес. Дъмбълдор почука три пъти и Хари видя внезапно раздвижване зад кухненския прозорец.

– Кой е там? – каза нервен глас и той разпозна гласа на г-жа Уизли.
– Идентифицирай се!

– Това съм аз, Дъмбълдор, заедно с Хари.

Вратата незабавно се отвори. На прага стоеше г-жа Уизли, ниска, закръглена и носейки стара зелена мантия.

– Хари, миличък! Боже, Албус, изплаши ме, каза да не ви очакваме преди изгрев!

– Имахме късмет – каза Дъмбълдор, въвеждайки Хари през прага. – Слъгхорн се оказа много по-податлив на убеждение, отколкото очаквах. А, здравей, Нимфадора!

Хари се огледа и видя, че г-жа Уизли не беше сама, въпреки късния час. Млада вещица с бледо, сърцевидно лице и с посивяла коса бе седнала на масата, стиснала голяма халба.

– Здравейте, професоре – каза тя. – К'во става, Хари!

– Здравсти, Тонкс.

Хари мислеше, че изглежда измъчена, дори болнава и имаше нещо принудено в усмивката ѝ. Разбира се, външния ѝ вид беше далеч по-малко цветен от обикновено без обичайния ѝ бонбонено розов цвят на косата.

– По-добре да си ходя – каза набързо тя, ставайки и намятайки мантията около рамената си. – Благодаря ти за чая и гостоприемството, Моли

– Моля ви, не си тръгвайте заради мен – каза Дъмбълдор вежливо. – Не мога да остана, имам неотложни въпроси за обсъждане с Руфъс Скримджър.

– Не, не, трябва да си ходя – каза Тонкс, без да срещне очите на Дъмбълдор. – Лека...

– Мила, защо не дойдеш за вечеря този уикенд, Ремус и Лудоокия

3. По-скоро „Твърде много Флегма“ или „Прекалена доза Флегма“. Изобщо цялата глава е преведена много лошо. Бел. Mandor.

ще доидат...?

– Не, наистина, Моли... благодаря все пак... Лека нощ на всички.

Тонкс набързо мина през Дъмбълдор и Хари; на няколко крачки от прага се завъртя на едно място и изчезна като дим. Хари забеляза, че г-жа Уизли изглеждаше угрижена.

– Е, ще се видим в Хогоуртс, Хари – каза Дъмбълдор. – Грижи се за себе си. Моли, на вашите услуги.

Поклони се на г-жа Уизли и последва Тонкс, изчезвайки точно на същото място. Г-жа Уизли затвори вратата на празния двор и тогава поведе Хари за рамената, към светлината на фенера, за да провери как изглежда.

– Ти си като Рон – въздъхна тя оглеждайки го отгоре до долу. – И двамата изглеждате сякаш са ви приложили Удължаваща магия. Преправих мантията на Рон с четири инча откакто за последно му купих училищните униформи. Гладен ли си, Хари?

– Да – каза Хари, осъзнавайки внезапно колко е гладен.

– Седни миличък, ще ти донеса нещо.

Хари седна и пухкава рижа котка със смачкано лице се покатери на колената му и се установи там, мъркайки.

– И Хърмаяни ли е тук? – зарадва се Хари, докато гъделичкаше Крукшанкс зад ушите.

– О да, тя пристигна завчера – каза г-жа Уизли, почуквайки голям железен съд с пръчката си. Чу се силен пукот и изведнъж започна да бълбука. – Всички са по леглата, разбира се, не ви очаквахме. Ето...

Тя почука гърнето отново, то се издигна във въздуха, полетя към Хари и се прекатури. Г-жа Уизли приплъзна купичката точно навреме, за да хване струйката гъста димяща лучена супа.

– Хляб, миличък?

– Благодаря, г-жо Уизли.

Тя размаха пръчката през рамото си; филийка хляб и нож грациозно се понесоха към масата; хляба сам се нарязва, а супника се върна отново върху печката. Г-жа Уизли седна срещу него.

– Значи убедихте Хорас Слъгхорн да се заеме с работата?

Хари кимна, устата му беше толкова пълна с гореща супа, че не можеше да говори.

– Той е учил мен и Артър, – каза Мисис Уизли. – Той бе в Хогоуртс преди години, влизайки по същото време като Дъмбълдор, мисля... Хареса ли го?

Устата му бе пълна с хляб, Хари сви рамене и неопределено

поклати глава.

– Знам какво имаш предвид, – каза г-жа Уизли проникателно. – Разбира се, може да бъде очарователен, само когато иска да бъде, но Артър никога не го е харесвал. Министерството е пълно със стари любимци на Слъгхорн, той е много добър в това да помага на някой да се изкачи, но никога не е имал много време за Артър – не мислеше, че е достатъчно способен. Е, това само може да покаже, че дори и Слъгхорн прави грешки. Не знам дали Рон ти е казал в някое от писмата си – току-що се случи – повишиха Артър!

Беше очевидно, че г-жа Уизли преливаше от щастие.

Хари погълна голямо количество от много гореща супа и усети, че гърлото му гори.

– Страхотно! – изпъшка той.

– Толкова си сладък – сияеше г-жа Уизли, с насълзени очи от емоцията при изричането на новината, – Да, Руфъс Скримджър е основал няколко нови офиса в отговор на настоящата ситуация, Артър оглавява „Отдела за защита и конфискация на подправени отбранителни заклинания и защитни обекти“⁴. Отговорността е голяма, има десетима души, които докладват за него!

– Какво по-точно...?

– Виж, в цялата тази паника относно Ти-Знаеш-Кой, изникнаха нередни неща за продан навсякъде, неща, за които се предполагаше, че ще опазват от Ти-Знаеш-Кой и смъртожадните. Можеш да си представиш за какво става на въпрос – тъй наречените защитни отвари, сиви, с добавена гной от буботоби или инструкции за отбранителни заклинания, от които всъщност ти падат ушите... А главните виновници са хора като Мъндънгъс Хотелиер, които досега не са имали нито един почтен работен ден през живота си и се възползват от това колко изплашени са всички. Но напоследък се случват отвратителни неща. Онзи ден Артър конфискува кутия със Снийкоскопи⁴, които почти със сигурност са били отгледани от някой смъртожаден. Така че, виждаш ли, това е много отговорна работа и му казвам е просто глупава да се занимава с електрически щепсели и контакти и всички останали мъгълски глупости. – Г-жа Уизли завърши речта си със строг поглед сякаш Хари ѝ е казал, че е нормално да се изпускат електрически искри.

– А г-н Уизли все още ли е на работа? – попита Хари.

– Да, всъщност малко закъснява... Каза, че ще се върне около

4. sneak – промъквам се. Бел. прев.

полунощ...

Тя се обърна да види големия часовник, който бе поставен небрежно върху куп чаршафи в коша за пране накрая на масата. Хари го разпозна веднага: Имаше девет стрелки и всяка беше надписана с името на член от семейството. По принцип бе окачен на стената на трапезарията, но отсегашното му положение можеше да се съди, че Мисис Уизли го носеше със себе си навсякъде из къщата. Всяка една от стрелките сега сочеше „смъртна опасност“.

– Така е отскоро – каза Мисис Уизли с не много убедителен глас, – откакто Ти-Знаеш-Кой се завърна, мисля, че всички сме в смъртна опасност... Не мисля, че това се отнася само за нашето семейство... Не познавам други обаче, които да имат часовник като този, така че не мога да проверя. О!

С ненадейно възклицание тя посочи циферблата на часовника. Стрелката на Мистър Уизли сочеше „пътуване“.

– Прибира се!

След миг се почука на вратата. Мисис Уизли подскочи и с ръка на дръжката на вратата побърза да попита:

– Артър, това ти ли си?

– Да, – чу се измория глас на Мистър Уизли. – Но щях да ти отговоря така, дори ако бях смъртожаден, скъпа. Питай ме нещо!

– О, скъпи...

– Моли!

– Добре, добре... Каква е твоето най-съкровено желание?

– Да открия как самолетите летят.

Г-жа Уизли поклати глава и натисна бравата, но очевидно г-н Уизли я подпираше от другата страна, защото вратата си остана плътно затворена.

– Моли! Трябва да те питам нещо първо!

– Артър, наистина, това е глупаво...

– Как ми казваш, когато сме заедно сами?

Хари можеше да каже, че Г-жа Уизли почервеня със скоростта на светлината; на него самия внезапно му стана топло около ушите и врата и набързо погълна супа, издърнчавайки с лъжицата колкото се може шумно.

– Моликлатушкач – прощушна засрамена г-жа Уизли в пукнатината на ъгъла на вратата.

– Правилно – каза г-н Уизли. – А сега ме пусни да вляза.

Г-жа Уизли отвори вратата на съпруга си – слаб, оплешивяващ,

червенокос магьосник, носещ очила с рогови рамки и дълга прашна пътна мантия.

– Все още се чудя защо трябва да минаваме през всичко това всеки път като се прибереш. – каза г-жа Уизли, все още изчервена, докато му помагаше да си съблече мантията – Имам предвид, че един смъртожаден може да измъкне отговора, преди да се представи за теб!

– Знам, скъпа, но това е начин на действие от Министерството и трябва да следвам примера. Мирише добре – лучена супа?

Г-н Уизли се обърна обнадежден в посока на масата.

– Хари! Не те очаквахме преди изгрев!

Те си стиснаха ръцете, и той се отпусна на стола близо до Хари, докато г-жа Уизли му слагаше супа и пред него.

– Благодаря ти, Моли. Беше ми напрегнато тази нощ. Някакъв идиот е започнал да продава Метаморфни Медали. Просто ги слагаш на врата си и ще можеш да смениш външния си вид когато си искаш. Сто-тици хиляди дегизировки... всичко това за десет галеона!

– А какво всъщност се случва, когато ги сложиш?

– В повечето случаи добиваш доста неприятен оранжев цвят, но на няколко души са им изникнали пипала като брадавици по цялите им тела. Сякаш в Свети Мънго си нямат работа!

– Звучи сякаш Фред и Джордж имат пръст в тая работа – каза г-жа Уизли колебливо – Сигурен ли си...?

– Разбира се, че съм! – каза г-ин Уизли – Момчетата не биха направили нищо подобно в момента, не и когато хората отчаяно се нуждаят от защита!

– Значи заради това закъснях, Метаморфни медали?

– Не, имахме проблеми с отвратителни връщащи се проклетия надолу в „Елефантенд Касъл“, но за щастие клона на „Магическото Прилагане на закона“ го беше отпратило преди да пристигне.

– Хайде в леглото! – каза с нетърпящ възражение тон г-жа Уизли – Подготвих стаята на Фред и Джордж, за теб е.

– Защо, те къде са?

– О, на „Диагон-али“, ношуват в малък апартамент близо до Шегобийницата им, но са много заети – каза г-жа Уизли – честно казано, първо не одобрявах това, но изглежда, че те наистина имат дарба за бизнес. Хайде, миличък, куфарите ти са вече горе.

– Лека нощ, г-н Уизли – пожела Хари, бутайки обратно стола си. Крукшанс скочи леко от скута му и се измъкна от стаята.

– Лека, Хари – отвърна г-н Уизли.

Хари забеляза, как г-жа Уизли хвърли поглед на часовника над коша за пране преди Хари да напусне кухнята. Всички стрелки отново сочеха „Смъртна опасност“.

Спалнята на Фред и Джордж бе на втория етаж. Г-жа Уизли запали лампата на масата с едно махване на магическата си пръчка, което окъпа стаята в златиста светлина. Дори ароматът, идващ от голямата ваза с цветя, поставена на бюро до малкия прозорец, не би могъл да потисне странния мирис на това, което Хари предположи, бе барут. Значително място от етажното пространство беше заето от множество ненадписани, запечатани картонени кутии, сред които се мъдреха и училищните куфари на Хари. Стаята имаше вид на временен склад.

Хедуиг избобука щастливо от клетката си на върха на гардероба и излетя през отворения прозорец. Хари знаеше колко е чакала совата за да го види преди ловуване. Пожела на г-жа Уизли „лека нощ“, облече пижамата и се пхна в едно от леглата. Усети нещо твърдо в калъфката на възглавницата, бръкна и извади лепкаво пурпурно-оранжево бонбонче, и както Хари се досети – Повръщаща таблетка. Усмиввайки се, той се претъркули и незабавно заспа.

Секунди по-късно, или по-скоро, както се стори на Хари, той беше пробуден от шум, подобен на разбиване на вратата от огнестрелно оръжие. Застинал прав като свещ, той усети раздражителното отдръпване на завесите, а ослепителната слънчева светлина го заслепи. Закрил очите си с една ръка, Хари затърси опипом очилата си.

– К'о ста'а?

– Не знаехме, че вече си тук – изрече гръмогласен и възбуден глас, и Хари получи скоростен и остър удар по върха на главата.

– Рон, не го удрай! – изрече момичешки глас укорително.

Хари намери очилата си и ги сложи, макар че на така силната светлина не би могъл да види почти нищо. След дълго мерзелеене, той присви очи и образът на Рон Уизли влезе във фокус, хилейки се наведен към него.

– Добре ли си?

– Не съм бил по-добре – каза Хари търкайки върха на главата си, след което се отпусна на възглавниците зад него. – А ти?

– Не съм зле – каза Рон, придърпа картонена кутия и седна отгоре й. – Кога пристигнахте? Мама тъкмо ни каза.

– Към един сутринта.

– Добре ли са мъгълите? Отнасят ли се с теб както подобава?

– Както винаги. – въздъхна Хари, когато Хърмаяни седна на ръба

на леглото му. – Не ми говорят много, а на мен това повече ми допада... Ти как си, Хърмаяни?

– А, добре съм. – отговори момичето, оглеждайки внимателно Хари, сякаш беше болен. Той знаеше какво стоеше зад поведението ѝ. Нямахше никакво желание да обсъжда смъртта на Сириус или каквато и да била друга окаяна тема, затова се измъкна:

– Колко е часът? Да не съм пропуснал закуската?

– Не се безпокой за това. Мама ще ти я донесе на поднос, смята те за недохранен. – каза Рон свивайки презрително очи – Е, какво стана?

– Нищо особено, все пак бях забутан при леля ми и вуйчо ми!

– Не ме баламосвай – свъси се Рон – Говоря за Дъмбълдор!

– Не беше толкова вълнуващо, той просто искаше да му помогна да убеди Слъгхорн да се върне в Хогвортс.

– Е... – разочарова се Рон – Мислехме...

Хърмаяни стрелна Рон с изпепеляващ поглед и той веднага обърна мисълта си.

– Мислехме, че би могло да е нещо такова...

– Така ли? – развесели се Хари.

– Да... Да. Щом Ъмбридж сега я няма, очевидно имаме нужда от нов учител по защита срещу черните изкуства, нали? Така че... Тъъ... Как го намираш?

– Ами, малко прилича на морж и е бил ръководител на Слидерин – отговори Хари. – Какво има, Хърмаяни?

Момичето го наблюдаваше с очакване едва ли не странни симптоми да излязат на показ, но бързо замести подозрителната си физиономия с неубедителна усмивка.

– Нищо! Разбира се, че не! Ами... ъм... Слагхорн изглеждаше ли... добър учител?

– Ами... – замисли се Хари, – Не може да е по-зле от Ъмбридж, нали?

– Знам кой може да е по-зле от Ъмбридж. – чу се глас от входа на стаята. Малката сестра на Рон влезе, гледайки раздразнително. – Здравсти Хари!

– Какво става с теб? – учуди се Рон.

– Заради нея е! – изхлипа Джини и се метна на леглото на Хари. – Подлудява ме!

– Какво е направила пак? – съпричастно попита Хърмаяни.

– Заради начина по който ми говори е... ако я чуете, ще помислите, че съм на три!

– Знам. – каза Хърмаяни, въздишайки. – Тя е толкова себична!

Хари се учуди от необичайното разискване на Хърмаяни за г-жа Уизли и не би могъл да обвини Рон за изказването му:

– Вие няма ли да я оставите на мира поне за пет секунди?

– Точно така Рон, защитавай я! – ядоса се Джини – Всички знаем, че я харесваш!

Това беше неуместен коментар относно майката на Рон. Хари се почувства сякаш е пропуснал нещо, затова попита:

– Кой...?

Но въпросът му беше получил отговор още преди да го е завършил. Вратата на стаята отново се отвори. Инстинктивно Хари дръпна завивките до брадичката си така силно, че седналите на леглото Джини и Хърмаяни се плъзнаха на земята.

На вратата стоеше жена, жена с такава удивителна красота, че пръвеше стаята да изглежда странно бездушна. Висока и гъвкава, с дълга сребристоруса коса, тя излъчваше омайващо сребристо сияние. Подносът, който носеше, завършваше картината на пълното ѝ съвършенство.

– 'Арри! – възкликна тя префърцунено – Мина толкова време!

Тя се спусна към Хари и зад нея се откри госпожа Уизли, гледайки по-скоро изкосо и остро.

– Нямахте нужда да носиш подноса, тъкмо щях да го донеса!

– Не беше проблем. – отговори Флър Делакор, и тикна подноса на коленете на Хари, след което се спусна да го целува по всяка буза. Момчето усети, че местата, докоснати от устните на Флър направо горят.

– Аз от толкова отдавна желая да те видя! Помниш ли сестра ми, Габрриел? Не спира да говори за теб! Ще бъде възхитена да те види отново!!!

– О! Тя... и тя ли е тук? – учуди се Хари.

– О, не не, глупава момче! – изрече Флър с дрънкащ смях – Имах предвид следващото лято, когато ние... Нима не знаете?

Големите ѝ сини очи се разшириха и тя погледна укорително г-жа Уизли, която смутолеви:

– Не намерихме време да му кажем...

Флър се обръна отново към Хари, отмятайки сребристите си коса, която удари г-жа Уизли по лицето

– Бил и аз ще се... женим!

– О! – изрече Хари объркано. Не можеше да не забележи, че г-жа Уизли, Хърмаяни и Джини решително отбягваха погледите си. – Уау!

Ъбъ... Поздравления!

Тя отново се спусна към него и го целуна.

– Билл е много зает в момента, работи много здравно, както и аз, но само полудневно, за да си подобрря Английския. Той ми отпусна няколко дни за да се... опознаем със семейството ви! Толкова се зарадвах като разбъррах, че ще идваш! Няма как да се прррави тук, освен ако не обичаш пилета и готвене. Ами, наслаждавай се на закуската, 'Арри!

След тези думи тя се обърна грациозно, излезе от стаята и меко затвори вратата след себе си.

Г-жа Уизли създаде звук, приличаш на сумтене.

– Мама я мрази. – прошепушна тихо Джини

– Не я мразя! – остро прошепна г-жа Уизли – Просто мисля, че избързват в решението си да сключват брак, това е!

– Познават се от около година. – оспори я Рон, който изглеждаше странно замаян и гледаше в затворената врата.

– Ами, това не е много дълго. Знам защо го правят, естествено... Определено всичко е заради мистериозното завръщане на Вие-знаете-кой. Хората мислят, че могат да бъдат мъртви утре, затова всички прищипват взимането на всякакви решения, които по принцип отнемат много време. Така беше и последния път, когато той беше могъщ... Хората се колебаха – на ляво, на дясно и... взимаха неточни решения...

– Включително и вие с татко. – измъкна се Джини хитро.

– Да... Но... Ние с баща ти бяхме създадени един за друг, какъв беше смисъла в чакането? – каза г-жа Уизли – Докато Бил и Флър... Добре, какво общо имат те? Той обича работата си, стъпил е здраво на земята, докато тя е...

– Крава. – допълни Джини, кимайки – Но Бил не е стъпил на земята, той е разрушител на проклетия, нали, предпочита приключения, вълнения... Предполагам, че затова се метна на тая Флегма!

– Престани да я наричаш така, Джини. – остро каза г-жа Уизли, когато Хари и Хърмаяни се засмяха – Ами... По-добре да се захващам... Яж си яйцата, докато са топли, Хари!

Гледайки измъчено, тя напусна стаята. Все още леко замаян, Рон разклати експериментално главата си, сякаш да изкара вода от ушите си.

– Няма ли да свикнете с нея, ако остане в тук? – попита Хари.

– Ти, може би – каза Рон – Но ако ти изкача неочаквано, виж, тогава...

– Това е жалко! – яростно го оспори Хърмаяни, отдалечи се от Рон, колкото се може повече, но когато опря в стената, се обърна и го

погледна със скръстени ръце.

– Не я искаш около себе си завинаги, нали? – попита Джини недоверчиво Рон. Но след като присви очи, каза: – Ами мама ще успее да попречи това да се случи, обзалагам се на всичко.

– И как ще го направи? – попита Хари.

– Ами, продължава да опитва да примами Тонкс на вечеря. Предполагам, че се надява Бил да си падне по нея. Надявам се да го направи, далеч по-предпочитам нея в семейството ни.

– Да, бе, и това ще проработи! – подигра се Рон. – Слушай, никой не е способен да отвлече вниманието на Бил, когато Фльор е наоколо. Имам предвид, Тонкс изглежда добре, когато не прави глупави неща с косата си, носата си, но...

– Тя е дяволски по-хубава гледка от тая Флегма! – допълни Джини.

– И е по-интелигентна, все пак е аврор – обади се Хърмаяни от тъгла.

– Фльор не е глупава, беше достатъчно добра, за да се класира за Тримагическия Турнир – оспори ги Хари.

– Не толкова добра като теб. – изрече Хърмаяни горчиво.

– Предполагам, че харесвате начина по който тая Флегма казва „Каквото и да пррравите“ – пренебрежително подхвърли Джини.

– Не. – каза Хари, пожелавайки да не е заговарял – Просто казвах, че Флегмата... Имах предвид Фльор...

– Предпочитам Тонкс в семейството. – повтори Джини. – Поне тя е забавна.

– Тя не се смее много напоследък. – уточни Рон – Всеки път, когато я видя, прилича на Стенещата Миртъл.

– Не е честно! – просъска Хърмаяни. – Тя още не е надживяла случилото се... Знаете, все пак той ѝ беше братовчед!

Сърцето на Хари потъна. Бяха стигнали темата за Сириус. Той отчаяно вдигна вилицата и започна да пълни устата си с пържени яйца, с целта да отклони всяка покана да се включи в разговора.

– Тонкс и Сириус едва се познаваха. – обади се Рон – Той беше в Азкабан, половината от нейния живот, и освен това семействата им никога не са се срещали!

– Не е там работата – каза Хърмаяни – Тя мисли, че вината за смъртта на Сириус е нейна.

– Та каква вина има тя? – надмогнал ината си, попита Хари.

– Ами, тя се сражаваше с Белатрикс Лестрандж, нали? Най-вероятно си мисли, че ако я беше довършила, тя нямаше да убие Сириус...

– Това е глупаво. – взмути се Рон.

– Това е вината на оцелелия. – намеси се Хърмаяни. – Знам, че Лупин се опитваше да я заговори, но тя наистина не е в настроение. Същност има истински проблеми с преобразяването...

– С кое...?

– Не може да сменя външния си вид, както преди. Мисля, че силите ѝ са засегнати от шок или нещо такова...

– Не знаех, че е възможно това да се случи. – замисли се Хари.

– Нито пък аз. – допълни Хърмаяни. – Но предполагам, че ако си наистина депресиран...

Вратата се отвори отново и се провря главата на г-жа Уизли.

– Джини. – прошушна тя, – Ела долу да ми помогнеш с обяда.

– В момента разговарям. – каза Джини възмутена.

– Веднага! – заяви г-жа Уизли и се оттегли.

– Тя просто иска да съм там, за да не е сама с Флегмата – прошушна Джини наперено, отметна дългите си рижи коси, като много добре имитираше Флър и пресече стаята, вдигнала ръцете си високо в поза на балерина.

– Ще е добре и вие да слезете скоро. – каза тя, напускайки стаята.

Хари се възползва от временното мълчание, за да напредне със закуската. Хърмаяни надзърташе в кутиите на Фред и Джордж, и от време на време поглеждаше угрижено Хари. Рон, който му помагаше... със сандвича, все още гледаше замечтано във вратата.

– Какво е това? – попита Хърмаяни, стискайки предмет, приличаш на малък телескоп.

– По дяволите, – възкликна Рон – Ако Фред и Джордж са оставили това тук, значи не е готово за Шегобийницата им, затова внимавай с него.

– Майка ти каза, че Шегобийницата върви добре. – обади се Хари – Също така, че Фред и Джордж имат нюх за бизнес.

– Това е недооценка – каза Рон – Те гребат в галеони! Не мога да дочакам да видя мястото, не сме били на „Диагон-али“ още, защото мама казва, че татко трябва да бъде с нас, за допълнителна защита, но той е много зает в работата...

– А какво стана с Пърси? – Третия по големина син на семейството се беше отделил от тях. – Още ли не говори на родителите ви?

– Немм... – Уточни Рон.

– Но е осъзнал, че баща ти беше прав за завръщането на Волдемор...

– Дъмбълдор казва, че за хората е по-лесно да простят на човек, който е сгрешил, а не на този който е бил прав. – намеси се Хърмаяни – Чух да го казва на майка ти, Рон.

– Звучи като нещо, което Дъмбълдор би казал. – потвърди Рон.

– Той ще ми дава частни уроци тази година. – подхвърли Хари.

Рон се задави с парчето сандвич, а Хърмаяни се задъха.

– И досега мълча? – изшушука Рон.

– Тъкмо си спомних. – каза Хари честно. – Каза ми миналата вечер, в бараката ви за метли.

– Дявол да го вземе! Частни уроци с Дъмбълдор! – каза Рон впечатлен. – Чудя се защо ли?

Неговият глас заглъхна. Хари и Хърмаяни си размениха погледи. Хари остави ножа и вилицата, бързо биещото му сърце взе под внимание факта, че единственото което прави в момента, е да седи в леглото. Дъмбълдор беше казал да го направи... Защо не сега? Концентрира се във вилицата, която блестеше на слънчевата светлина в скута му, и каза:

– Аз знам точно защо той ще ми дава уроци, мисля, че заради пророчеството.

Нито Рон, нито Хърмаяни проговориха, създавайки впечатлението, че замръзват. Хари продължи, все още говорейки на вилицата си:

– Знаете, това се опитаха да откраднат в министерството...

– Никой не знае какво казва то. – побърза да каже Хърмаяни. – То се случува.

– Макар, че „пророка“ казва... – започна Рон, но Хърмаяни го прекъсна:

– Шшшт!

– „Пророка“ има право – каза Хари, вдигайки поглед към тях с голямо усилие.

Хърмаяни изглеждаше уплашена, а Рон поразен.

– Стъкленото кълбо, което се случува, изглежда не е било единствения запис на пророчеството. Чух, че истинското било в офиса на Дъмбълдор, той беше този, за който то беше създадено, за да ми каже. От това, което беше записано, – Хари пое дълбок дъх, – изглежда аз съм този, който трябва да довърши Волдемор... Поне... то каза, че никой от нас не може да оживее, докато другия е жив.

Тримата се спогледаха в тишината. Чу се силен пукот и Хърмаяни се изпари зад кълба от черен дим.

– Хърмаяни!!! – викнаха Хари и Рон, а подноса със закуската се изхлузи на пода с трясък

Хърмаяни изплува, кашляйки от дима, сграбчила телескопа, изпъквайки с брилянтно пурпурно насинено око.

– Стиснах го... и то... ме удари! – задъха се момичето.

Несъмнено беше вярно; те забелязаха малък юмрук на пружинка, подаващ се от телескопа.

– Не се присямай. – каза Рон, сдържайки смеха си. – Мама ще го оправи, тя е добра в лечението на леки наранявания.

– Това няма значение сега – каза тя прибързано – Хари, о, Хари...

Тя отново седна на ръба на леглото му.

– Почудихме се след като се върнахме от министерството... Очевидно нямаше да ти кажем нищо... Но от това, което Луциус Малfoy каза за пророчеството, това че то било за теб и Волдемор... досетихме се че има нещо такова... О, Хари!

Тя се втренчи в него и прошепна:

– Уплашен ли си?

– Не толкова, колкото бях. – каза Хари. – Когато го чух за първи път, беше... но сега се чувствам, сякаш винаги съм знаел, че ще трябва да се срещна с него накрая.

– Когато чухме, че Дъмбълдор се събираше с теб лично, си мислехме, че той ще ти каже или покаже нещо свързано с пророчеството. – започна Рон охотно. – И почти познахме, нали? Той не би ти дал уроци, ако не мислеше, че си избраният, щеше ли да си прахосва времето? Трябва да мисли, че имаш шанс...

– Вярно е. – потвърди Хърмаяни – Чудя се какво ли ще ти преподава? Усъвършенствана отбранителна магия? Вероятно... силни контрапроклетия... анти-jinxes(???)...

Хари всъщност не слушаше. Топлината, комбинирана със слънчевата светлина, се разстелваше през него. Стегнато препятствие в сандъка му трябваше да бъде разгадано... Той знаеше, че Рон и Хърмаяни бяха по-скоро шокирани отколкото показваха, че са, но факт беше, че те все още бяха на негова страна, ободряваха го, не се отдръпваха от него като от заразен и опасен, което беше цена, която той никога не би бил способен да опише.⁵

– ...уклончиви очарования обикновено – завърши Хърмаяни – Ами, поне ти знаеш един предмет, който ще имаш тази година – един повече от Рон и мен. Чудя се кога ли ще пристигнат резултатите за С.О.В.А.?

– Трябва да е скоро, мина цял месец. – включи се Рон.

– Чакайте малко! – спря ги Хари, когато си спомни друга част от вчерашният разговор. – Мисля, че Дъмбълдор каза „Резултатите ви за

СОВА ще пристигнат днес“.

– Днес?! – пронизително изхлипа Хърмаяни – Днес? Ама защо ти...

О, Боже! Трябваше да споменеш...

Тя скочи на крака.

– Отивам да видя дали са дошли някакви сови...

Когато десет минути по-късно Хари пристигна долу, напълно облечен и носещ празния поднос, намери Хърмаяни да седи много въодушевена на кухненската маса, докато г-жа Уизли се опитваше да намали приликата ѝ с панда.

– Това няма да се даде – каза г-жа Уизли тревожно, държейки нерешително магическата пръчка и книгата на Хийлър Хелпмейт, озаглавена „Ударени места, Разрези, и Износвания“ – Това винаги е действало, просто не мога да разбера...

– Ако е нещо от шегите на Фред и Джордж, можеш да бъдеш сигурна, че няма да се махне. – обади се Джини.

– Но трябва да се махне! – изкряка Хърмаяни – Не мога да се размотавам в този вид завинаги!

– Няма, скъпа, ще намерим нещо противодействащо, не се безпокой. – успокоително каза г-жа Уизли.

– Бил ми каза, че Фред и Джордж са много забавни. – каза Флър, усмихвайки се спокойно.

– Да, аз едва дишам от смях. – сряза я Хърмаяни.

Тя скочи, заобикаля кухнята в кръг, преплитайки пръстите си.

– Г-жа Уизли, сигурни ли сте, че не са пристигнали сови тази сутрин?

– Да скъпа, казах ти. – търпеливо каза г-жа Уизли, – Още е девет, има много време...

– Зная, че обърках Древни Руни. – говореше Хърмаяни трескаво – Определено направих много неправилен превод. И по „Защита срещу черните изкуства“, не направих нищо на практическия. Мисля, че трансигурацията мина добре, но като се замисля...

– Хърмаяни, ще млъкнеш ли? – сряза я Рон – Не само ти си нервна,

5. Супер превод!!! Всъщност ето какво гласи параграфът:

„Всъщност Хари не ги слушаше. В него се разливаше топлина, която нямаше нищо общо със слънчевата светлина; неприятната тежест в гърдите му изчезна. Той знаеше, че Рон и Хърмаяни са много по-шокирани, отколкото показват, но фактът, че те все още са тук, от двете му страни, говорят му ободряващо и успокоително, а не се отдръпват от него сякаш е заразен или опасен, струваше много повече от това, които би могъл да им каже сега.“ Бел. Mandor.

а когато получиш единайсет „Изключителен“...

– Няма, няма, няма! – изписка Хърмаяни, пляскайки ръцете си истерично – Знаем, че провалих всичко!

– А какво ще стане, ако се провалим? – попита Хари всички в стаята, но пак Хърмаяни отговори:

– Трябва да обсъдим избора си с управителя на дома, попитах проф. Макгонъгъл в края на годината.

Стомаха на Хари се сви, искаше му се да не бе ял толкова на закуска.

– В Бобатон, – намеси се Флър самодоволно – ние имаме рразличен начин. Аз мисля, беше по-добъррр. Полагахме изпитите си след шест години учене, не след пет, и тогава...

Думите на Флър се заглушиха от писък. Хърмаяни посочи кухненския прозорец. Три черни точки летяха към тях, ставайки все по-големи.

– Това определено са сови. – изрече Рон дрезгаво и скочи при Хърмаяни до прозореца.

– И определено са три. – застана Хари от другата ѝ страна.

– По една за всеки. – ужасена подшушна Хърмаяни. – О, не... О, не... О, не...

Тя хвана Рон и Хари плътно около лакътите. Совите летяха право към Хралупата, три красиви улулици, всяка от която, както приятелите забелязаха, когато приближиха, носеше голям квадратен плик.

– О, не! – изписка Хърмаяни.

Г-жа Уизли мина покрай тях и отвори кухненския прозорец. Една, две, три, совите прелетяха през него и се приземиха на масата в спретнатата редица. Всички синхронно повдигнаха краката си. Хари се приближи. Писмото, адресирано до него, беше привързано за совата в средата. Той го отвърза с треперещи пръсти. Вляво от него, Рон се опитваше да отдели неговите собствени резултати; вдясно от него, ръцете на Хърмаяни се клатеха толкова, че цялата сова трепереше. Никой в кухнята не проговори.

Най-после Хари се реши да отвори плика. Той го скъса бързо и извади вътрешното парче пергамент.

Стандартни нива магьоснически резултати:

Преминаващи резултати:

– Изключителен (И)

– Надхвърлящ очакванията (Н)

- Приемлив (П)
- Непреминаващи резултати
- Беден (Б)
- Ужасен (У)
- Трол (Т)

Хари Джеймс Потър е постигнал:

- Астрономия – П
- Грижа за магически създания – Н
- Заклинания – Н
- Защита срещу черните изкуства – И
- Пророкуване – Б
- Билкология – Н
- История на вълшебството – У
- Отвари – Н
- Трансфигурация – Н

Хари прочете пергамента още няколко пъти, а дишането му ставаше по-лесно всеки един. Резултатите бяха добри: той знаеше, че се е провалил по пророкуване и нямаше шанс да мине с история на магията, но беше минал всичко друго.

Прокара пръста си по резултатите... беше добре по Трансфигурация и билкология, беше дори „Надхвърлящ очакванията“ по отвари. И най-вече – беше постигнал Изключителен по „Защита срещу черните изкуства“.

Хари се огледа: Хърмаяни беше зад него, склонила глава, но Рон изглеждаше възхитен.

– Провалил съм се само по Пророкуване и История на магията. – весело каза на Хари – Дай гепи!

Хари с вгледа в резултатите на Рон: Там нямаше нито един „Изключителен“

– Знаех си, че ще си върха по Защита срещу черните изкуства! – каза Рон ръгайки Хари в рамото. – Всички сме се справили, нали?

– Браво! – гордо се намеси г-жа Уизли и разроши косата на Рон. – Седем сови, това е повече от тези на Фред и Джордж, събрани заедно!

– Хърмаяни, – обади се Джини нерешително – Хърмаяни още не се беше обърнала. – Как си се справила?

– Ами... не зле... – притихнало отговори момичето.

– О, стига! – отиде при нея Рон и издърпа резултатие от ръката ѝ. –

Да... Десет „Изключителни“ и един „Надхвърлящ очакванията“ – той погледна към нея полу-развеселен, полу-раздразнен. – В действителност си много разочарована, нали?

Хърмаяни поклати главата си, а Хари се засмя.

– Добре, ние сега сме ТРИТОН ученици. – ухили се Рон. – Мамо, останали ли са още наденички?

Хари погледна отново към резултатите си. Не се беше и надявал да са толкова добри. Почувства леко угризение на съвестта... Това бе края на стремежа му да стане аврор. Не беше постигнал необходимия резултат по „Отвари“. Знаше го отдавна, но стомаха му се сви, щом погледна малкото черно „Н“.

Това бе нечестно поради факта, че му бяха казали, че ще стане добър аврор, и някакси идеята го бе заинтригувала, а не можеше и да се сети какво друго би искал да бъде. Така трябваше да се развива, имайки предвид пророчеството, което бе чул няколко седмици преди това. *Докато единия е жив, другия не може да оцелее...* Нямаше ли да изпълни пророчеството, давайки си най-добрия шанс да оцелее, ако той се присъедини към магьосниците, чиято задача бе да намерят и убият Волдемор?...

6. Отклонението на Драко

През следващите няколко седмици Хари не напускаше градината на Хралупата. Повечето си дни прекарваше в игра на куидич двама срещу двама в овощната градина на семейство Уизли (той и Хърмаяни срещу Рон и Джини; Хърмаяни беше ужасен играч, така че силите бяха сравнително добре изравнени), а вечерта изяждаше по три порции от всичко, което г-жа Уизли сложеше пред него.

Това би била една щастлива, мирна ваканция, ако не бяха сведенията за изчезвания, странни злополуки и дори смъртни случаи, които сега се появяваха почти всеки ден в „Пророчески вестни“. Понякога Бил и г-н Уизли донасяха вкъщи новините още преди те да стигнат до вестника. За неудоволствие на г-жа Уизли, празнуването на шестнадесетия рожден ден на Хари бе помрачено от зловещи известия, донесени на събирането от Ремус Лупин, който изглеждаше изпит и мрачен, кестенявата му коса беше силно прошарена със сиво, а дрехите му бяха по-парцаливи и закърпени отвсякога.

– Имало е още няколко нападения на диментори. – обяви той, когато г-жа Уизли му подаде голямо парче торта. – И са намерили трупа на Игор Каркаров в някаква колиба на север. Черният знак е бил над нея... е, честно казано, аз съм изненадан, че той остана жив цяла година, след като напусна смъртожадните; доколкото мога да си спомня, братът на Сириус, Регулус, оцеля само няколко дни.

– Да, ясно, – каза г-жа Уизли, гледайки неодобрително, – но може би трябва да говорим за нещо др...

– Ти чу ли за Флориан Фортескю, Ремус? – попита Бил, когато Флър наливаше с вино. – Човекът, който беше...

– Да не е „Сладоледената къща“ на „Диагон-али“? – прекъсна го Хари с неприятно тъпо усещане зад лъжичката. – Той все ме черпеше със сладолед без пари. Какво е станало с него?

– Отвлечен, ако се съди по вида на магазина му.

– Защо? – запита Рон, докато г-жа Уизли се взираше многозначително в Бил.

– Кой знае? Трябва с нещо да ги е ядосал. Флориан беше добър човек.

– Като стана дума за „Диагон-али“, – каза г-н Уизли – изглежда, че и Оливандър го няма.

– Майсторът на магически пръчки? – попита сепната Джини.

– Същият. Магазинът е празен. Никакви следи от борба. Никой не знае дали е заминал доброволно, или е бил отвлечен.

– Ами какво ще правят хората без пръчки?

– Ще трябва да потърсят други майстори. – каза Лупин. – Но Оливандър беше най-добрият и ако другата страна го е пипнала, това не е много добре за нас.

На следващия след този доста мрачен рожден ден от „Хогоуртс“ пристигнаха писмата им и списъците с учебници. Писмото на Хари съдържаше изненада: бяха го направили капитан на куидичния отбор.

– Това ти дава ранг като този на префектите! – извика щастливо Хърмаяни. – Можеш да ползваш специалната ни баня и всичко останало!

– Брей, спомням си, когато Чарли носеше такава. – каза Рон, разглеждайки значката с радост. – Хари, това е страхотно, ти си ми капитан... ако ме оставиш в отбора, де, ха-ха...

– Е, аз не мисля, че можем още дълго да отлагаме ходенето до „Диагон-али“, след като вече сте получили тези. – въздъхна г-жа Уизли, надничайки в списъка на Рон. – Ще идем в събота, стига само да не се наложи баща ви пак да ходи на работа. Не стъпвам там без него.

– Мамо, наистина ли мислиш, че Ти-знаеш-кой ще вземе да се скрие зад някоя полица във „Флориш и Блотс“? – изкиска се Рон.

– Фортеску и Оливандър са заминали на почивка, така ли? – избухна изведнъж г-жа Уизли. – Ако мислиш, че сигурността е нещо смешно, можеш да си останеш тук и аз сама да ти взема нещата...

– Не, искам да дойда, искам да видя магазина на Фред и Джордж! – каза бързо Рон.

– Тогава просто ще си задържиш идеите, млади момко, преди да съм решила, че си прекалено незрял, за да дойдеш с нас! – ядосано каза г-жа Уизли, грабна часовника си, всичките девет стрелки на който все така сочеха „Смъртна опасност“, и го закрепил върху куп току-що изпрани пешкири. – А това важи и за връщането ти в „Хогоуртс“!

Рон се извърна, за да погледне недоверчиво Хари, а майка му вдигна коша с прането и клатещия се часовник и напусна гневно стаята.

– Дявол да го вземе, тук вече не можеш и да се пошегуваш...

Обаче Рон внимаваше да не се отнася лекомислено спрямо Волдемор през следващите няколко дни. Съботата настъпи без повече избувания от страна на г-жа Уизли, макар тя да изглеждаше много напрегната по време на закуската. Бил, който щеше да остане къщи с Флор (за

голямо удоволствие на Хърмаяни и Джини), подаде през масата една пълна с пари кесия на Хари.

– А къде е моята? – веднага попита Рон с обещени очи.

– Това е на Хари, бе, идиот. – каза Бил. – Взех ги от трезора ти, Хари, че сега отиват към пет часа, додето обикновените хора стигнат до златото си, толкова много таласъмите са затегнали мерките за сигурност. Преди два дни на Арки Филпот му напъхаха една сонда за честност в... Е, повярвай ми, тъй е по-лесно.

– Благодаря, Бил. – каза Хари, прибирайки златото си.

– Той винаги е толкова гъррижлив. – измърка влюбено Флър, милвайки носа на Бил. Джини се направи, че повръща в ядките си зад гърба на Флър. Хари се задави с царевичната си закуска и Рон го удари по гърба.

Беше мрачен, навъсен ден. Когато се показаха от къщата, навличайки наметалата си, в предния двор ги очакваше една от специалните коли на Министерството на магията, в каквата Хари вече се беше возил веднъж.

– Хубаво е, че татко пак може да взема тези коли. – каза Рон одобрително, протягайки се на воля, докато колата бавно се отдалечаваше от „Хралупата“, а Бил и Флър им махаха от прозореца на кухнята. Той, Хари, Хърмаяни и Джини се ширеха на просторната задна седалка.

– Недей да свикваш, само заради Хари е. – подхвърли през рамо г-н Уизли. Той и г-жа Уизли седяха отпред при шофьора от Министерството; предната седалка за пътниците беше услужливо разпъната до нещо, подобно на двуместна кушетка. – Дали са му висш статус на сигурност. А при „Продънения котел“ ще ни посрещне допълнителна охрана.

Хари не каза нищо; не му допаднаше много да пазарува, обграден от батальон аврори. Беше сгънал мантията-невидимка в раницата си и чувстваше, че щом това е достатъчно за Дъмбълдор, то би трябвало да е достатъчно и за Министерството, макар че, като се замисли за това, не беше убеден, че Министерството знае за мантията му.

– Пристигнахме. – каза шофьорът удивително скоро, проговаряйки за пръв път, докато намаляваше по булевард „Чаринг Крос“, за да спре пред „Продънения котел“. – Аз трябва да ви изчакам, имате ли представа колко ще се бавите?

– Два часа, предполагам. – каза г-н Уизли. – А, добре, той е тук!

Хари направи като г-н Уизли и надникна през прозореца; сърцето му подскочи. Никакви аврори не чакаха пред хотела, а гигантският, чернорад Рубиъс Хагрид, пазачът на дивеча в „Хогуорте“, облякъл дълго

палто от боброви кожи и безразличен към стреснатите погледи на минаващите мъгли, който засия, щом видя лицето на Хари.

– Хари! – прогърмя той и сграбчи Хари в трошача костите прегръдка в мига, в който той слезе от колата. – Бъкбийк... искам да кажа, Уидъруинг... тряб'а да го видиш, Хари, той е толкоз щастлив, че е пак навън...!

– Радвам се, че е доволен. – каза Хари и се ухили, разтривайки ребрата си. – Не знаехме, че „мярката за сигурност“ си ти!

– Знам, съвсем като едно време, а? Нали разбираш, от Министерството искаха да пратят група аврори, ама Дъмбълдор каза, че аз стигам – каза Хагрид гордо, изпъчил гърди и мушнал палци в джобовете си. – 'Айде да вървим тогаз... след вас, Моли, Артър...

„Продъненият котел“ бе съвсем празен за пръв път, откакто Хари го помнеше. От предишната навалица беше останал само сбръчканият и беззъб съдържател Том. Когато влязоха, той ги погледна с надежда, но преди да продума, Хагрид важно каза:

– Днеска само минаваме, Том, ти разбираш, работи на „Хогоуртс“, нали знайш.

Том кимна унило и продължи да бърше чаши; Хари, Хърмаяни, Хагрид и семейство Уизли минаха през бара и излязоха в хладния малък заден двор при кофите за боклук. Хагрид вдигна розовия си чадър и почука по една тухла в стената, зад която веднага се отвори свод, водещ към лъкатушна улица с настилка от обли камъни. Те минаха през прохода и спряха да се огледат.

„Диагон-али“ се бе променила. Колоритните, пищни витрини с книги със заклинания, съставки за отвари и котли сега не се виждаха, скрити зад големи афиши на Министерството на магията, които бяха разлепени върху тях. Повечето от тия афиши в убито мораво показваха увеличени копия на съветите по сигурността в диплянките на Министерството, които бяха разпратени през лятото, но на други имаше движещи се черно-бели снимки на смъртожадни, за които се знаеше, че са на свобода. Белатрикс Лестранж се хилеше презрително от витрината на най-близката аптека. Някои прозорци бяха заковани с дъски, включително тези на „Сладоледената къща“ на Флориан Фортескю. От друга страна, по улицата бяха изникнали множество мърляви сергии. Пред най-близката, опъната до „Флориш и Блотс“ под едно раирано чергило, цялото в петна, имаше забоден картон с надпис:

АМУЛЕТИ

Ефективни против върколаци, диментори и инфери!

Един оръфан дребен магьосник дрънкаше пред минувачите шепа амулети със сребърни знаци на верижки.

– Един за Вашето момиченце, мадам? – извика той на г-жа Уизли, докато минаваха, оглеждайки похотливо Джини. – Да му пази хубавото вратле?

– Ако бях дежурен... – каза г-н Уизли, гледайки гневно продавача на амулети.

– Да, но недей да арестуваш сега никого, скъпи, бърза ме – каза г-жа Уизли, нервно поглеждайки в един списък. – Мисля, че ще е най-добре да започнем с мадам Молкин, Хърмаяни иска нови одежди, а и на Рон му стърчат много краката от униформата, пък и на теб сигурно ще ти трябват нови, Хари, толкова си израсъл – хайде, елате...

– Моли, няма смисъл да ходим всички при мадам Молкин – каза г-н Уизли. – Защо те тримата не отидат с Хагрид, а ние да идем във „Флориш и Блотс“ и да вземем учебниците за всички?

– Не знам – каза г-жа Уизли тревожно, явно разкъсвана между желанието да привършат бързо пазаруването и това да се движат всички заедно. – Хагрид, мислиш ли...?

– Хич не се тормози, те ще са добре с мен, Моли – каза успокоително Хагрид, като размаха ръка с размера на капак от кофа за боклук. Г-жа Уизли не изглеждаше съвсем убедена, но позволи да се разделят и припна към „Флориш и Блотс“ със съпруга си и Джини, докато Хари, Рон, Хърмаяни и Хагрид тръгнаха за магазина на мадам Молкин.

Хари забеляза, че много от хората, които ги подминаваха изглеждаха също така измъчени и неспокойни, както г-жа Уизли и вече никой не спираше на приказка; пазаруващите вървяха заедно в плътни групи, движейки се целенасочено по работата си. Като че ли никой на пазаруване сам.

– Може да стане малко тесничко, ако влезем всички – каза Хагрид, спирайки пред магазина на мадам Молкин и се взря през витрината. – Аз ще пазя отвън, става ли?

И така Хари, Рон и Хърмаяни влязоха заедно в малкия магазин. На пръв поглед той им се видя празен, но когато вратата се затвори зад тях, чуха познат глас, долитащ иззад една закачалка с одежди на зелени и сини пайети.

– ...не съм дете, ако не си забелязала, майко. Напълно съм в състояние да се справя сам с пазаруването.

Чу се кудкудякащ звук и един глас, в който Хари разпозна собственичката мадам Молкин, каза:

– Виж какво, драги, майка ти е съвсем права, вече никой от нас не бива да обикаля сам наоколо и изобщо не става дума за това, дали си дете...

– Я внимавай къде бодеш тази топлийка!

Един юноша с бледо, заострено лице и светлоруса коса се появи иззад закачалката, облечен в хубави тъмнозелени одежди, на които проблясваха топлийки около подгъва и по краищата на ръкавите. Той отиде до огледалото и се огледа; след малко забеляза над рамото си отражението на Хари, Рон и Хърмаяни. Светлосивите му очи се присвиха.

– Ако се чудиш на какво замириса, майко, току-що влезе един мънород – каза Драко Малfoy.

– Не смятам, че има нужда от такъв език! – каза мадам Молкин, изтичвайки иззад закачалката с дрехи, понесла метър и магическа пръчка. – Нито пък искам да се вадят пръчки в магазина ми! – добави тя бързо, когато беглят ѝ поглед към вратата срещна Хари и Рон, застанали с извадени и насочени към Малfoy пръчки. Хърмаяни, която стоеше малко зад тях, прошепна:

– Не, недейте, честно ви казвам, не си струва.

– Да бе, сякаш бихте посмели да правите магии извън училище – усмихна се презрително Малfoy. – Кой ти насини окото, Грейнджър? Искам да му изпратя цветя.

– Достатъчно! – каза остро мадам Молкин, оглеждайки се през рамо за подкрепа. – Мадам, моля Ви!

Нарциса Малfoy бавно излезе иззад закачалката с дрехи.

– Свалете ги – каза тя студено на Хари и Рон. – Ако нападнете сина ми отново, ще се постарая това да бъде последното нещо, което сте направили.

– Нима? – каза Хари, пристъпвайки крачка напред, взирайки се в подчертано надменното ѝ лице, което, поради своята бледност, напомняше това на сестра ѝ. Сега той беше висок колкото нея. – Ще викнеш няколко смъртожадни да ни видят сметката, нали?

Мадам Молкин изписка и се хвана за сърцето.

– Наистина... не бива да обвинявате... да говорите опасни неща... свалете пръчките, моля!

Но Хари не свали пръчката си. Нарциса Малfoy се усмихна

наприятно.

– Виждам, че това, дете си любимец на Дъмбълдор, ти е дало лъжливо чувство за сигурност, Хари Потър. Но Дъмбълдор няма да е винаги наблизо, за да те закриля.

Хари огледа подигравателно магазина.

– Олеле... виж това... сега го няма! Защо не опиташ тогава? Може би ще ви намерят двойна килия в Азкабан заедно с пандизчията ти съпруг!

Малфой направи гневно движение към Хари, но се спъна в дългата си мантия. Рон се изсмя високо.

– Да не си посмял да говориш на майка ми така, Потър! – озъби се Малфой.

– Няма нищо, Драко – каза Нарциса, задържайки го за рамото с тънките си бели пръсти. – Очаквам Потър да се събере със скъпия Сириус, преди аз да се събера с Луциус.

Хари вдигна пръчката си по-високо.

– Хари, не! – простена Хърмаяни, сграбчвайки ръката му в опит да я свали надолу. – Помисли... Не трябва... Ще си навлечеш такива неприятности...

Мадам Молкин се поколеба за миг, а после като че ли реши да се държи така, сякаш нищо не се е случило с надеждата, че няма и да се случи. Тя се наведе към Малфой, който още гледеше свирепо Хари.

– Мисля, че левият ръкав би могъл да се вдигне още мъничко, скъпи, нека само да...

– Ох! – измуча Малфой и плесна ръката ѝ настрани. – Гледай къде забождаш тези топлийки, жено! Майко, не мисля, че вече ги искам.

Той дръпна одеждите през главата си и ги хвърли на пода в краката на мадам Молкин.

– Прав си, Драко – каза Нарциса, гледайки презрително Хърмаяни, – вече зная що за измет пазарува тук. – По-добре да идем в магазина на Туилфит и Татинг.

И след тези думи двамата напуснаха магазина, като Малфой се постара да блъсне с всичка сила Рон на излизане.

– Е, така значи? – каза мадам Молкин, грабна захвърлените одежди и прекара върха на пръчката си по тях като прахосмукачка, за да отстрани праха.

Тя беше обърквана през цялото време, докато гласеше новите одежди на Рон и Хари, опита се да продаде на Хърмаяни одежди за магьосник вместо за магьосница и когато най-накрая ги изпрати с поклон от

магазина си личеше, че е радостна да им види гърба.

– Сичко ли 'зехте? – попита Хагрид весело, когато се появиха при него.

– Почти – каза Хари. – Видя ли Малфой?

– Аха – каза безучастно Хагрид. – Ама те не биха... посмели да правят бели насред „Диагон-али“, Хари. Не ги мисли.

Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха, но преди да успеят да отворят очите на Хагрид за успокоителната му представа, се появиха г-н и г-жа Уизли с Джини. Всички стискаха здраво тежки пакети с книги.

– Добре ли сте всички? – попита г-жа Уизли. – Взехте ли си одеждите? Добре тогава, можем да се отбием в аптеката и в „Айлопс“ на път за Фред и Джордж... дръжте се заедно...

Нито Хари, нито Рон купиха никакви съставки от аптеката, защото повече нямаше да учат отвари, но и двамата купиха големи кутии със совешки лакомства за Хедуиг и Пигуиджън от Търговския център за сови „Айлопс“. После, докато г-жа Уизли час по час проверяваше часовника си, продължиха нататък по улицата да търсят „Магийки шегобийки от Уизли“, шегобийницата на Фред и Джордж.

– Надали ни остава много – каза г-жа Уизли. – Значи, само оглеждаме набързо и после – обратно в колата. Трябва да сме близо, това е номер деветдесет и две... деветдесет и четири...

– Еха – каза Рон, спирайки на място.

Обърнати срещу скучния, накачен с афиши магазин „Фронтс“ срещу тях, витрините на Фред и Джордж бодяха очите подобно на изложба на фойерверки. Случайните минувачи се обръщаха назад да гледат витрините, а неколцина направо се бяха спрели като вкаменени с доста зашеметен вид. Лявата витрина беше смайващо отрупана с разнообразни стоки, които се въртяха, гърмяха, бляскаха, подскачаха и пищаха; на Хари му се насълзиха очите само да ги гледа. Дясната витрина беше закрыта от огромен афиш, морав като тези на Министерството, но украсен с лъскави жълти букви:

ЗАЩО ЗАРАД ТИ-ЗНАЕШ-КОЙ
ТРЕПЕРИШ ВЪВ ЛЕГЛОТО?
ТИ ПО-ДОБРЕ СЕ БЕЗПОКОЙ
ЗА ДРЪПНА-МИ-СЕ-ЛАЙНОТО –
ЧУВСТВОТО НА ЗАПЕКА ПОЗНАТО,
ОБЗЕМАЩО ВСЕ ПОВЕЧЕ СТРАНАТА!

Хари започна да се смее. Той чу нещо като тих стон до себе си, обърна се и видя г-жа Уизли да се взира втрещена в афиша. Устните и мърдаха беззвучно, оформяйки името „Дръпна-ми-се-лайното“.

– Ще ги убият в леглата им! – прошепна тя.

– Не, няма! – възкликна Рон, който подобно на Хари се смееше. – Това е гениално!

И двамата с Хари влязоха първи в магазина. Той беше натъпкан с клиенти; Хари не можеше да припари до рафтовете. Той се огледа наоколо, гледайки натрупаните до тавана кутии: тук имаше „Кутийки с льготыйки“, които близнаците бяха изпипали до съвършенство през последната си, недовършена година в „Хогуортс“; Хари видя, че най-популярни бяха дражетата „Кръв от нослето“ – на рафта беше останала само една очукана кутия. Имаше сандъци, пълни с фалшиви магически пръчки, като най-евтините просто се превръщаха в гумени пилета или в гащи, когато ги размахаш, а най-скъпите бяха лековерния потребител по главата и врата, а също и кутии с пера, направени в разновидностите „Самонамастиляващо се“, „Проверяващо правописа“ и „Умен отговор“. В тълпата се отвори пролука и Хари се промъкна към тезгяха, където ято възхитени десетгодишни гледаха как едно мъничко дървено човече бавно се изкачва по стъпалата към истинска бесилка, всичко това кацнало върху кутия, на която пишеше: „Обесник за многократно използване – отмени го, или ще го обесят!“.

„Патентовани бленувани чарове“

Хърмаяни беше успяла да се провре до голямо изложение близо до тезгяха и четеше сведенията на гърба на кутия с колоритна рисунка на красив младеж и припадаща девойка, стоящи на палубата на пиратски кораб.

– *Едно просто заклинание, и Вие ще навлезете в един висококачествен, напълно реалистичен, тридесетминутен блян, за който лесно може да се намери време във всеки училищен урок и който е почти неоткриваем (страничните ефекти включват отсъстващо изражение и леко точене на лиги). Не се продава на лица под шестнайсет години.* Знаеш ли – каза Хърмаяни, поглеждайки Хари, – това наистина е нещо извънредно магическо!

– За тая приказка, Хърмаяни – каза един глас зад тях, – можеш да си вземеш едно без пари!

Пред тях стоеше Фред, радостно усмихнат, облечен в пурпурна мантия, която крещящо не подходеше на огненочервената му коса.

– Как си, Хари? – Те се здрависаха. – И какво ти е на окото,

Хърмаяни?

– Вашият ритащ телескоп. – отвърна тя печално.

– О, по дяволите, бях забравил за тях. – рече Фред. – Ето...

Той измъкна от джоба си една туба и я подаде на Хърмаяни; тя предпазливо отвинти капачката, под която се показва гъста жълта паста.

– Само я мацни и натъртеното ще изчезне след час – каза Фред. – Трябваше да намерим свястно средство против контузии. Повечето от изделията си изпробваме върху себе си.

Хърмаяни изглеждаше неспокойна.

– Безопасна е, нали? – попита тя.

– Ама разбира се. – отвърна ободрително Фред. – Хайде, Хари, ще те разведе.

Хари остави Хърмаяни да маже с паста насиненото си око и последва Фред към дъното на магазина, където видя щанд за фокуси с карти и въжета.

– „Мъгълски магически фокуси!“ – каза щастливо Фред, сочейки ги. – За чудаци като татко, дето обичат мъгълски работи, нали разбираш. Не дават кой знае каква печалба, но правим доста успешен бизнес, голяма новост са... о, ето го и Джордж...

Близнакът на Фред разтърси енергично ръката на Хари.

– Развеждаш ли го? Ела отзад, Хари, там правим истинските пари... ей, ти, само да отмъкнеш някой, и ще платиш с нещо повече от галеони! – подхвърли той предупредително към едно малко момче, което бързешката дръпна ръката си от ведро с етикет: „ЯДЛИВИ ЧЕРНИ ЗНАЦИ – РАЗБОЛЯВАТ ВСЕКИГО!“

Джордж дръпна една завеса до мъгълските фокуси и Хари видя потъмна, по-малко препълнена стая. Пакетите, изпълващи рафтовете там бяха в по-убити цветове.

– Току-що разработихме тази по-сериозна серия – каза Фред. – Странно е, как се случи...

– Не би повярвал колко много хора, дори работещи в Министерството, не могат да направят свястно Защитно заклинание – рече Джордж. – Ясно е, че не си ги учил ти, Хари.

– Така е...

– Е, ние си мислехме, че Защитните шапки са повече за смях, нали се сещаш, предизвикваш някого да те омагьоса, докато я носиш и после му гледаш физиономията, когато заклинанието отскочи обратно. Но от Министерството купиха петстотин за целия помощен персонал! И още получаваме големи поръчки!

– Така разширихме асортимента със Защитни мантии, Защитни ръкавици...

– Те не биха помогнали много срещу Непростимите проклетия, но за леки до средни заклинания и магии...

– И тогава помислихме да навлезем в цялата област на защитата срещу черните изкуства, защото там се въртят много пари – продължи възторжено Джордж. – Това си го бива. Погледни, Прах за моментална тъмнина, внасяме го от Перу. Полезен е, ако искаш да избягаш бързо.

– А нашите Примадващи детонатори просто не се задържат, виж. – каза Фред, сочейки някакви странни, черни, рогоподобни неща, които наистина се опитваха да избягат извън полезрението им. – Просто тайничко изпускаш един и той почва да бяга и да вдига чудесен шум, без да се вижда, отвличайки вниманието, ако това ти е нужно.

– Изкусно – каза Хари, впечатлен.

– Вземи – каза Джордж, грабна няколко и ги хвърли на Хари.

Млада вещица с къса руса коса показва главата си иззад завесата; Хари видя, че тя също носеше служебна пурпурна мантия.

– Отгатък имаме клиент, който търси котел-шега, г-н Уизли и г-н Уизли – каза тя.

На Хари му се видя много странно да наричат Фред и Джордж „г-н Уизли“, но те приеха това съвсем естествено.

– Добре, Верити, идвам – каза бързо Джордж. – Хари, взимай си, каквото поискаш, разбра ли? Безплатно.

– Как така! – възкликна Хари, който вече беше извадил кесийката си, за да плати Примадващите детонатори.

– Ти няма да плащаш тук – каза твърдо Фред, отказвайки да приеме златото на Хари.

– Ама...

– Ти ни даде нашия първоначален заем, не сме забравили – каза твърдо Джордж. – Взимай каквото поискаш и само не забравяй да кажеш на хората откъде си го взел, ако те попитат.

Джордж профуча през завесата да помага на клиентите, а Фред поведе Хари обратно към главната част на магазина, където Хърмаяни и Джини още оглеждаха внимателно „Патентованите бленувани чарове“.

– Момичета, не сте ли видели още специалните ни продукти „Вещица-чудо“? – попита Фред. – Последвайте ме, дами...

До прозореца бяха подредени крещящо розови неща, около които се кикотеха във възторг рой развълнувани момичета. Хърмаяни и Джини се поколебаха, гледайки предпазливо.

– Ето – каза гордо Фред. – Най-добрата сбирка от любовни отвари, които ще намерите някъде.

Джинин вдигна вежди невярващо.

– Действат ли? – попита тя.

– Със сигурност действат, понякога до двайсет и четири часа в зависимост от теглото на въпросното момче...

– ...и от привлекателността на момичето – каза Джордж, изведнъж появил се отново при тях. – Но няма да ги продаваме на сестра си – добави той, внезапно ставайки строг, – не и щом тя вече има около пет момчета на разположение според това, което ние...

– Каквото и да сте чули от Рон, е тлъста опашата лъжа – каза спокойно Джини, навеждайки се да вземе едно малко розово бурканче от рафта. – Какво е това?

– Гарантиран десетсекунден унищожител на пъпки – каза Фред. – Отличен за всичко от циреи до акне, но недей сменя темата. В момента излизаш ли, или не излизаш с някакво момче на име Дийн Томас?

– Да, излизам – каза Джини. – И когато го видях за последен път, той определено беше едно момче, а не пет. А онези какви са?

Тя сочеше към множество пухкави кръгли топки в розови и пурпурни оттенъци, които се търкаляха по пода на една клетка и издаваха тънички писукания.

– Пигмейски пухчета – каза Джордж. – Миниатюрни пухкавели, ние не можем да ги развъждаме достатъчно бързо. А какво стана с Майкъл Корнър?

– Зарязах го, той не умее да губи – каза Джини, пхна пръст през пръчките на клетката и загледа пигмейските пухчета, които се струпаха около него. – Много са милички!

– Да, много обичат да се гушкат – призна Фред. – Но не сменяш ли приятелите си малко честичко?

Джини се обърна с ръце на хълбоците и го погледна. На лицето й имаше такъв кръвнишки поглед „ала г-жа Уизли“, че Хари се изненада, как Фред не отскочи.

– Това не е твоя работа. И ще ти бъда благодарна – добави тя гневно към Рон, който тъкмо се бе появил редом с Джордж, натоварен с покупки – да не разправяш на тия двамата измишльотини за мен!

– Това прави три галеона, девет сикли и един кнут – каза Фред, преглеждайки множеството кутии в ръцете на Рон. – Кихай.

– Аз съм ти брат!

– А това, дето го откъвваш, е наше. Три галеона и девет сикли. Ще

опростя кнута.

– Ама аз нямам три галеона и девет сикли!

– Тогава по-добре ги върни обратно и внимавай да ги сложиш на които рафтове трябва.

Рон изпусна няколко кутии, изруга и направи оскърбителен жест с ръка към Фред, който за нещастие бе забелязан от г-жа Уизли, която бе избрала този момент да се появи.

– Ако те зърна да го направиш пак, ще ти омагьосам пръстите да се залепят заедно – каза остро тя.

– Мамо, мога ли да си взема едно пигмейско пухче? – запита веднага Джини.

– Едно какво? – каза предпазливо г-жа Уизли.

– Виж, толкова са сладки...

Г-жа Уизли се придвижи встрани, за да види пигмейските пухчета, а Хари, Рон и Хърмаяни за момент получиха възможността да погледнат безпрепятствено през витрината. Драко Малфой бързаше сам по улицата. Когато мина покрай „Магийки шегобийки от Уизли“, той погледна през рамо. След секунди подмина витрината и те го загубиха от погледа си.

– Чудно, къде ли е майка му? – намръщи се Хари.

– Изглежда, сякаш и се е изплъзнал. – каза Рон.

– Но защо? – попита Хърмаяни.

Хари не отговори; той мислеше усилено. Нарциса Малфой не би оставила доброволно скъпоценния си син далеч от своя поглед; Малфой навярно беше се постарал доста, за да се отърве от лапите ѝ.

Хари, който познаваше и ненавиждаше Малфой, беше сигурен, че работата му не е чиста.

Той се огледа. Г-жа Уизли и Джини се бяха навели над пигмейските пухчета. Г-н Уизли разглеждаше очарован колода белязани мъгълски карти за игра. Фред и Джордж помагаха и двамата на клиентите. От другата страна на стъклото Хагрид стоеше с гръб към тях, оглеждайки се нагоре и надолу по улицата.

– Влизайте отдолу, бързо – каза Хари, изваждайки мантията-невидимка от чантата си.

– Ох, не знам, Хари – каза Хърмаяни, поглеждайки колебливо към г-жа Уизли.

– Хайде – каза Рон.

Тя се поколеба още секунда, а после се мушна под мантията при Хари и Рон. Никой не забеляза изчезването им; всички бяха твърде

заинтригувани от стоките на Фред и Джордж. Хари, Рон и Хърмаяни се промъкнаха до вратата колкото можеха по-бързо, но докато излязат на улицата, Малфой бе изчезнал не по-малко успешно от тях.

– Отиваше нататък – прошепна Хари възможно най-тихо, за да не го чуе тананикащият си Хагрид. – Хайде...

Те забързаха натам, поглеждайки наляво и надясно през витрини и врати, докато Хърмаяни посочи напред:

– Това е той, нали? – пошушна тя. – Завива наляво?

– Голяма изненада – прошепна Рон.

Понеже Малфой се бе огледал, а после беше се шумгнал в „Мракон-али“ и извън полезрението им.

– Бързо, че ще го изпуснем – каза Хари, ускорявайки крачка.

– Ще ни видят краката! – каза разтревожено Хърмаяни, когато мантията се развя около глезените им; вече беше много по-трудно да се скрият и тримата под нея.

– Няма значение – каза нетърпеливо Хари. – Просто побързайте!

Обаче „Мракон-али“, пресечката, посветена на Черните изкуства, изглеждаше съвсем безлюдна. Те надничаха пътьом през прозорците, но в нито един магазин не се виждаха никакви клиенти. Хари предположи, че в тези опасни и съмнителни времена е малко самоизобличително да купуваш Тъмни творения... или най-малкото, да те видят да ги купуваш.

Хърмаяни го ощипа силно по ръката.

– Ох!

– Шшт! Гледай! Той е там, вътре! – прошепна тя в ухото му.

Бяха се изравнили с единствения магазин на „Мракон-али“, който Хари някога бе посещавал, „Боргин и Бъркс“, в който се продаваше голямо разнообразие от зловобни предмети. Сред шкафовете, пълни с черепи и стари бутилки, стоеше Драко Малфой с гръб към тях, едва видим от същия голям черен шкаф, в който Хари веднъж се беше скрил от Малфой и баща му. Съдейки по движенията на ръцете на Малфой, той говореше възбудено. Собственикът на магазина, г-н Боргин, прегърбен човек с мазна коса, стоеше срещу Малфой. Изражението му бе странна смесица от негодувание и страх.

– Само да можехме да чуем какво казва! – рече Хърмаяни.

– Можем! – каза Рон възбудено. – Чакайте, дявол да го вземе.

Той изтърва още няколко от кутиите, които все още стискаше, докато непохватно отваряше най-голямата.

– Разтегателни уши, вижте!

– Фантастично! – каза Хърмаяни, а Рон размота дългите върви с телесен цвет и започна да ги подпхва под вратата. – О, дано не са направили вратата непробиваема...

– Не са! – възкликна ликуващо Рон. – Слушайте!

Те събраха глави заедно и се вслушаха съсредоточено в края на вървите, през които гласът на Малфой се чуваше така силно и ясно, сякаш беше включено радио.

– Знаете ли как да го поправите?

– Вероятно – каза Боргин с тон, който подсказваше, че не му се щеше да се въвлеча. – Ще трябва да го видя, нали разбирате. Защо не го донесете в магазина?

– Не мога – каза Малфой. – Трябва да остане на мястото си. Трябва само да ми кажете, как да го оправя.

Хари видя как Боргин облиза нервно устните си.

– Е, трябва да кажа, че без да съм го видял, това ще бъде много трудна работа, може би невъзможна. Нищо не мога да обещаая.

– Не? – каза Малфой и Хари позна по гласа му, че се усмихва подигравателно. – Може би това ще Ви направи по-уверен.

Той пристъпи към Боргин и беше закрит от шкафа. Хари, Рон и Хърмаяни се преместиха настрана, за да се опитат да го виждат пак, но можеха да видят само Боргин, който изглеждаше много изплашен.

– Само да кажете на някого – каза Малфой – и ще има възмездие. Познавате ли Фенрир Грейбек⁶? Той е приятел на семейството. Ще идва от време на време да проверява, дали отдавате на въпроса цялото си внимание.

– Няма да има нужда от това...

– Това ще реша аз – каза Малфой. – Е, по-добре да тръгвам. И не забравяйте да пазите това, ще ми трябва.

– Може би бихте желали да го вземете сега?

– Не, разбира се, че не бих, глупав дребосъко, как бил изглеждал, ако го понеса по улицата? Просто не го продавайте.

– Разбира се, че няма... сър.

Боргин направи толкова нисък поклон, колкото Хари веднъж го бе виждал да прави пред Луциус Малфой.

– Нито дума на никого, Боргин, а това включва и майка ми, ясно?

– Естествено, естествено – замърмори Боркин, покланяйки се

6. Фенрир – огромен митичен вълк от скандинавската митология, завързан от боговете с магически въжета. Грейбек – (англ.) сивогърбият (бел. пр.)

отново.

В следващият миг камбанката на вратата звънна силно и Малфой излезе наперено от магазина с много самодоволен вид. Той мина така близо до Хари, Рон и Хърмаяни, че те усетиха как мантията се развя отново около коленете им. Вътре в магазина Боргин остана вцепенен; угодническата му усмивка бе изчезнала; той изглеждаше разтревожен.

– За какво беше всичко това? – прошепна Рон, намотавайки разтегаемите уши.

– Не знам – каза Хари дълбоко замислен. – Той иска нещо да бъде поправено... и да си запази нещо тук... можакте ли да видите, какво сочеше, когато казваше „това“?

– Не, той беше зад оня шкаф...

– Вие двамата стойте тук. – прошепна Хърмаяни.

– Какво ще...?

Но Хърмаяни вече беше се измъкнала изпод мантията-невидимка. Тя оправи косата си, гледайки отражението си в стъклото и после влезе в магазина, карайки камбанката отново да иззвъни. Рон пак напъха бързешком разтегаемите уши под вратата и подаде едната връв на Хари.

– Здравейте, ужасно утро, нали? – каза весело Хърмаяни на Боргин, който не отговори, а я изгледа подозрително. Тананикайки безгрижно, Хърмаяни бавно се разходи между бъркотията от изложени предмети.

– Тази огърлица продава ли се? – попита тя, спирайки пред един остъклен шкаф.

– Ако имаш хиляда и петстотин галеона – каза студено г-н Боргин.

– О... ъ-ъ... не, нямам чак толкова много – каза Хърмаяни, отминавайки. – Ами... какво ще кажете за този очарователен... мм... череп?

– Шестнайсет галеона.

– Значи, той е за продан? Не се... пази за някого?

Г-н Боргин я погледна накриво. Хари имаше противното усещане, че той чудесно разбира, какво е намислила Хърмаяни. Очевидно Хърмаяни почувства същото, защото внезапно обърна посоката на разговора.

– Работата е там, че това... ъъ... момче, което току-що беше тук, Драко Малфой, ами, той ми е приятел и аз искам да му направя подарък за рождения ден, но ако вече си е запазил нещо, аз очевидно не бих искала да му вземам същото, така че... ъъ...

Според Хари това беше същото с бели конци и явно Боргин си помисли същото.

– Вън – каза той остро. – Махай се!

Хърмаяни не чака да ѝ повторят, а забърза към вратата с Боргин по

петите й. Когато камбанката иззвънтя отново, Боргин затръшна вратата зад нея и сложи знака „Затворено“.

– Е, добре. – каза Рон, намятайки отново Хърмаяни с мантията-невидимка. – Струваше си да се опита, макар че ти беше малко очебийна...

– Добре, следващият път можеш да ми покажеш, как се прави, Повелителю на тайните! – сопна му се тя.

Рон и Хърмаяни се дърлиха по целия път обратно до „Магийки шегобийки от Уизли“, където трябваше да престанат, за да успеят да се избягнат незабелязани много разтревожената г-жа Уизли и Хагрид, който явно беше забелязал отсъствието им. Щом влязоха в магазина, Хари смъкна мантията-невидимка, скри я в чантата си и се присъедини към твърденията на другите двама в отговор на обвиненията на г-жа Уизли, че през цялото време са си били в задната стая, а тя не ги е търсила, както трябва.

7. Клубът на Слъгхорн

Хари прекара по-голямата част от последната седмица на ваканцията в опити да разгадае поведението на Малфой на „Мракон-али“. Най-много го тревожеше самодоволното изражение, с което Малфой си бе тръгнал от магазина. Нищо, което го правеше щастлив, не можеше да бъде добра новина. Хари обаче бе леко подразнен от факта, че, изглежда, нито Рон, нито Хърмаяни не бяха така любопитни да научат с какво се занимава Малфой, или най-малкото, след няколко дни, като че ли им омръзна да обсъждат въпроса.

– Да, Хари, вече се съгласихме, че е доста съмнително – каза Хърмаяни с леко нетърпение в гласа. Тя седеше на перваза на прозореца в стаята на Фред и Джордж, качила крака на една от картонените кутии, и твърде неохотно бе вдигнала поглед от учебника си „Превод на древни руни за напреднали“ – Не се ли съгласихме обаче, че може да има много обяснения?

– Може би си е счупил Ръката на славата – предположи Рон, докато се опитваше да изправи огънатите клонки на метлата си. – Помните ли оная съсухрена ръка, дето я имаше?

– Но какво ли имаше предвид, когато каза: „Не забравяйте да приберете това на сигурно място?“ – попита Хари за кой ли път – Прозвуча ми, сякаш Боргин има още един предмет като онзи, който се е счупил, и Малфой иска и двата.

– Мислиш ли? – попита Рон, който сега се опитваше да изстърже мръсотията от дръжката на метлата си

– Да – потвърди Хари. След като не получи отговор нито от Рон, нито от Хърмаяни, той заяви:

– Бащата на Малфой е в Азкабан. Не мислите ли, че Малфой ще иска да си отмъсти?

Рон вдигна очи и примигна.

– Малфой да си отмъсти? Но как би могъл?

– Точно това искам да кажа: че не знам! – раздразнено възкликна Хари. – Той обаче е намислил нещо и смятам, че би трябвало да го приемем сериозно. Баща му е смъртожаден и...

Хари млъкна рязко, приковал поглед върху прозореца зад Хърмаяни, с отворена уста. Току-що му бе хрумнала една удивителна мисъл.

– Хари? – нетърпеливо се обади тя. – Какво има?

– Да не би пак да те заболя белегът? – нервно попита Рон.

– Той е смъртожаден! – бавно каза Хари – Заел е мястото на баща си в редиците на смъртожадните!

Настъпи тишина, после Рон избухна в смях.

– Малфой? Ама Хари, той е на шестнайсет години! Да не мислиш, че Ти-знаеш-кой би позволил на Малфой да се присъедини към него?

– Изглежда твърде невероятно, Хари. – със съмнение в гласа се съгласи Хърмаяни – Какво те кара да мислиш...?

– Поведението му в магазина на мадам Молкин. Тя дори не го докосваше, а той изкрещя и си издърпа ръката от нейната, когато тя посегна да му навие ръкава. На лявата му ръка. Той е белязан с Черния знак...

Рон и Хърмаяни се спогледаха.

– Ами... – проточи Рон, но изобщо не звучеше убеден.

– Мисля, че той просто искаше да се махне оттам, Хари. – каза Хърмаяни.

– Той показва на Боргин нещо, което ние не можахме да видим. – упорстваше Хари – Нещо, което сериозно изплаши Боргин. Знам, че това е бил Знакът! Малфой искаше да покаже на Боргин за кого работи; видяхте колко сериозно го прие Боргин!

Рон и Хърмаяни отново се спогледаха.

– Хари, не съм сигурна...

– Да, все още не смятам, че Ти-знаеш-кой би допуснал Малфой...

Раздразнен, но напълно убеден, че е прав, Хари грабна една купчина мръсни мантии за квидич и напусна стаята. Вече от дни госпожа Уизли непрекъснато им напомняше да не оставят прането и приготвянето на багажа за последния момент. На стълбищната площадка Хари се блъсна в Джини, която се връщаше в стаята си, понесла куп току-що изпрани дрехи.

– На твоето място не бих влизала в кухнята точно сега. – предупреди го тя – Наоколо е направо хлъзгаво от слуз.

– Ще гледам да не се подхлъзна – усмихна се Хари.

И наистина, когато влезе в кухнята, той завари Флър да седи на масата, погълната надълго и нашироко да обмисля на глас плановете за сватбата си с Бил, докато госпожа Уизли, явно в лошо настроение, наблюдаваше купчина брюкселско зеле, което се белеше само.

– ...ние с Бил окончателно рррешихме да има само две шаферррки. Джини и Габррриел ще изглеждат много сладки заедно! Мисля да ги облека в бледозлатисто – рррозовото, ррразбиррра се, изобщо няма да отива на косата на Джини.

– А, Хари! – високо възкликна госпожа Уизли, пресичайки монолога на Фльор. – Чудесно, тъкмо исках да ти обясня за мерките за сигурност по време на пътуването до „Хогуортс“ утре. От министерството пак осигуриха коли, а на гарата ще ни чакат аврори...

– Тонкс ще бъде ли там? – попита Хари и подаде куидичните мантии.

– Не, едва ли. Доколкото разбрах от Артър, тя трябва да бъде някъде на друго място.

– Съвсем се е изоставила, тази Тонкс. – отбеляза Фльор, като разглеждаше собственото си зашеметяващо отражение в обратната страна на една чаена лъжичка. – Голяма грррешка, ако питате м...

– Да, благодаря ти. – навъсено се намеси госпожа Уизли, прекъсвайки я отново. – По-добре да се заемаш с багажа, Хари. Искам да си пригответе куфарите тази вечер, ако е възможно, за да минем без обичайното суетене в последната минута.

И наистина потеглянето им на другата сутрин мина по-гладко от обикновено. Когато колите на министерството безшумно и плавно спряха пред „Хралупата“, те вече чакаха: куфарите им бяха опаковани, котаракът на Хърмаяни, Крукшанкс, беше затворен на сигурно място в кошницата си, а Хедуиг, совата на Рон – Пигуиджън – и Арнолд, новият домашен любимец на Джини, – в клетките си.

– Au revoir, 'Арри – гърлено изрече Фльор и го целуна за довиждане. Рон забърза напред с обнадеждено изражение, но Джини протегна крак, спъна го и Рон се просна в праха в краката на Фльор. Разгневен, зачервен и цял покрит с прах, той побърза да се качи в колата, без да се сбогува.

Вместо бодрия и дружелюбен Хагрид, на гара Кингс Крос двама аврори в тъмни мъгълски костюми се отправиха към тях в мига, щом колите спряха, и, застанали от двете страни на групата, ги въведоха мълчаливо в гарата.

– Бързо, бързо, минавайте през бариерата. – каза госпожа Уизли, която изглеждаше малко обърквана от тази мрачна експедитивност. – Най-добре Хари да мине пръв, с...

Тя погледна въпросително един от аврорите. Той кимна кратко, хвана Хари за лакътя и се опита да го бутне към бариерата между девети и десети перон.

– Мога да вървя и сам, благодаря. – раздразнено каза Хари и рязко издърпа ръката си от хватката на аврора. Насочи количката с багажа си право към солидната бариера, без да обръща внимание на мълчаливия

си спътник, и миг по-късно вече стоеше на перон Девет и три четвърти, където червеният локомотив на експрес „Хогуортс“ бълваше пара над тълпата.

След няколко секунди към него се присъединиха Хърмаяни и семейство Уизли. Без да изчака да чуе какво ще каже намръщеният аврор, Хари махна на Рон и Хърмаяни да го последват по перона, за да потърсят празно купе.

– Не можем, Хари – извинително каза Хърмаяни – Ние с Рон трябва да отидем във вагона за префекти, а после да патрулираме известно време по коридорите.

– О, да, забравих. – отвърна Хари

– По-добре всички се качвайте веднага във влака, имате само още няколко минути. – напомни госпожа Уизли, като погледна часовника си. – Е, успешен срок, Рон...

– Господин Уизли, може ли да ви кажа нещо набързо? – обърна се към него Хари, изведнъж взел решение.

– Разбира се. – каза господин Уизли. Изглеждаше леко изненадан, но въпреки това последва Хари и двамата се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуят останалите.

Хари беше обмислил внимателно всичко и беше решил, в крайна сметка, че ако смята изобщо да разкаже на някого, най-подходящият човек ще е господин Уизли: първо, защото работеше в министерството и имаше най-голяма възможност да предприеме по-нататъшни разследвания, и второ, защото не смяташе за твърде вероятно господин Уизли да избухне гневно.

Забеляза как госпожа Уизли и аврорът с мрачното лице им хвърлиха подозрителни погледи, когато се отдалечиха.

– Когато бяхме на „Диагон-али“... – започна Хари, но господин Уизли го изпревари намръщено:

– Ще открия ли къде бяхте изчезнали ти, Рон и Хърмаяни, докато се предполагаше, че трябва да сте в задната стаячка на магазина на Фред и Джордж?

– Как...?

– Моля те, Хари, говориш с човека, отгледал Фред и Джордж.

– Ами... ъъ... да, добре де, не бяхме в задната стая.

– Добре тогава, да чуем най-лошото.

– Ами, проследихме Драко Малfoy. Използвахме моята мантия-невидимка.

– Имаше ли определена причина да го направите или просто ви

хрумна?

– Защото аз смятах, че Малфой е намислил нещо. – каза Хари, без да обръща внимание на едновременно раздраженото и развеселено изражение на господин Уизли. – Той се отдели от майка си и аз исках да разбера защо.

– Разбира се, че си искал – каза примирено господин Уизли – Е? Откри ли защо?

– Той влезе в „Боргин и Бъркс“. – каза Хари. – и започна да уговаря онзи Боргин да му помогне да поправи нещо. И спомена нещо друго, което искаше Боргин да му запази. Думите му звучаха така, сякаш то е същото като предмета, който трябва да се поправи. Все едно двете неща вървяха заедно. И...

Хари си пое дълбоко въздух.

– Има и още нещо. Видяхме как Малфой подскочи като ужилен, когато мадам Молкин се опита да го докосне по ръката. Мисля, че е белязан с Черния знак и... че е заел мястото на баща си в редиците на смъртожадните.

Господин Уизли изглеждаше зашеметен. След миг каза:

– Хари, съмнявам се, че Ти-знаеш-кой би допуснал едно шестнайсетгодишно...

– Знае ли някой в действителност, какво би, или не би допуснал Вие-знаете-кой? – ядоса се Хари – Извинете, господин Уизли, но не трябва ли да проведете разследване? Щом Малфой иска нещо да бъде поправено, и му се налага да заплашва Боргин, за да го поправи, вероятно става дума за опасен или зареден с Черна магия предмет, нали?

– Да си кажа честно, Хари, съмнявам се. – бавно каза господин Уизли. – Виж, когато Луциус Малфой бе арестуван, ние претърсихме къщата му и отнесохме всичко, което можеше да бъде потенциално опасно.

– Мисля, че сте пропуснали нещо. – настоя Хари.

– Е, може би. – каза господин Уизли, но по тона му Хари разбра, че той го взема на подбив.

Зад тях се чу изсвирване: почти всички се бяха качили на влака и вратите се затваряха.

– По-добре побързай. – каза господин Уизли, а госпожа Уизли извика:

– Бързо, Хари!

Той забърза напред и господин и госпожа Уизли му помогнаха да качи куфара си във влака.

– Миличък, ще дойдеш при нас за коледа. Всичко сме уговорили с

Дъмбълдор, така че ще се видим съвсем скоро. – провикна се госпожа Уизли през прозореца, когато Хари затръшна вратата зад себе си и влакът потегли. – Грижи се добре за себе си и...

Влакът набираше скорост.

– ...дръж се добре и...

Тя вече подтичваше, за да не изостава.

– ...и се пази!

Хари престана да маха едва когато влакът направи завой и господин и госпожа Уизли се загубиха от поглед. После се обърна да види къде са отишли останалите. Предположи, че Рон и Хърмаяни са принудени да останат във вагона за префекти. Малко по-нататък по коридора обаче, стоеше Джини и си бърбеше с няколко приятелки. Той се отправи към нея, влачейки куфара си.

Хората безсрамно го зяпаха, докато се приближаваше, и дори притискаха лица към прозорците на купетата, за да го видят по-добре. След всичките онези слухове за „Избраника“ в „Пророчески вестни“ той определено очакваше, че ще го зяпат повече, но не му харесваше чувството, че стои в светлината на много ярък прожектор. Потупа Джини по рамото.

– Искаш ли да се опитаме да си намерим купе?

– Не мога, Хари, обещах на Дийн да се срещнем. – мило каза Джини. – Ще се видим по-късно.

– Ами... Добре. – отговори Хари. Испита леко раздразнение, когато тя се отдалечи с с разлюляна дълга червена коса. През лятото толкова беше свикнал с присъствието ѝ, та почти беше забравил, че в училище Джини вече не се движеше с него, Рон и Хърмаяни. После примигна и се огледа. Беше заобиколен от възхитени момичета.

– Здравсти, Хари. – обади се един познат глас зад гърба му.

– Невил! – облекчено въздъхна Хари, като се обърна и видя кръгло-лико момче, което си пробиваше път към него.

– Здравей, Хари. – каза момиче с дълга коса и големи, мътни очи, което стоеше точно до Невил.

– Здравей, Луна. Как си?

– Чудесно, благодаря. – отговори Луна. До гърдите си притискаше списание: на предната корица с големи букви пишеше, че вътре има безплатен чифт магически очила.

– Значи издаването на „Дрънкало“ върви добре? – попита Хари. Той изпитваше особено топли чувства към списанието, за което беше дал специално интервю миналата година.

– О, да, разпространението доста се повиши. – щастливо отговори Луна.

– Хайде да си намерим места – предложи Хари и тримата се отправиха по коридора сред големи групи зяпащи ги ученици. Най-сетне откриха празно купе и Хари с благодарност побърза да се вмъкне вътре.

– Зяпат даже и нас. – каза Невил, посочвайки себе си и Луна – защото сме с теб!

– Зяпат ви, защото вие също бяхте в министерството – каза Хари, докато слагаше куфара си на полицата за багаж. – Сигурно си видял, че малкото ни приключение там беше подробно описано в „Пророчески вести“.

– Да, мислех си, че баба ще се ядоса, задето толкова го разгласиха. – каза Невил. – Но тя наистина е доволна. Казва, че най-последно започвам да се превръщам в достоен син на баща си. И ми купи нова пръчка, виж!

Той извади пръчка и я показа на Хари.

– Черешово дърво и косъм от еднорог. – гордо каза той. – Това май е една от последните пръчки, продадени от Оливандър. Той изчезна още на другия ден – о, Тревър, върни се!

И той се шмугна под седалката да измъкне жабата си, направила един от честите си опити да избяга на свобода.

– Ще продължим ли със срещите на ВОДА тази година, Хари? – попита Луна, докато отлепваше чифт магически очила с доста причудлив вид от средните страници на „Дрънкало“.

– Вече няма смисъл, след като се отървахме от Ъмбридж, нали? – каза Хари и седна. Докато се измъкваше изпод седалката, Невил си удари главата в нея. Изглеждаше изключително разочарован.

– На мен ми харесваха сбирките на ВОДА! Толкова много научих от теб!

– И на мен ми харесваха тези срещи – спокойно каза Луна. – Беше като да имам приятели.

Това беше едно от честите неудобни изказвания на Луна, които будеха у Хари мъчителна смесица от съжаление и смущение. Но преди да успее да отговори, пред вратата на тяхното купе настана суматоха: от другата страна на стъклото стояха група четвъртокурснички, които си шушукаха и се кикотеха.

– Ти го питай!

– Не, ти!

– Добре! Аз ще го направя!

И една от тях, момиче с дръзко изражение, с големи и тъмни очи,

издадена напред брадичка и дълга черна коса, се промуши през вратата.

– Здравсти, Хари, аз съм Ромилда Вейн. – каза тя високо и уверено. – Защо не дойдеш в нашето купе? Не е нужно да седиш с... тях. – високо прошепна тя, като посочи задника на Невил, който отново се подаде изпод седалката, докато Невил опипом търсеше Тревър, и Луна с магическите очила, които ѝ придаваха вид на обезумяла пъстра сова.

– Те са ми приятели. – студено я сръза Хари.

– О... – силно изненадано рече момичето. – О, добре.

И тя си тръгна, затваряйки след себе си плъзгащата се врата.

– Хората очакват да имаш по-интересни приятели, а не такива като нас. – каза Луна, демонстрирайки отново смущаващата си откровеност.

– Вие сте интересни. – кратко заяви Хари. – Никой от тях не беше в министерството. Те не са се сражавали заедно с мен.

– Беше много мило от твоя страна да кажеш това. – засия Луна и като намести магическите очила още по-нагоре върху носа си, се зачете в „Дрънкало“.

– Но все пак не ние се изправихме срещу НЕГО. – каза Невил, като се измъкна изпод седалката с напращена и изпоцапана коса, стиснал в ръка Тревър, който изглеждаше примирен. – Не ние, а ти. Само да чуеш как говори баба за теб: „Този Хари Потър е по-смел от всички в Министерството на магията, взети заедно!“ Би дала всичко ти да беше неин внук...

Хари се засмя смутено и при първа възможност насочи разговора към резултатите от изпитите за СОВА. Докато Невил съобщаваше оценките си и се чудеше на висок глас дали ще го допуснат до ниво ТРИТОН по трансфигурация, тъй като оценката му бе само „Приемлив“, Хари го наблюдаваше, почти без да го слуша.

Детството на Невил бе помрачено от Волдемор точно толкова, колкото и това на Хари. Невил обаче нямаше представа колко голяма е била вероятността да го сполети съдбата на Хари. Пророчеството можеше да се е отнасяло за всеки от тях; въпреки това, по някакви свои загадъчни причини, Волдемор беше избрал да сметне, че е ставало дума за Хари.

Ако Волдемор беше избрал Невил, сега той щеше да седи срещу Хари, белязан с мълниевидния белег и обременен с тежестта на пророчеството... а дали наистина щеше да е така? Дали майката на Невил би умряла, за да го спаси, както Лили беше умряла заради Хари? Със сигурност би го направила... но какво би станало, ако не бе успяла да застане между сина си и Волдемор? Тогава изобщо ли нямаше да съществува „Избраник“? И тогава сигурно там, където сега седеше Невил,

щеше да има празно място, и собствената му майка, а не тази на Рон, щеше да целува Хари за довиждане?

– Добре ли си, Хари? – попита Невил. – Изглеждаш странно

Хари се сепна.

– Съжалявам... аз...

– Да не са те нападнали уморазбъркващи ларви? – съчувствено попита Луна, поглеждайки крадешком Хари през стъклата на огромните си цветни очила.

– Аз... какво?!

– Уморазбъркващи ларви. Невидими са: провират се през ушите и мозъкът ти почва да кипи. – обясни тя – Стори ми се, че чух една да бръмчи тук.

Тя плесна с ръце във въздуха, сякаш отпъждаше огромен невидим молец. Хари и Невил се спогледаха и побързаха да заговорят за куидич.

Времето зад прозореца на влака беше все така променливо, както през цялото лято. Минаваха през места, покрити с все същата студена мъгла, после навлизаха в слаба, ясна слънчева светлина. Точно в един от тези ясни промеждутъци, когато слънцето се виждаше почти точно над главите им, Рон и Хърмаяни най-после влязоха в купето.

– Ще ми се количката със закуските да побърза, умирам от глад. – с копнеж каза Рон, тръшна се на мястото до Хари и се поглади по корема. – Здравсти, Невил, здравей, Луна. Да видим дали ще познаеш? – обърна се той към Хари. – Малфой вече не си изпълнява задълженията на префект. Просто си седи в купето с останалите слидеринци: видяхме го, като минавахме.

Хари заинтригувано се изправи на седалката. Не беше подобавашо за Малфой да подмине възможността да демонстрира властта си като префект, с която открито беше злоупотребявал миналата година.

– Какво направи, като ви видя?

– Обичайното. – неопределено отговори Рон и направи груб жест с ръка. – Но това не е в стила му, нали? Е, това обаче е... – отново направи жеста с ръка – но защо не е излязъл в коридора да се заяжда с първокурсниците?

– Не знам – каза Хари, но умът му работеше бясно. – Не ви ли се струва, че Малфой си е мислил за... по-важни неща, отколкото да се заяжда с по-малките ученици?

– Може би е предпочитал „Отряда за бързо реагиране“ към Великата инквизиторка – намеси се Хърмаяни. – Може би след подобно задължение постът на префект му се е сторил доста скучен.

– Не мисля. – каза Хари. – Според мен той...

Но преди да успее да изложи теорията си, плъзгащата се врата на купето отново се отвори и вътре задъхано пристъпи една третокурсничка.

– Трябва да предам тези бележки на Невил Лонгботъм и Хари Потър. – заекна тя, а когато очите ѝ срещнаха тези на Хари, се изчерви. Държеше два пергаментови свитъка, привързани с виолетови панделки. Озадачени, Хари и Невил взеха адресираните до тях свитъци и момичето смутено излезе от купето.

– Какво е това? – попита Рон, когато Хари разгърна свитъка си.

– Покана – каза Хари.

„Хари,

Ще бъда възхитен, ако се присъединиш към мен за малък обяд в купе С.

Искрено твой,

професор Х. Е. Ф. Слъгхорн“.

– Кой е професор Слъгхорн? – попита Невил, загледан озадачено в поканата, която самият той беше получил.

– Нов учител. – каза Хари – Е, предполагам, че ще трябва да отидем, нали?

– Но за какво съм му притрябвал аз? – нервно попита Невил, сякаш очакваше наказание.

– Нямам представа – отвърна Хари. Това не беше съвсем вярно, макар той все още да нямаше доказателства, че догадката му е правилна. – Слушай, – добави той, осенен от внезапно хрумване. – Хайде да отидем, наметнати с мантията невидимка. Така пътят ще можем да огледаме хубаво Малфой и да разберем какво е намислил.

Тази идея обаче се оказа неизпълнима: коридорите бяха така претъпкани с ученици, чакащи количката с обяда, че беше невъзможно да минат по тях, наметнати с мантията невидимка. Хари със съжаление я прибра обратно в чантата си, като си помисли, че би било хубаво да я носи дори само за да избегне всички втренчени погледи, които сякаш бяха станали още по-упорити, откакто за последен път беше минал през влака. От време на време от купетата изскачаха ученици, за да го видят по-добре. Изключение правеше единствено Чо Чан, която побърза да се скрие в купето си, щом видя Хари да се задава. Докато минаваше покрай прозореца, Хари я видя потънала в разговор с приятелката си

Мариета. Мариета си беше сложила много дебел пласт грим, който не можеше напълно да скрие все още покриващите лицето ѝ пъпки със странна форма. Хари се подсмихна леко и продължи да си проправя път нататък.

Когато стигнаха до купе С, веднага видяха, че не са единствените поканени, макар че, съдейки по ентузиазма, с който ги посрещна Слъгхорн, Хари явно беше най-нетърпеливо очакваният.

– Хари, моето момче! – възкликна Слъгхорн и скочи на крака, щом го видя, при което огромното му, обвито в кадифе шкембе сякаш изпълни цялото останало пространство от купето. Лъскавата му плешива глава и големите му сребристи мустаци блестяха на слънцето също толкова ярко, колкото и златните копчета на жилетката му. – Радвам се да те видя, радвам се да те видя! А вие сигурно сте господин Лонгботъм?

Невил кимна, но изглеждаше изплашен. Щом Слъгхорн им даде знак, те седнаха един срещу друг на единствените две свободни места най-близо до вратата. Хари огледа останалите гости. Разпозна един слидеринец от техния курс – високо мургаво момче с високи скули и издължени, дръпнати очи. Имаше и двама седмокурсници, които Хари не познаваше, а в ъгъла, притисната до Слъгхорн и с изражение, което подсказваше, че не е напълно сигурна как е попаднала там, седеше Джини.

– Е, познавате ли всички? – обърна се Слъгхорн към Хари и Невил. – Разбира се, Блейз Цабини е от вашия курс...

Цабини не ги поздрави, нито показва с нещо, че ги познава. Хари и Невил реагираха по същия начин: учениците от Грифиндор и Слидерин по принцип се мразеха помежду си.

– Това е Кормак Маклаген, може би сте се срещали...? Не? Така ли?

Маклаген, едър младеж с клечеста коса, вдигна ръка за поздрав. Хари и Невил му кимнаха.

– ...а това е Маркър Белби. Не знам дали...

Белби, слаб и с нервно изражение, се усмихна напрегнато.

– ...а тази очарователна млада дама ми каза, че ви познава! – завърши Слъгхорн.

Джини се ухили на Хари и Невил иззад гърба на Слъгхорн.

– Това е изключително приятно – дружелюбно каза Слъгхорн. – Това ми дава възможност да опозная всички ви малко по-добре. Вземете си салфетки. Опаковал съм си собствен обяд. Доколкото си спомням, количката е натоварена с лакрицови магически пръчки, а такива неща не са особено добри за храносмилането на един беден старец... фазан,

Белби?

Белби се сепна и неохотно прие предложената му порция, състояща се като че ли от половин студен фазан.

– Тъкмо казвах на младия Маркърс, че съм имал удоволствието да преподавам на неговия чичо Дамокъл. – съобщи Слъгхорн на Хари и Невил, докато раздаваше хлебчета от една кошничка. – Изключителен магьосник, наистина изключителен. Напълно си заслужи Ордена на Мерлин. Виждаш ли се често с чичо си, Маркърс?

За нещастие Белби току-що беше лапнал голямо парче от фазана. В бързината да отговори на Слъгхорн той преглътна прекалено бързо, по-синя и почна да се задушава.

– *Анапнео*. – спокойно изрече Слъгхорн и насочи пръчката си към Белби, чиято дихателна тръба, изглежда, веднага се освободи.

– Не... не го виждам често – задъхано рече Белби, а очите му сълзяха.

– Е, разбира се, предполагам, че е доста зает. – каза Слъгхорн и въпросително погледна Белби. – Изобретяването на отварата за озаптяване на върколаци сигурно му е коствало доста работа!

– Предполагам. – замисли се Белби, който явно се боеше да отхапе отново от фазана, преди да е сигурен, че Слъгхорн е приключил разговора си с него. – Ъ... вижте, те с баща ми не се разбираха особено добре, така че всъщност не знам много за...

Гласът му заглъхна, а Слъгхорн му отправи студена усмивка и прехвърли вниманието си върху Маклаген.

– Сега да поговорим за теб, Кормак. – каза Слъгхорн. – По една случайност знам, че много често се виждаш с чичо си Тибериус, защото той има една прекрасна снимка, на която двамата сте на лов за дървеноопашатковци... в Норфолк, мисля?

– О, да, това наистина беше много забавно. – поясни Маклаген. – Отидохме с Бърти Хигс и с Руфърс Скримджър – разбира се, тогава той още не беше министър...

– А, значи познаваш също Бърти и Руфърс? – грейна Слъгхорн, който сега разнасяше поднос със сладкиши и някак си пропусна да предложи на Белби от тях. – Сега ми кажи...

Подозренията на Хари се бяха потвърдили. Явно всички бяха покани заради връзките си с някоя известна или влиятелна личност – всички, с изключение на Джини. Оказа се, че майката на Цабини, когото Слъгхорн заразително след Маклаген, била изключително красива магьосница, доколкото Хари успя да схване, тя се беше омъжвала седем

пъти и всичките ѝ съпрузи бяха починали при загадъчни обстоятелства, оставяйки ѝ купища злато. После дойде ред на Невил. Последвалите десет минути бяха изключително смущаващи, защото родителите на Невил, прочути автори, бяха изтезавани до обезумяване от Белатрикс Лестранж и двама нейни съучастници – смъртажадни. Към края на разговора Хари остана с впечатлението, че Слъгхорн не бърза да си състави мнение за Невил, за да разбере първо дали той притежава нещо от дарбата на родителите си.

– А сега, – обяви Слъгхорн, намествайки масивната си фигура на седалката с вид на конферансие, представящо звездата на представлението – Хари Потър! Откъде да започна? Мисля, че когато се срещнахме през лятото, говорихме съвсем повърхностно!

За момент той се вгледа в Хари, сякаш оглеждаше особено голяма и сочна фазанска мръвка, после каза:

– Значи сега те наричат „Избранникът“?

Хари не каза нищо. Белби, Маклаген и Цабини се бяха вторачили в него.

– Разбира се, – каза Слъгхорн, като внимателно наблюдаваше Хари, – от години се носят слухове. Спомням си добре, когато... ами... след онази ужасна нощ... Лили и Джеймс... а ти оцеля и се говореше, че сигурно притежаваш необикновени сили...

Цабини се прокашля леко, с което явно искаше да покаже насмешка и недоверие. Иззад гърба на Слъгхорн се разнесе гневен глас:

– Да, Цабини, защото ти си толкова талантлив... в преструвките...

– О, боже! – спокойно се усмихна Слъгхорн, като се обърна и погледна Джини, която се взираше гневно в Цабини покрай огромното шкембе на Слъгхорн. – Трябва да внимаваш, Блейз! Видях как тази млада дама приложи най-съвършеното проклетие за летящи сополи, докато минавах край нейния вагон! На твоето място не бих я ядосвал!

На лицето на Цабини просто се изписа презрително изражение.

– Както и да е. – каза Слъгхорн, като се обърна отново към Хари. – Такива слухове се носеха това лято. Разбира се, човек не знае на какво да вярва – известно е, че в „Пророчески вести“ печатат доста погрешна и неточна информация – но, като се има в предвид броят на свидетелите, няма никакво съмнение, че в министерството е имало доста големи безредици и че тъкмо ти си бил в центъра на събитията!

Хари, който не виждаше друг изход, освен да излъже направо, кимна, но все още мълчеше. Слъгхорн го погледна, сияещ.

– Толкова скромен, толкова скромен, нищо чудно, че Дъмбълдор е

толкова привързан към теб – значи наистина си бил там, нали? Другите истории обаче... толкова са сензационни, разбира се, човек не е напълно сигурен на какво да вярва. Това прословуто пророчество, например...

– Ние не чухме никакво пророчество. – каза Невил и се изчерви като божур, докато изричаше тези думи.

– Точно така, – заяви Джини. – ние с Невил също бяхме там и всичките тези глупости за „Избранника“ са измислици на „Пророчески вестни“, както обикновено.

– Значи вие двамата също бяхте там, така ли? – попита, силно заинтригуван, Слъгхорн, като местеше поглед от Джини към Невил. И двамата обаче седяха мълчаливо, без да обръщат внимание на насърчителната му усмивка. – Да... разбира се... вярно е, че от „Пророчески вестни“ често преувеличават... – продължи Слъгхорн, явно леко разочарован. – Помня как милата Гуеног – говоря, разбира се, за Гуеног Джоунс, която е капитан на „Харпиите от Холихед“, ми каза...

Той се впусна в многословни скучни спомени. Хари обаче определено остана с впечатлението, че Слъгхорн не е приключил с него, и че Невил и Джини не са го убедили.

Следобедът се влачеше бавно, изпълнен с още анекдоти за знаменити магьосници, на които Слъгхорн бе преподавал, всичките до един възхитени да се включат в така наречения от него „Клуб на Слъгхорн“ в „Хогуортс“. Хари изгаряше от нетърпение да си тръгне, но не се сещаше как най-учтиво да го направи. Най-после влакът се измъкна от поредния мъглив участък, навлизайки в червен залез, и Слъгхорн се огледа и примигна в полумрака.

– Боже мили, вече се стъмва! Не забелязах, че са запалили лампите. По-добре всички тръгвайте, за да се преоблечете в мантиите си. Маклаген, трябва да се отбиеш да ти дам онази книга за дървоопашковците. Хари, Блейз, отбивайте се по всяко време. Вие също, госпожице. – намигна той на Джини – Е, вървете, вървете!

Промушвайки се покрай Хари в притъмняващия коридор, Цабини го стрелна със злобен поглед, на който Хари отвърна със заинтригувано изражение. Той, Джини и Невил тръгнаха след Цабини по коридора на влака.

– Радвам се, че това свърши. – промърмори Невил. – Странен човек, нали?

– Да, донякъде. – отвърна Хари, проковал поглед в Цабини. – А ти как попадна там, Джини?

– Той ме видя, като направих заклинание на Закарайъс Смит. –

отвърна Джини. – Помниш ли го, онзи тъпак от „Хафълпаф“, дето беше във ВОДА? Непрекъснато разпитваше за събитията в министерството и накрая така ме ядоса, че го проклетх! Когато Слъгхорн влезе, помислих, че ще ме накаже. Той обаче просто мислеше, че заклинанието е наистина добро и ме покани на обяд! Луда работа, а?

– По-добра причина да поканиш някого, отколкото защото има прокута майка. – каза Хари и се намръщи, загледан в тила на Цабини, – или защото чичо му...

Но внезапно Хари млъкна. Току-що го бе осенила идея – безразсъдна идея, която обаче в крайна сметка можеше да се окаже великолепа... само след миг Цабини щеше да се върне в купето за шестокурсниците на „Слидерин“ и Малфой щеше да седи там, мислейки си, че не го чува никой друг, освен другите слидеринци... ако само беше възможно Хари да се вмъкне незабелязано зад него, какво ли щеше да види или чуе? Наистина, до края на пътуването не оставаше много – ако се съдеше от дивия пейзаж, който се мяркаше край прозорците, до гарата в Хогсмийд сигурно имаше по-малко от половин час път, – но явно никой друг не беше готов да приеме сериозно подозренията на Хари, така че от него зависеше да ги докаже.

– С вас двамата ще се видим по-късно. – прошепна Хари, като извади мантията-невидимка и се наметна с нея.

– Но какво пра...? – започна Невил.

– По-късно! – прошепна Хари и се стрелна след Цабини колкото можеше по – безшумно, макар тракането на колелата да правеше подобна предпазливост почти ненужна.

Сега коридорите бяха пусти. Почти всички се бяха прибрали по купетата си, за да се преоблекат в училищните си мантии и да си опаковат нещата. Макар че стоеше толкова близо до Цабини, колкото можеше да се приближи, без да го докосва, Хари не успя да се шумгне достатъчно бързо в купето, когато Цабини отвори вратата. Цабини вече я затваряше, когато Хари припряно подложи крак, за да ѝ попречи да се затвори.

– Какво му става на това нещо? – гневно попита Цабини и няколко пъти блъсна вратата върху крака на Хари.

Хари сграбчи здраво вратата и я отвори. Цабини, все още увиснал на дръжката, се търкулна настрани и се стовари в скута на Грегъри Гойл. Хари се възползва от последвалата суматоха, за да се стрелне в купето. Счочи върху временно празното място на Цабини и се покатери на полицата за багаж. Добре беше, че точно в този момент Гойл и Цабини се зъбеха един на друг, привличайки вниманието върху себе си,

защото Хари бе напълно сигурен, че ходилата и глезените му са се показали, когато мантията се развя около тях. И наистина, за един ужасен миг му се стори, че видя как Малфой проследи с поглед маратонката му, която бързо се вдигна нагоре и се скри. Точно тогава обаче Гойл затръшна вратата и отхвърли Цабини от себе си. Цабини, с разрошен и раздърпан вид, рухна на мястото си. Винсънт Краб отново се зачете в комикса си, а Малфой, злобно ухилен, отново се отпусна на две седалки с глава в скута на Панси Паркинсън. Хари се сви неудобно под мантията, за да е сигурен, че всеки сантиметър от тялото му е напълно скрит, и загледа как Панси отмята зализаната руса коса от челото на Малфой, самодоволно усмихната, сякаш всеки би дал какво ли не, за да бъде на нейно място. Висящите от тавана на купето фенери осветяваха ярко гледката. Хари можеше да прочете всяка дума от комикса на седящия точно под него Краб.

– Е, Цабини, – попита Малфой, – какво искаше Слъгхорн?

– Просто се опитваше да се добере до хора с добри връзки. – отговори Цабини, който все още гледаше гневно Гойл. – Не че постигна особен успех...

Тези сведения явно не задоволиха Малфой.

– Кой друг беше поканил? – настоя той.

– Маклаген от „Грифиндор“. – каза Цабини.

– О, да, чичо му е важна клечка в министерството. – рече Малфой.

– ... също и някой си Белби от „Рейвънклоу“...

– Не и него, той е тъпак! – възкликна Панси.

– ... и Лонгботъм, Потър и онова момиче Уизли – завърши Цабини.

Малфой рязко се изправи до седнало положение и отблъсна ръката на Панси.

– Поканил е ЛОНГБОТЪМ?

– Е, предполагам, тъй като Лонгботъм беше там... – с безразличие каза Цабини.

– С какво толкова може Лонгботъм да бъде от полза на Слъгхорн?

Цабини сви рамене.

– Потър, скъпият Потър: очевидно Слъгхорн е искал да хвърли поглед на Избранника. – ухили се злобно Малфой – Но оная Уизли! Какво ѝ е толкова специалното?

– Много момчета я харесват. – каза Панси, като наблюдаваше крадешком реакцията на Малфой. – Дори ти смяташ, че изглежда добре, нали, Блейз, а всички знаем колко трудно е да ти се угоди!

– Не бих докоснал една мръсна малка родоотстъпница като нея,

независимо как изглежда. – студено каза Цабини, и Панси явно остана доволна.

Малфой отново се отпусна в скута ѝ и я остави отново да го милва по косата.

– Е, съжалявам Слъгхорн заради лошия му вкус. Може би вече почва да изкуфява от старост. Жалко. Татко винаги ми е казвал, че навремето си бил добър магьосник. Баща ми бил сред любимците му. Слъгхорн вероятно не е чул, че съм във влака, иначе...

– Аз не бих разчитал на покана. – каза Цабини. – Още щом пристигнах, той ме попита за бащата на Нот. Очевидно са стари приятели, но когато чу, че са го заловили в министерството, не му стана приятно, и Нот не получи покана, нали? Мисля, че Слъгхорн не се интересува от смъртожадни.

Малфой не изглеждаше доволен, но си наложи да се изсмее безрадостно.

– Е, на кого му пука от какво се интересува Слъгхорн? Като се замисли човек, той е просто някакъв си тъп учител. – Малфой се прозя шумно. – Искам да кажа, догодина дори може вече и да не съм в „Хогвортс“, какво ме интересува дали някакъв си дърт прилеп ме харесва, или не?

– Какво искаш да кажеш с това, че догодина може и да не си в „Хогвортс“? – възмутено попита Панси и веднага престана да го милва по косата.

– Ами, човек никога не знае. – леко се подсмихна Малфой. – Може... ами... може да съм се заел с по-големи и важни дела.

Сърцето на Хари, свит под мантията си на полицата за багаж, заби лудо. Какво ли щяха да кажат Рон и Хърмаяни за това? Краб и Гойл бяха зяпнали Малфой. Те очевидно нямаха и най-малка представа за подобни планове. Дори Цабини позволи един любопитен поглед да изкриви надменните му черти. Панси, със смаяно изражение, отново започна бавно да милва Малфой по косата.

– Да не би да имаш предвид... Него?

Малфой сви рамене.

– Мама иска да си завърша образованието, но лично на мен напоследък това не ми се струва толкова важно. Искам да кажа, помислете... когато Черния лорд вземе властта, ще го интересува ли колко изпита за СОВА или ТРИТОН сме взели? Разбира се, че не... ще го интересува само как му служим и доколко сме му предани.

– И си мислиш, че ТИ ще успееш да направиш нещо за него? –

злобно попита Цабини. – Въпреки че си само на шестнайсет и още не си завършил училище?

– Току-що го казах, нали? Може би него не го интересува дали съм завършил. Може би за задачата, която ще ми възложи, не е нужно да си завършил. – тихо каза Малфой.

Краб и Гойл седяха със зяпнали усти подобно на огромни каменни водоливници. Панси се беше вторачила в Малфой, сякаш досега не бе виждала нещо, бъдещо по-голяма почит.

– Вече виждам „Хогуортс“. – каза Малфой, явно наслаждавайки се на постигнатия ефект, и посочи към тъмния прозорец. – По-добре да си обличаме мантиите.

Хари беше толкова зает да се взира в Малфой, че не забеляза как Гойл се пресегна нагоре да си вземе куфара, който силно халоса Хари по челото. Той неволно простена от болка и Малфой намръщено вдигна поглед към полицата за багаж.

Хари не се страхуваше от Малфой; въпреки това мисълта група неприятелски настроени слидеринци да го намерят скрит под мантията невидимка не му допаднаше особено. С все още насълзени очи и пулсираща от удара глава, той измъкна пръчката си, като внимаваше да не размести мантията, и зачака със затаен дъх. За негово облекчение Малфой явно реши, че му се е причуло: по примера на останалите той навлече мантията си, заключи куфара си, и когато влакът се люшна и забави ход, закопча около врата си дебело ново пътно наметало.

Хари виждаше как коридорите отново се изпълваха с хора. Надяваше се, че Рон и Хърмаяни ще свалят багажа му на перона. Не можеше да мръдне от скривалището си, докато купето не се опразни напълно. Най-после влакът се люшна за последен път и спря. Гойл отвори със замах вратата и със сила се провря сред тълпа второкурсници, които грубо изблъска встрани. Краб и Цабини го последваха.

– Ти върви. – обърна се Малфой към Панси, която го чакаше с протегнатата ръка, сякаш се надяваше той да я хване. – Само искам да проверя нещо.

Панси тръгна и сега Хари и Малфой останаха сами в купето. Хората се нижеха покрай тях, слизайки на тъмния перон. Малфой се приближи до вратата на купето и спусна щорите на прозореца, за да не могат хората в коридора зад вратата да надничат вътре. После се наведе над куфара си и пак го отвори.

Хари се наведе и надникна над полицата за багаж. Сърцето му заби малко по-бързо. Какво беше искал Малфой да скрие от Панси? Дали

Хари нямаше да види загадъчния предмет, чието поправяне беше толкова важно?

– *Петрификус Тоталус!*

Без предупреждение Малфой насочи пръчката си към Хари, който моментално се парализира. Като на забавен кадър, той се изтърколи от полицата за багаж и със силен трясък, от който подът се разлюля, се стовари в краката на Малфой. Мантията-невидимка се беше смъкнала под него и сега се виждаше цялото му тяло, с причудливо свити в коленете крака. Не можеше да помръдне и едно мускулче, можеше единствено да се визира в Малфой, който се усмихна широко.

– Така си и мислех. – тържествуващо каза той. – Чух как куфарът на Гойл те удари, и ми се стори, че видях как нещо бяло се мярна във въздуха, след като Цабини се върна... – За миг погледът му се плъзна по кецовете на Хари. – Предполагам, че ти си препречил с крак вратата, нали?

За миг той се вгледа замислено в Хари.

– Не си чул нищо, за което да ми пука, Потър. Но така и така си тук...

И той с всичка сила стъпи върху лицето на Хари. Хари усети как носът му се счупи. Навсякъде плисна кръв.

– Това ти е от баща ми. Сега, да видим...

Малфой измъкна мантията невидимка изпод парализираното тяло на Хари и я метна отгоре му.

– Сигурно ще те открият чак когато влакът стигне обратно в Лондон. – тихо каза той – Ще се видим, Потър... или може би не.

И като настъпи силно пръстите на ръката на Хари, Малфой излезе от купето.

8. Снейп – победител⁷

Хари не можеше да помръдне нито един мускул. Лежеше свит в мантията невидимка и чувстваше как кръвта от носа му се стичаше, топла и влажна, по лицето му, докато той се заслушваше за стъпки в коридора. Неговата внезапна мисъл беше че някой щеше да провери със сигурност отделенията преди влакът да замине отново. Но едновременно с нея дойде и отчайващата мисъл, според която дори ако някой погледнеше в отделението, нямаше да го видят или чуят. Неговата надежда беше, че някой друг щеше да влезе и стъпи отгоре му.

Хари мразеше Малфой повече откогато и да било докато лежеше свит като костенурка в черупката си, а кръвта капеше право в отворената му уста. В каква глупава ситуация се намираше той... и сега, след като последните няколко стъпки заглъхнаха, всеки крачеше по тъмната платформа отвън; той можеше да чуе стененето на дънери на дървета и шумен брътвеж от разговор.

Рон и Хърмаяни щяха да си помислят, че той е слезнал от влака без тях. Но още щом пристигнеха в „Хогвортс“ и заемеха местата си в Голямата зала, разгледаха няколко пъти масата на „Грифиндор“ щяха най-накрая да забележат, че той липсва там, а той, без съмнение, щеше вече да е на половината път обратно към Лондон.

Той се опита да произведе звук, дори сумтене, но беше невъзможно. Тогава той си спомни, че магьосници като Дъмбълдор можеха да извършват заклинания без да говорят, така че той се опита да се съсредоточи върху своята пръчка, която беше паднала от ръката му, повтаряше в главата си думите „*Акцио пръчка!*“ отново и отново, но нищо не се получаваше. Стори му се, че чува шумоленето на дърветата, които обграждаха езерото, и далечния крясък на сова, но нито звук от търсене или поне (той се намрази за това, че дори се надяваше) паникьосани гласове, които да се чудят къде ли е отишъл Хари Потър. Чувство на безнадеждност се процеди през него когато си представи как конвоя на тестралите тегли каретите, търкалящи се нагоре към училището и подтиснатите викове на смехът, който излизаше от каретата на Малфой, където той вероятно разказваше за атаката си към Хари на Краб, Гойл, Забини и Панси Паркинсън.

7. Поредната доста лошо преведена глава. Поправял съм само правописните грешки. Бел.Mandor.

Влакът се клатушкаше, карайки Хари да се преобърне на другата страна. Сега той зяпаше прашната долна страна под седалките вместо тавана. Подът започна да вибрира, докато двигателят зарева в признак на живот. Експресът напускаше и никой не знаеше, че той беше все още вътре в него...

След това почувства как мантията невидимка се свлича от него и един глас над главата му каза:

– Здравсти, Хари.

Последва проблясване на червена светлина и тялото на Хари беше размразено; той беше способен вече да заеме по-удобна позиция за седане, бързо изтри кръвта около себе си с дланта си, вдигна главата си, за да погледне нагоре, където видя Тонкс, която държеше манията невидимка, която тя току-що свали свали от гърба му.

– По-добре да се махаме от тук, – каза тя, докато прозорците на влака се замъглиха от парата и те почнаха да се местят извън спирката. – Хайде, ще скочим.

Хари бързаше след нея в коридора. Тя отвори вратата на влака и скочи на платформата, която сякаш се плъзгаше под тях, докато влакът набираше скорост. Той я последва, на перона се олюля, но се изправи навреме, за да види как блещукащата червена парна машина набира скорост, минава зад ъгъла и изчезва от погледа му.

Въздухът в студената нощ сякаш галеше все още туптящият му нос. Тонкс го наблюдаваше; той се почувства ядосан и засрамен от факта, че тя го беше заварила в такава нелепа ситуация. Тя тихо му върна мантията невидимка.

– Кой ти причини това?

– Драко Малфой, – каза Хари горчиво. – Благодаря за... ами...

– Няма проблем. – каза Тонкс, без да се усмихва. От това, което Хари можеше да види в тъмнината, тя беше със същата мишесто-сива коса и изглеждаше точно толкова нещастна, колкото последният път, когато Хари я видя в „Хралупата“. – Мога да оправя носа ти, ако седиш мирно.

Хари не мисли много по този въпрос; той възнамеряваше да посети Мадам Помфри, сестрата, при която Хари се чувстваше малко по-уверен щом стане въпрос за лекуване със заклинания, но щеше да прозвучи грубо да го каже, за това застана неподвижно и затвори очи.

– *Епискей*. – каза Тонкс.

Хари почувства носа си много топъл, а след това много студен. Той вдигна ръка и го опипа предпазливо. Изглежда вече беше наред.

– Много благодаря!

– По-добре си сложи мантията отново и така ще можем да отидем до училището. – каза Тонкс, все още без да се усмихва. Докато Хари нахлузваше отгоре мантията си, тя размахна пръчката си и едно огромно сребристо четирикрако създание изригна от нея, след което излетя в тъмнината.

– Това Патронус ли беше? – попита Хари, който вече беше виждал как Дъмбълдор изпраща съобщения като това.

– Да, изпращам го до замъка, за да знаят, че съм те намерила и да не се тревожат за теб. Хайде, по-добре да не се размотаваме.

Те потеглиха към алеята, която беше път към училището.

– Как ме намери?

– Забелязах, че не слезна от влака и знаех, че имаш такава мантия невидимка. Помислих си, че се криеш по някакви причини. Когато видях, че влакът понечи да заминава вече, реших да проверя какво става с теб.

– Но какво правиш тук всъщност? – попита Хари.

– Аз съм поставена в Хогсмейд сега, за да има допълнителна защита за училището. – каза Тонкс.

– Само вие ли сте тук или...?

– Не, Праудфуут, Севидж и Доулиш също са тук.

– Доулиш, аврорът, който нападна Дъмбълдор миналата година?

– Точно така.

Те се влачиха нагоре по тъмната, безлюдна алея, следвайки пресниче следите от минали карети по пътя. Хари гледаше Тонкс острани изпод мантията. Миналата година тя беше любопитна (ако става за въпрос, понякога даже дразнещо много), разсмиваше се лесно, правеше шеги. Сега тя изглеждаше като че ли по-стара и по-целеустремена. Дължеше ли се това на миналогодишните събития в Министерството? Той размишляваше разхвърляно как Хърмаяни щеше да казва нещо за Сириус на нея, че не била нейна вината изобщо, но той не можеше да го направи. Той беше далеч от идеята да я вини за смъртта на Сириус; беше нейна вина колко на всички други (и много по-малка от неговата), но той не обичаше да говори за Сириус, щом можеше да го избегне. И така те ходиха тежко в студената нощ без да си продумат, слушайки как дългото наметало на Тонкс шепне на земята зад тях.

Хари винаги беше пътувал с превоз до Хогсмейд и чак сега той разбра колко много всъщност бе разстоянието от спирката на селцето до „Хогуортс“. С голямо облекчение той най-накрая видя високите колони от двете страни на портите на замъка, всяка от която беше с изобразен

крилат глиган. Беше му студено, беше гладен и се чувстваше ревностен да остави тази нова, мрачна Тонкс зад гърба си. Но когато се опита да бутне портите, разбра, че катинарът беше заключен.

– Алохомора! – каза той съсредоточен, насочвайки пръчката си към катинара, но нищо не се получи.

– Няма да свърши работа с такива като тези. – каза Тонкс. – Дъмбълдор ги омагьоса собственоръчно.

Хари се огледа наоколо.

– Мога да изкача някоя стена. – предположи той.

– Не, не би могъл. – каза Тонкс твърдо. – *Анти-натрапник* обрича всички опитали. Сигурността е стегната стократно това лято.

– Добре тогава, – каза Хари, започвайки да изглежда раздражен от липсата на помощ от нейна страна, – предлагам, че ще си спя тук цяла нощ и ще чакам сутринта.

– Някой идва за теб. – каза Тонкс, – Виж.

Фенер присвяткаше от далечната страна на замъка. Хари беше толкова доволен да го види, та можеше да изтърпи хъхрещите критики на Филч и да слуша как той ги мъмри за неспазването на времето. Така беше докато греещата жълта светлина беше на десет крака разстояние от тях и свали от него мантията невидимка и той не разпозна с погнуса кривия нос и дългата, черна и мазна коса на Сивиръс Снейп.

– Добре, добре, добре. – каза подигравателно Снейп, изваждайки неговата пръчка и отключвайки катинара отведнъж, така че веригите се увиха назад и изскърцаха в знак, че портите са отворени. – Добре направихте, като се появихте. Ах, аз пък си помислих, че носенето на училищните униформи ви пречат на външния вид.

– Не можех да се преоблека, аз нямах... – започна Хари, но Снейп го прекъсна:

– Няма нужда да чакаш, Нимфадора, Потър е – ах – на сигурно в моите ръце.

– Имах предвид Хагрид да получи съобщението. – каза Тонкс, мръщейки се.

– Хагрид закъсня за празненството по случай първия срок, точно като Потър тук, за това аз го поемам. И между другото, – каза Снейп, стоейки надалеч от Хари, за да може той да мине, – Интересуваше ме да видя твоя нов Патронус.

Той затвори портите пред лицето ѝ с трясък и потупа веригите с пръчицата си, така че те се хлъзнаха, звънейки, отново на мястото си.

– Мисля, че бяхте по-добре със стария си, – каза Снейп, а злобата в

гласа му беше ясно долавяща се. – Този новия изглежда твърде слаб.

Когато Снейп извъртя фенера настрана, Хари видя осветено изражението на шок и гняв върху лицето на Тонкс. Тогава тя отново беше закрита от тъмнината.

– Лека нощ, – извика й Хари през рамо, докато вървеше навътре в замъка със Снейп. – Благодаря за... за всичко.

– Довиждане, Хари.

Снейп не проговори за около минута. Хари имаше чувството обаче, че по неговото тяло преминаваха вълни на омраза толкова силна, че изглеждаше невероятно, че Снейп не можеше да усети как го изгарят те. Беше го едва ли не гнус от Снейп още от първата им среща, но Снейп си беше поставил завинаги и отменимо отвъд възможностите да прости на Хари заради това, което мислеше за Сириус. Каквото и да казваше Дъмбълдор, Хари имаше време за размисъл през лятото и беше забелязал, че всички нападки от Снейп към Сириус бяха безопасно скрити, докато всички други от Ордена на Феникса се бореха макар и слаби, Волдемор явно беше мощен фактор, за това, че Сириус бе бързал така към Министерството в нощта, в която той умря. Хари се придържаше до тази представа, защото не можеше да вини Снейп, който усещаше удовлетворение, а Хари знаеше, че ако някой не съжаляваше за смъртта на Сириус със сигурност, то това беше човекът, който вървеше с него в тъмнината.⁸

– Отнемам петдесет точки от „Грифиндор“ за това, че закъсняхте. – каза Снейп. – А, да, както и още двадесет за мъгълско облекло. Знаете, че аз не вярвам в това някоя къща да е била в ръцете на негативно влияещи хора толкова в началото на срока⁹: Ние дори не сме почнали с пудинга. Може да поставиш нов рекорд, Потър.

Яростта и омразата, блбукащи в Хари изглеждаше, че го нажежаваха до бяло, защото той предпочиташе да е обездвижен целия път

8. Всъщност последните две изречения са: „Каквото и да казваше Дъмбълдор, Хари имаше време за размисъл през лятото и стигна до извода, че ехидните забележки на Снейп по адрес на Сириус за това, как той се криел в безопасност, докато останалите членове от Ордена на Феникса се сражаваха с Волдемор, може би са основната причина за това, че Сириус отиде в министерството в нощта, когато умря. Хари се придържаше към това мнение, защото то му позволяваше да обвинява Снейп, който беше доволен от смъртта на Сириус, а още и че познаваше всички, които не съжаляваха за смъртта на Сириус и един от тях беше човекът, който вървеше с него в тъмнината.“ Бел.Mandor.

9. Всъщност: „...някой дом да е бил с отрицателни точки още в началото на срока...“ Бел.Mandor.

обратно до Лондон, отколкото да е тук със Снейп, който непрестанно отправя нападки към него и да му държи сметка защо е закъснял.

– Предполагам искахте да се появите грандиозно, нали? – продължи Снейп. – И без летящата кола решихте, че появявайки се в Голямата зала посред празненството ще предизвикате драматичен ефект.

Но Хари остана мълчалив и след тази нападка, въпреки че мислеше, че гръдния му кош ще се пръсне. Той знаеше, че Снейп бе дошъл, за да му се подиграва и да се наслаждава на малкото минути, в които той можеше да измъчва Хари без никой да ги чува.

Най-после те достигнаха замъка и страхотните дъбови предни врати се отвориха в голямото и украсено фойе, избухване на разговори и смях и звук от звънящи чинии и чаши ги поздрави от вратите, стоящи отворени пред Голямата зала. Хари се замисли дали да не нахлузи обратно своята мантия невидимка докато намери мястото си на масата на „Грифиндор“ (която за съжаление беше най-далеч от фойето, най-навътре в залата). Снейп като че ли беше прочел мислите на Хари, защото каза:

– Без мантията невидимка. Влезте, така че всеки да ви вижда, което със сигурност е точно това, което искате.

Хари започна да мърда от мястото си и да върви през отворените врати смело, само и само за да се отърве от Снейп. Голямата зала с четерите ѝ маси, големи колкото къща и масата за персонала, плаващите свещи на тавана, които караха чиниите долу да блестят. Всичко това Хари виждаше размазано, обаче той продължи да върви бързо и мина покрай масата на „Хафълпаф“ преди те да са почнали да го зяпат и докато те ставаха, за да го виждат добре, той вече беше забелязал Рон и Хърмаяни, ускори крачка и си проби път до тях.

– Къде беше – брей, дявол да те вземе, какво си направил на лицето си? – каза Рон, пулейки се към него заедно с всички останали около тях.

– Защо, какво му е на лицето ми? – каза Хари; той взе една лъжица и се опита да се огледа в нея.

– Цялото е покрито в кръв! – каза Хърмаяни. Ела насам...

Тя вдигна пръчката си, каза „*Таргео!*“ и кръвта от лицето на Хари мигновено изчезна.

– Благодаря, – каза Хари, чувствайки как лицето му вече е чисто. – Как изглежда носа ми?

– Нормално. – каза Хърмаяни тревожно. – Защо пък да не изглежда? Хари, какво е станало? Много се притеснихме!

– Ще ви кажа по-късно. – каза Хари рязко. Той беше наясно, че

Джини, Невил, Дийн и Шеймъс слухтяха; дори Почтибезглавия Ник, духът на „Грифиндор“ беше дошъл носейки се във въздуха по пейката, за да подслушва.

– Но... – каза Хърмаяни.

– Не сега, Хърмаяни. – каза Хари през зъби. Той се надяваше много на това, че те щяха изцяло да приемат, че той бе въввлечен в нещо героично, за предпочитане включвайки няколко смъртожадни и диментор. Разбира се, Малfoy щеше да разпространи историята на колкото можеше повече хора, но все пак имаше възможност това да не стигне до твърде много уши на „Грифиндор“.

Той се протегна през Рон за двойка пилешки крака и шепа чипс, но преди да може да ги вземе, те изчезнаха и се превърнаха в пудинги.¹⁰

– Изпусна разпределителната церемония, но както и да е. – каза Хърмаяни, докато Рон се опитваше да се добере до шоколадов десерт.

– Шапката да е казвала нещо интересно? – попита Хари, взимайки си парче петмез.

– Ами обичайното... съветва ни всички да се обединим срещу враговете ни, нали знаеш.

– Дълбълдор не спомена ли Волдемор изобщо?

– Все още не, но той винаги пази важните речи за след празненството, нали? Ами значи не след дълго.

– Снейп каза, че Хагрид е закъснял за тържеството...

– Виждал си Снейп? По какъв повод? – попита Рон с отворена уста, от която се видя хапки от шоколадов десерт.

– Блъснах се в него. – каза Хари уклончиво.

– Хагрид закъсня само с няколко минути. – каза Хърмаяни. – Виж, той ти маха, Хари.

Хари погледна към масата на персонала и се ухили на Хагрид, който действително му махаше. Хагрид никога не бе успявал да се държи прилично като професор Макгонъгол, ръководителката на дом „Грифиндор“, чието теме достигаше между рамото и лакътя на Хагрид, тъй като те седяха един до друг и тя гледаше неодобрително към това ентузиазизирано поздравяване. Хари беше изненадан да види и учителката по пророкуване, професор Трелони, която беше от другата страна на Хагрид; тя рядко напускаше нейната стая в кулата и той никога не я беше виждал да слиза за празненството за началото на срока. Тя си изглеждаше все толкова странна, блестяйки със своите мъниста и увита в шалове,

10. Не са се превърнали, просто са заменени от следващото ястие. Бел.Mandor.

очите ѝ изглеждаха все толкова големи заради огромните ѝ очила. Хари беше шокиран да открие миналия срок, че тя е направила предсказанието за това, че Лорд Волдемор ще убие родителите на Хари и се беше завърнал за да опита да убие Хари отново. Знанието за тези неща го направи още по-малко нетърпелив да бъде в нейна компания и за щастие тази година той нямаше да се запише на пророкуване. Нейните големи, подобни на разпален огън очи се насочиха в негова посока; а той бързо погледна към масата на „Слидерин“. Драко Малfoy правеше мимични жестове как от носът му шурваше кръв и беше последван от дрезгав смях и аплодисменти. Хари насочи погледа съм към петмеза си, но гореше вътрешно отново. Как щеше да се разправя с Малfoy на четири очи...

– И така, какво точно иска професор Слъгхорн? – попита Хърмаяни.

– Да знае какво точно е станало в Министерството. – отвърна Хари.

– Той, както и всички останали. – изсумтя Хърмаяни. – Хората ни разпитваха за това във влака, нали така, Рон?

– Ами да. – каза Рон. – Всички искат да знаят дали ти наистина си „избрения“...

– Това се обсъжда точно толкова разпалено дори и при нас, призраците. – прекъсна го Почтибезглавия Ник, свеждайки едва свързана си глава към Хари, така, че тя се разклати силно на малкото врат, на който се държеше. – Мен ме смятат за част от авторитета на Потър; известно е че сме приятели. Уверил съм Общността на Духовете, че няма да ви тормозя да ми кажете някаква информация обаче. Казах им – „Хари Потър знае, че може да ми се довери и ми има пълно доверие, бих умрял пред това да предам доверието му.“

– Не значи много, вземайки предвид това, че вече сте мъртъв. – отбеляза Рон.

– Още веднъж показвате чувствителност, присъща само на тъпа брадва. – каза Почтибезглавия Ник с оскърбен тон в гласа и той се вдигна във въздуха и се плъзна надолу към далечния край на масата точно когато Дъмбълдор стигна до тази част на масата¹¹. Разговорите и ехото от смеха в залата заглъгнаха почти веднага.

– Една от най-хубавите вечери тук за вас!¹²! – каза той, усмихвайки

11. Всъщност: „...край на масата, защото Дъмбълдор се изправяше от стола си.“ Бел.Mandor.

12. Колко тъп превод на един банален поздрав: „Много се радвам да видя всички вас тази вечер!“ . Бел.Mandor.

се широко и разпервайки ръце като че ли в прегръдка за цялата зала.

– Какво е станало с ръката му? – промълви Хърмаяни.

Тя не беше единствената, която беше забелязала. Дясната ръка на Дъмбълдор беше толкова почерняла и изглеждаше мъртва, каквато беше през онази нощ, в която той бе дошъл да вземе Хари от Дърсли. Залата се изпълни с шепот; Дъмбълдор поглеждайки ги кротко, се усмихна и разтърси златиастия си ръкав, за да покрие ръката си.

– Нищо, за което си струва да се тревожите. – каза той спокойно. – Сега... към новите ни ученици, добре дошли, към старите ни ученици, добре дошли отново! Нова година, пълна с магическо обучение ви очаква...

– Ръката му е така, откакто го видях миналото¹³ лято. – прошепна Хари на Хърмаяни. – Мислех, че се е оправила досега... или поне Мадам Помфри се е погрижила за това.

– Изглежда, сякаш е мъртва. – каза Хърмаяни с погнуса в гласа. – Но има някои болки, които не можеш да излекуваш... примерно стари проклетия... както има и отрови без анти-дот...

– ...и господин Филч, нашия пазач, ме помоли да съобщя, че има забрана за всички шегобийки, закупени при магазина „Магийки шегобийки от Уизли“. Тези от вас, които искат да играят квидич за техния дом, да оставят имената си при ръководителите на дома, както е прието. Също така, търсим нови коментатори за мачовете по квидич, който има желание също да се запише. Щастливи сме да приветстваме с добре дошъл новия член на учителския състав, професор Слъгхорн. – Слъгхорн се изправи, плешивата му глава заблестя от многото светлина от свещите, неговият голям, облечен в жилетка стомах покри в сянка масата – ...който е бивш мой колега и се съгласи да заеме своя стар пост на учител по отвари.

– Отвари?

– Отвари?

Думата отекна из цялата зала докато всички се чудеха дали са чули правилно.

– Отвари? – казаха в един глас Рон и Хърмаяни, обръщайки се зяпали към Хари. – Но ти каза...

– В същото време професор Снейп, – каза Дъмбълдор, повишавайки гласа си, за да надвика бърборенето, – ще заеме мястото като учител по защита срещу Черните изкуства.

13. Разбира се, всъщност е: „...когато го видях през лятото.“ Бел.Mandor.

– Не! – извика Хари, толкова високо, че много глави се обърнаха в негова посока. На него обаче не му пукаше; той гледаше право към масата на учителите, разгневен. Как може на Снейп да му бъде дадена работата на учител по защита срещу Черните изкуства след всичко това? Не беше ли достатъчно широко разпространено колко години Дъмбълдор не му беше вярвал достатъчно, за да му позволи да го направи?

– Но Хари, ти каза, че Слъгхорн щял да преподава защита срещу Черни изкуства! – каза Хърмаяни.

– И аз така мислех! – каза Хари, напрягайки мозъка си да си спомни кога Дъмбълдор му беше казал, но сега като се замисли, не можеше да си спомни Дъмбълдор да му е споменавал какво ще преподава Слъгхорн.

Снейп, който седеше от дясната страна на Дъмбълдор, не стана при споменаването на името му; той просто вдигна ръка в мързеливо потвърждение на аплодисментите от масата на „Слидерин“, та Хари можеше да забележи триумф в погледа му, който беше най-гнусен от всичките му отличителни черти.

– Е, поне има едно хубаво нещо. – каза той все още разгневен. – Снейп ще си е отишъл до края на тая година.

– Какво имаш предвид? – попита Рон.

– Тая работа е обречена. Никой не е оставал за повече от година. Куиръл всъщност умря, вършейки я... Лично аз ще стискам палци за още една смърт...

– Хари! – укори го шокирана Хърмаяни.

– Той може да се върне да преподава отвари в края на годината – каза Рон приемливо. – Този старчок Слъгхорн не може да иска да седи дълго време. Мууди не искаше.

Дъмбълдор прочисти гърлото си шумно. Хари, Рон и Хърмаяни не бяха единствените, които говореха; цялата зала беше избухнала в бръмчене от разговорите как Снейп е получил дългоочаквания пост. Изглеждайки сякаш не бе забелязал сензационната тъкан на новините, които беше съобщил, Дъмбълдор не каза нищо повече за нови назначения в учителския персонал, но изчака няколко секунди, за да бъде сигурен, че залата беше абсолютно утихнала, преди да продължи.

– Сега, както всички в тази зала знаем, Лорд Волдеморт и неговите последователи вече са на свобода и броят им продължава да расте.

Тишината сякаш се опъваше във въздуха, докато Дъмбълдор говореше. Хари погледна към Малфой. Малфой не гледаше към Дъмбълдор, но караше вилницата си да лети във въздуха с помощта на пръчката си,

като че ли беше сметнал думите на директора за недействителни за неговото внимание.

– Не мога да почертая достатъчно силно колко е опасно настоящото положение и какви грижи трябва да поеме всеки от нас, за да се гарантира, че в „Хогоуртс“ сме в безопасност. Магичните укрепления на замъка бяха подсилени през лятото, защитени сме по нови и по-мощни начини, но трябва да се предпазим и от лекомисленост от страна на който и да е ученик или служител. Аз ви моля за това да изтраете, дори и всички тези ограничения, които ще ви наложат учителите, да ви се струват отегчителни и най-вече правилото да не излизате навън след часовете. Умолявам ви, ако забележите нещо странно или подозрително вътре или извън замъка, да го съобщите на член на персонала незабавно. Доверявам ви се да си ръководите поведението си сами, винаги, с подобаващо отношение вашата собствена и чужда безопасност.

Дъмбълдор погледна всички ученици още веднъж със сините си очи преди да се усмихне още веднъж.

– Но сега, вашите легла ви чакат, точно толкова топли и удобни, колкото някога сте ги искали, и знам, че най-първото ви предимство е да бъдете отпочинали за уроците ви утре. И така, позволете ни да ви пожелаем лека нощ. Бип-бип!

С обичайния оглушителен шум от преместването на пейките назад и стотици ученици започнаха да напускат Голямата зала и да се отправят към техните спални. Хари, който въобще не бързаше да напусне залата с блъскащата се тълпа, нито пък да позволи да застане толкова близко до Малфой като му позволи да разкаже отново историята за течащия му нос и да се преструва пред повечето грифиндорци, които без съмнения щяха да го чуят. Хърмаяни хукна напред, за да изпълнява ролята си на префект, но Рон остана заедно с Хари.

– Какво всъщност стана с носа ти? – попитай той, когато те бяха на края на множеството, което се буташе да излезе от залата, така че никой не можеше да ги чуе.

Хари му разказа. Беше белег на силно приятелството от страна на Рон, защото той не се разсмя по време на разказа.

– Видях Малфой да играе нещо с мимични жестове на носа си. – каза той мрачно.

– Да... е, това няма значение. – каза Хари горчиво. – Само какво разказваше преди да разбере, че аз съм тук...

Хари очакваше Рон да бъде изумен от хвалбите на Малфой. С което Хари осъзна своето чисто твърдоглавство, но обаче Рон не беше

впечатлен.

– Я стига, Хари, той просто се фукаше пред Паркинсън... Каква ли пък мисия може да му е дал Ти-знаеш-кой?

– Откъде знаеш, че Волдемор няма нужда от някой в „Хогвортс“? Няма да е първия...

– Искан ми се спреш да го произнеса т'ва име, Хари. – каза укорителен глас зад тях. Хари погледна през рамото си и видя Хагрид да клати глава.

– Дъмбълдор не се страхува да използва името. – каза Хари упорито.

– Да бе, ама Дъмбълдор си е Дъмбълдор. – каза Хагрид мистериозно. – И как така закъсна, Хари? Разтревожих се.

– Задържаха ме във влака. – каза Хари. – А ти защо закъсна?

– Бях с Гроуп. – каза щастливо Хагрид. – Отидох да го оставя. Той има нов дом високо в планината сега, Дъмбълдор я закрепил – хубава голяма пещера. Той е много по-щастлив сега откакто беше в гората. Иначе си побързахме хубаво с него.

– Наистина ли? – каза Хари, без да се интересува да улови погледа на Рон; последният път, в който бе видял полу-брата на Хагрид, порочния гигант с талант да изкоренява дървета, а речника му съдържаше пет думи, две от които той не беше способен да изговори правилно.

– О, да той наистина си отиде. – каза Хагрид доволно. – Ще се учудите. Мисля да взема да го тренирам за мой помощник.

Рон изпръхтя силно, но успя да се престори, че киха особено шумно. Те вече стояха пред дъбовите входни врати.

– Както и да е, ще се видим утре, първия урок е точно след обяда. Елате рано да си кажем по едно здрасти и да поздравите Бък... – имам предвид Уидеруинг!

Вдигайки ръка в жизнерадостно сбогуване, той се насочи извън вратите в тъмнината.

Хари и Рон се спогледаха. Хари можеше да каже, че Рон изпитваше същото отмаляващо чувство, което изпитваше и той.

– Не взимаш „Грижа за магически създания“, нали?

– И ти не се записваш също, нали?

Хари също поклати глава.

– И Хърмаяни, – каза Рон, – и тя не, нали?

Хари поклати глава отново. Не му се мислеше какво точно щеше да си каже Хагрид, като разбере, че любимите му три ученика са се отказали от неговия предмет.

9. Нечистокръвният Принц

На следващата сутрин Хари и Рон се срещнаха с Хърмаяни в общата стая преди закуска. Като се надяваше на подкрепата ѝ, Хари побърза да разкаже на Хърмаяни какво беше чул да казва Малфой в Експреса за Хогвортс.

– Но той явно се е перчел пред Паркинсон, не мислиш ли? – бързо го прекъсна Рон, преди Хърмаяни да успее да каже нещо.

– Ами... – несигурно каза тя – Не знам. На Малфой му отива да се прави на по-важен отколкото е... но да излъже така...

– Точно така! – отговори Хари, но не можа да продължи, защото много хора се опитваха да подслушат разговора им, да не споменаваме, че си шушукаха и го зяпаха.

– Грубо е да се сочи. – скастри Рон един особено настоятелен първокурсник, когато се наредиха на опашката пред Дебелата Дама. Момчето, което мърмореше на приятеля си нещо за Хари иззад ръката си, почервения и избяга разтревожено през дупката. Рон се разсмя.

– Обичам да съм в шести курс. А и тази година ще имаме свободно време. Цели часове, в които можем просто да си седим и да си почиваме.

– Това време ще ни трябва, за да учим, Рон. – каза Хърмаяни, като се отправиха по коридора.

– Да, но няма да е днес. – отговори Рон. – Бих казал, че днес ще е истинско губене на време.

– Стой! – извика Хърмаяни, протегна ръка и задържа един четвъртокурсник, който носеше отровно зелен диск, стиснат здраво в едната му ръка. – Зъбатите фризбита са забранени, дай го тук! – сурово добави тя.

Намръщеното момче ѝ подаде ръмжащото фризби, промъкна се под ръката ѝ, и продължи с приятелите си. Рон го изчака да изчезне от поглед, след което издърпа фризбита от ръката на Хърмаяни.

– Чудесно, винаги съм искал едно от тези.

Протестът на Хърмаяни беше прекъснат от мощен кикот. Лавендър Браун явно намираще забележката на Рон за изключително забавна. Тя продължи да се смее и след като ги подмина и хвърли поглед през рамо към Рон. Рон изглеждаше много доволен от себе си.

Таванът на Голямата Зала бе ясно син и осеян с малки пухкави

облачета, точно като квадратите небе, които се виждаха през високите прозорци. Докато набиваха овесена каша и яйца с бекон, Хари и Рон разказаха на Хърмаяни за притеснителния разговор, който бяха провели с Хагрид предната вечер.

– Но той не може сериозно да смята, че ще продължим с „Грижа за магическите създания“! – стресирано каза тя. – Имам предвид, кога някой от нас е показвал... нали знаете... някакъв ентузиазъм?

– Ами така си е, нали? – каза Рон, докато поглъщаше наведнъж цяло варено яйце. – Ние сме единствените, които полагаха усилия в час, защото харесваме Хагрид. Той обаче си мисли, че харесваме тъпия предмет. Мислите ли, че някой ще положи изпита за ТРИТОН?

Нито Хари, нито Хърмаяни отговориха. Нямаше нужда. Знаеха, че никой от техният випуск няма да иска да продължи с „Грижа за магическите създания“. Те избягваха погледът на Хагрид и едва-едва отговориха на ентузиазираното му махване десетина минути по-късно.

След като приключиха с яденето, останаха на местата си и зачакаха Професор Макгонагол да дойде от масата на преподавателите. Раздаването на училищната програма тази година бе по-сложно, тъй като Професор Макгонъгол първо трябваше да потвърди, че са получили необходимите оценки СОВА, преди да се запишат в избраните предмети за ниво ТРИТОН.

Хърмаяни веднага получи разрешение да се запише в класовете по Вълшебство, Защита срещу Черните изкуства, Трансфигурация, Билкология, Аритмантика, Древни руни и Отвари, и се изстреля за първия си час по Древни руни без повече разтакаване. На Невил му отне повече време да се ориентира. Кръглото му лице беше загрижено, когато Професор Макгонъгол погледна списъка с резултати му за СОВА.

– Билкология, добре. – каза тя. – Професор Спраут ще се радва да те види отново, оценката ти е „Изключителен“. Проблемът е в Трансфигурацията. Съжалявам Лонгботъм, но „Приемлив“ не стига, за да продължиш за ниво ТРИТОН. Не мисля, че ще можеш да се справиш с материала.

Невил наведе глава. Професор Макгонагол го погледна през квадратните си очила.

– Защо все пак искаш да продължиш с Трансфигурация? Никога не съм забелязала да ти харесва особено много.

Невил изглеждаше нещастен и измърмори нещо като „баба ми настоява“.

– Хммм – изсумтя Професор Макгонагол. – Крайно време е баба ти

да се научи да се гордее с внука който има, а не с този, който мисли че трябва да има – особено след това, което се случи в Министерството.

Невил порозовя и примигна смутено. Професор Макгонагол никога преди не му беше правила комплимент.

– Съжалявам Лонгботъм, но не мога да те допусна в класа за ТРИТОН. Виждам обаче, че имаш „Надхвърлил очакванията“ по Вълшебство – защо не запишеш ТРИТОН там?

– Баба ми мисли, че Вълшебство е мекушав предмет. – измърмори Невил.

– Запиши Вълшебство – каза Професор Макгонъгол, – а аз ще пратя на Аугуста писмо, за да ѝ напомня, че щом тя не си е взела изпита СОВА по Вълшебство, това не значи, че предмета е безполезен. – Тя се усмихна леко на невярващото изражение на лицето на Невил, потупа една празна програма с върха на пръчката си и му я върна, вече пълна с подробности за часовете му.

След това Професор Макгонагол се обърна към Парвати Патил, чийто първи въпрос беше дали Фирензи, красивият кентавър, все още води Пророкуване.

– Той и Професор Трелони ще си поделят часовете тази година. – отговори Професор Макгонагол с намек за недоволство в гласа. Знаеше се, че тя презира Пророкуването. – Шести курс се поема от Професор Трелони.

Пет минути по-късно Парвати се отправи към Пророкуване, изглеждайки малко унила.

– И така, Потър, Потър... – каза Професор Макгонагол, докато се консултираше с бележките си. – Вълшебство, Защита срещу Черните изкуства, Билкология, Трансфигурация... да, стават. Трябва да отбележа, че съм много доволна от оценката ти по Трансфигурация, Потър, много доволна. Но защо не си кандидатствал, да продължиш с Отвари? Мислех, че имаш амбицията да станеш Аврор?

– Да, така е, но Вие ми казахте, че трябва да изкарам „Изключителен“ на изпита за СОВА, Професоре.

– Трябваше, когато Професор Снейп преподаваше по този предмет. Професор Слагхорн обаче, с удоволствие приема в класа за ТРИТОН ученици, получили „Надхвърлил очакванията“ на изпита за СОВА. Искаш ли да продължиш с Отвари?

– Да, – каза Хари. – но не съм си купил учебниците, нито съставките за отварите, нито...

– Сигурна съм, че Професор Слагхорн ще може да ти заеме. – каза

Професор Макгонагол. – Много добре Потър, ето ти програмата. А, между другото – вече двадесет човека са се записали за пробите за отбора по квидич. Ще ти предам списъка в най-скоро време, за да избереш дата за пробите.

Няколко минути по-късно Рон беше записал същите предмети като Хари и двамата заедно напуснаха масата.

– Виж, – щастливо каза Рон, докато проучваше програма си, – сега имаме свободен час... и свободен час след междучасието... и още един след обед... супер!

Те се върнаха в общата стая, която сега беше празна, с изключение на няколко седмокурсници, в това число Кейти Бел. Тя беше единственият останал член от оригиналния отбор по квидич на Грифиндор, към който Хари се беше присъединил през първата си година.

– Знаех си, че ще я дадат на теб, чудесно. – каза тя и посочи капитанската значка на гърдите на Хари. – Кажи ми, когато назначиш пробите.

– Не ставай глупава. – отговори Хари. – Ти няма да минаваш на проби, гледал съм те как играеш пет години...

– Не трябва да започваш така! – предупредително каза тя. – Каквото и да знаеш, може да има някой много по-добър от мен. Много добри отбори са се проваляли, само защото капитаните са продължавали да играят със стария отбор, или са допусkali приятелите си в него...

Рон изглеждаше притеснен и започна да си играе със Зъбатото фризби, което Хърмаяни беше конфискувала. То се въртеше из стаята, ръмжеше и се опитваше да отхапе парчета от гоблена. Жълтите очи на Крукшанкс го следяха и той съскаше, когато фризбито се приближаваше твърде много.

Един час по-късно те неохотно напуснаха залаятата от слънце обща стая и се отправиха към стаята по „Защита от тъмните изкуства“, четири етажа по-надолу. Хърмаяни вече се беше наредила на опашка пред стаята, носеше наръч тежки книги и изглеждаше напрегната.

– Имаме огромно домашно по Руни. – нетърпеливо каза тя, когато Хари и Рон се приближиха. – Петнадесет инчово есе, два превода и трябва да прочета тези до сряда!

– Срамота. – прозина се Рон.

– Почакай само! – възмутено каза тя. – Обзалагам се, че Снейп ще ни затрупа с домашни.

Докато тя говореше, вратата на класната стая се отвори и Снейп излезе в коридора. Жълтеникавото му лице както винаги бе обградено от

двете страни от мазна черна коса. Над опашката незабавно надвисна тишина.

– Влизайте. – каза той.

Хари се огледа, докато влизаха. Снейп вече беше оставил отпечатъка си върху стаята. Тя беше по-мрачна от обикновено, тъй като завесите бяха спуснати и свещите горяха. Нови картини висяха по стените и много от тях бяха на хора, които явно крещяха от болка, други показваха зловещи спортни травми или странно изкривени части от тела. Никой не проговори, докато се настаняваха, а само се оглеждаха към призрачните, страховити картини.

– Не съм ви казал да вадите учебниците си. – каза Снейп, като затвори вратата и се обърна с лице към класа. Хърмаяни припряно пусна копието си от „Да се изправим срещу Безликия“ обратно в чантата си и я натика под стола си.

– Искам да ви кажа нещо и се нуждая от пълното ви внимание.

Черните му очи се бродеха из техните лица и се задържаха за момент по-дълго върху Хари.

– Мисля, че през последните пет години, сте имали петима учители по този предмет.

„Мислиш значи... все едно не видях как всичките идват и си отиват, а ти се надяваше да си следващия“, язвително си мислеше Хари.

– Естествено, всички тези учители имат различни подходи и приоритети. Като вземем предвид това объркване, съм изненадан, че толкова много от вас са си взели изпита СОВА по този предмет. Ще бъде още по-изненадан, ако това се повтори и с изпита за ТРИТОН, тъй като работата ще бъде много сложна.

Снейп се заразхожда из стаята и продължи с по-тих глас:

– Черните изкуства – каза той – са много, разнообразни, променящи се, и вечни. Да се борим с тях, е като да се борим с многоглаво чудовище, на което, всеки път щом му отсечем глава, на нейно място пораста друга, още по-жестока и умна от предишната. Ще се борите с това, което е гъвкаво, мутиращо, неразруσιμο.

Хари се втрени в Снейп. Едно беше, да се уважават Тъмните изкуства като опасен враг и съвсем друго да говориш за тях с любов и внимание в гласа, както правеше Снейп.

– Вашата защита, – каза Снейп малко по-високо, – трябва да бъде също така гъвкава и изобретателна, както изкуството, срещу което се борите. Тези картини, – той посочи няколко, докато ги подминаваше, – ни дават ясна представа, за това, което се случва с тези, подложени

например, на проклятието Круциатус, – и той посочи към вещица, която очевидно пишеше в агония, – на Целувката на Диментора, – магьосник лежеше на кълбо, с празни очи, – или пък да провокирате агресията на Инфериус. – кървава маса на земята.

– Значи са засечени Инфериуси, така ли? – попита Парвати с висок, дрезгав глас. – Сигурно е, че ги използва?

– Черният Лорд е използвал Инфериуси в миналото – отговори Снейп – което значи, че трябва да смятаме, че ще ги използва отново. Сега...

Той се отправи към бюрото си, и отново, учениците го наблюдаваха как минава, а тъмната му мантия се вееше зад него.

– Мисля, че сте съвсем начинаещи в извършването на безсловесни заклинания. Какво е предимството на безсловесното заклинание?

Ръката на Хърмаяни се изстреля във въздуха. Снейп се огледа из стаята, да види има ли друг кандидат, и тъй като нямаше избор, каза отсечено:

– Много добре – Мис Грейнджър?

– Противникът ви не знае какво заклинание се готвите да използвате, – каза Хърмаяни – което ви дава моментно предимство.

– Отговор, цитиран дума по дума от „Стандартен учебник по заклинания, част шеста“ – презрително каза Снейп (в ъгъла Малфой се изхили) – но верен в основата си. Да, тези, които успеят да използват магии без да изговарят заклинанията, печелят момента на изненада. Не всички магьосници могат да правят това. Това е въпрос на концентрация и сила на ума, която на някои, – погледът му отново злобно се спря на Хари, – им липсва.

Хари знаеше, че Снейп мисли за катастрофалните им уроци по Оклумантика през миналата година. Той не свали погледа си, а се смръщи към Снейп, докато той не отвърна поглед.

– Сега се разделете, – продължи Снейп, – по двойки. Единият от двойката ще се опитва да омагьоса партньора си без да говори. Другият ще се опитва да отклони заклинанието, също мълчешком. Действайте!

Въпреки че Снейп не го знаеше, Хари беше научил миналата година поне половината клас (поне всички които бяха членове на ДА) как да призове Защитник. Никой от тях не бе правил магия без да говори обаче. Използваха се солидно количество заклинания. Много хора, едва-едва шепнеха заклинанията, вместо да ги казват на глас. Типично, след около десет минути Хърмаяни успя да отклони промърмореното кракожелиращо заклинание на Невил, без да каже и думичка. Това

постижение със сигурност щеше да донесе двадесет точки за Грифиндор от всеки свестен учител, горчиво си помисли Хари, но Снейп го пренебрегна. Той се движеше между учениците докато се упражняваха, и изглеждаше същия занемарен прилеп както винаги, когато се спря да погледа как Хари и Рон се борят със задачата.

Рон, който трябваше да омагьосва Хари, беше станал морав, устните му бяха здраво стиснати, за да не се поддаде на изкушението да промърмори заклинанието. Хари беше извадил пръчката си и напрегнато очакваше да отклони заклинание, което не изглеждаше вероятно да се случи.

– Жалък си, Уизли. – каза след малко Снейп. – Чакай, аз ще ти покажа...

Той насочи пръчката си към Хари толкова бързо, че Хари реагира инстинктивно. Всички мисли за безсловесни заклинания бяха забравени и той извика: „Протего!“

Защитникът му беше толкова мощен, че Снейп загуби равновесие и се удари в бюрото. Целият клас се обърна и сега гледаше как Снейп се изправи намръщено.

– Спомняш ли си, че казах, че ще упражняваме безсловесни заклинания, Потър?

– Да. – твърдо отговори Хари.

– Да, сър.

– Няма нужда да ме наричате „сър“, Професоре. – Думите му се изплъзнаха, преди да се усети. Няколко човека ахнаха, включително Хърмаяни. Зад Снейп обаче, Рон, Дий и Шеймъс се усмихваха одобрително.

– Наказан си, събота вечерта, в офисът ми. – каза Снейп. – Не приемам безочие Потър, дори и от „Избрения“.

– Това беше страхотно, Хари! – изкиска се Рон, веднага щом се измъкнаха и излязоха в междучасие.

– Наистина не трябваше да го казваш – каза Хърмаяни, като се начумери на Рон. – Какво те накара да го направиш?

– Той се опита да ме омагьоса, ако не си забелязала! – ядоса се Хари. – Стигат ми онези уроци по Оклумантика! Защо не се опита да използва друго опитно зайче за разнообразие? И на какво си играе Дъмбълдор в края на краищата, като го оставя да преподава Защита срещу Черните Изкуства? Чухте ли го как говори за Тъмните изкуства? Той ги обожава! И всички тия дивотии, за неунищожимостта...

– Ами... – каза Хърмаяни. – Мисля, че звучеше като теб.

– Като мен??

– Ами да, както когато ни разказваш какво е да се изправиш срещу Волдемор. Ти каза, че не трябва само да си спомниш куп заклинания. Каза, че всичко опира до теб самия, до мозъка и смелостта ти – нали и Снейп това каза? Че всичко опира до това да си смел и с бърза мисъл?

Хари беше толкова поразен, че е запомнила думите му така добре, както и „Стандартния учебник по заклинания“, че не започна да спори.

– Хари! Хей, Хари!

Хари се огледа. Джак Слопър, един от бячите в миналогодишния отбор по квидич, бързаше към тях и държеше руло пергамент в ръка.

– За теб е. – изпуктя Слопър. – Слушай, чух, че ти си новият Капитан. Кога ще са пробите?

– Още не знам. – каза Хари и си мислеше, че Слопър ще има много голям късмет отново да попадне в отбора. – Ще те уведомя.

– О, ами добре. Обаче се надявах да са този уикенд...

Хари обаче не го слушаше. Беше разпознал тънкият, наклонен почерк на пергаментата. Като заряза Слопър по средата на изречението, той бързо се отдалечи с Рон и Хърмаяни, като развиваше пергаментата в движение.

Скъпи Хари,

Бих желал да започнем нашите частни уроци тази събота. Бъди така добър да бъдеш в офиса ми, в 8 часа вечерта. Надявам се, че се наслаждаваш на първия си ден в училище.

Искрено твой,
Албус Дъмбълдор

П.С. Обичам Кисели газирани напитки (Acid Pops)

– Обича газирано? – объркано попита Рон, който четеше съобщението през рамото на Хари.

– Това е паролата, с която се минава покрай гаргойла пред кабинета му – тихо каза Хари. – Ха! На Снейп няма да му хареса... няма да мога да си изтърпя наказанието!

Той, Рон и Хърмаяни прекараха цялата си почивка, като се чудеха на какво ли ще се учи Хари при Дъмбълдор. Рон мислеше, че най-вероятно ще са мощни заклинания и магии, които Смъртожадните не знаят. Хърмаяни каза, че такива неща са незаконни и предположи, че най-

вероятно Дъмбълдор ще учи Хари на сложни защитни магии. След почивката, тя се отправи към Аритмантика, а Хари и Рон се върнаха в общата стая, където неохотно се захванаха с домашното на Снейп. Оказа се много сложно и те не го бяха завършили до момента, когато Хърмаяни се присъедини към тях след обяда (това, разбира се, значително ускори процеса). Точно бяха приключили, когато прозвуча звънеца за началото на двойния час по Отвари и те поеха по познатия път към тъмница-та, която преди беше класна стая на Снейп.

Когато пристигнаха в коридора видяха, че само около дузина ученици щяха да продължат в класа за ниво ТРИТОН. Краб и Гойл очевидно не бяха постигнали нужното СОВА ниво, но четирима от Слдерин бяха на линия, в това число – Малфой. Имаше и четирима от Рейвънклоу и един от Хафълпаф – Ърни Макмилън, когото Хари харесваше, въпреки помпозните му маниери.

– Хари, – надутو каза Ърни и протегна ръка към Хари. – нямах възможност да говоря с теб по време на Защита срещу Черните Изкуства тази сутрин. Урокът беше добър, но защитниците са стара работа, поне за нас, членовете на ДА... а как сте вие, Рон, Хърмаяни?

Преди да успеят да отговорят нещо повече от „Добре“, вратата на тъмницата се отвори и коремът на Слагхорн го изпревари през вратата. Те се отправиха към стаята, а той поздрави Хари и Забини с особен ентузиазъм.

Тъмницата беше, съвсем необичайно, вече пълна с изпарения и странни миризми. Хари, Рон и Хърмаяни душеха с интерес, докато минаваха покрай големи, бълбукащи котели. Четиримата Слдеринци седнаха на една маса, както и четиримата от Рейвънклоу. Това накара Хари, Рон и Хърмаяни да си поделят последната маса с Ърни. Те избраха масата най-близо до оцветен в златно котел, от който се издигаше най-примамливата миризма, която Хари някога беше подушвал. По някакъв начин тя напомняше на Хари едновременно за захарна пита, дървесната миризма на дръжка на метла и нещо цветно, което може би беше подушвал в Хралупата. Хари установи, че диша много дълбоко и спокойно, и че парите на отварата го изпълваха като течност. Завладя го истинско спокойствие. Той се усмихна на Рон, който му се усмихна мързеливо в отговор.

– Сега, сега, сега. – каза Слъгхорн, чиято масивна фигура потрепваше сред множеството изпарения. – Всички извадете везните си и набора за отвари и не забравяйте екземплярите си от „Приготвяне на отвари за напреднали“...

– Сър? – каза Хари и вдигна ръка.

– Хари, момчето ми?

– Аз нямам нито учебник, нито везни, нито нищо, Рон също няма – разбирате ли, не знаехме, че ще можем да посещаваме класът за ТРИТОН...

– А да, Професор Макгонагол ми спомена... не се притеснявай, скъпо момче, изобщо не се притеснявай. Можете да ползвате съставки от запасния шкаф за днес, и съм сигурен, че мога да ви заема везни, а и имаме няколко стари учебника тук, ще свършат работа докато си поръчате от Флориш и Блотс...

Слагхорн се отправи към шкафа в ъгъла и след като го разрови за момент, се върна с две доста смачкани копия на „Приготвяне на отвари за напреднали“ от Либатиус Борадж, които връчи на Хари и Рон, заедно с две потъмнели везни.

– Сега – каза Слагхорн, върна се в предната част на стаята – съм ви приготвил няколко отвари, просто за старт. Това са част от нещата, които ще трябва да можете да приготвяте, когато завършите часовете ТРИТОН. Трябва да сте чували за тях, дори и още да не сте ги приготвяли. Някой може ли да ми каже това какво е?

Той посочи котела, най-близо до масата на Слудерин. Хари леко се понадигна на мястото си и видя нещо, което приличаше на обикновена вода, да ври в котела.

Добре тренираната ръка на Хърмаяни се вдигна във въздуха преди всички останали. Слагхорн я посочи.

– Това е Веритасериум, безцветна, неароматна отвара, която принуждава изпилият я да казва истината. – каза Хърмаяни.

– Много добре, много добре. – щастливо каза Слагхорн. – Сега... – продължи той и посочи котела до масата на Рейвънклоу, – тази тук е много добре известна. Споменава се в последната брошура на Министерството. Кой знае...

Ръката на Хърмаяни отново се изстреля във въздуха.

– Това е Многоликова отвара, сър. – каза тя.

Хари също бе разпознал бавно бълбукащата, кална на вид субстанция във втория котел, но нямаше нищо против Хърмаяни да отговори на въпроса. В края на краищата, тя я беше приготвила успешно още през втората им година в училище.

– Чудесно, чудесно! Така, тази тук е... да, мила моя? – каза Слагхорн малко смаяно, когато ръката на Хърмаяни отново разцепи въздуха.

– Това е Амортентия!

– Да, наистина е. Изглежда почти глупаво да питам, но... – каза Слагхорн, който изглеждаше изключително впечатлен. – но, предполагам знаете какво прави?

– Това е най-мощния любовен еликсир на света! – каза Хърмаяни.

– Точно така! Разпознахте го, предполагам, по характерното перлено сияние?

– Да, а и парата се вие на характерни спирали, – ентусиазирано отговори Хърмаяни. – и би трябвало да мирише различно на всеки, според различните ни предпочитания. На мен ми мирише на прясно окосена трева и нов пергаминт, и...

Но тя леко порозовя и не довърши изречението си.

– Може ли да попитам за името Ви, скъпа моя? – попита Слагхорн, като пренебрегна смущението на Хърмаяни.

– Хърмаяни Грейнджър, сър.

– Грейнджър? Грейнджър? Дали случайно не сте роднина на Хектор Дагуорт – Грейнджър, който основа „Най-необикновеното дружество на майсторите на отвари“?

– Не. Не мисля, сър. Виждате ли, аз съм мъгъло-родна.

Хари видя, че Малфой се наведе над Нот и му прошепна нещо. И двамата се захиха, но Слагхорн не изглеждаше смяян. Точно наопаки, той кимна и погледна от Хърмаяни към Хари, който седеше до нея.

– Охо! „Една от най-добрите ми приятелки е мъгъло-родна, и е най-добрата във випуска ни!“ Предполагам, това е приятелката, за която ми говори, Хари?

– Да, сър. – каза Хари.

– Да, да, получавате двадесет заслужени точки за Грифиндор, Мис Грейнджър. – сърдечно каза Слагхорн.

Малфой изглеждаше точно както когато Хърмаяни го беше ударила. Хърмаяни погледна Хари сияещо и прошепна:

– Наистина ли си казал, че съм най-добрата във випуска? О, Хари!

– Е, какво му е чудното на това? – прошепна Рон, който, по някаква причина изглеждаше раздразнен. – Ти си най-добрата в нашият випуск и аз щях да ти го кажа, ако ме беше попитала!

Хърмаяни се усмихна, но изшътка, за да чуят какво казва Слагхорн. Рон изглеждаше малко недоволен.

– Разбира се, Амортентията не създава истинска любов. Невъзможно е да се създаде или да се имитира любов. Не, това тук просто предизвиква мощен прилив на страст или пристрастяване. Това вероятно е най-опасната и мощна отвара в стаята, о, да. – каза той, като кимна мрачно

на Малфой и Нот, които се подсмиваха скептично. – Когато сте живели толкова дълго, колкото мен, няма да подценявате силата на страстната любов. А сега, – добави Слагхорн – е време да започваме работа.

– Сър, не ни казахте какво е това. – обади се Ърни Макмилън и посочи малкият черен котел, който седеше край бюрото на Слъгхорн.

Отварата в него весело се плацикаше. Имаше цвят на разтопено злато и големи капки подскачаха като златни рибки по повърхността ѝ, и въпреки това нито капка не се разливаше.

– Охо... – отново каза Слъгхорн.

Хари беше сигурен, че Слагхорн изобщо не е забравил за отварата, а чакаше да го попитат, заради драматичния ефект.

– Да. Така. Ами това, дами и господа, е най-любопитната малка отвара. Нарича се Феликс Фелишъс. Смятам, – обърна се той с усмивка, за да погледне Хърмаяни, която изпусна шумна въздишка, – че Вие знаете какво прави Феликс Фелишъс, нали Мис Грейнджър?

– Това е течен късмет – въодушевено каза Хърмаяни. – Прави ви късметлии.

Целият клас седна малко по-изправен. Сега всичко, което Хари виждаше от Малфой, беше вратът на русата му глава, защото той най-накрая удостои Слъгхорн с пълното си, неразделно внимание.

– Точно така, още десет точки за Грифиндор. Да, странна малка отвара е Феликс Фелишъс. – каза Слагхорн. – Изключително трудна за приготвяне и истинска катастрофа, ако се обърка. Ако обаче се приготви правилно, като тази, ще откриете, че всичките ви начинания са успешни... или поне докато не отmine ефектът ѝ.

– А защо хората не я пият през цялото време, сър? – нетърпеливо попита Тери Бут.

– Защото, ако се взема продължително, причинява лекомислие, безразсъдство и опасна свръх самоувереност. – каза Слагхорн. – Твърде много късмет, разбирате ли... е силно токсичен в големи количества. Но ако се взема разумно и много рядко...

– Пробвали ли сте я някога, сър? – дълбоко заинтересуван, попита Майкъл Корнър.

– Само два пъти през целия ми живот. – отговори Слагхорн. – Веднъж, когато бях на двадесет и четири, и веднъж, когато бях на петдесет и седем. Две пълни супени лъжици със закуската. Два перфектни дена.

Той се възря замечтано в далечината. Дали се превземаше или не, помисли си Хари, но ефектът беше добър.

– И това, – каза Слъгхорн, след като дойде на себе си, – е което ще

дам за награда за този урок.

Настъпи мълчание, от което всяко бълбукане и клокочене на околните отвари се усили десетократно.

– Една малка бутилка Феликс Фелишъс. – каза Слагхорн, извади миниатюрна стъклена бутилка с коркова тапа от джоба си, и им я показа. – Достатъчно за дванадесет часа късмет. От изгрев до залез ще имате късмет във всяко начинание. Трябва да ви предупредя, че Феликс Фелишъс е забранена при организираните състезания... спортни събития, например, изпити, или избори. Така че победителят ще трябва да я използва в обикновен ден... и да наблюдава как този обикновен ден се превръща в необикновен.

– Така, – каза Слагхорн, внезапно забързано. – как да спечелите тази забележителна награда? Ами като обърнете на страница десет от „Приготвяне на отвари за напреднали“. Останал ни е малко повече от час до края на часа. Това е времето, за което трябва да се опитате да пригответе Пресушаване на Живата Смърт. Знам, че е по-сложна от всичко, което някога сте правили и не очаквам перфектна отвара от всички ви. Този, който се справи най-добре обаче, ще спечели бутилката Феликс Фелишъс. Започвайте!

Надигна се шум, тъй като всички придърпваха котелите си и започнаха да слагат тежестите на везните си, но никой не разговаряше. Концентрацията в стаята бе почти осезаема. Хари видя, че Малфой бясно рови из екземпляра си на „Приготвяне на отвари за напреднали“. Не можеше да е по-ясно, че Малфой иска да спечели този късметлийски ден. Хари се наведе ниско над измачканата книга, която му зае Слъгхорн.

За най-голямо свое раздражение, Хари видя, че предишният собственик беше драскал по страниците, така че полетата бяха като шампирани. След като се наведе ниско, за да разшифрова съставките (дори и тук предишният собственик беше писал бележки и задрасквал) Хари побърза към шкафа, за да открие каквото му беше нужно. Като се върна при котела си, той видя, че Малфой реже корени от Валериана, колкото може по-бързо.

Всички хвърляха погледи на това, което правеха останалите. Това беше както предимство, така и недостатък при отварите. Трудно беше да вършиш работата си тайно. След десет минути цялото помещение се изпълни със синкава пара. Хърмаяни, разбира се, изглеждаше най-напреднала. Нейната отвара вече беше станала „гладка, с цвят на черно грозде, течност“, което бе споменато като идеалният среден стадий.

След като нарязва корените си, Хари отново се наведе над книгата.

Наистина беше много дразнещо, да се опитва да дешифрира насоките под всичките глупави драсканици на предишния собственик, който по някаква причина, беше взел отношение към заповедта да се нарежат сънотворни зърна (Soporhogenous bean) и беше добавил алтернативна инструкция: „Намачкай ги с тъпата страна на сребърен нож, освобождава сока по-добре от рязането“.

– Сър, мисля, че сте познавали дядо ми, Абрахас Малфой? – Хари се огледа. Слъгхорн точно подминаваше масата на Слидерин.

– Да. – отговори Слъгхорн, без да поглежда Малфой – Съжалявах да чуя, че е умрял, въпреки че, разбира се, не беше неочаквано, драконова шарка, на неговата възраст...

И той отмина. Усмивайки се, Хари се наведе отново над котела си. Знаеше, че Малфой е очаквал да бъде третиран като Хари или Забини. Може би дори се надяваше на някакво привилегировано отношение, като това, което получаваше от Снейп. Изглеждаше обаче, че Малфой няма да може да разчита на нищо друго, освен таланта си, за да спечели бутилката Феликс Фелишъс.

Сънотворните зърна бяха много трудни за нарязване. Хари се обърна към Хърмаяни.

– Може ли да взема на заем сребърният ти нож?

Тя кимна нетърпеливо, без да вдига очи от отварата си, което все още беше пурпурна, въпреки че, според инструкциите, досега трябваше да е придобила лек люляков оттенък.

Хари намачка зърната с тъпата част на ножа. За негово учудване незабавно потече толкова много сок, че беше чудно как тези сбръчкани зърна са го побрала. Той набързо изсипа в котела си всичко и за негова изненада отварата моментално придоби точно лилавият оттенък, описан в учебника.

Раздразнението му от предишният собственик на учебника се изпари. Хари присви очи към следващия ред инструкции. Според книгата, трябваше да бърка по посока обратна на часовниковата стрелка, докато отварата стане чиста като вода. Според добавката на предишния собственик, обаче, трябваше да се добавя по едно разбъркване по посока на часовниковата стрелка, на всеки седем в обратната посока. Можеше ли предишният собственик да се окаже прав два пъти?

Хари разбърка по посока обратна на часовниковата стрелка, задържа дъха си и разбърка веднъж по посока на часовниковата стрелка. Отварата стана бледо розова.

– Как постигаш това? – настоя да узнае Хърмаяни, с червено лице и

разчорлена коса от изпаренията от котела ѝ. Отварата ѝ все още беше твърдо пурпурна.

– Добави по едно разбъркване по посока на часовниковата стрелка...

– Не, не, в учебника пише обратно на часовниковата стрелка! – сопна се тя.

Хари сви рамене и продължи с това, което правеше. Седем разбърквания в посока обратна на часовниковата стрелка, едно в посока на часовниковата стрелка, пауза... седем разбърквания в посока обратна на часовниковата стрелка, едно в посока на...

През масата Рон усилено ругаеше под нос. Отварата му изглеждаше като течна женско биле (licorice). Хари се огледа. Доколкото можеше да види, ничия друга отвара не беше толкова бледа, колкото неговата. Той се почувства окрилен, нещо, което със сигурност не му се беше случвало никога преди в тъмницата...

– И времето... изтече! – извика Слагхорн. – Спрете да бъркате, ако обичате!

Слъгхорн се разхождаше бавно между масите, взирайки се в котлите. Не коментираше, но от време на време издаваше към отварите усмивка или подсмъркване. Най-накрая стигна до масата, където седяха Хари, Рон, Хърмаяни и Ърни. Той се усмихна печално на катранената смола в котела на Рон. Подмина морско синия буламач на Ърни. Отварата на Хърмаяни награди с одобрително кимване. Тогава видя отварата на Хари и изражение на невероятно възхищение се разля по лицето му.

– Несъмненият победител! – провикна се той. – Чудесно, чудесно, Хари! Мили Боже, ясно е, че си наследил таланта на майка си. Лили имаше толкова лека ръка за отварите! Ето, заповядай, заповядай – бутилка Феликс Фелишъс, както обещах, използвай я добре!

Хари пусна малката бутилка златна течност във вътрешния си джоб. Изпитваше странна комбинация от удовлетворение от въбесените погледи на Слудеринци и вина от разочарованото изражение на Хърмаяни. Рон изглеждаше просто втрещен.

– Как го направи? – попита той Хари, докато напускаха тъмницата.

– Имах късмет, предполагам. – отговори Хари, защото Малфой можеше да ги чуе.

Щом се настаниха на масата на Грифиндор за вечеря обаче, той се почувства достатъчно сигурен да им разкаже. Лицето на Хърмаяни ставаше все по-каменно с всяка следваща дума.

– Предполагам мислиш, че съм излъгал? – завърши той, въбесен от

изражението ѝ.

– Ами, не може да се каже, че това е точно твое дело, нали така? – отговори тя твърдо.

– Той просто е следвал различни инструкции от твоите. – каза Рон. – Можеше да се окаже катастрофа, нали така? Но той е поел риска, и спечели! – Той въздъхна. – Слагхорн можеше да даде този учебник на мен, но не, аз получавам този, по който никой нищо не е писал. Повръщано е отгоре му, като гледам страница петдесет и две, но...

– Я чакай малко. – каза глас близо до лявото ухо на Хари и той усети внезапен полъх на цветната миризма, която бе усетил в тъмницата на Слъгхорн. Той се огледа и видя Джини, която седна при тях.

– Добре ли чух? Получаваха си заповеди от нещо, което някой е написал в книга, така ли Хари?

Тя изглеждаше разтревожена и ядосана. Хари моментално се досети за какво си мисли.

– Не е това, което мислиш. – успокояващо каза той. – Не като, нали се сещаш, дневникът на Ридъл. Това е просто стар учебник, по който някой е писал.

– Но правиш каквото се казва там?

– Просто опитах някои от съветите, които бяха записани в полетата, честна дума Джини, там няма нищо странно...

– Джини има право. – каза Хърмаяни, като веднага се разгорещи. – Трябва да проверим дали няма нещо странно в този учебник. Искам да кажа, всички тези странни инструкции, кой знае?

– Хей! – възмутено възкликна той, тъй като тя измъкна копието на „Приготвяне на отвари за напреднали“ от чантата му и вдигна пръчката си.

– „Специалис Ревелио“ – каза тя, почуквайки по предната корица. Не се случи абсолютно нищо. Книгата просто си лежеше на масата, изглеждайки стара и мръсна.

– Приключи ли? – саркастично попита Хари. – Или искаш да изчакаш да видиш, дали няма да направи няколко задни салта?

– Изглежда ми наред – каза Хърмаяни, като подозрително гледаше учебника. – Явно е само... ами, учебник.

– Хубаво. Сега, ако обичаш, ми я върни – каза Хари и грабна книгата от масата, но тя се изплъзна от ръцете му и се приземи отворена на пода. Никой не ги гледаше. Хари се наведе, за да я вдигне и видя, че нещо беше надраскано в долния край на задната корица със същия ситен, разкрявен почерк като на инструкциите, които му спечелиха бутилката

Феликс Фелишъс.

„Тази книга е собственост на Нечистокръвния Принц.“

10. Часа на Гаунт /Gaunt/

През следващите часове по Отвари от седмицата Хари продължи да следва указанията на Нечистокръвния Принц всеки път, когато те се различаваха от тези на Либатиус Борадж и в следствие на това на четвъртия урок Слъгхорн превъзнасяше способностите на Хари, казвайки, че рядко е обучавал толкова талантлив ученик. Нито Рон, нито Хърмаяни бяха очаровани от това. Въпреки, че Хари им бе предложил да поделат книгата си с тях, за Рон бе по-трудно да разчита почерка от Хари, а и не можеше да продължава да пита Хари на висок глас, защото щеше да изглежда подозрително. Междувременно Хърмаяни продължаваше да работи трудоемко с това, което наричаше „официални“ указания, но лошото ѝ настроение се засилваше след като резултатите ѝ бяха по-слаби от тези на Принца.

Хари се чудеше мъгляво, кой е бил Нечистокръвният Принц. Въпреки, че купчините с домашна работа му отнемаха възможността да прочете целия си учебник по Отвари за Напреднали, той го бе прелистил достатъчно, за да забележи, че почти нямаше страница, на която Принцът да не е оставил допълнителни бележки, не всички от които свързани с отварите. Тук и там имаше насоки на нещо, което приличаше на заклинания, които Принцът бе измислил сам.

– Или сама. – каза Хърмаяни раздражена, чувайки как Хари показваше някои от тях на Рон в общата стая в събота вечер. – Може да е било момиче. Мисля, че почеркът прилича повече на момичешки, отколкото на момчешки.

– Наричал се е Нечистокръвният Принц – каза Хари. – Колко момичета са били принцове?

Хърмаяни изглежда нямаше какво да отговори на това. Тя едва изгледа намусено и придърпа съчинението си за Принципите на Рематеализирането от Рон, който се опитваше да го прочете на обратно.

Хари погледна часовника си и бързо сложи старият учебник по Отвари за Напреднали в чантата си.

– Осем без пет е, най-добре да тръгвам, ще закъснея за Дъмбълдор.

– Оо! – ахна Хърмаяни вдигайки глава внезапно – Късмет! Ще те чакаме, искаме да чуем на какво те учи!

– Надявам се, че всичко ще наред – каза Рон и двамата проследиха с поглед как Хари тръгва през входа на портрета.

Хари продължи по изоставените коридори, но му се наложи бързо да спре зад една статуя, когато професор Трилони се появи зад ъгъла, говорейки си сама докато разбъркваше колода мръсни карти за игра, разчитайки ги, докато вървеше.

– Двойка пика: стълкновение. – промърмори тя, докато минаваше покрай мястото, където Хари се свиваше скрит. – Седмица пика: лоша поличба. Десятка спатия: насилие. Вале пика: тъмен млад мъж, най-вероятно притеснен, някой, който не харесва разпитвача...

Тя спря вкаменена, точно от другата страна на статуята на Хари.

– Това не може да бъде вярно. – каза тя раздражена и Хари я чу да преразбърква енергично и да започва да реди отново, оставяйки след себе си само полъха на готварско шери. Хари изчака, докато бе съвсем сигурен, че си е заминала и отново забърза, докато не стига до мястото в коридора на седмия етаж, където самотен гаргойл седеше до стената.

– Кисели пукоти. – каза Хари и гаргойлът скочи настрани, стената зад него се разтвори и подвижна вита каменна стълба, на която Хари стъпи, се откри, за да може той да се пренесе в плавни кръгове до вратата с чукало, която водеше до кабинета на Дъмбълдор.

Хари почука.

– Влез. – каза гласът на Дъмбълдор.

– Добър вечер, сър. – каза Хари, влизайки в кабинета на Дъмбълдор.

– Добър вечер, Хари. Седни. – каза Дъмбълдор, усмихвайки се. – Надявам се, че си имал приятна първа седмица в училище.

– Да, благодаря, сър. – каза Хари.

– Трябва да си бил зает. Вече си си заслужил наказание.

– Ъъ... – започна Хари тромаво, но Дъмбълдор не изглеждаше строг.

– Уредих с професор Снейп, че ще изтърпиш наказанието си следващата събота.

– Добре. – каза Хари, който имаше по-важни неща в главата си от наказанието със Снейп и се огледа скришом, за да види нещо, което да му подсказва какво възнамеряваше да прави тази вечер с него Дъмбълдор. Кръглият кабинет изглеждаше както винаги – деликатните сребърни инструменти стояха на маси със спираловидни крака, носеше се дим и бръмчене, портретите на предишните директори и директорки, дремещи в рамките си и великолепия феникс на Дъмбълдор, Фоукс седеше на поставката си зад вратата, гледайки Хари с открит интерес. Изглеждаше сякаш Дъмбълдор дори не бе разчистил място за дуелиране.

– Е, Хари. – каза Дъмбълдор с делови тон. – Сигурен съм, че си се чудил, какво съм предвидил за теб за тези – нека ги наречем по-подходящо – уроци.

– Да, сър.

– Реших, че този път, след като знаеш какво е подтикнало Волдемор да се опита да те убие преди петнайсет години, ще ти дам някои сведения. – Настъпи мълчание.

– В края на миналия срок Вие ми казахте, че ще ми кажете всичко. – каза Хари. Беше трудно да се въздържи от обвинителната нотка в гласа си. – Сър – прибави той.

– Така и направих – каза Дъмбълдор спокойно. – Казах ти всичко, което знам. Отсега нататък ще тръгнем от твърдата основа на фактите и ще поемем заедно към мрачните стъпки на спомените с билетите на най-дръзките предположения. От тук нататък, Хари, може да сгреша печално като Хъмфри Белчър, който смяташе, че на котли от сирене им е дошло времето.

– Но Вие смятате, че сте прав? – каза Хари.

– Естествено, но вече съм ти доказвал, че правя грешки като всеки човек. Всъщност, бидейки, извини ме, доста по-умен от повечето хора, грешките ми имат склонност да са съответно по-големи.

– Сър, – каза Хари неуверено – това, което ще ми кажете, има ли нещо общо с предсказанието? Ще ми помогне ли да... оцелея?

– Има много общо с предсказанието. – каза Дъмбълдор толкова небрежно сякаш Хари го бе питал за времето през следващите дни. – и определено се надявам, че ще ти помогне да оцелееш.

Дъмбълдор се изправи и заобиколи бюрото си, минавайки покрай Хари, който се обърна жадно на мястото си, за да види как Дъмбълдор застава на колене на пода до вратата. Когато Дъмбълдор се изправи, той държеше позната плитка каменна купа със странни символи по ръба ѝ. Той постави Мислоема на бюрото пред Хари.

– Изглеждаш притеснен.

Хари наистина гледеше Мислоема с известни опасния. Предишните му опити със странното приспособление, което съхраняваше и показваше спомени и мисли, който въпреки точността си беше не особено удобен. Последният път, когато се бе ровил в съдържанието му бе видял повече, отколкото бе искал. Въпреки това Дъмбълдор се усмихваше.

– Този път ще влезеш в Мислоема с мен... и за разлика от друг път – с разрешение.

– Къде отиваме, сър?

– На пътешествие по алеята на спомени на Боб Оджън. – каза Дъмбълдор, изваждайки от джоба си кристална бутилка, в която се въртеше сребристо бяло вещество.

– Кой е Боб Оджън?

– Бил е служител в Отдела на Нарушаване на магическите закони. – каза Дъмбълдор. – Почина преди известно време, но преди това успях да го издиря и да го убедя да ми довери тези спомени с мен. Ще го придружим на посещение, което е направил по време на изпълнение на служебните си задължения. Ако застанеш до мен, Хари...

Ала Дъмбълдор се затрудни да отвори запушалката на кристалната бутилка. Наранената му ръка изглеждаше вцепенена и мъчителна.

– Да... да ви помогна, сър?

– Няма нужда, Хари...

Дъмбълдор насочи пръчката си към бутилката и коркът отхвъркна.

– Сър, как наранихте ръката си? – попита Хари отново, гледайки почернелите пръсти със смесица от погнуса и съжаление.

– Сега не е време за тази история, Хари. Не още. Имаме среща с Боб Оджън.

Дъмбълдор изсипа сребристото съдържание на бутилката в Мислоема, където то се раздвижи и заблещука – нито течност, нито газ.

– След теб. – каза Дъмбълдор, сочейки купата.

Хари се наклони напред, пое си дъх дълбоко и потопа лицето си в сребристото вещество. Почувства как краката му напускат пода на кабинета, той падаше, падаше през виреща се тъмнина и накрая, доста внезапно запримига на заслепителна слънчева светлина. Преди очите му да свикнат, Дъмбълдор се приземи до него.

Седяха на междуселска пътека, оградена с висок оплетен жив плет, под лятно небе, толкова светло и синьо като незабравки. На десет стъпки от тях стоеше пълничък мъж, носещ огромни тъмни очила, които караха очите му да изглеждат малко къртичи. Той четеше дървена табела, която бе закачена на една калина¹⁴ от лявата страна на пътя. Хари знаеше, че това трябва да е Оджън – той бе единственият човек наоколо и носеше странната смесица от дрехи, често използвана от магьосници без особено много опит в това да приличат на мъгли: в този случай това бяха работна престилка, гети и раиран цял костюм за къпане. Преди Хари да може да огледа странният му външен вид, Оджън внезапно тръгна по пътеката.

14. Има се предвид дървото. Бел.прев.

Дъмбълдор и Хари го последваха. Когато минаха покрай дървената табела, Хари погледна двете ѝ посоки. Едната сочеше обратно към пътя, откъдето идваха – Грейт Хенгълтън, пет мили. Посоката сочеща след Оджън бе Литъл Ханглетън, една миля.

Те повървяха известно време, без да виждат нищо друго освен калини. Голямото синьо небе над главите им и шумоленето на фигурата в работна престилка пред тях. Пътеката завиваше на ляво и се спускаше надолу, клонейки стръмно по едната страна на хълма. Затова и забелязаха внезапно изгледа към голяма долина лежаща пред тях. Хари можеше да види село, несъмнено Литъл Ханглетън, сгушено между два стръмни хълма, с църквата и гробището, които се виждаха съвсем ясно. През долината на противоположната страна на хълма се издигаше красиво име-ние, заобиколено от широко пространство кадифено зелена поляна.

Оджън пое с неохотна стъпка надолу по стръмния хълм. Дъмбълдор забърза крачките си, а Хари побърза, за да не изостане. Мислеше, че Литъл Хенглетън трябва да е крайната им цел и се зачуди, както в нощта, когато бяха потърсили Слъгхорн, защо трябваше да се приближат от толкова далече. Скоро откри, че греша, мислейки, че ще отидат в селото. Пътеката зави надясно и когато завиха зад ъгъла, видяха крайчеца на работната престилка на Оджън да изчезна през дупчица в плета.

Дъмбълдор и Хари го последваха по тясна, мръсна пътека, оградена от по-високи и диви калини спрямо тези зад тях. Пътеката бе твърде извита, камениста и с много дупки, спускайки се надолу по хълма като предишната и изглеждаше така сякаш клони към група дървета надолу. Скоро пътеката стигна до шубрак и Дъмбълдор и Хари спряха зад Оджън, който бе спрял и извадил пръчката си.

Въпреки безоблачното небе старите дървета правеха тъмна, мрачна, хладна сянка и Хари чак след няколко мига съзря постройката, полу-скрита в стволите на гъстите непроходими гори. Стори му се, че това е много странно избрано място за къща или поне особено решението да се оставят дървета да растат наоколо, спирайки светлината и гледката към долината долу. Чудеше се дали бе необитаема: стените и бяха обрасли с мъх и толкова много керемиди бяха паднали, че покривните греди се виждаха на места. Навсякъде наоколо растеше коприва, чийто стъбла достигаха прозорците, които бяха малко и зацапани с мръсотия. Точно след като бе заключил, че никой не може да живее тук, един от прозорците се отвори с трясък и тънка струя пара или дим излезе от там, сякаш някой готви.

Оджън се придвижи напред тихо, и както изглеждаше на Хари,

доста предпазливо. Когато тъмните сенки на дърветата се плъзнаха над него, той спря отново, гледайки входната врата, на която някой бе одрал мъртва змия.

Последваха шумолене и пукот и дрипав мъж тупна от близкото дърво, приземявайки се на крака точно пред Оджън, който подскочи назад толкова бързо, че настъпи края на работната си престилка и се спъна.

– Не си добре дошъл.

Човекът пред тях имаше мръсна коса, толкова сплъстена с нечистотии, че не можеше да се разбере какъв цвят е. Няколко от зъбите му липсваха. Очите му бяха малки и тъмни и гледаха в различни посоки. Можеше да изглежда смешно, ала това не бе така. Впечатлението беше по-скоро плашещо и Хари не можеше да обвини Оджън, че отстъпи няколко назад крачки преди да заговори.

– Тъ... добро утро. Аз съм от Министерството на магията...

– Не си добре дошъл.

– Тъ... съжалявам... не Ви разбирам. – каза нервно Оджън.

Хари си помисли, че Оджън е изключително глупав – непознатият бе показал ясно, по мнението на Хари, най-вече размахвайки пръчка в една ръка и къс и доста окървавен нож в другата.

– Разбираш го, сигурен съм, Хари? – каза Дъмбълдор тихо.

– Да разбира се. – каза Хари разколебан. – Защо Оджън не може?

Но когато погледна отново мъртвата змия на вратата, той внезапно разбра:

– Той е змиеуст?

– Много добре – каза Дъмбълдор кимайки и усмихвайки се.

Мъжът в дрипи се приближаваше към Оджън с нож в едната ръка и пръчка в другата.

– Вижте... – започна Оджън, но беше твърде късно. Последва гръм и Оджън бе на земята, стискаше здраво носа си, докато мръсна жълтеникава пихтия бликаше между пръстите му.

– Морфин! – каза силен глас.

Възрастен мъж дойде бързо от колибата, отваряйки вратата зад себе си с такъв трясък, че змията се разлюля прочувствено.

Този мъж бе по-нисък от първия, несъразмерен, раменете му бяха много широки, а ръцете твърде дълги, които заедно със светлите му кафяви очи, къса четинеста коса и набръчкано лице му даваха вид на силна, възрастна маймуна. Той се спря до мъжа с ножа, който сега се кикотеше със смях при вида на Оджън на пода.

– Министерството, нали? – каза по-възрастният мъж, гледайки надолу към Оджън.

– Точно така. – каза Оджън ядосано, разтривайки лицето си – А Вие, предполагам, сте господин Гаунт.

– Точно тъй. – каза Гаунт – По лицето ви уцели, нали?

– Да, това направи! – каза рязко Оджън

– Трябваше да кажете, че ще дойдете, а? – каза Гаунт агресивно. – Това е частна собственост. Не може просто да си влезете и да очаквате синът ми да не се защити.

– Да се защити от какво? – каза Оджън, изправяйки се на крака.

– Интриганти. Натрапници. Мъгъли и паплач.

Оджън насочи пръчката си към носа си, от който все още излизаха големи количества от нещо, което изглеждаше като жълта гной и шуртенето спря веднага. Господин Гаунт проговори с крайчеца на устата си на Морфин:

– Влез в къщата. Не спори.

Този път, готов, Хари разпозна змийският, въпреки че можеше да разбере какво се казва, той разпозна странният съскащ звук, който бе всичко, което Оджън можеше да чуе. Морфин изглеждаше готов да възрази, но когато баща му му хвърли заплашителен поглед, той промени намеренията си, движейки се тежко към колибата със странна въргалаща се походка и тресна вратата зад себе си, така че змията отново подкочи жалко.

– Дошъл съм да се видя със синът ви, господин Гаунт. – каза Оджън, докато изстискваше и последната гной от престилката си. – Това беше Морфин, нали?

– А, това бе Морфин. – каза безразлично възрастният мъж. – Чистокръвен ли сте? – попита той с внезапна агресия.

– Това е без значение. – отвърна хладно Оджън и Хари усети как уважението му към Оджън се засили. Очевидно Гаунт реагира доста по-различно. Той присви очи към Оджън и замърмори в тон, който бе нарочно обиден:

– Сега като се замисля, виждал съм типове като теб в селото.

– Не се съмнявам, че на синът Ви е било позволено да излива своето си над тях. – каза Оджън. – Може би можем да продължим разговорът си вътре?

– Вътре?

– Да, господин Гаунт. Вече Ви казах. Тук съм заради Морфин. Пра-тихме ви сова...

– Не ползвам сови. – каза Гаунт. – Не отварям писма.

– Тогава нямате особено право да се оплаквате, че посетителите Ви не Ви предупреждават. – каза заядливо Оджън. – Тук съм, за да разследвам сериозно нарушение на Магическия закон, което се е случило в ранните часове тази сутрин.

– Добре, добре, добре. – изрева Гаунт – Елате в проклетата къща тогава, щом ще Ви е по-добре там.

Къщата изглежда се състоеше от три малки стаи. Две врати водеха до голямата стая, която служеше едновременно за кухня и всекидневна. Морфин седеше на мръсен фотьойл до пушещият огън, гърчейки между тъмните си пръсти пепелянка и тананикайки си монотонно на змийски:

Съскай, съскай, змийче,
Плъзи по земята,
Бъди добричко с Морфин
Или ще те одере на вратата.

Чу се тътрещ се шум откъм ъгъла до отворения прозорец и Хари разбра, че имаше още някой в стаята – момиче, чиято дрипава сива дреха беше в същия цвят като мръсната стена зад нея. Тя седеше до димящо гърне на мрачна печка и се суетеше около полица с бедняшки гърнета и тигани. Косата ѝ беше изтощена и без блясък, а тя имаше обикновено, бледо, по-скоро тежко лице. Очите ѝ като тези на брат ѝ гледаха в различни посоки. Тя изглеждаше по-спретната от двамата мъже, но Хари си помисли, че не е виждал човек, който да изглежда толкова пораженски.

– Дъщеря ми Меропе. – каза Гаунт неохотно Гаунт, след като Оджън погледна въпросително към нея.

– Добро утро. – каза Оджън

Тя не отговори, а уплашено погледна към баща си, върна се в дъното на стаята и продължи да поставя гърнетата на рафта зад себе си.

– Господин Гаунт, – каза Оджън, – нека преминем право на въпроса. Смятаме, че синът ви Морфин е направил магия пред мъгъл късно снощи.

Чу се оглушителен трясък. Меропе бе изпуснала едно от гърнетата.

– Събери го! – изкрещя ѝ Гаунт. – Точно така, наведи се на пода като някой мръсен мъгъл, за какво ти е пръчка, безполезна купчина боклук?

– Господин Гаунт, моля Ви! – каза Оджън с шокиран тон, докато

Меропе, която вече бе събрала гърнето, се изчерви алено, изпусна го отново, извади пръчката си от джоба с треперещи ръце, насочи я към гърнето и измърмори бързо, неразбираемо заклинание, което накара гърнето да отскочи през пода на стаята, да се удари в насрещната стена и да се разцепи на две.

Морфин се разкикоти лудешки. Гаунт изкрещя:

– Поправи го, безполезна буцо, поправи го!

В другия край на стаята Меропе се спъна, но преди да вдигне пръчка, Оджън бе извадил своята и каза „Репаро“. Гърнето веднага се поправи само.

За секунда Гаунт изглеждаше така сякаш ще застреля Оджън, но изглежда измисли нещо по-добро. Вместо това той се развика на дъщеря си:

– Добре, че добрият човечец от Министерството е тук, нали? Може би той ще те смъкне от плещите ми, може би няма нищо против мръсни безмощни...

Без да гледа към никого или да благодари на Оджън, Меропе взе гърнето и го върна с треперещи ръце на полицата. После изведнъж се притисна с гръб към стената между мръсният прозорец и пещта, сякаш не желаше нищо друго освен да потъне в камъка и да изчезне.

– Господин Гаунт, – започна Оджън, – както казах причината за посещението ми е...

– Чух ви още първия път. – озъби се Гаунт. – И какво? Морфин е дал от това, което мъгълът е готвел за него... и какво от това?

– Морфин е нарушил магьоснически закон. – каза неотклонно Оджън.

– Морфин е нарушил магьоснически закон. – измитира Гаунт гласа Оджън, карайки го да звучи помпозно и напевно. Морфин се изкикоти отново. – Дал е на мръсния мъгъл урок, това не е незаконно, нали?

– Не, – каза Оджън – опасявам се, че е.

Той дръпна от вътрешния си джоб малко руло пергамент и го разви.

– Какво тогава е това – присъдата му ли? – каза Гаунт с гневно повишаващ се тон.

– Това е призовка от Министерството за изслушване.

– Призовка! Призовка? Кой си мислите, че сте, че да призовавате сина ми някъде?

– Аз съм шеф на отряда за нарушаване на неправомерно магическия закон. – каза Оджън.

– И си мислите, че ние сме измет, нали? – изкрещя Гаунт, приближавайки се към Оджън с мръсен пръст с жълт нокът, който сочеше в гърдите му. – Измет, която ще тича в Министерството, когато то му каже? Знаеш ли на кого говориш, мръсен малък мътнород, знаеш ли?

– Мислех си, че говоря с господин Гаунт. – каза Оджън, изглеждащ предпазлив, но неумолим.

– Точно така! – изрева Гаунт. За момент Хари си помисли, че Гаунт прави неприличен жест с ръка, но после осъзна, че показваше на Оджън грозен пръстен с черен камък, който носеше на средния си пръст, размахвайки го пред очите на Оджън. – Виждаш ли това? Виждаш ли го? Знаеш ли какво е? Знаеш ли откъде идва? Векове е бил в нашето семейство, от толкова далеч идем, чистокръвни! Знаеш ли колко са ми предлагали за това, с обшивка на Peverell, гравирани на камъка?

– Наистина нямам представа, – каза Оджън, мигайки, докато пръстенът се приближаваше на инч от носа му, – и наистина това няма нищо общо, господин Гаунт. Синът ви е извършил...

С гневен вой Гаунт рипна към дъщеря си. За секунда Хари си помисли, че ще я удуши, защото ръката му се насочи към гърлото ѝ. В следващия момент той я завлече към Оджън, държейки златната верижка около врата ѝ.

– Виждаш ли това? – извика високо на Оджън, разтърсвайки тежкия златен медальон с капаче, докато Меропе пелтечеше и се мъчеше да си поеме дъх.

– Виждам го, виждам го. – каза бързо Оджън.

– На Слидерин! – изкрещя Гаунт. – На Салазар Слидерин! Ние сме последните му живи наследници, какво ще кажеш за това, а?

– Господин Гаунт – дъщеря ви! – каза предупредително Оджън, но ръката на Гаунт вече бе пунала Меропе, която се отдалечи от него, до тъгла си, разтривайки врата си и опитвайки се да си поеме въздух.

– Е? – каза Гаунт победоносно, сякаш току-що бе доказал много сложен въпрос без да оставя място за съмнения. – Недей да ни говориш, сякаш сме мръсотията по обувките ти! Поколения чистокръвни, всички магьосници – повече, отколкото можеш да изброиш, не се съмнявам! – И той се изплю на пода в краката на Оджън. Морфин се разкикоти отново. Меропе, притисната до прозореца, с наведена глава и лице, скрито от косата ѝ, не каза нищо.

– Господин Гаунт, – каза Оджън твърдо, – опасявам се, че нито вашите, нито моите предци имат нещо общо с настоящия въпрос. Тук съм заради Морфин, Морфин и мъгълът, който е срещнал вчера. По наши

данни, – той погледна надолу към рулото си пергамент, – Морфин е направил заклинание или проклятие на въпросния мъгъл, което му е причинило много болезнен обрив.

Морфин се изкиска.

– Тихо, момче – озъби се Гаунт на змийски и Морфин млъкна отново.

– И какво ако го е направил? – каза Гаунт предизвикателно на Оджън – Предполагам сте изчистили кирливото лице на мъгъла и сте му настроили паметта...

– Това не е въпросът, нали, господин Гаунт? – каза Оджън. – Било е непредизвикано нападение над беззащитен...

– Знаех си, че си любител на мъгъли, още щом те видях. – подсмехна се Гаунт и отново се изплю на пода.

– Този разговор не ни води наникъде. – каза твърдо Оджън. – От поведението на сина ви е ясно, че той няма никакви угризения за случилото се. – Той отново погледна към пергамента си. – Морфин ще дойде на изслушване на четиринайсети септември, за да отговори по обвиненията за използване на магия пред мъгъл и причиняване на вреда и страдание на същия мъгъл...

Оджън млъкна. Звънящи и галопиращи звуци от коне и смеещи се на високо гласове се промъкнаха през прозореца. Очевидно ветровитата пътека към селото минаваше много близо до шубрака, където бе къщата. Гаунт замръзна, слушайки с широко отворени очи. Морфин изсъска и се обърна с лице към звуците с жадно изражение. Меропе вдигна глава. Лицето ѝ, както Хари забеляза, беше много бледо.

– Мили боже, каква грозотия. – каза момичешки глас, толкова ясно през отворения прозорец, сякаш тя бе в стаята при тях. – Том, баща ти не може ли да махне тази съборетина?

– Не е наша. – каза гласът на млад мъж. – Всичко от другата страна на долината е наше, но тази барака принадлежи на стария скитник Гаунт и на децата му. Синът е напълно побъркан. Трябва да чуеш някои от историите, които говорят за него в селото...

Момичето се разсмя. Звънтящият галопиращ звук ставаше все по-висок.

Морфин се надигна да стане от креслото.

– Стой на мястото си! – каза баща му предупредително на змийски.

– Том – каза гласът на момичето отново, вече от толкова близо, че бе ясно, че са точно до къщата. – Може би греша, но да не би някой да е одрал змия на вратата?

– Боже мой, права си! – каза гласът на мъжа. – Трябва да е бил си-на, казах ти, не е съвсем наред в главата. Не го гледай, Сесилия, скъпа.

Звънтящите галопиращи звуци сега замираха.

– Скъпа... – пошепна Морфин на змийски, гледайки сестра си. – Той я нарече скъпа. Значи няма да те има в крайна сметка.

Меропе бе толкова бледа, че Хари бе сигурен, че ще припадне.

– Моля? – каза Гаунт остро на змийски, гледайки от сина си към дъщеря си. – Какво каза, Морфин?

– Тя харесва да гледа този мъгъл – каза Морфин с покварено изражение, докато гледаше към сестра си, която сега изглеждаше ужасена. – Винаги е в градината, когато той минава, надничайки през плета към него, нали? А снощи...

Меропе поклати глава конвулсивно и умолително, но Морфин продължи безмилостно:

– Виси на прозореца, чакайки го да мине на път за вкъщи, нали?

– Виси на прозореца, за да гледа някакъв мъгъл? – каза Гаунт тихо.

Тримата Гаунт сякаш забравиха за Оджън, който изведнъж изглеждаше уплашен и раздразнен от подновилият се залп от неразбираемо съскане и скрибуцане.

– Вярно ли е това? – попита Гаунт с гробовен глас, приближавайки се няколко стъпки към ужасеното момиче. – Дъщеря ми – чистокръвна наследничка на Салазар Слдерин – въздиша по мръсен, мръсно-кръвен мъгъл?

Меропе поклати глава обезумяло, притискайки се до стената, очевидно неспособна да говори.

– Но аз го хванах на тясно, татко! – изкикоти се Морфин – хванах го, докато минаваше и той вече не изглеждаше толкова хубав целият обринат, нали, Меропе?

– Ти отвратителна малка безмощна, ти мръсна малка кръвна преда-телка! – реवेशе Гаунт, губейки контрол, с ръце около врата на дъщеря си.

Хари и Оджън изкрещяха „Не“ едновременно, Оджън вдигна пръчката си и извика „Реласкио!“.

Гаунт бе отхвърлен назад, далеч от дъщеря си, той се спъна в един стол и падна право по гръб. С гневен вик Марволо се надигна от стола си и се затича към Оджън, размахвайки напосоки ножа си и стреляйки проклетия и заклинания от пръчката си.

Оджън се затича с цената на живота си. Дъмбълдор посочи че трябва да го последват и Хари се подчини, а виковете на Меропе ехтяха в

ушите му.

Оджън профуча към пътеката и хукна по главния път, с ръце около главата си, където се сблъска с лъскав кафяв кон, язден от много красив тъмнокоп млад мъж. Двамата с хубавото момиче, язещо до него на сив кон, избухнаха в смях при вида на Оджън, който подскочи от страни на коня, с развяваща се престилка, покрит от глава до пети в прах, тичайки по пътя.

– Мисля, че това е достатъчно, Хари – каза Дъмбълдор. Той хвана Хари за рамото и го дръпна. В следващия момент те се рееха безтегловно в тъмнината, докато не се приземиха сигурно на крака, обратно в притъмнелия кабинет на Дъмбълдор.

– Какво е станало с момичето в колибата? – каза Хари, когато Дъмбълдор запали няколко допълнителни лампи с трепване на пръчката си. – Меропе или както е името ѝ?

– О, тя оцеляла. – каза Дъмбълдор, настанявайки се зад бюрото си и посочвайки на Хари и той да седне. – Оджън се магипортирал в министерството и се върнал с подкрепление след петнайсет минути. Морфин и баща му се опитали да себият, но и двамата били надвити, отведени от колибата и накрая осъдени от магьосническият съвет. Морфин, който вече имал досие за нападения над мъгъли, бил осъден на три години затвор в Азкабан, а Марволо, който бил наранил няколко служители на министерството плюс Оджън, получил шест месеца.

– Марволо. – повтори Хари чудежки се.

– Точно така. – каза Дъмбълдор усмихвайки се с одобрение. – Радвам се, че ти става ясно.

– Този старец е бил...?

– Дядото на Волдемор. – каза Дъмбълдор – Марволо, синът му Морфин и дъщеря му Меропе са били последните Гаунт, много древен магьоснически род, запомнен със склонност към неуравновесеност и насилие, които процъфтявали през поколенията, благодарение на навика им да се женят за собствените си братовчеди. Липсата на разум, съчетана със склонността към величие, са направили така, че семейното злато да изчезне няколко поколения преди Марволо да бъде роден. Той, както видя, е бил оставен да живее в бедност и мизерия, имайки лош нрав, гордост и арогантност в изключителни количества и няколко семейни скъпоценности, които той ценял високо като сина си и доста повече от дъщеря си.

– Значи Меропе... – каза Хари, като се наведе на стола си и гледайки Дъмбълдор – значи Меропе е била... Сър, означава ли това, че тя е

била... майката на Волдемор?

– Да. – каза Дъмбълдор. – И по стечение на обстоятелствата се случиха така, че успяхме да зърнем и бащата на Волдемор... Чудя се дали забеляза?

– Мъгълът, който Морфин е нападнал? Мъжът на коня?

– Точно така. – каза Дъмбълдор усмихнат. – Да, това е Том Ридъл старши, красивият мъгъл, който яздел покрай колибата на Гаунт и към когото Меропе изпитвала тайна, изпепеляваща страст.

– И те накрая се са оженили? – каза Хари невярващо, не можеш да си представи двама души, по-малко способни да се влюбят един в друг.

– Мисля, че забравяш, – каза Дъмбълдор, – че Меропе е магьосница. Не мисля, че способностите ѝ са се проявили по най-добрия начин, докато е била тероризирана от баща си. Щом Марволо и Морфин са били на сигурно в Азкабан, щом вече е била сама и свободна за първи път в живота си, сигурен съм, е била в пълно състояние да усъвършенства способностите си и да планира изхода от отчаяния живот, който е водила осемнайсет години. Сещаш ли се за начини, които Меропе е могла да използва за да накара Том Ридъл да забрави приятелката си мъгълка и да се влюби в нея?

– Проклятието Имперуус? – предположи Хари. – Или любовен елексир?

– Много добре. Лично аз съм склонен да вярвам, че е използвала любовен елексир. Сигурен съм, че ѝ се е сторило по-романтично и не мисля, че е било много трудно през някой топъл ден, когато Ридъл е яздел сам, да го убеди да вземе от нея чаша вода. Във всеки случай, няколко месеца след сцената, на която станахме свидетели, селото Литъл Хангълтън се е радвало на ужасен скандал. Можеш да си представиш слуховете, които е причинило бягството на сина на скуайъра и дъщерята на скитника, Меропе.

– Но шокът на селяните не може да се сравнява с този на Марволо. Когато се върнал от Азкабан, очаквайки да види дъщеря му да го чака покорно с топло ядене, готово на масата. Вместо това намерил инч прах върху бележката ѝ за сбогом, обясняваща какво е направила.

– От това, което успях да разкрия, оттогава той никога не споменал името ѝ или това, че съществува. Шокът от това, че го изоставила, може да е причинил скорошната му смърт... или може би никога не се е научил да се изхранва сам. Азкабан много отслабил Марволо и той не доживял да види завръщането на Морфин в колибата.

– А Меропе? Тя... тя е умряла, нали? Нали Волдемор е бил заведен

в сиропиталище?

– Именно. – каза Дъмбълдор. – Тук трябва доста да погадаем, въпреки че не мисля, че е трудно да се заключи какво е станало. Виждаш ли, няколко месеца след сватбата им, Том Ридъл се е появил в имението в Литъл Хангълтън без съпругата си. В квартала плъзнал слух, че той разправял как бил „измамен“ и „отнесен“. Това, което е имал предвид, сигурен съм, е че е бил под заклинание, което сега било вдигнато, въпреки че смея да кажа не е посял да използва точно тези думи от страх да не го сметнат за луд. След като чули това, което им казал, селяните предположили, че Меропе е излъгала Том Ридъл, че е бременна от него и той се е оженил за нея поради тази причина.

– Но тя е имала неговото дете.

– Не преди да изтече година откакто са били женени. Том Ридъл я е напуснал след като е забременяла.

– Тогава какво се е объркало? – попита Хари. – Защо любовният еликсир е спрял да действа?

– Отново, място за предположения, – каза Дъмбълдор, – но вярвам, че Меропе, която е била много влюбена в съпруга си, не е могла да понесе да го задържа с магически средства. Смятам, че сама е направила избора да спре да му дава еликсир. Може би, след като е била толкова лудо влюбена, е била убедена, че той също ще се влюби в нея. Може би е мислела, че ще остане заради бебето. Ако е така, сгрещила е и в двата случая. Той я е изоставил, не я видял никога вече и също така никога не се е занимавал с това да разбере какво се е случило със сина му.

Небето навън бе индигово синьо и лампите в кабинета на Дъмбълдор изглеждаха сякаш светеха повече от преди.

– Мисля, че това е достатъчно за тази вечер, Хари. – каза Дъмбълдор след минута-две.

– Да, сър. – каза Хари.

Той се изправи, но не си тръгна.

– Сър, важно ли е да знаем всичко това за миналото на Волдемор?

– Мисля, че е много важно. – каза Дъмбълдор.

– И то... то има ли нещо общо с предсказанието?

– Има много общо с предсказанието.

– Точно така. – каза Хари, малко объркан, но също така успокоен.

Обърна се, за да си тръгне, но му хрумна нов въпрос и той се обърна отново:

– Сър, позволено ли ми е да кажа на Рон и Хърмаяни всичко, което ми казахте?

Дъмбълдор се замисли за момент и каза:

– Да, мисля, че господин Уизли и госпожица Грейнджър са се доказали като хора, на които може да се има доверие. Но, Хари, ще те помоля да ги помолиш да не казват това пред никой друг. Не би била добра идея целият свят да разбере колко много знам или предполагам за тайните на Лорд Волдемор.

– Не, сър, ще се погрижа да бъдат само Рон и Хърмаяни. Лека нощ. – Той се обърна отново и бе почти на вратата, когато го видя. На масичките с витиевати крака, по които имаше толкова много чупливи сребърни инструменти, седеше грозен златен пръстен с голям, напукан, черен камък. – Сър, – каза Хари, гледайки го, – този пръстен...

– Да? – каза Дъмбълдор.

– Вие го носехте, когато посетихме професор Слъгхорн онази вечер.

– Така е. – съгласи се Дъмбълдор.

– Но не е ли това... сър, не е ли това същият пръстен, който Марволо Гаунт показва на Оджън?

Дъмбълдор наведе глава:

– Съвсем същия.

– Но как така...? Винаги ли сте го имали?

– Не, придобих го съвсем наскоро. – каза Дъмбълдор. – Всъщност, няколко дни преди да дойда и да те взема от леля ти и чичо ти.

– Това е по времето, когато сте си наранили ръката, нали, сър?

– Да, по това време, Хари.

Хари се поколеба. Дъмбълдор се усмихваше.

– Сър, как точно...?

– Твърде е късно, Хари! Ще чуеш историята някой друг път. Лека нощ.

– Лека нощ, сър.

11. Помощта на Хърмаяни

Както Хърмаяни бе предрекла, свободното време в програмата на шестокурсниците не беше за блажена почивка, както се бе зарадвал Рон, а време, за да се опитат да наваксат с огромните купчини домашни, които бяха започнали да се трупат. Не само че учеха, като че ли имаха изпити всеки ден, но и самите уроци изискваха повече от всякога. Хари едва разбираше половината от това, което професор Макгонагъл им казваше и дори на Хърмаяни се наложи да я помоли да повтори указанията един-два пъти. Невероятно и за нарастващо възмущение на Хърмаяни, най-силният предмет на Хари внезапно бе станал Отвари, благодарение на Нечистокръвния принц.

Безмълвни заклинания се очакваха не само по Защита срещу Черните изкуства, но също и по Вълшебство и Трансфигурация. Хари често гледаше съучениците си в общата стая или по време на ядене, виждайки ги с лилави лица, втренчени все едно бяха взели свръх доза U-No-Poo, но той знаеше, че те се опитват упорито да направят магия без да казват заклинанието на глас. Беше успокоително да се излезе навън в оранжевите, където по Билкология се занимаваха с най-опасните досега растения, но поне можеха да проклинат на висок глас, ако Venomous Tentacula ги изненадаше неочаквано зад гърба им.

Едно от последствията на огромното претоварване и безумните часове в упражнение на безмълвни заклинания беше, че Хари, Рон и Хърмаяни засега не бяха намерили време да отидат и да посетят Хагрид. Той престана да идва да се храни на масата на учителите, което бе лош знак, и в малкото случаи, когато се разминаваха по коридора или навън, мистериозно не успяваше да забележи или чуе поздравите им.

– Трябва да отидем и да му обясним. – каза Хърмаяни, гледайки към огромния празен стол на Хагрид на масата на учителите следващата събота по време на закуска.

– Тази сутрин са приемните изпитания по квидич! – каза Рон – И трябва да упражняваме заклинанието Агуаменти за Флитуик! Както и да е, какво точно да му обясним? Как ще му кажем, че мразехме тъпия предмет?

– Не го мразехме! – каза Хърмаяни,

– Говори за себе си, аз не съм забравил за skrewts. – каза Рон мрачно. – и ти казвам, сега се измъкнахме леко. Не го чу как говори да

отидем да видим глупавия му брат – да сме били научели Грауп как да си връзва връзките на обувките, ако сме поостанели.

– Мразя това, че не си говорим с Хагрид. – каза Хърмаяни, изглеждайки разстроена.

– Ще отидем след квидича. – увери я Хари. На него също му липсваше Хагрид, въпреки че и той като Рон мислеше, че би било по-добре Грауп да не бъде част от живота им. – Но пробите могат да отнемат цялата сутрин, много хора са се записали. – Той се почувства малко нервен пред първият си сблъсък с тежестите на капитанския пост. – Не знам защо отбора е станал толкова известен така внезапно.

– О, стига Хари! – каза Хърмаяни неочаквано нетърпелива. – Не квидичът е толкова известен, а ти! Никога не си бил по-интересен и честно казано, никога не си бил толкова харесван.

Рон се задави с голямо парче пушена херинга. Хърмаяни му хвърли презрителен поглед, преди отново да се обърне към Хари.

– Сега всички знаят, че си казвал истината, нали? Целият магьоснически свят трябва да признае, че си бил прав, задето Волдемор се е върнал и че наистина си се бил с него два пъти през последните две години и си се спасил и в двата случая. И сега те наричат „Избрания“... е, хайде, не можеш ли да разбереш защо хората са очаровани от теб?

Хари си помисли, че в Голямата зала изведнъж е станало много топло, въпреки че таванът изглеждаше студен и дъждовен.

– И преживя всички гонения на министерството, когато се опитвах да те изкарат неуравновесен и лъжец. Все още могат да се видят белезите отзад на ръката ти, там където онази зла жена те караше да пишеш със собствената си кръв, но ти отстояваше светото...

– Все още може да се види къде ме хванаха онези мозъци в министерство, виж! – каза Рон, навивайки ръкавите си.

– Освен това, никак не ти вреди, че си израснал с цяла стъпка това лято. – завърши Хърмаяни, пренебрегвайки Рон.

– Аз съм висок. – каза Рон неволно.

Пощенските сови пристигнаха, нахлувайки през отворените прозорци откъм дъжда навън, изпръсквайки всички с вода. Повечето хора получаваха повече поща от обикновено – загрижени родители бяха нетърпеливи да чуят децата си и да ги уверят на свой ред, че у дома всичко е наред. Хари не бе получавал поща от началото на срока – единственият му постоянен кореспондент бе мъртъв и въпреки, че се бе надявал, че Лупин може да му пише от време на време, засега бе разочарован. Затова бе много изненадан да види снежнобялата Хедуиг да кръжи

измежду кафевите и сиви сови. Тя спусна пред него голям, правоъгълен пакет. Секунда след това, подобен пакет се приземи и пред Рон, смазвайки с тежестта си малката и уморена сова, Пигуиджън.

– Ха! – каза Хари, разопаковайки колета, за да открие нов учебник от Отвари за Напреднали, прясно пристигнало от Флориш и Блотс.

– О, добре, – каза Хърмаяни очарована, – сега можеш да върнеш обратно онзи надраскан учебник.

– Ти полудя ли? – каза Хари – Ще си го задържа. Измислил съм го...

Той измъкна учебника по Отвари за Напреднали от чантата си и почука с пръчката си по корицата промърморвайки „Дижжиндо!“. Корицата падна. Той направи същото с чисто новата книга (Хърмаяни изглеждаше ужасена). После размени кориците, почукна всяка и каза „Репаро!“.

На една страна бе старият учебник на принца, маскиран като нова книга, а на другата – чисто новият от Флориш и Блотс, изглеждайки сякаш е втора ръка.

– Ще дам на Слъгхорн новия, не може да се оплаче, струва девет галеона.

Хърмаяни стисна устни, изглеждайки много ядосана и с неодобрение, но вниманието ѝ бе отвлечено от трета сова, която се приземи до нея, носейки „Всекидневен Пророк“. Тя бързо го отвърза и прегледа първата страница.

– Някой, който познаваме, да е умрял? – каза Рон в старателно небрежен тон – той задаваше същия въпрос, всеки път щом Хърмаяни отвореше вестника.

– Не, но е имало още атаки на диментори, – каза Хърмаяни – и арест.

– Чудесно, кой? – каза Хари, мислейки за Белатрикс Лестрандж.

– Стан Шънпайк. – каза Хърмаяни.

– Какво? – отвърна Хари слисано.

– Стан Шънпайк, шофьорът на магическият автобус Среднощния рицар е бил арестуван по подозрения за извършване на смъртножадна дейност. Господин Шънпайк, на двайсет и една, е бил задържан късно вчера след нападение на дома му в Клафам...

– Станли Шънпайк смъртножаден? – каза Хари, спомняйки си пълчивия младеж, който бе срещнал за първи път преди три години. – Няма начин!

– Може да е бил под проклятието Имперіус. – каза Рон смислено –

Човек никога не знае.

– Не изглежда така. – каза Хърмаяни, която все още четеше. – Казват, че е бил арестуван, след като е бил чут да говори за тайните плановете на смъртножадните в някаква кръчма. – тя имаше доста объркано изражение – Ако е бил под проклятието Империиус, едва ли би стоял и дрънкар за плановете им, нали?

– Изглежда се е опитвал да се покаже, че знае повече отколкото наистина. – каза Рон. – Не беше ли той, който твърдеше, че ще бъде следващият министър на магията, когато се опитваше да заговори онези вийли?

– Да, той беше. – каза Хари. – Не знам какво замислят, взимайки Стан на сериозно.

– Сигурно искат да изглежда така, сякаш вършат нещо. – каза Хърмаяни смръщено. – Хората са ужасно изплашени – знаете ли, че родителите на близначките Патил искат да се приберат удома? А Елойз Миджън вече е напуснала. Баща ѝ я взе снощи.

– Какво! – каза Рон гледайки Хърмаяни с опулени очи. – но Хогуордс е по-сигурен от много домове! Имаме аврори и всички тези допълнителни защитни заклинания, и имаме Дъмбълдор!

– Не мисля, че го имаме през цялото време. – каза Хърмаяни много тихо поглеждайки към масата на учителите над Пророчески вестни. – Не сте ли забелязали? През последната седмица мястото му е толкова празно, колкото и това на Хагрид.

Хари и Рон погледнаха на масата на учителите. Наистина, столът на директора беше празен. Сега като се замисли, Хари установи, че не е виждал директора откакто имаха частен урок преди седмица.

– Мисля, че е напуснал училището, за да свърши нещо за ордена. – каза Хърмаяни с тих глас. – Имам предвид... всичко това изглежда сериозно, нали?

Хари и Рон не отговориха, но Хари знаеше, че си мислят за едно и също нещо. Онзи ден бе станала ужасна случка, когато Хана Абът бе изведена от Билкология, за да ѝ кажат, че майка ѝ е била намерена мъртва. Не бяха виждали Хана от тогава.

Пет минути след това, когато напуснаха масата на Грифиндор и тръгнаха към игрището по квидич, те подминаха Лавендър Браун и Правати Патил. Спомняйки си какво бе казала Хърмаяни за близначките Патил и как родителите им искат да напуснат Хогуордс, Хари не се изненада да види двете най-добри приятелки да си шепнат заедно, гледайки отчаяно. Това, което го изненада обаче бе, че когато Рон се изравни с

тях, Правати внезапно смушка Лавендър, която се огледа и се усмихна на Рон широко. Рон примигна към нея, после върна усмивката неуверено. Веднага походката му се превърна в перчене. Хари устоя на изкушението да се размее, спомняйки си, че Рон не е правил така откакто Малфой бе ступил носа на Хари. Хърмаяни обаче изглеждаше хладна и отнесена през целия път надолу към игрището през студа и мъгливия дъжд и ги остави, за да си намери място на седалките без да пожелае късмет на Рон.

Както Хари бе очаквал, пробите отнеха по-голямата част от сутринта. Изглежда половината от дома Грифиндор бяха дошли. От първокурсници, които нервно стискаха избрани измежду ужасно старите училищни метли до седмокурсници, които се извисяваха над другите и изглеждаха хладно невъзмутими. Последната група включваше и огромно момче с шръкнала коса, което Хари позна веднага от Хогуортс експрес.

– Срегнахме се на влака, в купето на стария Слъги. – каза той самоуверено, отделяйки се от тълпата, за да стисне ръката на Хари. – Кормак Маклагън, вратар.

– Не се пробва миналата година, нали? – попита Хари отбелязвайки големината на Маклагън и мислейки си, че сигурно би спрял три гола без дори да мръдне.

– Бях в болничното крило, когато проведеха пробите. – каза Маклагън с малко важност. – Изядох половин килограм яйца от феи заради един бас.

– Ясно. – каза Хари, – Ами... ако застанеш ей там... – той посочи краят на игрището, близо до мястото, където седеше Хърмаяни. Той си помисли, че е видял по лицето на Маклагън да проблясва раздразнение и се зачуди дали не очаква специално отношение след като те и двамата бяха любимци на „стария Слъги“. Хари реши да започне с просто изпитание, молейки всички явили се за пробите да се разделят по групи и да прелетят над игрището. Това бе добро решение: първите десет бяха първокурсници, за които бе очевидно, че никога преди не са летели. Само едно момче успя да се задържи във въздуха, за повече от няколко секунди и бе толкова изненадано, че се блъсна точно в един от стълбовете за голове.

Втората група се състоеше от десет от най-глупавите момичета, които Хари бе срещал някога, които след като той наду свирката си, се разсмяха уловили се една друга. Ромилда Вейн бе сред тях. Когато им каза да напуснат терена, което те направиха доста весело, отивайки на трибуните, където започнаха да озадачават останалите.

Третата група се сблъска на половината път над игрището. Повечето от четвъртата група бяха без метли. Петата група бяха Хафълпафци.

– Ако има някой друг, който не е от Грифиндор, – изръмжа Хари, който започна да става много раздражен, – моля напуснете, веднага!

Имаше малка пауза и после няколко малки рейвънклоуци си тръгнаха, тичайки и избухвайки в смях.

След два часа, много оплаквания, няколко гневни избухвания, едно от които бе придружено от счупена Комета две шейсет и няколко счупени зъба, Хари си бе намерил трима гончии: Кейти Бел, врънала се в отбора след отлична проба, ново откритие, наречено Демелза Робинс, която беше добра и в отблъскването на блъджъри и Джини Уизли, която бе надминала всички и бе отбелязала седем гола. Доволен от избора си, Хари също така трябваше да крещи пресипнало на многото оплакващи се и сега продължаваше същата битка с отхвърлените биячи.

– Това е последното ми решение и ако не се махнете от пътя на вратарите, ще ви прокълна! – изрева той.

Нито един от избраните биячи не бе толкова добър като Фред и Джордж, но той все пак бе задоволително зарадван от тях: Джими Пийк – нисък, но широкоплещест третокурсник, който бе успял да вдигне буца с големината на яйце в гърба на Хари с ярост удари блъджера и Ричи Кут, който изглеждаше мършав, но се справи добре. Те се присъединиха към Кейти, Демелза и Джини отстрани на трибуните, за да видят избирането на последният член на отбора.

След дълги обмисляния Хари бе оставил пробите за вратар за последно, надявайки се стадиона да е празен и да има най-малко напрежение. За съжаление, обаче, всички отхвърлени играчи и много хора, които бяха дошли след дългата закуска, се бяха присъединили към тълпата. Сега тя бе по-голяма от всякога. Когато всеки вратар се издигаше към кръговете за голове, тълпата реवेशе и осмиваше еднакво. Хари погледна към Рон, който винаги бе имал проблем с нервите си. Хари се надяваше, че се е излекувал, но очевидно не беше така – Рон имаше леко зелен цвят.

Нито един от петимата първи, които се пробваха, не спаси повече от два гола. За огромно съжаление на Хари, Кормак Маклагън спаси четири от петте дузпи. На последната, обаче, той се хвърли в напълно грешна посока, тълпата се смееше и освиркваше и Маклагън се върна на земята скърцайки със зъби.

Рон изглеждаше готов за пробите, докато се качваше на своята Чистометка единнадесет.

– Късмет – извика глас от трибуните. Хари се огледа, очаквайки да види Хърмаяни, но се оказа Лавендър Браун. Много му се искаше да може да скрие лице в ръцете си, както тя направи след момент, но като капитан трябваше да проявява малко повече твърдост и затова се обърна да гледа пробите на Рон.

Засага не трябваше да се тревожи: Рон спаси една, две, три, четири, пет дузпи една след друга. Очарован и устояващ да не се присъедини към възгласите на тълпата с мъка, Хари се обърна към Маклагън да му каже, че за най-голямо съжаление, Рон го бе победил, но видя червеното лице на Маклагън на сантиметри от лицето си. Той отстъпи бързо.

– Сестра му не се постара. – каза Маклагън застрашително. Една вена пулсираше на челото му, като онази на чичо Върнън, на която Хари се бе възхищавал толкова често. – Тя му пусна лесно спасяване.

– Глупости! – каза Хари студено – Той почти изпусна този гол.

Маклагън се приближи до Хари, който сега бе на земята.

– Дай ми нов опит.

– Не, – каза Хари, – имаше своя. Спаси четири. Рон спаси пет. Рон ще е пазач – спечели ли го честно и почтено. Махни се от пътя ми.

За момент си помисли, че Маклагън ще го фрасне, но той се задоволи с горна гримаса и се отдалечи, ръмжейки нещо, което през вятъра приличаше на заплахи.

Хари се обърна, за да види новият си отбор да го гледа щастливо.

– Много добре, – каза дрезгаво той, – летяхте наистина добре.

– Справи се брилянтно, Рон!

Този път наистина беше Хърмаяни, тичаща към тях от седалките. Хари видя Лавендър да си тръгва от игрището, хваната за ръка с Правати с доста кисело изражение на лицето си. Рон изглеждаше много доволен от себе си и даже по-висок от обикновено и се разсмя пред отбора и Хърмаяни.

След като определиха времето на следващата си тренировка по квидич за следващия четвъртък, Хари, Рон и Хърмаяни казаха довиждане на останалите от отбора и се отправиха към Хагрид. Мъждивото слънце се опитваше да се появи иззад облаците и най-накрая бе престанало да ръми. Хари се почувства много гладен, надяваше се, че у Хагрид ще се намери нещо за хапване.

– Мислех, че ще пропусна четвъртата дузпа. – каза Рон щастливо – Доста хитро от страна на Демелза, нали видяхте, малко се въртеше...

– Да, да, ти беше великолепен. – каза Хърмаяни, изглеждайки развеселена.

– Във всеки случай бях по-добър от Маклагън. – каза Рон с много доволен тон. – Видяхте ли го на петия как се замъкна тежко в грешната посока? Изглеждаше така, сякаш бе зашеметен...

За изненада на Хари, Хърмаяни придоби мораво-розов цвят при тези думи. Рон не забеляза нищо, той бе твърде зает да описва всяка от дузпите, описвайки ги подробно и нежно.

Големият сив хипогриф, Бъкбийк, бе завързан с верига пред дома на Хагрид. Той щракна острата си като бръснач човка, когато те се приближиха и обърна огромната си глава към тях.

– О, боже! – каза Хърмаяни нервно – Малко е страшничък, нали?

– Хайде, ти го язди, нали? – каза Рон. Хари пристъпи напред и се поклони ниско на хипогрифа без да нарушава зрителния контакт с мигване. След няколко мига Бъкбийк се поклони също.

– Как си? – попита го Хари с тих глас, приближавайки се, за да погали пухкавата му глава. – Липсва ти? Но си добре с Хагрид, нали?

– Ой! – каза висок глас.

Хагрид се зададе, крачейки иззад тъгъла на колибата си, с голяма престилка на цветя и носещ чувал с картофи. Огромната му хрътка, Фанг, бе по петите му. Фанг залая весело и подскочи напред.

– Махни се от него. Ще ти хрусне пръстите... о. Т'ва сте вие.

Фанг скачаше върху Хърмаяни и Рон, опитвайки се да оближе уши-те им. Хагрид постоя и ги погледна за част от секундата, после се обърна и закричи към колибата си, тръшкайки вратата след себе си.

– О, боже! – каза Хърмаяни, която изглеждаше поразена.

– Не се тревожи за това. – каза Хари мрачно. Той стигна до вратата и почука силно. – Хагрид! Отвори, искаме да говорим с теб.

Отвътре не се чу никакъв шум.

– Ако не отвориш вратата, ще я взривим! – каза Хари вадейки пръчката си.

– Хари! – каза Хърмаяни, звучаща шокирано – Не можеш да...

– Да, мога! – каза Хари. – Отдръпнете се...

Но преди някой да каже нещо, вратата се отвори отново, така както Хари си знаеше, че ще стане и там седеше Хагрид, мръщейки се надолу към него и гледайки доста страшно въпреки престилката на цветя.

– Аз съм учител! – изръмжа той на Хари. – Учител, Потър! Как смееш да ме заплашваш, че ще ми разбиеш вратата?

– Съжалявам, сър. – каза Хари наблягайки на последната дума, докато прибираще пръчката си в мантията си.

Хагрид изглеждаше изумен:

– Откога ме наричаш „сър“?

– Откога ме наричаш „Потър“?

– О, много умно! – изръмжа Хагрид – Много смешно. Ето ме надвит по акъл, нал' тый? Добре, влизайте вий неблагодарни малки...

Мърморейки си мрачно, той се дръпна, за да минат. Хърмаяни изтича след Хари, изглеждайки доста уплашена.

– Е? – каза Хагрид нацупено, докато Хари, Рон и Хърмаяни седнаха около огромната му дървена маса, а Фанг положи глава веднага на коляното на Хари, лигавейки мантията му навсякъде. – К'во става? Съжالياвате ме? Предполагате, че съм самичък или нещо подобно?

– Не. – каза Хари веднага – Искахме да те видим.

– Липсваше ни! – каза Хърмаяни плахо.

– Липсвал съм ви, нал' тый? – изсумтя Хагрид – Да бе, точно така.

Той подскочи троснато, запарвайки чай в огромният чайник, мърморейки си междуременно. Накрая тресна три чаши с големината на котлета с махагоново-кафяв чай пред тях и чиния от неговия каменен кекс. Хари бе достатъчно гладен дори за гозбите на Хагрид и веднага си взе едно парче.

– Хагрид, – каза Хърмаяни скромно, когато той се присъедини към тях на масата и започна да бели картофи толкова грубо, все едно всяка грудка му беше виновна, – наистина искахме да продължим с Грижа за магически създания, знаеш ли. – Хагрид отново изсумтя. Хари си помисли, че малко сополи се приземиха в картофите и вътрешно бе благодарен, че няма да останат за вечеря.

– Опитвахме, – каза Хърмаяни, – но никой от нас не можа да го вмести в програмата си!

– Да бе. Вярно. – каза Хагрид отново.

Чу се лек жвакащ звук и всички се огледаха – Хърмаяни нададе лек писък, а Рон стана от мястото си и се забърза около масата надалеч от огромния варел, застанал в ъгъла и който току-що бяха забелязали. Беше пълен с нещо, което приличаше на дълги една стъпка червеи – тънки, бели и извиващи се.

– Какво са тези, Хагрид? – попита Хари, опитвайки се да звучи по-скоро заинтригуван, отколкото погнусен и оставяйки парчето си каменен кекс.

– Просто гигантски личинки. – каза Хагрид.

– И те се превръщат в...? – каза Рон, изглеждайки загрижен.

– Те няма да се превърнат в нищо. – каза Хагрид – Взех ги, за да нахраня Арагог.

И без предупреждение той избухна в сълзи.

– Хагрид! – изплака Хърмаяни, ставайки и бързайки покрай масата по дълъг път, за да избегне варела с червеи и сложи ръка около тресящите се рамене на великана. – Какво има?

– Той... е... – хлъцна Хагрид и неговите черни като бръмбарчета очи сълзяха, докато той бършеше лице с престилката си. – Той е... Арагог... мисля, че умира... Беше болен през цялото лято и не се подобрява... Не знам какво ще правя, ако той... ако той... Бяхме си заедно толкова време...

Хърмаяни потупа Хагрид по рамото, гледайки без да може да каже нищо. Хари знаеше какво изпитва. Той бе виждал Хагрид да подарява на зъл бебе-дракон плюшено мече, да си тананика около огромни скорпиони със смукала и жила, да се опитва да вразуми грубия великан, негов полу-брат, но това бе може би най-неразбираемото от неговите хрумвания за чудовища: огромният, говорещ паяк, Арагог, който живееше дълбоко в Забранената гора и от който с Рон се бяха измъкнали с късмет преди четири години.

– Има ли нещо, което можем да направим? – попита Хърмаяни, пренебрегвайки ужасените гримаси по лицето на Рон и клатенето на глава.

– Не мисля, Хърмаяни. – отвърна Хагрид, опитващ се да изчисти пода със сълзите си. – Виждаш ли, останалите от племето... семейството на Арагог... те стават малко странни сега, след като е болен... малко непокорни.

– Да, мисля, че забелязахме тази им страна. – каза Рон полуглухо.

– Не мисля, че ще е сигурно за който и било да ходи около колонията в този момент. – привърши Хагрид, изсеквайки се толкова силно и поглеждайки нагоре. – Но мерси, че предложи, Хърмаяни... За мен това значи 'ного.

След това атмосферата се разведри, въпреки, че нито Хари, нито Рон не бяха изказали никакво желание да ходят да хранят с огромни червеи смъртоносен, огромен паяк. Хагрид изглежда направо бе решил, че и те биха го направили и се върна на себе си отново.

– Ах, винаги съм си знаел, че ще ви е трудно да намерите как да ме вметите в програмата си. – каза той дрезгаво, наливайки си още чай. – Дори да бяхте помолили за времевърти...

– Не можехме. – каза Хърмаяни – Счупихме всички налични в министерството, когато бяхме там това лято. Пишеше го в Пророчески вест.

– А, добре тогава. – каза Хагрид – Нямало е начин да го направите... Съжалявам, че бях... нал' знайте... Просто бях малко разтревожен за Арагог... и се чудех да не би, ако професор Гръбли-Планк би ви учили сяхте...

И тримата заявиха категорична и невярно, че професор Гръбли-Планк, която бе замествала Хагрид няколко пъти, е отвратителен учител, и като резултат когато Хагрид им помахаша за довиждане в тъмното, изглеждаше съвсем весел.

– Умирам от глад. – каза Хари, след като вратата се беше затворила зад гърба им и те бързаха през тъмните и безлюдни поляни – той се бе отказал от каменния кекс, след злокобно скърцане на задните му зъби. – И имам наказание със Снейп довечера, нямам много време за вечеря.

Докато влизаха в замъка, видяха Кормак Маклагън да влиза в голямата зала. Трябваша му два опита, за да влезе през вратата – той отскочи в рамката първия път. Рон се разсмя злорадо и закрачи към залата след него, но Хари хвана ръката на Хърмаяни и я дръпна назад.

– Какво? – каза Хърмаяни отбранително.

– Ако ме питаш, – каза Хари тихо – Маклагън изглеждаше сякаш е бил зашеметен тази сутрин. А той седеше точно пред мястото, където ти седеше.

Хърмаяни се изчерви.

– Добре де, аз го направих. – пошепна тя – Но трябваше да чуеш начина, по който говореше за Рон и Джини! Както и да е, той има лош нрав, видя как реагира, когато не влезе в отбора – не би искал някой такъв в отбора.

– Не, – каза Хари, – не, предполагам, че е вярно. Но това не беше честно, а, Хърмаяни? Имам предвид, ти си перфект, нали?

– О, млъкни! – тросна му се тя и се усмихна самодоволно.

– Какво правите вие двамата? – попита Рон, появявайки се на вратата на голямата зала и гледайки подозрително.

– Нищо. – казаха Хари и Хърмаяни заедно и се забързаха след Рон. Мирисът на печено телешко накара стомахът на Хари да го боли от глад, но те бяха направили едва три стъпки към масата на Грифиндор, когато професор Слъгхорн се появи пред тях, спирайки пътя им.

– Хари, Хари, тъкмо човекът, когото се надявах да видя! – ечна той високо, засуквайки върховете на моржовите си мустаци и пъчейки огромния си корем. – Надявах се да те хвана преди вечеря! Какво ще кажеш за лека вечеря довечера в моята стая вместо това? Ще имаме малко събиране, просто няколко изгряващи звезди. Маклагън ще дойде и

Цабини, очарователната Мелифа Бобин – не знам дали я познаваш? Семейството ѝ притежава голяма верига аптекарски магазини... и разбира се, се надявам госпожица Грейнджър да ми направи услугата също да дойде.

Слъгхорн се поклони леко на Хърмаяни след като свърши да говори. Беше така сякаш Рон го нямаше, Слъгхорн почти не го погледна.

– Аз не мога да дойда, професоре. – каза Хари изведнъж. – Имам наказание със професор Снейп.

– О, боже! – каза Слъгхорн, като лицето му веднага стана унило. – Боже, боже, разчитах на теб, Хари! Е, сега ще се наложи да разменя няколко думи със Сивириъс и да му обясня положението. Сигурен съм, че ще го убедя да отмени наказанието ти. Ще ви видя двамата по-късно.

Той се забърза навън от залата.

– Няма никакъв шанс да убеди Снейп. – каза Хари в мига, когато Слъгхорн вече не можеше да ги чуе. – Това наказание вече бе отменено веднъж. Снейп го направи за Дъмбълдор, но не би го направил за никой друг.

– Иска ми се да дойдеш. – каза Хърмаяни разтревожено, Хари знаеше, че си мисли за Маклагън.

– Съмнявам се, че ще си сама, Джини сигурно ще бъде поканена. – тросна се Рон, който изглежда не приемаше лесно, че не е бил забелязан от Слъгхорн.

След вечеря те се върнаха в кулата на Грифиндор. Общата стая бе претърпана, след като повечето ученици бяха свършили с яденето, но те успяха да намерят три места и да седнат. Рон, който бе в лошо настроение след срещата със Слъгхорн, скръсти ръце и се загледа в пода. Хърмаяни се протегна и взе вечерното издание на Пророчески вестник, което някой бе оставил на стола.

– Нещо ново? – каза Хари.

– Не съвсем... – Хърмаяни бе отворила вестника и преглеждаше вътрешните страници. – О, виж, татко ти го има, Рон... добре е – прибави тя бързо, след като Рон погледна тревожно. – Казват само, че е бил на посещение в къщата на Малфой. „Второто претърсване на къщата на смъртножадните изглежда не е дало никакви резултати. Артър Уизли от Отдела за Откирване и конфискуване на Фалшиви защитни заклинания и Защитни предмети каза, че хората му са работили над поверителна информация“...

– Да, моята! – каза Хари – Аз му казах на Кинг крос за Малфой и за странните неща, които бе опитал да накара Боргин да поправи! Е, ако не

е било в къщата им, значи го е донесъл в Хогуордс със себе си...

– Но как би могъл да направи това, Хари? – каза Хърмаяни оставяйки вестника с изненадан поглед – Всички бяхме претърсени, когато пристигнахме нали?

– Бяхте ли? – каза Хари спомняйки си. – Аз не бях!

– О да, разбида се, че не беше, забравих, че закъсня. Ами Филч ни претърси всички с тайни детектори, когато влязохме във входната зала. Който и да било тъмен предмет би бил намерен. Знам го, защото Краб имаше съсухрена глава, която бе конфискувана. Виждаш ли, Малfoy не може да е внесъл нищо опасно.

За момент поставен в трудно положение, Хари гледаше Джини Уизли, която си играше наоколо с Арнолд, пухчето, докато търсеше нещо, с което да възрази.

– Тогава някой му е изпратил сова. – каза той – Майка му или някой друг.

– Совите също се проверяват. – каза Хърмаяни. – Филч ни го каза, докато мушкаше онези Тайни детектори, навсякъде, където може да стигне.

Наистина опроверган този път, Хари не намери нищо друго да каже. Изглежда нямаше никакъв начин Малfoy да може да внесе опасен или Тъмен предмет в училището. Той погледна с надежда към Рон, който съдеше със скръстени ръце, гледайки Лавендър Браун.

– Сещаш ли се за начин, по който Малfoy...?

– О, стига Хари. – каза Рон.

– Виж, не е моя вината, че Слъгхорн е поканил Хърмаяни на тъпия си прием, никой от нас не искаше да отиде, знаеш го! – каза Хари разпалено.

– Е, аз не съм поканен на никакви приеми – каза Рон, вдигайки се на крака отново – Мисля, че ще си легна.

Той се отправи към вратата на момчешките спални, оставяйки Хари и Хърмаяни загледани в него.

– Хари, – каза новият гончия, Демелза Робинс, появявайки се изведнъж до рамото му. – Имам съобщение за теб.

– От професор Слъгхорн? – попита Хари с надежда.

– Не, от професор Снейп. – каза Демелза. Сърцето на Хари посърна. – Каза да отидеш в кабинета му в осем и половина довечера, заради наказанието ти... ъ... без значение колко покани за приеми си получил. И искаше да знаеш, че ще вадиш изпечени пихтиести червеи от хубави, за да се ползват по Отвари и... и каза, че нямало нужда да си

носиш защитни ръкавици.

– Ясно – каза Хари мрачно – благодаря ти много, Демелза.

12. Сребро и опали

Къде беше Дъмбълдор и какво правеше? Хари видя директора само два пъти през следващите няколко седмици. Той вече рядко се появяваше и по време на хранене, и Хари беше сигурен, че Хърмаяни е права, мислейки, че той напуска училището за цели дни. Дали Дъмбълдор беше забравил за уроците, които трябваше да предава на Хари? Дъмбълдор беше казал, че уроците имат нещо общо с предсказанието. Хари се чувстваше поддържан, утешаван, а сега – леко изоставен.

По средата на октомври дойде първото им пътуване до Хогсмийд. Хари се чудеше дали тези пътувания ще бъдат все още разрешени, особено при стегнатите мерки за сигурност около училището, но му доставяше удоволствие да знае, че продължават напред. Винаги беше добре да се излезе от района на замъка за няколко часа.

Сутринта на пътуването Хари се събуди рано, и докато чакаше да стане време за закуска си четеше в леглото своето копие от „Отвари за напреднали“. Обикновено не лежеше в леглото, четейки учебниците си. Този вид поведение, както правилно отбеляза Рон, не беше нормално за никой, освен за Хърмаяни. Както и да е, Хари чувстваше, че копието „Отвари за напреднали“ от Нечистокръвния принц трудно може да мине за учебник. Колкото повече Хари изучаваше книгата, толкова повече осъзнаваше колко много може да се научи от нея, а не само удобните съвети и лесни начини за правене на еликсири, които му печелеха такава нарастваща репутация със Слъгхорн, но също и с малките фантастични проклетия и магии надраскани по краищата на страниците, които Хари беше сигурен, съдейки по драсканиците, Принцът сам е измислил.

Хари вече беше опитал няколко от заклинанията на Принца. Имаше магия, която караше ноктите на краката да растат невероятно бързо (Хари беше пробвал това върху Краб в коридора и резултатите бяха доста весели); проклетие, което залепваше езика за небцето на устата (което използва два пъти върху нищо неподозиращия Аргус Филч); и може би най-полезното от всички – Муфлатио – заклинание, което изпълва ушите на някой наоколо с неопределено бръмчене така, че в час да могат да се провеждат продължителни разговори без опасност да бъдат подслушвани. Единственият човек, който не намираще тези заклинания за забавни, беше Хърмаяни, която определено не ги одобряваше и отказваше да говори с Хари, ако използваше Муфлатио върху някой в близост.

Седейки в леглото си, Хари завъртя книгата настрани така, че да проучи по-внимателно надрасканите инструкции за заклинание, което изглежда е поизмъчило Принца. Имаше много задрасквания и промени, но най-накрая, набутано в края на страницата беше написано: „Левикорпус (бзсл)“.

Докато вятър и киша блъскаха безпощадно по прозорците, и Невил изхърка силно, Хари беше вперил поглед в буквите в скобите. Бзсл... това трябва да е „Безсловесно“. Хари се съмняваше, че скоро ще може да направи това заклинание. Той все още имаше трудности с безсловесни заклинания, нещо, което Снейп не пропускаше да спомене всеки час по Защита срещу черните изкуства. От друга страна, засега Принцът се беше доказал като много по-ефективен учител от Снейп.

Сочейки на практика в нищото, Хари замахна с пръчката си и каза „Левикорпус!“.

– ААААААААРГХХХХ!

Блесна светлина и стаята се изпълни с гласове; всички се събудиха след вика на Рон. В паниката си Хари накара „Отвари за напреднали“ да полети. Рон висеше във въздуха с главата надолу, сякаш невидима кука го беше закачила за глезена.

– Извинявай! – извика Хари, докато Дийн и Шеймъс се превиваха от смях, а Невил стана от земята, понеже беше паднал от леглото си. – Дръж се, ще те сваля долу.

Той опипа за книгата с еликсириите и започна да разгръща страниците паникьосано, опитвайки се да намери правилната страница. Най-накрая я намери и започна да дешифрира сбитата под заклинанието дума. Молейки се, че това е контра проклятието, Хари си помисли „Либеракорпус!“ колкото можеше по-силно. Отново блесна светлина и Рон падна превит върху дюшека си.

– Извинявай. – повтори тихо Хари, докато Дийн и Шеймъс продължаваха да се заливат от смях.

– Утре, – каза Рон с тих глас, – предпочитам да нагласиш будилника.

Докато се обличаха с ръчно изплетените пуловери на госпожа Уизли, слагаха наметалата, шаловете и ръкавиците си, шокът на Рон отмина и той реши, че всъщност новото заклинание на Хари е страшно забавно, така забавно всъщност, че не изгуби никакво време и постоянно разказваше историята на Хърмаяни докато не седнаха да закусват.

– ...и тогава присветна още един път и се приземих отново на леглото! – ухили се Рон, докато си слагаше наденички.

Хърмаяни дори не се усмихна на историята, и сега се обърна с неодобрение към Хари.

– Това заклинание, да не беше случайно още някое от онази твоя книга с еликсирите? – попита тя.

Хари я погледна неодобрително

– Винаги започваш с лошите заключения, нали?

– Беше ли?

– Е... да, и какво от това?

– Значи реши просто да пробваш неизвестно, написано на ръка заклинание и да видиш какво ще стане?

– Какво значение има дали е написано на ръка? – каза Хари, като предпочиташе да не отговаря на останалата част на въпроса.

– Защото вероятно не е одобрено от Министерството на магията – каза Хърмаяни.

– И също – добави тя, докато Рон и Хари извъртяха очи, – защото започвам да мисля, че този персонаж – Принцът – е бил малко странен.

Едновременно Хари и Рон я надвикаха.

– Беше смешно! – каза Рон, изсипвайки бутилка с кетчуп върху наденичките си.

– Беше просто за шега, Хърмаяни, това е всичко!

– Да обръщаш хора с главата надолу? – каза Хърмаяни – Кой ще си губи времето и енергията да измисля магии като тази?

– Фред и Джордж – каза Рон, свивайки рамене, – това е в техни стил. И тъъ...

– Баща ми – допълни Хари. Тъкмо се беше сетил.

– Какво? – казаха Рон и Хърмаяни в един глас.

– Баща ми е използвал това заклинание. – каза Хари. – Аз... Лупин ми каза.

Последната част беше лъжа. Всъщност Хари беше видял баща си да използва това заклинание срещу Снейп, но никога не беше казвал на Рон и Хърмаяни за екскурзията си в мислоема. Сега обаче го освети прекрасна идея. Беше ли възможно, нечистокръвният Принц да е...?

– Може баща ти да го е използвал, – каза Хърмаяни – но той не е единствения. Виждали сме толкова много народ да го използват, в случай, че си забравил. Висящи хора във въздуха. Карайки ги да се носят наоколо, заспали, безпомощни.

Хари се втрени в нея. Сякаш му прималя, когато той също си спомни поведението на смъртожадните по време на Световното по квидич. Тогава Рон му се притече на помощ.

– Тогава беше различно. – каза той. – Те злоупотребяваха с него. Хари и баща му просто се забавляваха. Ти не харесваш Принца, Хърмаяни – добави той, строго сочейки я с наденицата си – защото той е по-добър от теб в еликсирите...

– Това няма нищо общо! – каза Хърмаяни, а бузите ѝ се зачервяваха. – просто мисля, че е много безотговорно да правите заклинания, като дори не знаете за какво са и да спрете да говорите за „Принца“ сякаш това е неговото име. Обзалагам се, че това е просто глупав прякор и на мен въобще не ми изглежда като приятна личност!

– Не виждам от къде ти хрумна това – каза Хари ядосано. – Ако беше приятел със смъртожадните, не би се хвалил, че е „нечистокръвен“, нали?

Дори когато каза това, Хари си спомни, че баща му е чистокръвен, но бързо извади тази мисъл от съзнанието си. Щеше да се притеснява за това по-късно...

– Не може всички смъртожадни да са чистокръвни, просто не са останали толкова чистокръвни магьосници. – каза Хърмаяни инатливо. – Очаквам повечето от тях да са нечистокръвни, претендиращи да са чистокръвни. Те мразят само мъгълкръвните, и биха били доста доволни да разрешат на теб и Рон да се присъедините към тях.

– Няма начин да ми разрешат да бъда смъртожаден! – каза Рон възмутено и размахвайки вилницата си към Хърмаяни, част от наденицата му излетя от нея и удари Ърни Макмилън по главата.

– Цялото ми семейство са с предателска кръв! За смъртожадните това е толкова лошо, колкото и мъгълкръвните!

– И с най-голямо удоволствие биха приели мен. – каза саркастично Хари. – Бихме били най-добри приятели ако не се опитвах да ме унищожат.

Това накара Рон да се захили, дори и Хърмаяни леко се усмихна, и тогава се появи нещо, което да им отвлече вниманието – Джини.

– Хей, Хари, Трябва да ти дам това.

Беше пергаментов свитък с името на Хари написано отгоре с познат тънък, наклонен почерк.

– Мерси, Джини... Това е следващия урок на Дъмбълдор! – Каза Хари на Рон и Хърмаяни, разгъвайки бързо пергаментата и четейки съдържанието му. – Понеделник сутрин! – Изведнъж се почувства невероятно щастлив. – Искаш ли да дойдеш с нас в Хогсмийд, Джини? – попита той.

– Ще ходя с Дийн... може да се видим там. – отговори тя като им

махна за довиждане.

Както обикновено, Филч стоеше на входа и проверяваше имената на тези, които имат разрешение да отидат в Хогсмийд. Това отне дори повече време от нормалното, защото Филч проверяваше по три пъти всеки със своя сензор за тайни.

– Какво значение има, ако измъкваме тъмни неща НАВЪН? – настоя Рон, гледайки дългият, тънък сензор за тайни с неразбиране. – Не трябва ли да проверявате това, което носим ОБРАТНО?

Нахалството му само му донесе няколко допълнителни промушвания със сензора, и той все още трепереше, когато излезнаха на вятъра и леда.

Пътят към Хогсмийд не беше забавен. Хари уви шала около устата си, а непокритата част скоро почувства груба и вкочанясала. Пътят към селото беше изпълнен с ученици, борещи се с острия вятър. Неведнъж Хари се замисли дали нямаше да си прекарат по-добре в топлата обща стая и когато най-накрая стигнаха до Хогсмийд и видяха магазинчето на Зонко затворено, Хари реши, че на това пътуване не му е било писано да е забавно. Рон посочи към „Меденото царство“, което за щастие беше отворен и Хари и Хърмаяни се вмъкнаха след него в претъпканият магазин.

– Благодаря на Бога. – потрепери Рон, след като бяха обгърнати от топлия, ухаещ на сладости въздух. – Хайде да останем тук целия следобед!

– Хари, к'во става, моето момче? – Каза бумтящ глас зад тях.

– О, не. – измрънка Хари. Тримата се обърнаха, за да видят професор Слъгхорн, който носеше огромна, пухкава шапка и палто, което напълно й подходеше, и стискаше в ръцете си голяма торба с кристализирани ананаси, заемайки поне една четвърт от магазина.

– Хари, това е третата от моите вечери, които изпускаш! – каза Слъгхорн, мушкайки го весело с пръст в гърдите. – Няма да стане, моето момче, трябва да ти преподавам уроци! На госпожица Грейнджър й харесват, нали?

– Да, – каза Хърмаяни безпомощно, – те са наистина...

– Е, защо не дойдеш, Хари? – Настоя Слъгхорн.

– Ами, имам тренировки по квидич, професоре – каза Хари, който наистина беше пренатоварен в графика винаги когато Слъгхорн му пращаше малка покана, украсена с виолетова панделка. Тази стратегия значеше, че Рон не беше зарязан, и те обикновено се смеят с Джини, като си представят Хърмаяни, заключена в една стая с Маклагън и Забини.

– Е, определено очаквам да спечелите първия мач, след толкова усилена работа! – каза Слъгхорн. – Но никой не е бил нараняван от малко разнообразие. Какво ще кажеш в понеделник вечер да дойдеш? Предполагам, че сега не можеш да тренираш в това време...

– Не мога, професоре, имам... ъ... уговорена среща с професор Дъмбълдор тогава.

– Отново нямаме късмет! – проплака Слъгхорн драматично. – Ех, добре... не можеш да ме отбягваш вечно, Хари!

И след като им махна, се изнесе от магазина, обръщайки толкова малко внимание на Рон, сякаш беше хлебарка.

– Не мога да повярвам, че още един път се измъкна. – каза Хърмаяни, клатейки главата си. – Трябва да знаеш, че не са чак толкова зле... дори понякога са забавни... – Но тогава видя изражението на Рон. – Вижте, имат великолепни захарни пера, тези ще издържат с часове!

Щастлив, че Хърмаяни е сменила темата за разговор, Хари се заинтересова много повече от захарните пера, отколкото обикновено, но Рон продължи да гледа мрачно и просто сви рамене, когато Хърмаяни го попита къде иска да ходят след това.

– Хайде да отидем в Трите Метли. – предложи Хари. – Там поне ще е топло.

Сложиха си отново шаловете на лицата и излезнаха от магазинчето за сладости. Хапещият вятър беше като ножове, които се забиват в лицата им след сладката топлина на Меденото царство. Улиците не бяха много претъпкани, никой не се мотаеше да си говори наоколо, а всички бързаха да стигнат по-скоро там, където са се запътили. Изключение правеха двама мъже, малко пред тях, които стояха пред Трите Метли. Единия беше много висок и слаб. Хари разпозна барманът, който работеше в другата кръчма на Хогсмийд, Свинската Глава. Когато Хари, Рон и Хърмаяни се приближиха, барманът се загърна с наметалото си и потегли на някъде, оставяйки по-ниският мъж да опипва нещо в ръцете си. Те бяха едва на няколко метра от него, когато Хари разбра, кой беше мъжът.

– Мъндънгус!

Нисичкият, кривокрак мъж с дълга, рехава, кестенява коса, подскочи и отвори стар куфар, изсипвайки цялото му съдържание, изглеждащо по-скоро като витрина на магазинче за боклуци.

– О, 'драсти Хари – каза Мъндънгус Флечър. – Е, да не ви задържам.

И той започна да събира нещата си от земята с изражението на

човек, който се опитва да се измъкне.

– Продаваш ли тези неща? – попита Хари, гледайки как Мъндънгус събира няколко изцапани предмета от земята.

– Ами, все някак си трябва да живея. – каза Мъндънгус. – Дай ми това!

Рон се беше навел и беше взел нещо сребърно.

– Чакай малко – каза Рон. – Това ми изглежда познато...

– Благодаря ти! – каза Мъндънгус, издърпвайки бокала от ръцете на Рон и прибирайки го обратно в куфара. – Е, ще се видим отново... ОХ!

Хари беше хванал Мъндънгус за гърлото и го беше притиснал в стената и придържайки го с една ръка, извади пръчката от джоба му.

– Хари! – изписка Хърмаяни.

– Взел си това от къщата на Сириус. – каза Хари, който беше почти нос до нос с Мъндънгус и усещаше неприятната миризма на стар тютюн и алкохол. – Това има герба на фамилията Блек върху себе си.

– Аз... не... какво? – заекна Мъндънгус, който бавно се изчервяваше.

– Какво направи в нощта, когато той умря? Върна се в къщата и обира всичко? – изсъска Хари.

– Аз... не...

– Дай ми го!

– Хари, не трябва! – изпищя Хърмаяни, когато Мъндънгус посиня.

Последва удар и Хари усети, как ръцете му се отделят от гърлото на Мъндънгус. Задъхан, Мъндънгус събра набързо изпадалите неща в куфара, чу се звук, като изплющяване от камшик и изчезна.

Хари изпсува силно, въртейки се на едно място да види къде изчезна Мъндънгус.

– ВЪРНИ СЕ, ТИ КРАДЛИВ...!

– Няма смисъл, Хари. – Тонкс се появи от нищото, а косата ѝ беше мокра, сива и леко заледена. – Вече сигурно е в Лондон. Няма смисъл да викаш.

– Той е свил нещата на Сириус! Откраднал ги е!

– Да, въпреки това. – каза Тонкс, която изглеждаше напълно необезпокоена от тази информация. – Трябва да влезнеш на топло.

Тя ги изгледа как минават през вратата на Трите Метли. В момента в който бяха вътре, Хари избухна:

– Той е откраднал нещата на Сириус!

– Знам, Хари, но моля те не викай, хората ни зяпат. – прошепна Хърмаяни. – Отидете и седнете, аз ще ви взема нещо за пиене.

Хари все още трепереше от яд, когато няколко минути по-късно Хърмаяни се върна на масата при тях с три бутилки горещ бирен шейк.

– Не може ли Орденът да контролира Мъндънгус? – гневно прошепна Хари. – Не могат ли поне да го спрат да краде всичко, което не е заковано в главните квартири?

– Шшш! – каза Хърмаяни отчаяно, като се огледа наоколо да се увери, че никой не ги подслушва. Имаше няколко магьосника седящи близо до тях, вперили поглед в Хари с огромен интерес и Забини, който се беше облегал на една колона недалеч от тях. – Хари и аз бих била раздразнена, знам че това са твои неща, които той е откраднал...

Хари отпи от бирения си шейк. За момент беше забравил, че притежава Гримоулд Плейс номер 12.

– Да, това са моите неща! – каза той. – Нищо чудно, че не беше радостен да ме види! Е, отивам да кажа на Дъмбълдор. Той е единственият, от който Мъндънгус се плаши.

– Добра идея. – отвърна Хърмаяни, видимо доволна, че Хари намаля тона си. – Рон, в какво си се заяпал?

– Нищо – каза Рон, бързо отмествайки погледа си от бара, но Хари знаеше, че той се опитва да улови погледа на добре оформената и привлекателната барманка – мадам Розмерта.

– Предполагам „нищото“ е свързано с взимането на още огнено уиски – каза Хърмаяни шепнейки.

Рон не обърна внимание на тази подигравка, отпивайки от питието си, като сметна това за достойно мълчание. Хари си мислеше за Сириус и за това, че и без друго той мразеше тези сребърни бокали. Хърмаяни потропваше с пръсти по масата, а погледа ѝ се местеше между Рон и бара. В момента когато Хари изпи и последните капчици от бутилката си тя каза:

– Ще приемем ли, че денят е свършил и се прибираме към училището тогава?

Момчетата кимнаха. Не беше забавно пътуване и колкото повече оставаха – толкова повече времето се влошаваше. Още един път те плътно се увиха в наметалата си, завързаха шаловете, сложиха си ръкавиците и тогава последваха Кейти Бел заедно с някаква нейна приятелка извън кръчмата на главната улица. Хари си мислеше за Джини, когато тръгнаха бавно към Хогуортс по заледения път. Без съмнение, не я бяха срещнали, помисли си Хари, защото тя и Дийн бяха тайно в Чаеният Магазин на Мадам Пудифуут, който беше изпълнен с щастливи двойки. Намръщено, той наведе глава срещу вятъра и продължи по пътя.

Мина малко време преди Хари да усети, че гласовете на Кейти Бел и приятелката ѝ, които бяха донесени до него от вятъра, станаха остри и силни. Хари се вгледа в неясните им очертания. Двете момичета обсъждаха нещо, което Кейти държеше в ръката си.

– Няма нищо общо с теб, Лени! – Хари чу да казва Кейти.

Те свиха зад един ъгъл, а снегът покри очилата на Хари. Точно когато вдигна ръката си с ръкавицата да ги изчисти, Лени грабна пакетчето което Кейти държеше. Кейти го дръпна обратно и то падна на земята.

Изведнъж Кейти така се издигна във въздуха, не като Рон, когато беше обесен за глезена си, а грациозно, ръцете ѝ бяха отворени, сякаш ще полети. Определено имаше нещо нередно, нещо зло... Косата ѝ се вееше около нея от жестокия вятър, но очите ѝ бяха затворени, а лицето ѝ беше безизразно. Хари, Рон, Хърмаяни и Лени не помръдваха и гледаха. Тогава на почти два метра над земята Кейти издаде ужасяващ вик. Очите ѝ се отвориха, но каквото и да виждаше или каквото и да чувстваше, ѝ причиняваше ужасяваща болка. Тя пищеше и пищеше... Лени започна да пищи също и сграбчи глезените на Кейти, опитвайки се да я върне на земята. Хари, Рон и Хърмаяни се втурнаха да помагат, но дори когато и те я хванаха за глезените, момичето продължаваше да се извишава над тях. Хари и Рон успяха да я хванат, но тя се гърчеше толкова много, че едвам успяваха да я задържат. Свалиха я на земята, но тя продължаваше да се върти и да пищи, очевидно не разпознавайки никой от тях. Хари се огледа, но наоколо изглеждаше като пустиня.

– Останете тук! – извика той на другите, надвиквайки виещият вятър. – Отивам за помощ!

Той започна да бяга с всички сили към училището. Никога не беше виждал някой да се държи така, както Кейти и не можеше да му дойде на ум, какво би причинило това. Той профуча край един завой и се сблъска с нещо, което приличаше на огромна мечка на два крака.

– Хагрид! – задъхано каза Хари, измъквайки се от храстите, в които беше паднал.

– Хари! – каза Хагрид, веждите и брадата, на които бяха покрити със скреж и той носеше огромното си, рунтаво сако от бобърска кожа. – Тъкмо бях при Гроп, той идва насам, затова, е, няма да е зле...

– Хагрид, някой е наранен там отзад, или прокълнат, или нещо...

– К'во? – каза Хагрид, навеждайки се надолу да чуе какво казва Хари през виещия вятър.

– Някой е прокълнат! – повтори Хари.

– Прокълнат? Кой са проклели... нали не е Рон? Или Хърмаяни?

– Не, не е никой от тях. Кейти Бел е. Ела насам.

Заедно тръгнаха да бягат обратно по пътя. Не им отне много време да намерят малката групичка от хора около Кейти, която все още се гърчеше и пищеше на земята. Рон, Хърмаяни и Лени се опитваха да я утешат.

– Отдръпнете се! – извика Хагрид. – Дайте да я видя.

– Нещо ѝ се случи! – сподавено каза Лени. – Не знам какво...

Хагрид се взря в Кейти за секунда, после без да обели дума я взе в ръцете си и тръгна да бяга с нея към замъка. След няколко секунди прозрителните писъци на Кейти утихнаха и единственият звук наоколо беше от вятъра. Хърмаяни отиде при ридаещата приятелка на Кейти и я прегърна.

– Ти си Лени, нали?

Момичето кимна.

– Всичко така изведнъж ли стана или...?

– Стана когато това пакетче се скъса. – сподавено отвърна Лени, сочейки към вече скъсаното пакетче от кафява хартия на земята, през дупката на което се виждаше зелена светлина. Рон се наведе с отворена ръка, но Хари я сграбчи и я дръпна назад.

– Не го докосвай!

Той коленичи. Видя, че от хартията се подаваше обикновена опалова огърлица.

– Виждал съм това преди. – каза Хари, вперил поглед в нея. – Беше изложено преди години в „Боргин и Бъркс“. На етикета пишеше, че е прокълнато. Кейти трябва да го е докоснала. – Той погледна към Лени, която беше започнала да трепери неконтролируемо. – Как това стигна до Кейти?

– Ами точно това обсъждахме. Върна се от тоалетната в Трите Метли, държейки го и каза, че било изненада за някой в Хогоуртс и тя трябвало да го достави. – Тя ги погледна странно когато каза това... – О не, не, обзалагам се, че някой ѝ е приложил Империиус, а аз дори и не съм осъзнала!

Лени продължи да ридеа. Хърмаяни нежно я погали по рамото.

– Не каза кой ѝ го е дал, нали Лени?

– Не... щеше да ми каже... а аз казах, че е глупава и да не го носи в училището, но тя не ме слушаше и... и тогава пробвах да го взема от нея и... и...

Лени изви от отчаяние.

– По-добре да побързаме към училище – каза Хърмаяни, все още

прегърнала Лени. – Ще можем да разберем как е. Хайде...

Хари се подвоуми за момент, след това свали шала от лицето си, игнорирайки пъшкането на Рон, и внимателно взе огърлицата с него.

– Ще трябва да покажем това на Мадам Помфри – каза той.

След като последваха Хърмаяни и Лени по пътя, Хари мислеше трескаво. Тъкмо бяха влезли в земите на замъка, когато проговори, без да може да сдържи мислите за себе си.

– Малфой знае за тази огърлица. Беше на витрината в „Боргин и Бъркс“ преди четири години, видях го добре да я оглежда, докато се криех от него и баща му. Това купуваше той в деня, когато го проследихме! Той си е спомнил и се е върнал за нея!

– Аз... не знам, Хари. – каза Рон колебливо. – Много хора ходят в този магазин... и нали това момиче каза, че Кейти го е намерила в женската тоалетна?

– Тя каза, че се е върнала с него от тоалетната, не е задължително да го е намерила там...

– Макгонъгол! – каза Рон предупредително.

Хари погледна нагоре. Професор Макгонъгол бързаше надолу по каменните стъпала през вилицата да се срещне с тях.

– Хагрид каза, че сте видели какво е станало с Кейти Бел. Горе в кабинета ми, веднага моля! Какво е това, което държиш, Потър?

– Това е нещото, което тя докосна. – каза Хари.

– О, Боже! – каза Професор Макгонъгол, гледайки разтревожено след като взе огърлицата от Хари. – Не, не, Филч, те са с мен! – добави яростно тя, когато Филч се приближи към тях през входната зала държейки сензора си за тайни. – Веднага занеси тази огърлица при Професор Снейп, но му кажи да не я докосва и я дръж увита в този шал!

Хари и останалите последваха Професор Макгонъгол по стълбите до кабинета ѝ. Заледените прозорци тракаха в рамките си и стаята беше хладна въпреки огънят, който гореше в камината. Професор Макгонъгол затвори вратата и застана зад бюрото си, за да се изправи срещу Хари, Рон, Хърмаяни и все още хлипачата Лени.

– Е? – каза тя остро. – Какво стана?

Несигурно и с много паузи, опитвайки се да контролира плача си, Лени обясни на професора как Кейти е отишла до тоалетната в Трите Метли и се е върнала държейки пакета, как Кейти е изглеждала малко странна и как са спорили дали е умно да приемат да доставят неизвестен предмет, което е довело до сбиването за пакета и отварянето му. В този момент Лени беше толкова измъчена и изтощена, че от нея не можеше

да се измъкне и дума повече.

– Добре. – каза Професор Макгонъгол и се обърна към Хари, Рон и Хърмаяни. – Какво стана когато Кейти докосна огърлицата?

– Издигна се във въздуха. – каза Хари, преди Рон или Хърмаяни да успеят да проговорят. – И тогава започна да пици и рухна на земята. Професоре, може ли да се видя с Професор Дъмбълдор, моля ви?

– Директорът го няма до понеделник, Потър. – каза Професор Макгонъгол, гледайки изненадано.

– Няма го? – повтори ядосано Хари.

– Да, Потър, няма го! – остро каза професор Макгонъгол. – Но всичко, което имаш да казваш за тази ужасна случка, можеш да го кажеш и на мен, уверявам те!

За част от секундата, Хари се подвоуми. Професор Макгонъгол не му вдъхваше доверие. Дъмбълдор изглеждаше по-сигурен. Това беше въпрос на живот и смърт и нямаше място да се притеснява, че някой ще му се смее.

– Мисля, че Драко Малфой е дал тази огърлица на Кейти, Професоре.

От едната му страна Рон си потърка носа, видимо притеснен, от другата страна Хърмаяни беше кръстосала крака, на известно разстояние от Хари.

– Това е много сериозно обвинение, Потър. – каза Професор Макгонъгол, след шокирана пауза. – Имаш ли някакво доказателство?

– Не, – каза Хари, – но... – и той и каза за проследяването на Малфой до „Боргин и Бъркс“ и разговорът, който са подслушали между него и господин Боргин.

Когато престана да говори, професор Макгонъгол гледаше видимо учудено.

– Малфой, е взел нещо от „Боргин и Бъркс“ за поправка?

– Не, Професоре, той просто искаше Боргин да му каже как да поправи нещо, не беше с него. Но не това е замисъла, работата е там, че той купи нещо в същото време и мисля, че беше тази огърлица.

– Видя ли Малфой да напуска магазина с подобен пакет?.

– Не, професоре, той каза на Боргин да го пази в магазина за него...

– Но, Хари, – прекъсна го Хърмаяни – Боргин го попита ако иска да го вземе със себе си, и Малфой каза „не“...

– Очевидно, защото не е искал да го докосва! – каза Хари ядосано.

– Това, което всъщност каза, беше: „Как бих изглеждал, носейки това по улицата?“ – отвърна Хърмаяни.

– Е, щеше да изглежда като идиот, носещ огърлица. – добави Рон.

– О, Рон, – каза Хърмаяни отчаяно, – щеше да е опакована и нямаше да му се налага да я докосва и щеше да е лесно да я скрие под наметалото си, така че никой да не я види! Мисля, че каквото и да е резервирал в „Боргин и Бъркс“, било е шумно или голямо, нещо, което е знаел, че ще привлече вниманието към него, ако го носеше по улицата... и за всеки случай, – продължи тя на висок глас, преди Хари да успее да я прекъсне, – аз питах Боргин за огърлицата, не помните ли? Когато отидох в магазина и опитах да разбера какво е помолил Малфой да му запази, я видях там. И Боргин просто ми каза цената, не каза, че вече е продадена или нещо такова...

– Очевидно е разбрал какво си намислила за пет секунди и естествено, че нямаше да ти каже... и без това Малфой може да я е взел след това...

– Достатъчно! – каза Професор Макгонъгол, в момента когато изглеждайки разярена, Хърмаяни отвори устата си да отговори. – Потър, оценявам, че ми казваш това, но не можем да обвиним господин Малфой, защото е посетил магазина, от където тази огърлица евентуално е била закупена. Същото би било вероятно за може би стотици хора.

– ...Това казах и аз... – смрънка Рон.

– ...и във всеки случай, предприехме строги мерки за сигурност тази година. Не вярвам тази огърлица да е влизала в училището без наше знание...

– Но...

– ...и още повече – каза Професор Макгонъгол, с изражение на ужасен завършек, – господин Малфой не беше в Хогсмийд днес.

Хари зяпна към нея прималяло.

– Откъде знаете, Професоре?

– Защото изтърпяваше наказание при мен. Не беше написал домашното си по Трансфигурация два поредни пъти. За това благодаря, че ми казваш за подозренията си, Потър, – каза тя, марширувайки край тях, – но трябва да отида до болничното крило, за да видя Кейти Бел. Приятен ден на всички.

Тя остави отворена вратата на кабинета си. Те нямаха избор, освен да я последват, без да кажат и дума. Хари и другите двама бяха ядосани, въпреки това, той не можеше да не се присъедини, когато почнаха да обсъждат какво е станало.

– И на кой мислиш, Кейти е трябвало да даде огърлицата? – попита Рон, когато се качваха по стъпалата към общата стая.

– Един Бог знае. – каза Хърмаяни. – Но който и да е било, не е имал много възможности. Никой не би могъл да отвори този пакет, без да се докосне до огърлицата.

– Би могъл да е предназначен за много хора. – каза Хари. – Дъмбълдор – смъртожадните с удоволствие биха се отървали от него, той трябва да е една от техните първи мишени. Или Слъгхорн – Дъмбълдор смята, че Волдемор наистина е искал той да се присъедини към него, и сега те не могат да се примирят, че Слъгхорн е с Дъмбълдор. Или...

– Или за теб. – каза Хърмаяни, гледайки притеснено.

– Възможно е, – каза Хари, – но Кейти не би ли се обърнала просто на пътя и да ми я даде? Бях зад нея през цялото време откакто излезнах от Трите Метли. Щеше да има много по-голям смисъл да достави пакета извън Хогвортс, нали Филч претърсва всеки който влиза и излиза. Чудя се, защо Малфой ѝ е казал да го внесе в замъка?

– Хари, Малфой не е бил в Хогсмейд! – каза Хърмаяни, тропайки разочаровано с крак.

– Трябва да е имал съучастник тогава. – каза Хари. – Краб или Гойл – или, помислете си, друг смъртожаден, той ще има много по-добри приятели от Краб и Гойл, с които се движи сега...

Рон и Хърмаяни обмениха погледи, които ясно казваха „няма смисъл да го убеждаваме“.

– *Дилигроут*. – каза Хърмаяни, когато най-накрая стигнаха до Дебелата Дама.

Портретът се отвори, за да ги допусне до общата стая. Беше доста пълна и вмирисана на мокри дрехи. Изглежда доста хора се бяха върнали по-рано от Хогсмейд заради лошото време. Нямаше бръмчене от страх или размисли, все пак новината за случилото се с Кейти все още не се беше разнесла.

– Когато седнеш и се замислиш, всъщност не беше отлична атака. – каза Рон, изгонвайки един от първокурсниците от един стол до камината и седна. – Проклятието дори не стигна до замъка.

– Прав си. – каза Хърмаяни, изритвайки Рон от стола с крака си и предлагайки го отново на първокурсника. – Въобще не беше.

– Но откога Малфой, е един от най-великите мислители на света? – попита Хари.

Нито Рон, нито Хърмаяни му отвърнаха.

13. Потайният Ридъл

Кейти беше прехвърлена към болницата за магически наранявания и травми Свети Мънго на следващия ден. По това време новината, че тя е била прокълнатата, беше плъзнала из всички точки на училището, при все, че точните детайли бяха известни само на Хари, Рон, Хърмаяни и Лени, като никой друг не знаеше, че не тя е била жертвата, за която е била предназначена огърлицата.

– О, и Малфой знае, естествено – каза Хари на Рон и Хърмаяни, които се придържаха към новата си линия на поведение, която изискваше мистериозно да оглушават всеки път, когато Хари споменаваше своята теория, че Малфой е смъртожаден.

Хари се питаше дали Дъмбълдор ще се върне навреме за допълнителния урок в понеделник вечер, но след като не беше предупреден за обратното, той пристигна пред кабинета точно в 8, почука и беше поканен да влезе. Дъмбълдор седеше на едно кресло, изглеждайки нетипично уморен; ръката му беше по-черна от всякога, но въпреки това той се усмихна, докато посочваше на Хари да седне. Мислоемът отново беше на бюрото му със сребърни мисли бълбукащи над него.

– Имал си оживени дни, докато ме е нямало. – каза Дъмбълдор – Чух, че си станал свидетел на инцидента с Кейти.

– Да, сър. Как е тя?

– Все още не е добре, макар че е имала известна доза късмет. Изглежда, че тя е докоснала огърлицата с възможно най-малката част от пръста си – за това е показателна малката дупчица, която е забелязана на ръкавицата ѝ. В случай, че си я беше сложила на врата или дори само ако я беше докоснала с ръка, то тя щеше да умре, навярно мигновено. За щастие бе във възможностите на професор Снейп да направи достатъчно, за да предотврати разпространение на проклятието.

– Защо точно той? – мигновено запита Хари – Защо не Мадам Помфри?

– Безочливост. – рече мек глас, идващ от един от портретите на стената и Финиъс Блек, пра-пра-дядото на Сириус спря да се преструва на заспал. – По мое време не бих допуснал ученик да поставя под съмнение начините, по които ръководя Хогуортс.

– Благодаря ти много, Финиъс. – постави с гласа си точка на въпроса Дъмбълдор. – Професор Снейп има много по-дълбоки познания в

Черните изкуства от Мадам Помфри, Хари. Както и да е, лечителите от Св. Мънго ми пращат час по час сведения за състоянието ѝ и се надявам, че в скоро време Кати ще бъде напълно излекувана.

– Къде бяхте тази седмица, сър? – пита Хари, игнорирайки все по силно зараждащото се чувство, че предизвиква късмета си – усещане, което очевидно бе споделяно от Финиъс Блек, който изсумтя тихо.

– Бих желал да не те уведомявам към момента. – каза Дъмбълдор – Но в процес на нашето частно обучение ще бъдеш известен.

– Ще ме известите? – рече Хари, очевидно изненадан.

– Да, или поне имам такива планове. – отбеляза Дъмбълдор, докато изваждаше от джоба си шише изпълнено със сребърни спомени, което в последствие отвори.

– Сър... – колебливо се обади Хари. – Срегнах Мъндънгус в Хогсмийд.

– О, да, аз бях своевременно уведомен, че Мъндънгус се е отнесъл неуважително към наследството ти и съответно си е присвоил част от него. – начумерено каза Дъмбълдор – Той е решил да се покрие, след като го разобличи пред Трите Метли и изглежда не гори от желание да се видим – явно се страхува да се срещнем лице в лице. Но останалите в Ордена ме увериха, че повече няма да докосне старите вещи на Сириус.

– Този нещастен полу-чистокръвен е задигнал наследствени вещи на рода Блек? – въбесено попита Финиъс Блек и изчезна от рамката си, несъмнено за да посети другия си портрет на Гримолд Плейс 12.

– Професоре, – рече Хари след кратка пауза, – професор Макгонъгъл предаде ли думите които споделих с нея, когато Кейти пострада? Относно Драко Малфой?

– Да, тя ми каза за подозренията ти. – отвърна Дъмбълдор

– И вие...

– Аз ще направя всичко необходимо, така че всеки, който може по някакъв начин да е замесен в инцидента с Кейти, да бъде разследван. – рече Дъмбълдор – Но в момента ме интересува само едно, Хари, и това е нашия урок.

Леко негодувание се зароди в Хари, когато чу това – ако това частно обучение беше чак толкова важно, то защо тогава имаше толкова голяма пауза между първия и втория урок? Но въпреки това той не споме на повече Драко Малфой. Вместо това наблюдаваше как Дъмбълдор прехвърляше мисли в мислоема и отново разтърси каменния съд с дългите си пръсти.

– Сигурен съм, че помниш момента, до който бяхме стигнали – как

чаровния мъгъл Том Ридъл изоставя вещицата Меропе и се връща в семейната си къща в Литъл Хенгълтън. Меропе е изоставена сама в Лондон, очаквайки бебе, което един ден ще се превърне в Лорд Волдемор.

– Как знаете, че е била в Лондон, сър?

– От човек на име Карактатус Бърк, който по някакво странно стечение на обстоятелствата ни помогна да открием магазина, откъдето огърлицата, която допреди малко дискутирахме, е била притежание.

Той разтърси съдържанието на мислоема по начин, който Хари вече беше виждал и който напомняше за начина, по който златотърсачите пресяват златото в цедки.

На повърхността на мислоема се виждаше малък възрастен мъж, сребрист като дух, но много по-набит, с гъста коса, която напълно покриваше очите му, докато той се въртеше бавно в съда.

– Да, ние я придобихме при странни обстоятелства. Тя ни бе донесена от една млада вещица малко преди Коледа преди много години. Тя каза, че има огромна нужда от злато, което всъщност беше очебийно – облеклото ѝ се състоеше от дрипи, а очевидно ѝ предстоеше да има и дете. Тя твърдеше, че медальона е принадлежал на рода Слидерин. Хех, ние чуваме тези истории по три пъти на ден. О, това беше любимия порцеланов чайник на Мерлин, да... но когато ги разгледаме и ги подложим на едно-две заклинания, истината излиза наяве. Естествено, това направи тази огърлица безценна. Тя без никакво съмнение нямаше грам идея колко много може да струва тази огърлица. Беше щастлива да вземе 10 галеона за нея, което беше най-добрата сделка, която съм правил през живота си.

Дъмбълдор разтърси силно мислоема и Карактакус потъна във въртящите се мисли, откъдето беше изплувал преди малко.

– Той ѝ е платил едва десет галеона? – запита Хари възмутено.

– Карактакус Бърк не беше известен с щедростта си. – отвърна Дъмбълдор. – Та ние знаем, че към края на своята бременност Меропе е била сама в Лондон и в отчайваща нужда от пари – достатъчно отчайваща, за да продаде своето единствено ценно притежание – огърлицата, която е част от фамилените вещи на рода Слидерин.

– Но тя е можела да прави магии. – изрече Хари нетърпеливо. – Тя е можела да си набави храна и всички останало за себе си с магия, нали?

– Ах, – прошепна Дъмбълдор, – навярно е можела, да. Но съм вътрешно убеден – отново се осланяла на предложения, но съм сигурен, че съм прав – че когато мъжа ѝ я е изоставил, Меропе е спряла да използва магия. Не мисля, че тя вече е искала да бъде вещица. Възможно е,

естествено, нейната несподелена любов и чувството за отчаяние, което я е обзело, да я е лишила от нейните специални сили, това също е възможно. Но каквато и да е причината, както и сам ще видиш, Меропе отказва да използва своята магическа пръчка дори за да спаси своя собствен живот.

– Тя дори не е пожелала да остане жива заради сина си?

Дъмбълдор повдигна веждите си:

– Възможно ли е да чувстваш съжаление за Лорд Волдемор?

– Не – бързо отговори Хари, – но тя е имала възможност да избира, за разлика от моята майка.

– Твоята майка също имаше избор. – каза Дъмбълдор внимателно. – Да, Меропе Риддъл предпочете смъртта пред собствения си син, който се е нуждаел от нея, но не я съди твърде сурово, Хари. Жизнените й сили са били значително намалели от продължителната мъка и тя никога не е имала смелостта на майка ти. И сега, ако си готов...

– Къде отиваме? – попита Хари, след като Дъмбълдор застана до него до писалището.

– Този път, – рече Дъмбълдор, – ще навлезем в мой спомен. Допускам, че ти ще оцениш както множеството му детайли, така и задоволяващата му точност. След теб, Хари...

Хари се наведе към мислоема; лицето му докосна студената повърхност на спомена и той отново пропадеше през мрака... След секунди вече беше стабилно стъпил на земята; той отвори очите и откри себе си и Дъмбълдор пред оживена, старомодна улица в Лондон.

– Това съм аз. – каза сияещия Дъмбълдор, посочвайки висока фигура, която пресичаше пътя на фона на теглена от кон кола за доставка на мляко.

Косата и брадата на този по-млад Дъмбълдор бяха кестеняви. След като достигна тяхната страна на улицата той закричи бодро по тротоара, привличайки множество любопитно погледи заради крещящия си костюм от тъмновиолетово кадифе, който носеше.

– Хубав костюм, сър. – отбеляза Хари преди да успее да се възпре да го изрече, но Дъмбълдор само се подсмихна в отговор, докато те следваха по-младия Дъмбълдор на късо разстояние. Най-накрая преминаха през поредица от железни порти и се озоваха в гол двор, пред който се извисяваше неприветлива квадратна сграда, обградена с висока ограда. Той изкачи малкото стълби водещи до входната врата и почука веднъж. След няколко секунди вратата беше отворена от мърляво момиче, което носеше престилка.

– Добър вечер, имам уговорена среща с госпожа Кол, която, доколкото знам, е директорката тук?

– Ах... – отговори обърканото момиче, което очевидно беше слисана от чудатото появяване на Дъмбълдор. – Мхм... просто един мом... ГОСПОЖО КОЛ! – извика тя.

Хари чу далечен глас, който крещеше нещо в отговор. Момичето се обърна към Дъмбълдор:

– Влезте, тя идва.

Дъмбълдор пристъпи в предверието облицовано в бяло и черно; от цялото място се носеше усещането за бедност, но за сметка на това беше стерилно чисто. Хари и Дъмбълдор такъв, какъвто го знаем сега, продължиха напред.

Преди входната врата да се затвори, слаба жена с измъчен вид запипка срещу тях. Тя имаше заострен профил, който по-скоро изглеждаше разтревожен, отколкото нелюбезен. Докато се приближаваше към Дъмбълдор, тя даде няколко нареждания на друго момиче в престилка.

– ...и вземи йод от горния етаж при Марта. Раничките на Били Стъбс зарастват, а Ерик Уoley има варицела – не стига всичко, а и това... – тя каза на посоки, без да адресира думите си персонално до някой. Тогава очите ѝ спряха върху Дъмбълдор – и се закова на мястото си, изглеждаща толкова шокирана, все едно току-що жираф беше прекрачил прага на дома.

– Добър вечер. – каза Дъмбълдор, подавайки ръката си. – Името ми е Албус Дъмбълдор. Изпратих Ви писмо с молба да уговорим ден, когато да се срещнем и вие бяхте така любезна да ме поканите днес.

Госпожа Коул премигна. Очевидно решила, че все пак Дъмбълдор не е халюцинация, тя каза тихо:

– О, да. Добре. В такъв случай по-добре да влезем в моята кантора.

Тя поведе Дъмбълдор в малка стаичка, която изглеждаше наполовина закусвалня, наполовина офис. Тя, както и предверието, изглеждаха бедняшки и мебелите бяха стари и не особено добре наредени. Тя го покани да седне върху един нестабилен стол и застана зад разхвърлено бюро, гледайки го неспокойно.

– Аз съм тук, както Ви уведомих и в писмото си, за да поговорим относно Том Ридъл и да заплануваме неговото бъдеще. – рече Дъмбълдор.

– Вие от неговото семейство ли сте? – попита госпожа Кол.

– Не, аз съм учител. – отговори Дъмбълдор. – Тук съм за да предложа на Том място в училището ми.

– Какво е това училище?

– Името му е „Хогуортс“. – отвърна Албус

– И какво предизвика интереса Ви към Том?

– Ние вярваме, че той има качествата, които ние изискваме.

– Имате предвид, че е спечелил училищно състезание? Как може това да е вярно? Той никога не е бил регистриран за такова мероприятие.

– Всъщност неговото име е вписано в регистрите ни още преди той да се роди... – намеси се Дъмбълдор

– Кой го е регистрирал? Родителите му?

Нямаше съмнение, че госпожа Кол беше безкомпромисно твърда жена. Очевидно и Дъмбълдор беше на същото мнение. Хари го видя да вади своята пръчка от джоба на кадифения си костюм и в същото време да откъсва парче неизписана хартия от бюрото на госпожа Кол.

– Ето – рече Дъмбълдор, правейки движение с пръчката като й подаваше късчето хартия. – Мисля, че това ще изясни всичко.

Очите на госпожа Кол изгубиха фокуса си, докато тя се втренчваше в чистата хартия за момент.

– Всичко изглежда както трябва. – изговори тя ведро. Тогава очите ѝ попаднаха върху бутилката джин и двете чаши, които със сигурност не бяха там преди две-три секунди.

– Ъ-ъ... мога ли да ви предложа чаша джин? – попита тя с особено измъчен глас.

– Много ви благодаря. – отвърна Дъмбълдор сияещ.

Скоро стана ясно, че госпожа Кол не прави първите си стъпки в пиенето на джин. Наливайки и двете чаши със солидно количество джин, тя изсуши своята на една глътка.

Тя се усмихна на Дъмбълдор и той не се поколеба да използва новопридобития си превес в ситуацията.

– Любопитен съм доколко може да ми разкажете нещо за миналото на Том Ридъл? Вярно ли е, че той е роден в сиропиталището?

– Точно така. – изрече госпожа Кол докато си наливаше още джин – Помня го перфектно, тъй като аз самата започнах работа тук по същото време. Точно в навечерието на Нова Година, със студ, снеговалеж, разбирате. И тази девойка, не много по-възрастна от мен самата по това време, се появи залитаща по стълбите. Е, тя не беше първата. Ние я приютихме вътре и тя роди преди да мине и един час. А в следващия час вече беше мъртва.

Госпожа Кол кимна и изпи още една голяма глътка джин.

– Тя каза ли нещо преди да почине? – запита Дъмбълдор. – Нещо за бащата на момчето например?

– В интерес на истината, да. – отговори госпожа Кол, която вече се наслаждаваше на разговора с джин в едната ръка и любознателна публика срещу нея. – Помня, че каза: „Надявам се, че ще изглежда като баща си“ и няма да лъжа, това желание беше напълно разбираемо, тъй като тя положително не беше красива – и тогава пожела неговото име да бъде Том, като неговия баща и Марволо като нейния баща, да, определено смешно име, не мислите ли? Ние се чудехме дали не е дошла от някой цирк – и после добави, че неговото бащино име ще е Риддъл. И скоро след това тя умря, без да изрече нито дума повече. Ние, естествено, го кръстихме така. – това изглеждаше толкова важно за клетото момиче, но нито Том, нито Марволо, нито пък какъвто и да е Риддъл са го търсили някога, та той остана в сиропиталището и от този момент нататък не го е напускало.

Мисис Кол изля в устата си поредната респектираща глътка джин. Две червени петна изникнаха на челото ѝ. Тогава тя продължи:

– Той е странно момче.

– Да. – съгласи се Дъмбълдор. – Допусках, че може да е така.

– Той беше и странно бебе. Много рядко плачеше. И след като потрасна малко... той стана... особен.

– В какъв смисъл особен? – попита Дъмбълдор спокойно.

– Ами... той беше...

Госпожа Кол хвърли на Дъмбълдор нахален поглед, в който нямаше нищо недвусмислено:

– Казвате, че той със сигурност ще бъде приет в училището Ви?

– Със сигурност.

– И нищо, което изрека не може да промени това?

– Нищо.

– И вие ще го отведете при всички положения?

– При всички положения. – каза в отговор Дъмбълдор.

Тя му хвърли бегъл поглед, който явно преценяваше дали може да му се довери. Все пак тя реши, че може и внезапно избълва:

– Той плаши другите деца.

– Имате предвид, че ги тормози?

– Струва ми се, че е така. – каза госпожа Кол, намръщвайки се леко, – но е много трудно да го хванеш, докато го прави. Имаше инциденти... гадни случки...

Дъмбълдор не я притисна да продължи, макар че Хари можеше да

каже, че директора беше заинтересован. Тя отпи още една глътка джин и страните ѝ станаха още по-розови.

– Заекът на Били Стъбс... да, Том каза, че не го е направил той и не разбирам как би могъл, но въпреки това едва ли се е обесил сам, нали?

– Вярвам, че не. – отвърна тихо Дъмбълдор.

– Но да пукна, ако знам как го е направил. Всичко, което знам е, че той и Били са се скарали предния ден, – госпожа Кол излочи още една солидна глътка джин и продължи, – по време на лятната екскурзия, ние ги извеждаме на лагери в провинцията или крайбрежието веднъж годишно, и Ейми Бенсън и Денис Бишоп никога не се възстановиха напълно след това. Всичко, което изкопчихме от тях беше, че те са отишли в някаква пещера с Том Риддъл. Той ми се закле, че те просто са отишли да разучат района и нищо повече от това, но нещо се е случило там, сигурна съм. И... въобще се случиха много неща... странни неща...

Тя погледна към Дъмбълдор, и макар че страните ѝ бяха пламнали, погледа ѝ беше фокусиран.

– Не вярвам, че много хора ще съжаляват когато му видят гърба.

– Сигурен съм, че разбирате, че ние няма да имаме възможност да го ангажираме целогодишно. Най-малкото той ще трябва да се връща тук през лятото.

– Е, това е по добре, отколкото да те цапардосат в носа с ръждясал ръжен. – каза госпожа Кол с леко хълцане. Тя се изправи на краката си и Хари с изумление установи, че тя пазеше доста стабилно равновесие, дори след като две-трети от джина бяха изпити.

– Предполагам, че бихте искали да го видите?

– Много. – отговори Дъмбълдор, който също се изправи.

Тя го изведе от офиса си през каменните стълбища, междувременно крещейки инструкции и предупреждения на персонала и децата. Всички сирачета, както забеляза Хари, носеха еднакви сивкави блузи. Изглежда, че се грижеха доста добре за тях, но също така нямаше съмнение, че това беше зловещо място да израснеш.

– Тук. – рече госпожа Кол, докато преминаха през втората площадка на стълбището и спряха пред първата врата в дълъг коридор. Тя почука два пъти и влезе.

– Том? Имаш посетител. Това е господин Дъмбъртон – ох, извинявам се, Дъндърбор. Той е тук да ти каже за... е, ще чуеш сам от него.

Хари и двамата Дъмбълдоровци влязоха в стаята и госпожа Кол затвори вратата зад тях. В стаята нямаше абсолютно нищо, като изключим един стар дрешник и матрак. Момче седеше върху сиво одеяло с

протегнати крака и книга в ръка.

По лицето на Том Риддъл нямаше и следа от рода Гаунт. Предсмъртното желание на Меропе е било изпълнено, той беше малко копие на баща си, висок за единадесет годишно момче, с черна коса и бледо лице. Очите му се присвиха леко при странното появяване на Дъмбълдор. Последва момент тишина.

– Как си, Том? – попита Дъмбълдор, пристъпи напред и подаде ръката си. Момчето се подвоуми преди да си подаде ръката в отговор. Дъмбълдор придърпа твърдия дървен стол зад Риддъл, та двамата навяваха смътна прилика на пациент в болница и посетител. – Аз съм професор Дъмбълдор.

– Професор? – повтори Риддъл бдително. – Това същото ли е като доктор? Защо сте тук? Да не би тя да ви е докарала тук за да ме прегледате?

Той сочеше вратата през която госпожа Кол току-що беше излязла.

– Не, не. – усмихна се Дъмбълдор.

– Не ви вярвам. – каза Риддъл – Тя иска да ме прегледат, нали? Кажете истината!

Той изговори последните две думи със мощен заповеднически глас, който беше почти шокиращ. Това беше заповед и звучеше така, сякаш я е изговарял много пъти в миналото. Очите му се разшириха и той загледа кръвнишки Дъмбълдор, който не отговори по никакъв начин, освен че продължи да се усмихва приветливо. След няколко секунди Риддъл смени тактиката, макар че все още изглеждаше, ако не друго, то поне особено внимателен.

– Кой сте вие?

– Вече ти казах. Казвам се професор Дъмбълдор и работя в училище, наречено Хогвортс. Тук съм за да ти предложа място в моето училище, твоето ново училище, ако пожелаеш да се присъединиш към него.

Реакцията на Риддъл беше истински изненадваща. Той скочи от леглото и направи няколко крачи назад от Дъмбълдор, изглеждайки извън себе си от гняв.

– Не можете да ме баламосате! Вие идвате от лудницата, нали? Професор, да, сигурно, но аз няма да отида, разбрахте ли? Старата управителка е тази, която трябва да постъпи в лудницата. Никога не съм правил каквото и да е на малката Ейми Бенсън или на Денис Бишоп и ако искате ги питайте, те ще ти кажат!

– Аз не съм от лудницата. – рече спокойно Дъмбълдор. – Аз съм учител и ако се успокоиш и седнеш, ще ти разкажа всичко, което трябва

да знаеш за Хогоуртс. Не е нужно да казвам, че ако нямаш желание да постъпиш в това училище, никой няма да те насилва...

– Бих желал да ги видя да опитат. – присмя се Риддъл.

– Хогоуртс, – продължи Дъмбълдор, все едно не е чул последната реплика, – е училище за хора със специални способности...

– Не съм луд!

– Знам, че не си луд. Хогоуртс не е училище за умопомрачени хора. То е училище за магия.

Стаята се изпълни с тишина. Риддъл беше замръзнал, с безизразно лице, но с очи преминаващи се едното око на Дъмбълдор към другото, сякаш се опитваха да открият в едното от тях знаци, че директора лъже.

– Магия. – промълви той.

– Точно така. – каза Дъмбълдор.

– Магия... това което мога да правя, е магия?

– Какво можеш да правиш?

– Какви ли не неща. – Струя възбуда премина от шията към вдлъбнатите му бузи; той изглеждаше развълнуван – Мога да местя хартийки без въобще да ги докосвам. Мога да убеждавам животните да правят това което искам, без преди това да съм ги тренирал. Мога да причинявам неприятни работи на хора, които ме дразнят. Мога да ги накарам да страдат, ако реша.

Краката му трепереха. Той направи една крачка напред и седна на леглото отново, гледайки ръцете си, с наведена глава като ли за молитва.

– Знаех, че съм различен. – прошепна той на треперещите си пръсти. – Знаех, че съм специален. Винаги, винаги съм знаел, че има нещо специално в мен.

– Да, бил си доста прав. – намеси се Дъмбълдор, който вече не се усмихваше, а гледаше Риддъл внимателно. – Ти си магьосник.

Риддъл вдигна главата си. Лицето му се преобрази – вече по него се четеше огромна радост, но въпреки това по някаква причина това не накара лицето му да изглежда по-красиво. Точно обратното, фино изписаното му черти станаха някак по-груби, а в изражението му се появи нещо почти животинско.

– Ти също ли си магьосник?

– Да.

– Докажи го! – рече Риддъл рязко, със същия командуваш тон, с който заповяда „кажи истината“.

Дъмбълдор вдигна веждите си.

- Ако го направя, ти приемаш да дойдеш в Хогоуртс...
- Разбира се, че да!
- Тогава ще се обръщаш към мен с „професоре“ или „сър“.

Лицето на Риддъл се намръщи за един недоловим миг, преди да каже с неузнаваемо учтив тон:

– Съжалявам, сър. Имам предвид... Професоре, бихте ли ми показали...?

Хари беше сигурен, че Дъмбълдор ще откаже с мотива, че Риддъл ще може да види хиляди демонстрации в Хогоуртс, че в момента са в сграда пълна с мъгли и съответно трябва да бъдат внимателни.

За негова голяма изненада обаче Дъмбълдор извади пръчката от вътрешния джоб на костюма си и я насочи към стария гардероб в ъгъла. След нехаен замах на пръчката дрешника избухна в пламъци.

Риддъл скочи на крака; Хари разбираше прекрасно Риддъл, когато последния подскочи с викове на шок и ярост – всички притежания на Риддъл навярно бяха там. След секунда обаче от пламъците нямаше и следа, оставяйки гардероба като недокоснат.

С втрепен поглед Риддъл погледна от дрешника към Дъмбълдор.

– Откъде мога да се сдобия с пръчка? – попита той с алчно изражение.

– Всичко по реда си. – отговори Дъмбълдор. – Струва ми се, че нещо се опитва да излезе от гардероба ти.

И, разбира се, тих тракащ звук се чуваше от гардероба. За първи път Риддъл изглеждаше изплашен.

– Отвори вратата. – каза Дъмбълдор.

Риддъл се поколеба, но след това премина стаята и отвори със замах вратата на дрешника. На най-високия рафт, над лавица с изтъркани дрехи се намираше малка картонена кутия, която вибрираше, все едно вътре бяха хванати група обезумели мишки.

– Извади я. – нареди Дъмбълдор.

Риддъл взе треперещата кутия, изглеждайки все едно е загубил контрола върху себе си.

– Има ли нещо в кутията, което не ти принадлежи по право? – попита Дъмбълдор.

Риддъл хвърли продължителен, пресмятащ поглед към Дъмбълдор.

– Допускам, че да, сър. – промълви накрая Риддъл с безизразен глас.

– Отвори я. – рече Дъмбълдор.

Риддъл махна капака на кутията и изсипа съдържанието ѝ на

леглото, стремейки се да не гледа към тях. Хари, който очакваше нещо доста по-вълнуващо видя няколко малки, използвани във всекидневието предмети – сред тях едно йо-йо и сребърен напръстник. Вече извадени от кутията, те спряха да вибрират и застанаха неподвижни върху тънките чаршафи.

– Ще върнеш предметите на техните собственици с извинение. – спокойно каза Дъмбълдор и постави пръчката в костюма си. – Аз ще разбера дали си го направил. И бъди предупреден – краденето не се толерира в Хогуортс.

Риддъл не изглеждаше особено засрамен; той все още се вираше студено в Дъмбълдор. Все пак той промълви с лишен от емоции глас:

– Да, сър.

– В Хогуортс, – продължи Дъмбълдор. – ние учим учениците не само да използват магия, но и да я контролират. Ти си използвал, убеден съм, поради небрежност силите си по начин, който нито се изучава, нито се допуска в нашето училище. Ти не си първия, а няма и да си последния, който не е имал пълен контрол върху способностите си. Но е добре да знаеш, че Хогуортс може да изключва студенти и Министерството на Магията, да, има такова Министерство, ще наказва все по-строго провинилите се. Всички магьосници, които навлизат в магьоснически свят, трябва да се придържат към правилата, които са приети там.

– Да, сър. – отвърна Риддъл отново.

Беше невъзможно да се каже какво си мислеше Том в този момент; лицето му остана завидно безизразно, докато слагаше откраднатите предмети обратно в картонената кутия. Когато приключи с тази задача, той се обърна към Дъмбълдор и каза направо:

– Нямам никакви пари.

– Това е лесно разрешимо. – каза в отговор Дъмбълдор, измъквайки кожена кесия за жълтици от джоба си. – В Хогуортс има фонд за тези, които нямат възможност да си купят книги и мантии. Възможно е да се наложи да си купиш някой от своите учебници и т.н. пособия на втора ръка, но...

– Откъде се купуват учебници? – прекъсна го Риддъл, който взе на тежалата от злато кесия без да благодари на Дъмбълдор и сега проучваше един солиден златен галеон.

– На „Диагон-али“. – рече Дъмбълдор – Имам списък с книги и училищни пособия с мен. Мога да ти помогна да си намериш всичко...

– Вие идвате с мен? – Риддъл отново прекъсна Дъмбълдор и погледна към него.

– Положително, освен ако...

– Не се нуждая от вас. – обади се Риддъл. – Свикнал съм да върша всичко сам. През цялото време се шляя навсякъде из Лондон без никой друг. Как мога да стигна до Диагонали... сър? – добави той като улови очите на Дъмбълдор.

Хари реши, че Дъмбълдор ще настоява да придружи Риддъл, но отново беше изненадан. Директорът подаде на Риддъл плика с необходимите за училището пособия и след като му обясни подробно точно как да стигне до Диагонали от сиропиталището, добави:

– Ти ще можеш да го видиш, но мъгълите около теб, имам предвид немагическите хора, няма да могат. Питай за Том Бармана, ще го запомниш лесно, след като той дели едно и също име с теб...

Риддъл реагира с раздражено движение все едно се опитваше да изгони някоя особено нахална муха.

– Не ти допада името „Том“?

– Има много Томовци. – измънка Риддъл. И тогава, все едно не можеше да се сдържа да попита, въпреки че правеше усилия за обратното, той запита:

– Баща ми магьосник ли беше? Казаха ми, че той също се е казвал Том Риддъл.

– Опасявам се, че не знам. – каза Дъмбълдор с благ глас.

– Не е възможно майка ми да е била магьосница или в противен случай тя нямаше да умре. – рече Риддъл повече на себе си, отколкото на Дъмбълдор. – Трябва да е бил татко. Все пак – когато си закупу всичко необходимо, то кога трябва да пристигна в Хогвортс?

– Всички подробности, от които се нуждаеш, можеш да намериш на втората страница на пергамента, който се намира в плика. – обясни Дъмбълдор – Ти ще заминеш от гара Кинг Крос на първи септември. Билетът ти е в плика.

Риддъл кимна. Дъмбълдор се изправи и отново подаде ръката си към Риддъл. Поемайки я, момчето каза:

– Мога да говоря със змии. Разбрах това, когато бяхме на екскурзия сред природата – те ме намират, дори ми прошепват различни неща. Това нормално ли е сред магьосниците?

Хари беше сигурен, че Риддъл досега се въздържаше да спомене за най-странната от дарбите си до самия край, твърдо решен да впечатли.

– Не е често срещано. – каза Дъмбълдор след като се подвоуми за секунда. – но не е нещо нечувано.

Тонът му беше небрежен, но очите му се залепиха с любопитство за

лицето на Том. Те застанаха за секунда, мъж и момче, взиращи се един в друг. Тогава те спряха да се ръкуват; Дъмбълдор беше на вратата.

– Чао, Том. Ще се видим в Хогуортс.

– Струва ми се, че да. – каза белокосия Дъмбълдор до Хари и секунда по-късно те отново се извисиха в безтегловност през мрака, миг преди да се отзоват в кабинета.

– Седни. – рече Дъмбълдор, настанявайки се до Хари.

Хари го послуша, а съзнанието му все още се занимаваше с това, което току-що бе видял.

– Той повярва доста по-бързо от мен – имам предвид, когато му обясни, че е магьосник. – изрече Хари. – В началото не повярвах, докато Хагрид ме убеждаваше в противното.

– Да, Риддъл беше абсолютно готов да повярва, че е, да използвам неговата думам, „специален“. – подсмихна се Дъмбълдор.

– По това време знаехте ли? – отпрати въпроса си Хари.

– Дали знаех, че току-що съм срещнал най-опасния тъмен магьосник на всички времена? – каза Дъмбълдор – Не, нямах представа, че той ще се превърне в това, което е в момента. Макар че при всички случаи бях заинтригуван от него. Завърнах се в Хогуортс с намерението да го държа под око, нещо, което бих направил така или иначе, предвид факта, че той беше сам и без приятели, но този разговор ми помогна да разбера, че аз трябваше да следя действията му колкото заради самия него, толкова и заради другите.

– Неговите способности, както чу и сам, бяха забележително добре развити за толкова млад магьосник, а най-интересното и всъщност злокобно беше, че той вече беше способен да ги контролира в една или друга степен и съответно да ги използва напълно съзнателно. Сам видя, че това не бяха произволно насочвани, неконтролируеми магии, типични за малките магьосници. Той вече използваше магии срещу други хора за да ги плаши, наказва, за да ги контролира. Малките историйки за удушения заек и невръстните момченце и момиченце, които той е примамил в пещерата бяха най-показателни...

– И той е можел да говори със змии. – възкликна Хари.

– Именно, рядка способност, която като цяло се приема за свързана с Тъмните Изкуства, при все, че както ние много добре знаем, има велики и добри магьосници, които също говорят със змии. Това, че може да говори с влечуги, не ме направи и наполовина толкова обезпокоен, колкото очевидния му инстинкт към жестокост и доминация, както и прикритостта му.

– Времето отново ни кара да изглеждаме като глупаци. – отбеляза Дъмбълдор, сочейки тъмното небе навън. – Но преди да си тръгнеш, искам да поставя акцента на вниманието ти към определени особености от сцените, на които току-що станахме свидетели, тъй като те ще се окажат от голяма важност за нещата, които ще разискваме при следващите ни срещи.

– Първо, надявам се, че забеляза реакцията на Риддъл, когато споменах, че той дели първото си име с други.

Хари кимна.

– С това той демонстрира своето презрение към всичко, което го свързва с другите хора, всичко, което го прави обикновен. Дори тогава той желаше да бъде различен, обособен, всеизвестен. Много скоро, както знаеш и сам, той промени своето име и създаде маската Лорд Волдемор, зад която той се крие толкова дълго.

– Вярвам, че ти също така забеляза, че по това време Том Риддъл вече е бил изключително самостоятелен, потаен и явно без приятели. Той не желаше помощ или дори компания по време на своето пътуване до „Диагон-али“. Той предпочиташе да действа сам. Възрастния Волдемор е абсолютно същия. Ще чуеш много смъртожадни да твърдят, че Волдемор им се доверява, че само те са близки до него, че дори го разбираат. Те са в заблуда. Лорд Волдемор никога не е имал, нито доколко то ми е известно, е искал някога приятел.

– И последно – надявам се, че съзнанието ти не е твърде изморено за да обърне внимание на това, че младия Том Риддъл е обичал да събира трофеи. Ти видя кутията със скрити предмети, която той беше скрил в стаята си. Те бяха отнети от жертви на неговото тиранично поведение, сувенири на отблъскващите страни на магията. Запечатай в съзнанието си тази негова склонност да събира като сврака трофеи, тъй като по-късно тя ще се окаже важна.

– А сега е време за сън.

Хари застана на краката си. Докато прекосяваше стаята, очите му попаднаха върху малката маса, върху която пръстена на Марволо Гаунт беше поставен последния път. Сега обаче го нямаше.

– Да, Хари? – попита Дъмбълдор, който видя, че Хари се е заковал на едно място.

– Пръстенът го няма. – рече Хари, оглеждайки се наоколо. – Но аз допуснах, че може да притежавате езика¹⁵ или нещо подобно.

15. Всъщност е „устна хармоника“. Бел. Mandor.

Дъмбълдор отправи сияеща усмивка към него, гледайки го през очилата си.

– Много проникателно, Хари, но езика винаги си е бил език.

И след тази озадачаваща забележка той даде знак на Хари, който разбра, че вече е време да тръгва.

14. Феликс Фелисис

Първият предмет, който Хари имаше на следващата сутрин, беше билкология. По време на закуска той не бе имал възможност да разкаже на Рон и Хърмаяни за урока си с Дъмбълдор, от страх да не ги подслушват, но ги запозна със ситуацията докато се вървяха през зеленчуковата градина към оранжерииите. Бруталният вятър от уикенда най-после бе отминал. Особената мъгла се беше завърнала и им отне повече време от обикновено да открият правилната оранжерия.

– Леле, плашеща мисъл, момчето Ти-Знаеш-Кой. – каза тихо Рон, докато заемаха местата си около един чепат Snargaluff (от snare – капан) пън, който беше работния проект за този срок и започнаха да си слагат защитните ръкавици. – Но аз все още не разбирам, защо му трябва на Дъмбълдор да ти показва всички тези неща. Искам да кажа, наистина е интересно и така нататък, но какъв е смисълът?

– Не знам. – каза Хари, поставяйки си гумен щит. – Но той каза, че е изключително важно и ще ми помогне да оцелея.

– Мисля, че е фантастично. – сериозно додаде Хърмаяни. – Има смисъл да знаеш за Волдемор колкото е възможно повече. Как иначе ще разкриеш слабостите му?

– А как беше последното парти на Слагхорн? – приглушено от дебелия гумен щит, попита Хари.

– Ами всъщност беше доста забавно. – каза Хърмаяни, слагайки си защитни очила. – Искам да кажа, помрънка малко за известни подвизи, а и така се умилква на МакЛаген, защото има толкова много връзки, но храната наистина си я биваше, а и ме представи на Гуеног Джоунс.

– Гуеног Джоунс? – каза Рон и очите му се разшириха зад защитните очила. – Самата Гуеног Джоунс? Капитанът на Холихедските Харпии?

– Същата. – отговори Хърмаяни. – Аз лично мисля, че е малко глупавичка, но...

– Стига разговори тук! – рязко каза професор Спраут, като бързо се приближи и ги изгледа сурово. – Туткате се, докато всички останали започнаха, а Невил вече се сдобил с първата си шушулка.

Те се огледаха и видяха Невил, който седеше с разкървавена устна и няколко грозни драскотини на едната си буза, но стискаше неприятно пулсиращ зелен обект с големина колкото грейпфут.

– Добре професоре, сега започваме. – каза Рон, като бързо добави, обръщайки се настрана. – Хари, дали да не използваме Муфлиато?

– Не, няма! – веднага отговори Хърмаяни, която винаги се нервирала при мисълта за Нечистокръвния Принц и неговите заклинания. – Ами добре, хайде да започваме...

Тя погледна другите двама неспокойно. И тримата си поеа дълбоко въздух и се хвърлиха към чепатия пън между тях.

Той веднага оживя. Дълги, бодливи, къпиноподобни филизи изкочиха от върха му и се заразмахваха из въздуха. Един се заплете в косата на Хърмаяни и Рон го удари с чифт градински ножици. Хари успя да заклеши двойка филизи и ги завърза заедно. Отвори се дупка в пипалоподобните разклонения. Хърмаяни смело пхна ръка в дупката, която се затвори като капан около лакътя ѝ. Хари и Рон задърпаха и заизвиваха филизите, карайки дупката отново да се отвори и Хърмаяни освободи ръката си, стискайки в ръката си шушулка, досущ като тази на Невил. Бодливите филизи моментално се успокоиха и извития пън отново си изглеждаше като невинна, мъртва буца дърво.

– Знаете ли, не мисля, че ще завъдя едно от тези в градината, когато си имам моя къща – каза Рон, докато вдигаше очилата си на челото и бършеше потта от лицето си.

– Подай ми бокал. – каза Хърмаяни, която държеше пулсиращата шушулка на една ръка разстояние. Хари ѝ подаде една и тя я пусна в бокала, като я гледаше с отворен поглед.

– Не бъдете гнусливи, изтискайте ги, най-хубави са, когато са пресни – извика професор Спраут.

– Както и да е, – каза Хърмаяни, продължавайки прекъснатия разговор, все едно цепеницата не ги беше атакувала току-що, – Слагхорн ще даде Коледно парти и няма начин да се измъкнеш Хари, защото той ме помоли да проверя кога имаш свободни вечери, за да може да го организира, когато е сигурен че ще дойдеш.

Хари изохка. В този момент Рон, който се опитваше да спуска шушулката в бокала, използвайки и двете си ръце, изправяйки се и мачкайки я колкото сила имаше, каза ядосано:

– И това е поредното парти само за фаворитите на Слагхорн, нали?

– Само за членовете на клуба е, да. – каза Хърмаяни.

Шушулката изхвърча изпод пръстите на Рон и се удари в прозореца на оранжерията, рикошира от врата на професор Спраут и събори старата ѝ, кърпена шапка. Хари отиде да прибере шушулката. Когато се върна, Хърмаяни казваше:

– Виж, не аз съм измислила името „Клуб Слуз...“

– „Клуб Слуз“. – повтори Рон, с насмешка, достойна за Малfoy. – Това е жалко. Е, надявам се да се наслаждаваш на партито. Защо не опиташ да се хванеш с МакЛагън, тогава Слагхорн може да ви направи Крал и Кралица Слуз...

– Можем да си заведем гости, – каза Хърмаяни, която по някаква причина беше станала алено червена. – и аз исках да поканя теб, но ако мислиш, че е глупаво, по-добре да не си правя труда.

На Хари изведнъж му се прииска шушулката да беше излетяла по-нататък, та да не му се налага да стои с двамата. Незабелязан от никого от тях, той взе бокала, в който беше шушулката и започна да се опитва да я отвори по възможно най-шумния и енергичен начин, за който се сети. За нещастие, все още чуваше всяка дума от разговора им.

– Щеше да ме поканиш? – попита Рон, с напълно променен глас.

– Да. – отговори Хърмаяни гневно. – Но, щом очевидно предпочиташ да се хвана с МакЛагън...

Настъпи пауза, докато Невил продължаваше да блъска жиливата шушулка с градинарската лопатка.

– Не, не предпочитам. – каза много тихо Рон.

Хари пропусна шушулката, удари бокала и го строши.

– Репаро. – бързо каза той, събирайки парчетата с пръчката си и бокалът отново се събра в едно. Строшаването обаче, явно напомни на Рон и Хърмаяни за присъствието на Хари. Хърмаяни пламна и веднага се засуети около своето копие на „Месоядните дървета по света“, за да намери правилния начин за приготвяне на сок от „Snargaluff шушулки“. Рон от своя страна имаше овчи поглед, но и изглеждаше доста доволен от себе си.

– Подай ми я, Хари. – забързано каза Хърмаяни. – Тук се казва, че трябва да я пробием с нещо остро.

Хари ѝ подаде шушулката в бокала. Той и Рон отново си сложиха очилата и отново се хвърлиха към дънера. „Е не съм чак толкова изненадан“ – помисли си Хари, докато се бореше с бодливия филиз, който явно имаше намерение да го хване за гърлото. Подозираше, че това ще се случи рано или късно. Но не беше сигурен как се чувства от този факт. Той и Чо сега бяха твърде притеснени, за да гледат един към друг, камо ли да разговарят. А какво щеше да стане ако Рон и Хърмаяни започнеха да излизат заедно и после се разделяха? Можеше ли приятелството им да оцелее? Хари си спомняше седмиците в трети курс, когато те двамата не си говореха. Не му беше забавно да се опитва да скъси дистанцията

помежду им. А и какво ако пък не скъсаха? Какво щеше да стане, ако станеха като Бил и Фльор, и станеше мъчително неудобно да бъдеш в тяхната компания, и така го отстраняха завинаги?

– Хванах те!!! – извика Рон и измъкна втора шушулка от дънера, точно в момента, в който Хърмаяни успя да отвори първата, така че чашата се напълни с грудки, гърчещи се като зелени червеи.

Остатъкът от часа мина без да бъде споменато отново партито на Слагхорн. Въпреки че Хари наблюдаваше двамата си приятели по-внимателно следващите няколко дни, Рон и Хърмаяни не изглеждаха по-различни, освен че бяха по-любезни един към друг от обикновено. Хари сметна, че ще трябва да изчака и да види какви ще се случи под влияние на бирения шейк, в мъждиво осветената стая на Слагхорн по време на партито. Междувременно обаче, той имаше по-належащи проблеми.

Кейти Бел все още беше в болница Свети Мънго и нямаше вероятност да я изпишат. Това значеше, че обещаващия отбор по квидич на Грифиндор, който Хари тренираше толкова внимателно от септември, беше с един гончия по-малко. Той продължаваше да отлага заместването на Кейти с надеждата, че тя може да се върне, но първият им мач срещу Слудерин приближаваше и той накрая прие, че тя няма да се върне навреме.

Хари не мислеше, че ще може да издържи още едни проби. С премаляване, нямашо нищо общо с квидича, един ден, след часа по трансфигурация той се приближи до Дийн Томас. По-голяма част от класа вече бяха излезли, въпреки че няколко чуруликащи жълти птички все още обикаляха из стаята. Всички бяха на Хърмаяни. Никой друг не беше успял да измагьоса толкова много от нищото.

– Все още ли искаш да бъдеш гончия?

– Какво... да, разбира се! – развълнувано каза Дийн. Зад рамото му, Хари видя Шеймъс Финеган да хвърля книгите си в чантата си. Изглеждаше вкиснат. Една от причините Хари да не иска да покани Дийн да играе беше, че на Шеймъс нямаше да му хареса. От друга страна обаче, той трябваше да прави това, което е най-добро за отбора, а Дийн беше по-добър от Шеймъс при пробите.

– Ами тогава, включен си. – каза Хари – Довечера има тренировка. В седем.

– Добре. – отговори Дийн – Ей, Хари! Леле, не мога да дочакам да кажа на Джини.

Той изтича от стаята, оставяйки Хари и Шеймъс сами, а неудобния момент се задълбочи, когато една курешка падна на главата на Шеймъс,

докато едно от канарчетата на Хърмаяни обикаляше над тях.

Шеймъс не беше единствения недоволен от избора на заместник на Кейти. Имаше доста мърморене в общата стая относно факта, че Хари беше избрал двама от съучениците си в отбора. Но тъй като Хари се беше наслушал на доста по-лошо мърморене през училищната си кариера, не беше особено притеснен. Все пак се нагнетяваше напрежение за победа в предстоящия мач със Слидерин. Ако Грифиндор спечелеше, Хари знаеше, че целия дом ще забрави, че се го критикували и ще се кънат, че винаги са знаели, че отбора е велик. Ако загубеха... е, помисли си Хари криво, ще му се наложи да изтърпи по-лошо мърморене.

Хари нямаше причина да съжалява за избора си, щом видя как лети Дийн. Той се сработи с Джини и Демелза. Биячите Пийкс и Коут ставаха все по-добри. Единственият проблем беше Рон.

Хари знаеше през цялото време, че Рон е непостоянен играч, който страдаше от нерви и липса на самочувствие, и за нещастие приближаващия се първи мач за сезона явно беше извадил на показ всичката тази несигурност. След като пропусна половин дузина голове, повечето от тях отбелязани от Джини, техниката на Рон ставаше все по-странна и странна, докато накрая не удари в устата приближавашата се Демелза Робинс.

– Беше инцидент, съжалявам Демелза, наистина съжалявам. – извика Рон след нея, докато тя криволичеше обратно към земята, пръскайки кръв наоколо. – Аз само...

– Паникьоса се. – ядно каза Джини, като се приземи до Демелза и започна до оглежда подутата ѝ устна. – Какъв си глупак Рон, погледни я!

– Ще оправя това. – каза Хари, като се приземи до двете момичета, насочи пръчката си към устната на Демелза и каза *Епискей!* – И Джини, не наричай Рон глупак, не ти си капитан на отбора...

– Ами ти изглеждаше твърде зает да го наречеш глупак и решиш, че някой трябва...

Хари се насили да не се засмее.

– Във въздуха всички, хайде...

В крайна сметка това се оказа една от най-лошите тренировки, които проведеха през целия срок, въпреки че Хари не смяташе, че честността е най-добрата политика, когато бяха толкова близо до мача.

– Добра работа, мисля, че ще смажем Слидерин. – каза той ободряващо и гончиите и биячите напуснаха съблекалнята, изглеждайки доволни от себе си.

– Играх като торба драконови дарадонки. – каза Рон с кух глас, когато вратата се затвори зад Джини.

– Не е вярно. – каза Хари твърдо. – Ти си най-добрия пазач, който съм пробвал, Рон. Единственият ти проблем са нервите.

Той продължи с неспирния поток окуражавания по целия път обратно към замъка и когато стигнаха втория етаж, Рон изглеждаше определено по-бодър. Когато Хари отмести гоблена, за да поемат по обичайния кратък път към кулата на Грифиндор обаче, завариха Дийн и Джини, които здраво се бяха прегърнали и се целуваха буйно, все едно залепени един за друг.

Все едно нещо огромно и люспесто се надигна за живот в стомаха на Хари, драскайки по вътрешностите му. Кръвта нахлу в мозъка му, така че всяка мисъл се изпари, заменена от дивашкото желание да превърне Дийн в желе. Борейки се с тази внезапна лудост, той чу гласът на Рон като от голяма далечина.

– Ей!

Дийн и Джини се разделиха и се огледаха.

– Какво? – попита Джини.

– Не искам да виждам собствената си сестра да се натиска пред хората.

– Това беше пуст коридор преди вие да се натресете. – каза Джини.

Дийн изглеждаше засрамен. Той отправи несигурна усмивка към Хари, която Хари не върна, тъй като новороденото чудовище в него ръмжеше за незабавното освобождаване на Дийн от отбора.

– А-а-а-а... ела, Джини. – каза Дийн. – Да се връщаме в общата стая...

– Ти върви. – отговори Джини, като отметна дългата си, червена коса от лицето си и се втрени в Рон. – Дай да се разберем веднъж завинаги. Не е твоя работа с кого излизам или какво правя, Рон...

– Моя работа е. – отговори Рон също толкова ядосан. – Да не мислиш, че искам хората да разправят, че сестра ми е...

– Каква? – извика Джини и извади пръчката си. – Каква, по-точно?

– Той не искаше да каже това Джини... – автоматично каза Хари, въпреки че чудовището реवेशе в подкрепа на думите на Рон.

– Напротив, искаше! – изкрещя тя на Хари. – Само защото не се е натискал с никого през живота си, само защото най-добрата целувка, която е получил в живота си, е от леля ни Мюриъл...

– Затваряй си устата! – изрева Рон, ставайки кърваво червен.

– Няма!!! – изкрещя Джини извън себе си. – Виждал съм те със

Флегмата, как се надяваш, че ще те целуне по бузата, всеки път когато я видиш. Жалък си! Ако вземеш да се понатискаш малко, няма да ти пречи толкова, че всички останали го правят!

Рон също бе извадил пръчката си. Хари бързо застана между тях.

– Не знаеш какво говориш! – изкрещя Рон, опитвайки се да стигне до Джини през Хари, който сега стоеше пред нея, разперил ръце. – Само защото не го правя пред хората...

Джини се засмя подигравателно, докато се опитваше да избута Хари от пътя си.

– Целувал си Пигуиджън, нали? Или имаш снимка на леля Мюриъл, скътана под възглавницата? Ти...

Ивица от оранжева светлина прелетя под лявата ръка на Хари и пропусна Джини на милиметри. Хари изблъска Рон към стената.

– Не бъди глупав...

– Хари се натискаше с Чо Чан! – извика Джини, която сега изглеждаше близо до сълзи. – И Хърмаяни се натискаше с Виктор Крум и само ти се държиш сякаш това е нещо отвратително, Рон, и това е защото имаш толкова опит, колкото и някой дванадесетгодишен!

И с това тя избяга. Хари бързо пусна Рон, чийто поглед беше убийствен. Двамата стояха, дишайки тежко, когато котката на Филч, Мисис Норис, се появи зад ъгъла, като с това намали напрежението.

– Ела – каза Хари, тъй като чу приближаващите се стъпки на Филч.

Те забързаха по стълбите и продължиха по коридора на седми етаж.

– Ей, марш от пътя! – излая Рон към малко момиченце, което страховито отскочи и изгърва бутилка хайвер от крастава жаба.

Хари почти не чу звука от строшеното стъкло. Той се чувстваше дезориентиран, замаян. Ако го беше ударила гръмотевица, усещането сигурно щеше да е същото. Това е само, защото тя е сестра на Рон, убеждаваше се той. Просто не ти хареса да видиш да се целува с Дийн, защото е сестра на Рон.

Но неканена, в главата му се промъкна картината на същия този пуст коридор, а той целуваше Джини... Чудовището в гърдите му замърка. Но тогава видя как Рон отмества гоблена и насочва пръчката си към Хари с вик: „Предател... Ти трябва да си мой приятел“

– Мислиш ли, че Хърмаяни се е натискала с Крум? – грубо попита Рон, докато приближаваха Дебелата Дама. Хари погледна виновно, и насила откъсна мисълта си от коридор, в който Рон не нахлуваше, в който той и Джини бяха съвсем сами...

– Какво? – объркано попита той – О... ами... – честния отговор

беше „Да“, но той не искаше да го даде. Рон обаче, явно си направи най-лошото заключение от изражението на лицето на Хари.

– Дилигроут. – каза мрачно той на Дебелата Дама и двамата прекрочиха през дупката в общата стая.

Никой от двамата не спомена Джини или Хърмаяни отново. Всъщност те почти не си проговориха тази вечер и се качиха по леглата си в мълчание, всеки погълнат от собствените си мисли.

Хари дълго лежа буден, гледайки балдахина на леглото и опитвайки се да се убеди, че чувствата му към Джини са изцяло на по-голям брат. Бяха живели, нали така, като брат и сестра цяло лято, играеха квидич и се смееха на Бил и Флегмата? Познаваше Джини от години... Естествено беше да иска да я защити... естествено беше да се оглежда за нея... да иска да изтръгне крайниците на Дийн, задето я целуваше... Не... трябваше да контролира точно това братско чувство...

Рон изхърка гръмко.

Тя е сестра на Рон, твърдо си каза Хари. Сестра на Рон. Тя е извън обхват. Той няма да рискува приятелството си с Рон за нищо на света. Удари възглавницата, за да ѝ придаде по-удобна форма и зачака да заспи, опитвайки се възможно най-силно да насочва мислите си встрани от Джини.

На следващата сутрин Хари се събуди, като се чувстваше леко замаян и объркан от сериите сънища, в които Рон го преследваше с бухалка на бяч, но до средата на деня установи, че с удоволствие ще смени Рон от съня с истинския. Истинският Рон не само студено обръщаше гръб на Джини и Дийн, но и третираше наранената и объркана Хърмаяни с ледено, презрително безразличие. Още повече, изглежда през нощта Рон беше станал докачлив и готов да избухне, колкото един среден Blast-Ended Skrewt. Хари изкара деня, като безуспешно се опитваше да запази мира между Рон и Хърмаяни. Накрая Хърмаяни се отправи да спи сериозно разгневена, а Рон гордо се отправи към спалнята на момчетата, след като наруга няколко уплашени първокурсници за това, че го гледат.

За ужас на Хари новата агресия на Рон не отшумя през следващите няколко дни. Още по-зле, тя съвпадна с все по-големия спад в уменията на Рон като пазач, което го направи толкова по-агресивен, че по време на последната тренировка преди мача със Слидерин, той не успя да спаси нито един удар, отправен към него от гончиите, а за сметка на това крещеше по другите толкова много, че докара Демелза Робинс до сълзи.

– Млъквай и я остави на мира! – изкрещя Пийкс, който беше с

около една трета по-нисък от Рон, обаче носеше несъмнено тежка бухалка.

– ДОСТАТЪЧНО! – изрева Хари, който виждаше, че Джини се мръщеше на Рон и като си спомни репутацията ѝ на съвършен изпълнител на заклинанието за летящи сополи, се намеси, преди нещата да излязат от контрол.

– Пийкс върви и прибери блъджърите. Демелза, стегни се, днес игра наистина добре, Рон... – той изчака докато другите излязоха от обсег и добави: – ти си ми най-добрия приятел, обаче я си продължил да се държиш така с останалите, я съм те изхвърлил от отбора.

За момент наистина помисли, че Рон може да го удари, но тогава се случи нещо по-лошо: Рон провисна на метлата си. Всичката воинственост се отцеди от него и той додаде:

– Подавам оставка. Жалък съм.

– Не си жалък и няма да напускаш! – свирепо отговори Хари и сграбчи Рон за мантията. – Можеш да спасиш абсолютно всичко, когато си във форма, имаш само психичен проблем!

– Наричаш ме психиясал?

– Ами да, точно това правя!

Те се втреничиха един в друг за момент, след което Рон уморено поклати глава.

– Знам, че нямаш време да търсиш друг пазач, така че ще играя утре, но ако загубим, а ние ще загубим, ще се разкарам от отбора.

Нищо от това, което каза Хари, не промени ситуацията. Той се опитваше да върне увереността на Рон по време на цялата вечеря, но Рон беше прекалено зает да бъде сърдит и нацупен, за да забележи Хърмаяни. Хари продължи да го убеждава и в общата стая, но твърдението, че целия отбор ще е съкрушен, ако Рон напусне, беше до известна степен подкопано от факта, че отборът се беше струпал в отдалечен ъгъл и явно мърмореха относно Рон, и му хвърляха лоши погледи. Накрая Хари се опита да се ядоса с надеждата, че ще провокира Рон да изпадне в друго, по-голоспасяващо настроение, обаче тази стратегия не даде подобър резултат от окуражаването. Рон се отпрати към леглото обезсърчен и отчаян.

Хари лежа буден в тъмното много дълго време. Той не искаше да загуби приближаващия мач. Не само, че това беше първият му мач като Капитан, но беше решен да победи Драко Малфой на куидич, дори и да не можеше все още да докаже подозренията си относно него. Обаче, ако Рон играеше така, както беше играл в последните няколко тренировки,

шансовете им да спечелят бяха съвсем нищожни...

Ако само имаше нещо, с което да накара Рон да се стегне... да го накара да играе на върха на възможностите си... нещо, с което да е сигурен, че Рон ще има наистина добър ден...

И отговорът го осени в един внезапен, блестящ миг на вдъхновение.

Закуската следващата сутрин беше обичайната възбудена дейност. Слудеринци съскаха и освиркваха високо всеки член от отбора на Грифиндор, който влезеше в голямата зала. Хари кимаше и махаше. Рон болнаво гримасничеше и клатеше глава.

– Развесели се, Рон! – каза Лавендър. – Зная, че ще бъдеш блестящ! – Рон я игнорира.

– Чай? – попита го Хари – Кафе? Тиквен сок?

– Все едно. – каза Рон мрачно Рон и отхапа унило от филийката си.

След малко Хърмаяни, на която толкова й беше писнало от неприятното настроение на Рон, че не идваше с тях на закуска, спря край тях на път за масата.

– Как се чувствате вие двамата? – предпазливо попита тя, а очите й бяха впити във врата на Рон.

– Добре сме. – отвърна й Хари, докато се концентрираше в опита си да подаде на Рон чаша с тиквен сок. – Заповядай Рон. Изпий го.

Рон точно беше вдигнал чашата към устата си, когато Хари рязко каза:

– Не пий това, Рон!

Хари и Рон я погледнаха.

– Защо не? – попита Рон.

Хърмаяни се беше втреничила в Хари все едно не можеше да повярва на очите си.

– Ти току-що сипа нещо в този сок.

– Моля? – каза Хари.

– Чу ме. Видях те. Току-що изсипа нещо в сока на Рон. Държиш бутилка в дясната си ръка!

– Не знам за какво говориш! – каза Хари, бързо пхвайки малка бутилка в джоба си.

– Рон, предупреждавам те, не пий! – повтори разтревожено Хърмаяни, но Рон вдигна чашата си, пресуши я на една глътка и каза:

– Стига си ме командвала, Хърмаяни.

Тя изглеждаше скандализирана. Наведе се така, че само Хари да може да я чуе и изсъска:

– Трябва да те изключат за това. Не съм го очаквала от теб, Хари!

– Я виж кой го каза. – прошепна Хари в отговор – Да си зашеметявала някого напоследък?

Тя вбесено се отдалечи от тях. Хари я наблюдаваше без съжаление. Хърмаяни никога не беше разбирала колко сериозна работа е квидича. Той се обърна към Рон, който смучеше устни.

– Почти е време. – каза Хари.

Замръзналата трева хрущеше под краката им, когато се отправиха към стадиона.

– Късметлии сме, че времето е толкова хубаво, нали? – попита Хари.

– Аха. – отговори Рон, който сега изглеждаше блед и болен.

Джини и Демелза вече бяха облекли квидичните си мантии и чакаха в съблекалнята.

– Условията изглеждат идеални. – каза Джини, като игнорира Рон. – И я познайте? Гончията на Слидерин, Вейси – ударил го блъдждър в главата при вчерашната им тренировка и е твърде зле, за да играе днес! И още по-хубавото е, че Малфой също се е разболял.

– Какво? – каза Хари и се обърна, да я погледне. – Болен е? Какво му е?

– Идея си нямам, но това е супер за нас. – весело каза Джини. – Ще го замести Харпър. Той от моя випуск и е идиот.

Хари се усмихна неясно, но докато обличаше алената мантия, мислите му бяха далеч от квидича. Малфой и преди не беше играл поради контузия, но тогава се беше погрижил да пренасрочат мача за ден, в който беше удобно на Слидерин. Защо сега нямаше против да остави резерва да играе? Наистина ли беше болен, или симулираше?

– Подозрително е, нали? – тихо се обърна той към Рон – Че Малфой няма да играе?

– Късмет, бих казал аз. – отговори Рон и изглеждаше малко по-оживен – И Вейси го няма, той е най-добрия им голмайстор, ама изобщо не възразявам! Ей! – каза той внезапно, замръзна с наполовина сложени ръкавици и се втренчи в Хари.

– Какво?

– Аз... ти... – Рон понижи глас, като изглеждаше едновременно уплашен и възбуден. – Сокът ми... тиквеният ми сок... нали не си...?

Хари повдигна вежди, но не каза нищо освен:

– Започваме след около пет минути, най-добре си сложи ботушите.

Излязоха на игрището сред буйни викове и освиркване. Единият

край на стадиона беше солидно оцветен в червено и златно. Другият – море от зелено и сребро. Много ученици от Хафълпаф и Рейвънклоу също присъстваха. Сред всичките викове и ръкопляскане, Хари отчетливо чуваше рева на известната лъвска шапка на Луна Ловгуд.

Хари се приближи към Мадам Хуч, реферът, която беше готова да пусне топките от сандъка.

– Капитаните, стиснете си ръцете. – каза тя и ръката на Хари беше смазана от тази на новия капитан на Слидерин, Ъркхарт. – Качвайте се по метлите. При мой сигнал... три... две... едно...

Сигналят прозвуча и Хари и останалите се отблъснаха от замръзналата земя, и полетяха.

Хари обикаляше периметъра, оглежда се за снича и държеше под око Харпър, който летеше на зигзаг далеч под него. Тогава се чу глас, рязко контрастиращ с обичайния глас на коментатора.

– И така, започнахме и мисля, че всички сме изненадани да видим отбора, който Потър е сглобил тази година. Още повече, като имаме предвид неравното представяне на Роналд Уизли миналата година, можеше да е извън отбора, но разбира се, това че е близък приятел с капитана, явно помага...

Тези думи бяха посрещнати с присмех и ръкопляскане от Слидеринския край на игрището. Хари проточи врат, за да погледне към коментаторското място. Претенциозно, мършаво, русо момче с чип нос стоеше там, говорейки в магическия мегафон, който някога използваше Лий Джордан. Хари позна Захариъс Смит, играч на Хафълпаф, когото от все сърце не харесваше.

– А ето и първия опит на Слидерин за гол, Ъркхарт се приближава и...

Стомахът на Хари се преобърна.

– Уизли спасява, е, понякога и той изважда късмет, предполагам...

– А да, Смит е. – измърмори Хари гримасничейки, докато се придвижваше между гончиите, а очите му търсеха някаква следа от изплъзващия се снич.

Измина половин час от началото. Грифиндор водеха с 60:0 точки, а Джини беше вкарала четири от шестте им гола. Това ефикасно накара Захаръс да спре да се чуди, дали двамата Уизли са в отбора, само защото Хари ги харесва и вместо това той се захвана с Пийкс и Коут.

– Разбира се, Коут няма идеална фигура за бияч, – надменно занаяжда Захарая. – обикновено те имат ма-а-а-лко повече мускули...

– Цапардосай го с блъджъра! – извика Хари на Коуте, докато

минаваше край него, но Коутс с широка усмивка, предпочете да отправи следващия бляджър към Харпър, който точно се разминаваше с Хари.

Хари с удоволствие чу тъпото тупване, което значеше че бляджъра е намерил целта си.

Изглеждаше, че Грифиндор не могат да сгрешат. Те отбелязваха отново и отново, а в другият край на игрището Рон спасяваше головете с очевидна лекота. Всъщност той се усмихваше и когато тълпата го поздравяваше за едно особено добро спасяване, с хор от любимото „Узили е нашият крал“, той се престори че ги дирижира от високо.

– Мисли си, че е нещо специално днес, нали? – додаде подигравателен глас, и Хари беше почти съборен от метлата си, когато Харпър се блъсна в него тежко и нарочно. – Този кръвен предател...

Мадам Хуч беше с гръб и въпреки че Грифиндорци долу викаха гневно, в момента в който се обърна, Харпър вече се беше отдалечил. С наболяващо рамо Хари се втурна след него, с намерението да го блъсне в отговор...

– И мисля, че Харпър от Слудерин видя сница! – каза през мегафона Захариъс Смит – Да, той определено вижда нещо, което Потър не вижда!

Ама Смит наистина е идиот, помисли си Хари, не ги ли беше видял да се сблъскват? В следващият момент обаче, стомахът му потъна – Смит беше прав, а Хари не. Харпър бързаше нагоре. Беше видял това, което Хари не беше – сничът се рееше високо над тях, бляскайки в ясно синьо небе.

Хари се ускори. Вятърът свиреше в ушите му толкова силно, че изтри всякакъв шум от коментарите на Смит или тълпата, но Харпър все още беше пред него, а Грифиндор водеха само със сто точки. Ако Харпър стигнеше до там първи, Грифиндор щяха да загубят... и сега Харпър беше на една ръка разстояние, протягаше се...

– Ей, Харпър! – извика Хари отчаяно – Колко ти плати Малфой, за да го заместиш днес?

Не беше наясно защо каза това, но Харпър закъсня. Той непохватно хвана сница, остави го да се изплъзне от пръстите му и го изстреля покрай себе си. Хари безразсъдно замахна към малката, пръхаща топка и я хвана.

– ДА! – изкрещя Хари. Кръжейки, той се насочи към земята, сница беше високо вдигнат в ръката му. Когато тълпата осъзна какво се е случило, се надигна такъв рев, че почти заглуши звука от свирката, който отбеляза края на играта.

– Джини къде отиваш? – извика Хари, който изведнъж се оказа впримчен по средата на масова прегръдка с останалите от отбора, но Джини забърза покрай тях, докато накрая с могъщ удар, се вряза в коментаторското място. Докато тълпата викаше и се смееше, отборът на Грифиндор се приземи до дървените останки, под които Захариъс Смит се чуваше слабо. Хари чу Джини да казва на раздразнената професор Макгоногъл:

– Съжалявам професоре, забравих да спра.

Като се смееше, Хари се освободи от останалите от отбора и прегърна Джини, но много бързо я пусна. Избягвайки погледа ѝ, вместо това той потупа Рон по гърба. Враждебността беше забравена, отборът на Грифиндор напусна игрището ръка за ръка, размахвайки ръце във въздуха.

Атмосферата в съблекалнята беше ликуваща.

– Шеймъс каза, купон в общата стая! – извика Дийн жизнерадостно – Хайде, Джини, Демелза!

Рон и Хари бяха последните двама, които напуснаха съблекалнята. Точно се канеха да тръгват, когато влезе Хърмаяни. Тя въртеше Грифиндорския си шал в ръце и изглеждаше разстроена, но решителна.

– Искам да ти кажа нещо Хари. – Тя си пое дълбоко въздух. – Не трябваше да го правиш. Чу какво каза Слагхорн. Незаконно е.

– И какво ще направиш, ще ни издадеш ли? – настоятелно попита Рон.

– За какво говорите вие двамата? – попита Хари и се обърна да закачи мантията си, за да не видят другите двама усмивката му.

– Много добре знаеш за какво говорим! – пискливо отговори Хърмаяни. – Ти сипа в сока на Рон отварата за късмет на закуска. Феликс Фелисис!

– Не, не съм. – каза Хари и се обърна с лице към двамата.

– Да, направи го, Хари и затова всичко вървеше толкова добре, липсваха играчи на Слидерин и Рон спаси всичко!

– Нищо не съм слагал! – отговори Хари усмихвайки се широко. Той плъзна ръка в джоба на якето си и извади малката бутилчица, която Хърмаяни беше видяла в ръката му тази сутрин. Тя беше пълна със златна отвара и корковата тапа все още беше здраво запушена и запечатана с восък. – Исках Рон да си помисли, че съм го направил и се престорих че я сипвам, когато те видях да идваш.

Той погледна Рон.

– Спаси всичко, защото мислеше че си късметлия. Всичко направи

сам.

Той прибра отварата в джоба си.

– Значи в сока ми не е имало нищо? – изумен попита Рон – Но времето е хубаво... и Вейси не можа да играе... Ама честно ли не си ми дал от отварата за късмет?

Хари поклати глава. Рон зяпна насреща му за момент, после се обърна към Хърмаяни и започна да я имитира:

– Ти добави Феликс Фелисис към сока на Рон тази сутрин, той зато ва спаси всичко! Видя ли!!! Мога да спасявам голове без чужда помощ, Хърмаяни!

– Не съм казала, че не можеш... Рон, ти също си помисли, че той ти е дал отварата.

Но Рон вече я беше заобиколил и излизаше с метлата на рамо.

– Ъ... – каза Хари в настъпилото мълчание. Не беше очаквал плана му да има такъв страничен ефект. – Да... да вървим на купона тогава?

– Ти върви! – каза Хърмаяни, като се опитваше да спре сълзите си. – Писна ми от Рон за момента, не знам какво трябваше да направя...

И тя също изхвърча от съблекалнята.

Хари бавно се отправи през тълпите към замъка, много от които му подвикваха поздравления. Той обаче изпитваше голямо разочарование. Сигурен беше, че ако Рон спечели мача, той и Хърмаяни веднага отново ще станат приятели. Не виждаше, как евентуално би могъл да обясни на Хърмаяни, че това с което е обидила Рон е, че беше целунала Виктор Крум, при положение, че това се беше случило толкова отдавна.

Хари не можа да види Хърмаяни по време на купона в общата стая на Грифиндор, който течеше с пълна сила в момента, в който пристигна. Подновени поздравления и ръкопляскания приветстваха влизането му и скоро беше заобиколен от тълпа поздравяващи го. Той се опитваше да се отърве от братята Крийви, които настояваха за преразказ на мача, момент по момент, а голяма група момичета го бяха накачулили, смеейки се и на най-тъпите коментари и пърхайки с клепки, така че му отне известно време да открие Рон. Най-накрая успя да се отърве от Ромилда Вейн, която правеше груби намеци, че би желала да иде с него на коледното парти на Слагхорн. Докато се промъкваше към таблата с напитките, Хари налетя право на Джини, Арнолд – пигмейското пухче, което седеше на рамото ѝ, и Крукшанкс, който мякукаше обнадеждено в краката ѝ.

– Рон ли търсиш? – попита тя със самодоволна усмивка. – Ей там е, гаден хипогриф такъв.

Хари погледна към ъгъла, към който тя сочеше. Там, на показ на цялата стая, седеше Рон, прегърнал толкова плътно Лавендър Браун, че беше трудно да се каже чии ръце на кого са.

– Изглежда сякаш ще ѝ изяде лицето, нали? – каза Джини безжадно. – Обаче мисля, че ще трябва да поработи над техниката си. Добра игра, Хари.

Тя го потупа по ръката. Хари усети ненадейно чувство в стомаха си, но тогава тя отмина, за да си вземе още бирен шейк. Крукшанкс тръгна след нея, очите му фиксираха Арнолд.

Хари се обърна настрана от Рон, който не изглеждаше така, сякаш скоро ще се освободи, в момента в който портретната дупка се затвори. С гадно чувство той си помисли, че е видял буйна кафява коса да изчезва от погледа му. Той се стрелна напред, финтира отново Ромилда Вейн и отвори портрета на Дебелата Дама. Коридорът отвън изглеждаше пуст.

– Хърмаяни?

Откри я в първата отключена класна стая, в която влезе. Тя седеше на учителското бюро, сама, освен малкият пръстен чуруликащи жълти птички, обикалящи около главата ѝ, които явно току-що беше създала от нищото. Хари не можа да не оцени заклинателските ѝ умения в момент като този.

– О, здрасти Хари. – каза тя с крехък глас. – Само се упражнявам.

– Да... те са... ъ-ъ-ъ... много хубави. – отговори Хари.

Той нямаше представа какво да ѝ каже. Точно се чудеше дали има дори минимален шанс да не е забелязала Рон, тъй като беше напуснала партито заради пренаселеността му, когато тя каза с неутрален, пронизителен глас:

– Рон явно се забавлява на тържеството.

– Ъъ... така ли? – попита Хари.

– Не се преструвай, че не си го видял. – каза Хърмаяни. – Той не се опитваше да се скрие, нали...

Вратата зад тях се блъсна и се отвори. За ужас на Хари влезе Рон, смеейки се и дърпайки Лавендър за ръката.

– О! – каза той и спря при вида на Хари и Хърмаяни.

– Опа! – додаде Лавендър и се отдръпна от стаята, кикотейки се. Вратата се затвори зад нея.

Настана ужасно, всепоглъщащо, огромно мълчание. Хърмаяни се взираше в Рон, който отказваше да я погледне, но каза със странна смесица от перчене и несръчност:

– Здравсти Хари! Чудех се къде се дяна?

Хърмаяни слезе от бюрото. Малкото ято златни птички продължаваха да кръжат около главата ѝ, така че тя изглеждаше като странен, пернат модел на слънчевата система.

– Не трябва да оставяш Лавендър да те чака отвън. – каза тихо тя. – Ще се чуди къде си се дянал.

Тя тръгна много бавно и изправено към вратата. Хари се втренчи в Рон, който изглеждаше облекчен, че нищо лошо не се беше случило.

– Оругно! – долетя вик откъм вратата.

Хари се завъртя и видя, че Хърмаяни е насочила пръчката си към Рон, а изражението ѝ беше дивашко. Малкото ято птици изфучаха като градушка от дебели златни куршуми към Рон, който се развика и покри лицето си с ръце, но птиците атакуваха, кълвейки и драскайки всеки къс плът, до който успяваха да се докопат.

– Геремофне! – извика отново тя, но с един последен поглед на отмъстителен бяс, Хърмаяни отвори вратата и изчезна. На Хари му се счу ридание, преди вратата да се затръшне.

15. Ненарушимата клетва

Снегът отново се удряше в прозорците. Коледа бързо приближаваше. Хагрид вече бе успял собственоръчно да пренесе дванадесетте традиционни коледни дървета в Голямата зала. Гирлянди от зеленика и сърма бяха увити около перилата на стълбите. Вечно горящи свещи блещукаха в шлемовете на доспехите и големи китки имел висяха на равни интервали в коридорите. Големи групи момичета се събираха под клонките имел всеки път, щом Хари минаваше, което довеждаше до задръствания по коридорите. За щастие честите нощни разходки на Хари му помогнаха да открие тайните коридори в замъка, така че той без особени трудности успяваше да избере свободни от имел пътища до класните стаи.

Рон, който завиждаше на необходимостта от такива обиколни маршрути, се заливаше от смях от цялата история. Въпреки, че Хари предпочиташе този нов, шеговит Рон, пред нацупения и агресивен от последните няколко седмици, подобряването на Рон си имаше висока цена. Първо, Хари трябваше да свикне с постоянното присъствие на Лавендър Браун, която явно смяташе всеки момент, в който не целуваше, Рон за загубен. Второ, Хари отново се оказа приятел на двама души, които явно нямаше да си проговорят никога повече.

Рон, чиито ръце все още носеха белезите от атаката на птичките на Хърмаяни, зае защитно и враждебно отношение.

– Няма от какво да се оплаква. – каза той на Хари. – Тя се е натискала с Крум. Е, сега открива, че някой иска да се натиска с мен. Свободна страна сме. Нищо лошо не съм направил.

Хари не отговори и се престори, че е обсебен от книгата, която трябваше да прочетат преди утрешният урок по вълшебство „Квинтесенция на Диренето“. Тъй като бе твърдо решен да остане приятел и с Рон и с Хърмаяни, напоследък Хари прекарваше доста време с плътно затворена уста.

– Никога нищо не съм обещавал на Хърмаяни. – измърмори Рон. – Искам да кажа, да, щях да ходя на Коледното парти на Слагхорн с нея, но тя не е казвала... само като приятели... аз съм свободен...

Хари отгърна страница от „Квинтесенцията“, тъй като виждаше, че Рон го наблюдава.

Гласът на Рон заглъхна в мърморене и почти не се чуваше от шумното пращане на огъня, въпреки че Хари реши, че е дочул отново

думите „Крум“ и „Не може да се оплаква“.

Програмата на Хърмаяни беше толкова претоварена, че Хари можеше да говори нормално с нея само вечер и то когато Рон (напоследък почти непрекъснато), беше увит толкова здраво около Лавендър, че не забелязваше какво прави Хари. Хърмаяни отказваше да остава в общата стая, когато Рон беше там, така че Хари най-често я придружаваше в библиотеката. Ето защо разговорите им се провеждаха шепнешком.

– Той е напълно свободен да целува когото си поиска. – каза Хърмаяни, докато библиотекарката, Мадам Пинс, кръстосваше лавиците зад тях. – Наистина не би могло да ми пука по-малко.

Тя вдигна перото си и добави едно „и“ толкова свирепо, че проби дупка в пергамента си. Хари не каза нищо. Започваше да мисли, че гласът му скоро ще изчезне от липсата на употреба. Той се наведе малко по-ниско над копието на „Приготвяне на отвари за напреднали“ и продължи да си води записки за Вечните Еликсири, като от време на време спираше, за да разшифрова полезните записки на Принца, надраскани върху текста.

– А за всеки случай, – додаде Хърмаяни след малко – би трябвало да внимаваш.

– За последен път ти казвам, – с леко пресипнал глас отговори Хари, след около 45 минути мълчание, – няма да върна тази книга. Научих от Нечистокръвния Принц повече, отколкото Снейп или Слагхорн са ме...

– Не говоря за глупавия така наречен Принц. – каза Хърмаяни и хвърли гаден поглед към книгата, все едно тя се беше отнесла грубо с нея. – Говоря за друго. Днес бях в момичешката тоалетна и заварих около дузина момичета, в това число и Ромилда Вейн, да се опитват да решат как да ти дадат любовен еликсир. Всички се надяват да отидат с теб на партито на Слагхорн, а явно са се сдобили с любовните еликсири на Джордж и Фред, които боя се, ще сработят...

– А ти защо не им ги конфискува? – настоя Хари. Изглеждаше невероятно, че манията на Хърмаяни за спазване на правилата, я беше изоставила в такъв критичен момент.

– Те не носеха еликсирите в тоалетната. – надменно отвърна Хърмаяни. – Само обсъждаха тактиката. И тъй като се съмнявам Нечистокръвния Принц, – тя отново погледна книгата презрително, – да е измислил антидот за около дузина различни любовни еликсири наведнъж, бих предложила просто да поканиш някого с теб. Така останалите няма да мислят, че все още имат шанс. Партито е утре вечер, взеха да се

отчайват.

– Ама аз никого не искам да водя. – смутолеви Хари, който все още се опитваше с всички сили да не мисли за Джини, въпреки че тя все изскачаше в мечтите му по начини, които го накараха да се благодари, че Рон не беше вземал уроци по Оклумантика.

– Ами просто внимавай какво пишеш, защото Ромилда Веин изглеждаше съвсем целенасочена. – усмихнато каза Хърмаяни.

Тя придърпа дългото руло пергамент, на което пишеше есето си по Аритмантика и продължи да пише с перото.

– Чакай малко, – каза Хари бавно, – мислех, че Филч е забранил всичко от Шегобийницата на Уизли.

– И откога някой обръща внимание на това, което забранява Филч? – попита Хърмаяни, все още концентрирана върху есето си.

– Но аз мислех, че всички сови се претърсват. Как тогава тези момичета са внесли любовните еликсири в училище?

– Фред и Джордж им ги изпращат, дегизирани като парфюми и отвари за кашлица. – каза Хърмаяни. – Това е част от тяхната Система за поръчки Сова.

– Изглежда знаеш много за нея.

Хърмаяни му хвърли неприятният поглед, който преди малко беше хвърлила на копието на „Приготвяне на отвари за Напреднали“.

– Беше написано на дъното на бутилките, които те показаха на Джини и мен през лятото. – студено отговори тя. – Не се разхождам наоколо, да сипвам отвари в питиетата на хората... или да се преструвам, че го правя, което е точно толкова лошо...

– Да, да зарежи това... – бързо каза Хари. – Факт е, че Филч са го излъгали, нали така? Тези момичета вкарват в училище неща, дегизирани като други неща! Защо тогава Малфой да не може да е внесъл огърлицата в училище...

– Ох, Хари, не отново...

– Стига де, защо не? – настоя Хари.

– Виж, – въздъхна Хърмаяни, – Защитните Сензори откриват клетви, проклетия и укриващи вълшебства, нали така? Използват ги да откриват Тъмна магия и Тъмни предмети. Биха открили мощно проклетие, като това в огърлицата, за секунди. Но нещо, което просто е сложено в погрешна бутилка, няма да бъде регистрирано, в края на краищата любовните еликсири не са Тъмна магия или пък опасни...

– Лесно ти е да го кажеш. – измърмори Хари, мислейки за Ромилда Веин.

– ...така че, за Филч остава да разбере, че това не са били отвари за кашлица, а той не е толкова добър магьосник, че да разпознае една отвара от...

Хърмаяни млъкна. Хари също беше чул. Някой се бе приближил към тях зад тъмните книжни рафтове. Изчакаха за момент и иззад ъгъла се появи подобната на лешояд Мадам Пинс, с хлътналите бузи, кожата подобна на пергамент и дълъг като кука нос, неласкателно осветен от лампата, която носеше.

– Библиотеката е затворена. – каза тя. – Върнете всичко, което сте взели на точните... какво си правил с тази книга, ти отвратително момче?!

– Тя не е на библиотеката, моя си е! – бързо каза Хари и грабна копието на „Приготвяне на отвари за Напреднали“ от масата, щом тя протегна ръка към нея.

– Повредена! – изсъска тя – Осквернена, омърсена!

– Това е просто книга, върху която е писано! – каза Хари, изтръгвайки я от обсега ѝ.

Мадам Пинс изглеждаше така, сякаш ще получи пристъп. Хърмаяни, която скоростно бе прибрала нещата си, сграбчи Хари за ръката и го отведе.

– Ще ти забрани да влизаш в библиотеката, ако не внимаваш. Защо ти трябваше да носиш тъпата книга?

– Не съм виновен, че тя откача, Хърмаяни. А мислиш ли, че те е чула какво каза за Филч? Винаги съм мислел, че между тях има нещо...

– Ха-ха-ха...

Наслаждавайки се на факта, че могат отново да говорят нормално, двамата се отправиха заедно към общата стая, през осветените пусети коридори, като спореха дали мадам Пинс и Филч са влюбени един в друг.

– Джунджурии. – каза Хари на Дебелата Дама. Това беше новата, празнична парола.

– Поздрави и на теб. – каза Дебелата дама с гримаса и се отвори, за да влязат.

– Здравсти Хари! – каза Ромилда Вейн, в момента в който се изкачиха през портретната дупка – Искаш ли сок от шибой?

Хърмаяни му хвърли през рамо поглед от типа „Не ти ли казах“.

– Не, благодаря. – бързо каза Хари. – не го харесвам много.

– Е тогава вземи това. – каза Ромилда и натика кутия в ръцете му. – Котлени сладкиши, с огнено уиски са. Баба ми ги прати, но аз не ги обичам много.

– О... ами добре... благодаря ти. – каза Хари, като не можа да се сети какво друго да каже – Ъъ... аз само минавам отгук с...

Той се скри зад Хърмаяни, а гласът му заглъхна.

– Казах ти. – кратко каза Хърмаяни. – Колкото по-скоро поканиш някого, толкова по-скоро ще те оставят на мира и ще можеш...

Лицето ѝ изведнъж стана безизразно. Беше забелязала Рон и Лавендър, които се бяха разположили в близкото кресло.

– Лека нощ, Хари. – каза Хърмаяни, въпреки че беше едва седем часа, и се отправи към спалнята на момичетата, без повече думи.

Хари се отправи към леглото си, като се утешаваше, че остава още само един учебен ден, плюс партито на Слагхорн, след което той и Рон щяха да се отправят към Хралупата. Вече изглеждаше невъзможно Рон и Хърмаяни да се сдобрят преди началото на празниците, но може би, по някакъв начин ваканцията щеше да им даде време да се успокоят, да помислят за поведението си.

Тези надежди бяха слаби обаче и намаляха още повече след продължителния урок по Трансфигурация, който имаха заедно на следващия ден. Точно се бяха заловили с невероятно трудната глава за Трансфигурация на хора.

Работеха пред огледала и трябваше да променят цвета на веждите си. Хърмаяни се засмя нелюбезно на катастрофалният първи опит на Рон, по време на който, той по някакъв начин успя да се окичи със забележителни, извити мустаци. Рон ѝ отвърна, като жестоко, но доста точно я имитира как подскача нагоре-надолу на мястото си всеки път, когато професор Макгонагол зададеше въпрос. Лавендър и Парвати сметнаха това за много забавно, което отново докара Хърмаяни до сълзи. Тя изхвърча от стаята веднага щом би звънеца, като остави половината си вещи. Хари реши, че в момента тя има по-голяма нужда от него, отколкото Рон, събра нещата ѝ и я последва.

Накрая я откри, точно когато излизаше от момичешката тоалетна на долният етаж. С нея беше Луна Лавгуд, която я потупваше утешително по гърба.

– А, здрасти Хари. – каза Луна. – Знаеш ли, че едната ти вежда е ярко жълта?

– Здрасти Луна. Хърмаяни, остави си нещата...

Той ѝ подаде книгите.

– А, да. – каза Хърмаяни с треперещ глас, взе вещите си и бързо се обърна, за да скрие факта, че изтриваше очи с молива-перо. – Благодаря ти, Хари. Е, аз по-добре да вървя...

И тя забързано се отдалечи, без да даде на Хари време да я утеши, въпреки че той не можеше да измисли, какво да каже.

– Малко е разстроена. – каза Луна. – Първо помислих, че е Стенешката Миртъл, но се оказа Хърмаяни. Тя каза нещо за Рон Уизли...

– Да, скарала се. – каза Хари.

– Понякога той казва смешни неща, нали? – каза Луна докато вървяха заедно по коридора. – Понякога е малко груб. Забелязах това миналата година.

– Предполагам. – каза Хари. Луна отново демонстрираше способността си да изрича неудобни истини. Той никога не беше срещал друг като нея. – Е, как мина срока?

– Ами добре. – отговори Луна. – Малко ми е самотно без Д.А. Джини е много мила обаче. Спря две момчета в часа ни по Трансфигурация, които ме наричаха „Лунатичка“.

– Искаш ли да дойдеш с мен на партито на Слагхорн довечера?

Думите се изплъзнаха от устата на Хари, преди той да успее да ги спре. Чу се да ги казва, сякаш се гледеше отстрани.

Луна изненадано го погледна с изпъкналите си очи.

– На партито на Слагхорн? С теб?

– Аха. – каза Хари. – Можем да си заведем някого, така че си помислих, че може да искаш... искам да кажа... – Той искаше да изясни намеренията си. – Искам да кажа, само като приятели. Но, ако не искаш...

Вече почти се надяваше, че тя ще му откаже.

– О не, ще се радвам да отидем като приятели! – сияеща както никога преди, каза Луна. – Никой никога не ме е канил на парти като приятел! Затова ли си си боядисал веждата, за партито? И аз ли трябва да се боядисам?

– Не. – твърдо каза Хари. – Това е грешка. Ще помоля Хърмаяни да я оправи. Ами тогава ще се видим в осем, във Входната зала.

– АХА! – извика глас над тях и двамата подскочиха. Без да го забележат, току-що бяха минали под Пийвс, който висеше с главата надолу от един свещник и злонамерено се им хилеше.

– Потти покани Лунатичката на парти! Потти обичка Лунатичката! Потти обииииичка Лунатичката!

И той полетя нататък като крещеше:

– Потти обичка Лунатичката!

– Добре е да не разгласяваме тези неща. – каза Хари.

За нула време цялото училище научи, че Хари Потър ще води Луна

Лавгуд на партито на Слагхорн.

– Можеше да заведеш всяка! – невярващо каза Рон на вечеря – Всяка! А си избрал Лунатичката Лавгуд?

– Не я наричай така, Рон! – сопна се Джини, като се спря зад Хари, по пътя към приятелите си. – Много се радвам, че ще заведеш нея, Хари, толкова е развълнувана.

И тя се отдалечи, за да седне с Дийн. Хари се опита да се почувства щастлив, задето Джини беше щастлива, че ще води Луна със себе си, но не се справи много добре. Доста по-надолу на масата, Хърмаяни седеше сама и си играеше с яхнията си. Хари забеляза, че Рон скришом я наблюдава.

– Би могъл да се извиниш. – безцеремонно предложи Хари.

– Моля, и да ме нападне друго ято канарчета?! – възнегодува Рон.

– За какво ти беше да я имитираш?

– Тя се смееше на мустаците ми!

– И аз се смеех, бяха най-тъпото нещо, което някога съм виждал.

Но Рон не го слушаше. Лавендър току-що бе влязла заедно с Парвати. Промъквайки се между Хари и Рон, тя обвини ръце около врата на Рон.

– Здравсти, Хари. – каза Парвати, която подобно на него се чувстваше неудобно и явно беше отегчена от поведението на двамата им приятели.

– Здравсти. – каза Хари – Как е? Значи ще останеш в Хогуортс? Чух, че родителите ти искат да си тръгнеш.

– Успях да ги уговоря да го отложим за момента. – отговори Парвати. – Тази работа с Кейти наистина ги побърка, но тъй като оттогава нищо подобно не се е случило... О, здрасти Хърмаяни!

Парвати дружелюбно кимна. Според Хари, тя явно се чувстваше виновна, задето се беше надсмяла над Хърмаяни по време на Трансфигурация. Хари се огледа и видя, че Хърмаяни кима в отговор, дори още по-дружелюбно. Понякога момичетата бяха толкова странни.

– Здравей. Парвати. – каза Хърмаяни, като напълно игнорира Рон и Лавендър. – Ще ходиш ли на партито на Слагхорн довечера?

– Не получих покана. – мрачно отговори Парвати. – С удоволствие бих отишла, изглежда ще бъде наистина хубаво... Ти ще ходиш, нали?

– Да, ще се видя с Кормак в осем и ние ще...

Чу се хлъцване като от изваждане на тапа от бутилка и се появи Рон. Хърмаяни се направи, че нищо не вижда и чува.

– ...ние ще отидем заедно на партито.

– Кормак? – попита Парвати – Кормак МакЛагън ли имаш

предвид?

– Същият. – сладко отговори Хърмаяни. – Този който ПОЧТИ – тя много силно наблегна на думата, – стана пазач на Грифиндор.

– С него ли ще ходиш? – попита Рон с разширени очи.

– О... да... ти не знаеше ли? – каза Хърмаяни с най-нетипичен за нея кикот.

– Не! – намеси се Парвати, явно много възбудена от тази клюка – Уау, явно харесваш състезателите по квидич, нали? Първо Крум, сега Маклагън.

– Харесвам НАИСТИНА ДОБРИТЕ състезатели по квидич. – поправи я Хърмаяни, която все още се усмихваше. – Хайде, до скоро... трябва да вървя, да се приготвя за партито...

И тя си тръгна. Парвати и Лавендър моментално събраха глави, за да обсъдят това развитие на ситуацията между Хърмаяни и МакЛагън. Рон изглеждаше странно безизразен и не каза нищо. Хари мълчаливо се удивляваше на низостите, до които стигаха момичетата, за да си отмъстят.

Когато в осем часа Хари влезе в Голямата Зала, видя, че необичайно много момичета се мотаят наоколо. Всички те го гледаха враждебно, докато се приближаваше към Луна. Тя носеше намачкано сива мантия, която пораждаше кикот сред зяпачите, но иначе изглеждаше много добре. При всички положения Хари се радваше, че е оставила репичко-подобните обици, огърлицата от тапи от бирен шейк и призрачните очила.

– Здравсти. – каза той. – Ще тръгваме ли?

– О, да. – щастливо отговори тя. – Къде е партито?

– В офиса на Слагхорн. – каза Хари и я поведе по стълбището, отдалечавайки се от зяпачите и мърморенето. – Чу ли, че се очаква да се дойде вампир?

– Руфъс Скраймгауър ли? – попита Луна.

– Аз... какво? – разконцентриран попита Хари. – Имаш предвид Министърът на Магията?

– Ами да, той е вампир. – отговори Луна. – Татко написа много дълга статия по въпроса, когато Скраймгауър зае поста на Корнелиус Фъдж. Обаче някой от Министерството го застави да не я публикува. Явно не им е изгодно истината да види бял сват!

Хари не смяташе, че е възможно Руфъс Скраймгауър да е вампир, но тъй като бе свикнал да чува за странните виждания на бащата на Луна, не отговори. Вече се приближаваха до офиса на Слагхорн и чуваха все по-силно смях, музика и разговори на висок глас.

Дали защото беше построен така, или защото Слагхорн бе използвал магия, но офисът му беше много по-голям от обикновените учителски стаи. Таванът и стените бяха драпирани с изумруден плат и златни висулки, и общият вид беше, сякаш са в голяма палатка. Стаята беше пренаселена и задушна, и окъпана в червена светлина, идваща от натруфена златна лампа, висяща от центъра на тавана. От далечният ъгъл се чуваше пеене, придружено от звук на мандолини. Лека мараня се носеше над лулите на няколко потънали в разговор възрастни магьосника. Няколко домашни духчета с подскоци си проправяха път през гората от колена, приведени под тежките сребърни подноси с храна и изглеждаха като малки блуждаещи масички.

– Хари, момчето ми! – провикна се Слагхорн в мига, в който Хари и Луна се промъкнаха през вратата. – Влизай, влизай, на толкова хора искам да те представя.

Слагхорн носеше кадифена шапка с пискюли, за да е в тон със смокинга му. Стисна ръката на Хари толкова силно, все едно се готвеше да се магипортира заедно с него и го вкара в стаята. Хари сграбчи ръката на Луна и я повлече със себе си.

– Хари, запознай се с Елдред Уорпъл, стар мой ученик, автор на „Братя по кръв: Моят живот сред вампирите“ и разбира се, приятелят му Сангуини.

Уорпъл – малък, як и очилат мъж, сграбчи ръката на Хари и ентусиазирано я разтърси. Вампирът Сангуини – висок и съсухрен, с черни сенки под очите, само кимна. Изглеждаше доста отегчен. Групичка момчета се беше скупчила до него и изглеждаха любопитни и развълнувани.

– Хари Потър, просто съм очарован! – каза Уорпъл, примижавайки късогледо към Хари. – Онзи ден попитах Професор Слагхорн къде е биографията на Хари Потър, която всички с такова нетърпение очакваме?

– Ъ-ъ-ъ... – каза Хари. – Така ли?

– Толкова скромен, точно както каза Хорас. – каза Уорпъл. – Не, сериозно... – маниерите му се промениха. Внезапно стана много делови. – Ще бъда очарован сам да я напиша... хората жадуват да научат нещо повече за теб, скъпо момче! Ако се съгласиш да ми дадеш няколко интервюта, да кажем четири, пет сесии, бихме могли да завършим книгата за месеци. И всичко това със съвсем малко усилия от твоя страна, уверявам те – попитай Сангуини, дали не е, Сангуини стой тук! – сурово каза Уорпъл, тъй като вампирът се приближаваше към близката група момчета с гладен поглед на лицето.

– Ето, вземи си пай! – каза Уорпъл, грабна един от минаващият елф и го натика в ръцете на Сангуини, преди отново да се обърне към Хари. – Скъпо мое момче, златото, което ще спечелиш, и представа си нямаш...

– Определено не ме интересува. – твърдо отговори Хари. – Току-що видях един приятел, извинете ме. – Той задърпа Луна след себе си в тълпата. Току-що бе видял дълга грива кафява коса да изчезва сред двама члена на Сестрите Орисници.

– Хърмаяни! Хърмаяни!

– Хари! Слава Богу, ето те! Здравсти, Луна!

– Какво става с теб? – попита Хари, тъй като Хърмаяни изглеждаше доста разчорлена, все едно си беше пробивала път през шубраци Дяволска примка.

– О, току-що избягах... имах предвид оставих Кормак. – каза тя – Под имела. – добави, докато Хари я гледеше въпросително.

– Явно това, че дойде с него, свърши работа. – строго каза той.

– Мислех, че това ще подразни Рон. – хладнокръвно отговори Хърмаяни. – Двоумях се, дали да не покая Захариъс Смит, но реших, че като цяло...

– Обмисляла си Захариъс Смит?! – шокирано попита Хари.

– Да, обмислях го и ми се иска да бях избрала него. Пред Маклагън, Грауп изглежда джентълмен. Да идем там, ще можем да го виждаме, ако се приближи, толкова е висок...

Тримата си запробиваха път към другия край на стаята и твърде късно видяха, че там, сама, стои Професор Трелони.

– Здравейте. – любезно каза Луна.

– Добър вечер, скъпа моя. – отговори Професор Трелони, вглеждайки се в Луна с известна трудност. Хари отново долови миризмата на шери за готвене. – Напоследък не съм те виждала в часовете си...

– Не, тази година съм при Фирензи... – каза Луна.

– А да, разбира се. – каза Професор Трелони с гневно, пиянско хихикане. – Или Добин, както аз предпочитам да го наричам. Бихте решили, че сега, след като се върнах, Професор Дъмбълдор можеше да се отърве от коня, нали така? Но не... поделихме си класовете... Това е обида, честно казано, обида. Знаете ли... – Професор Трелони изглеждаше твърде пийнала, за да разпознае Хари.

Под прикритието на яростните ѝ критики към Фирензи, Хари се примъкна до Хърмаяни и каза:

– Дай да изясним нещо. Имаш ли намерение да кажеш на Рон, че си

се намесила по време на пробите за пазач?

Хрмаяни вдигна вежди.

– Наистина ли мислиш, че ще падна толкова ниско?

Хари я изгледа проницателно.

– Хърмаяни, щом можеш да поканиш Маклагън...

– Това е друго. – с достойнство каза Хърмаяни. – Не планирам да казвам на Рон нищо за това, което се е или не се е случило по време на пробите за пазач.

– Хубаво. – пламенно каза Хари. – Защото той просто ще се разпадне и ще загубим следващия мач...

– Куидич! – гневно възкликна Хърмаяни. – Вас момчетата само за това ли ви е грижа? Кормак не ме попита нищичко за мен самата, не, само ми се разправяше за „Стоте велики спасявания на Кормак Маклагън“, от момента, в който... о не, идва!

И тя избяга толкова бързо, все едно се магипортира. В единия момент беше там, а в следващия се промъкна между две кикотеши се вещици и изчезна.

– Да си виждал Хърмаяни? – попита Маклагън като си проби път през навалищата.

– Не, съжалявам. – отговори Хари и бързо се обърна, за да се присъедини към разговорът на Луна, забравяйки за секунда с кого говори тя.

– Хари Потър! – каза Професор Трелони с дълбок, вибриращ глас, като го забеляза за пръв път.

– О, здравейте. – вяло поздрави Хари.

– Скъпо мое момче! – каза тя с много поверителен шепот – Слуховете! Историите! Избраният! Аз, естествено знаех много отдавна... Поличбите бяха все лоши, Хари... Но защо не се върна в часовете по Пророкуване? Най-вече за теб този предмет е от изключително значение!

– Ах, Сибил, всички си мислим, че нашият предмет е най-важен! – каза висок глас и Професор Слагхорн се появи от другата страна на Професор Трелони. Лицето му беше много зачервено, кадифената му шапка беше леко килната, в едната ръка държеше чаша медовина, а в другата огромно парче пай с кайма.

– Не мисля, че някога съм виждал на някой друг толкова естествено да му се отдава приготвянето на отвари. – добави той поглеждайки Хари с нежни, но кръвясали очи. – Действа по инстинкт, разбирате ли – точно като майка си! Имал съм само няколко ученика с такива способности,

това мога да Ви кажа, Сибил, дори и Сивиръс... – и за ужас на Хари, Слагхорн протегна ръка и като че ли извади Снейп от нищото.

– Стига си се крил и ела при нас, Сивиръс! – изхълца Слагхорн щастливо. – Точно говорех за изключителните дарби на Хари при приготвянето на отвари! И на теб трябва да отдам дължимото, разбира се, ти си му бил учител пет години!

Хванат като в капан, от ръката на Слагхорн около раменете му, Снейп погледна надолу към Хари, тъмните му очи се стесниха.

– Странно, аз никога не съм имал впечатлението, че съм успял да науча Потър на каквото и да е.

– Ами тогава, това явно е естествена дарба! – извика Слагхорн – Трябваше да видиш какво ми представи при първият ни урок. Пресушаването на Живата Смърт – никога не съм имал ученик, който да се справи по-добре при първият си опит и не мисля, че дори ти, Сивиръс...

– Наистина ли? – тихо попита Снейп, а очите му се забиваха във Хари, който се почувства определено разтревожен. Последното нещо, което искаше, беше да накара Снейп да се интересува от новопридобитата му гениалност по Отвари.

– Напомни ми, кои други предмети изучаваш, Хари? – попита Слагхорн.

– Защита срещу Тъмните изкуства, Вълшебство, Трансфигурация, Билкология...

– Накратко, всички предмети, задължителни за Аврор. – каза Снейп със слаба усмивка.

– Ами да, с това искам да се занимавам. – предизвикателно отговори Хари.

– От теб ще излезе велик Аврор! – провикна се Слагхорн.

– Не мисля, че трябва да ставаш Аврор, Хари. – неочаквано се намеси Луна. Всички я погледнаха. – Аврорите са част от Конспирацията Развалени зъби. Мислех, че всички знаят за това. Искат да подкопаят Министерството на Магията отвътре, като използват комбинация от Тъмна магия и инфекция по венците.

Половината от медовината на Хари му влезе в кривото гърло, когато се задави от смях. Заслужаваше си да доведе Луна, дори само заради този момент. Кашляйки, добре наквасен, но усмихнат, той видя нещо, което го зарадва още повече. Към тях се приближаваше Аргус Филч и влачеше Драко Малfoy за ухото.

– Професор Слагхорн. – каза Филч с хриптене, през стисната челюст, а в изпъкналите му очи гореше маниакален огън. – Открих това

момче да се крие в коридора на горния етаж. Твърди, че е поканен на партито ви и че е закъснял. Пратили ли сте му покана?

Малфой се изтръгна от хватката на Филч, като изглеждаше побеснял.

– Добре де, не съм поканен! – ядосано каза той. – Опитвах се да вляза без покана, доволен ли си сега?

– Не, не съм! – каза Филч, което беше много странно твърдение, на фона на радостта на лицето му. – Имаш сериозен проблем, да знаеш! Не каза ли директорът, че нощните разходки са забранени, освен ако имате разрешение, не каза ли, а?!

– Всичко е наред Аргус, всичко е наред. – каза Слагхорн, махайки с ръка към него. – Коледа е и не е престъпление да искаш да отидеш на парти. Само в този случай, ще забравим за наказанието. Можеш да останеш, Драко.

Изражението на вбесено разочарование на лицето на Филч беше лесно предвидимо. Защо обаче, зачуди се Хари, Малфой изглеждаше почти също толкова нещастен? И защо Снейп гледеше Малфой, едновременно ядосан и... възможно ли беше... мъничко уплашен?

Но почти преди Хари да успее да осъзнае това, което беше видял, Филч се обърна и се повлече навън, като си мърмореше под нос. Малфой беше изобразил на лицето си усмивка и благодареше на Слагхорн за щедростта му, а лицето на Снейп беше отново неразгадаемо.

– Няма нищо, няма нищо. – махна Слагхорн, отклонявайки благодарностите на Малфой – В крайна сметка, познавах дядо ти...

– Той винаги говореше много топло за Вас, сър. – бързо отвърна Малфой. – Казваше, че сте най-големият майстор на отвари, който е срещал...

Хари се втренчи в Малфой. Не умилкването беше това, което го заинтригува. Беше виждал Малфой доста често да се подмазва на Снейп. Заинтригува го фактът, че Малфой изглеждаше болен. Хари виждаше Малфой за пръв път от много време. Сега Малфой имаше тъмни сенки под очите, а кожата му определено имаше сивкав оттенък.

– Искам да ти кажа нещо, Драко. – внезапно каза Снейп.

– Е хайде, Сивиръс. – разхълца се отново Слагхорн. – Коледа е, не бъди твърде строг...

– Аз съм Глава на Домът му и ще реша колко строг, или наопаки да бъда – рязко отсече Снейп. – Последвай ме, Драко.

Двамата тръгнаха със Снейп начело. Малфой изглеждаше сърдит. Хари се поколеба за момент, а после каза:

– Ще се върна след малко, Луна... ъ-ъ-ъ... тоалетната.

– Добре. – весело отговори тя и докато се отдалечаваше, на него му се счу, че поднови разговорът за Конспирацията на Развалените зъби с Професор Трелони, която изглеждаше истински заинтересована.

Веднага щом напусна партито, той извади Мантията Невидимка и се наметна, тъй като коридорът беше съвсем празен. По-трудната част беше да открие Драко и Малфой. Хари се затича по коридора, а звукът от стъпките му се заглушаваше от шума на музиката и високите разговори в офисът на Слагхорн. Може би Снейп беше завел Малфой в офиса си в тъмниците... Хари притискаше ухо към вратите на класните стаи, докато накрая с вълнение се наведе да погледне през ключалката на последната класна стая в коридора, и чу гласове.

– Не можеш да си позволиш да правиш грешки Драко, защото ако те изключат...

– Нямам нищо общо с това, ясно?

– Надявам се, да ми казваш истината, защото беше изпълнено непохватно и глупаво. Вече те подозират, че си замесен.

– Кой ме подозира? – ядно попита Драко. – За последен път, не съм бил аз, ясно? Тази Бел трябва да има врагове, за които никой не знае, не ме гледай така! Знам какво правиш, не съм глупав, но няма да стане, мога да те спра!

Настъпи пауза, а после Снейп тихо каза:

– Ах, виждам, че леля ти Беатрикс те е учила на оклумантика. Какви мисли се опитваш да скриеш от господаря си, Драко?

– Нищо не се опитвам да крия от него, просто не искам ти да се ровиш в главата ми! – Хари притисна ухото си още по-силно към ключалката...

Какво караше Малфой до говори на Снейп по този начин, на Снейп, към когото винаги бе показвал такъв респект, дори симпатия?

– Значи затова се опитваш да ме избягваш цял срок? Страх те е било от намесата ми? Нали ти е ясно, че всеки друг, който не се появил в офиса ми, когато съм го извикал неколкократно, Драко...

– Ами накажи ме, де! Докладвай ме на Дъмбълдор! – прихна Малфой.

Последва още една пауза. След това Снейп каза:

– Много добре знаеш, че няма да направя нито едно от двете.

– Ами тогава престани да ми казваш да идвам в офиса ти!

– Изслушай ме. – каза Снейп с толкова тих глас, че Хари трябваше да притисне ухо към ключалката, за да чува. – Опитвам се да ти

помогна. Заклех се пред майка ти да те пазя. Дадох Ненарушимата клетва Драко...

– Ами изглежда, ще се наложи да я нарушиш, защото не ми трябва защитата ти! Това е моя задача, той я възложи на мен и аз ще я изпълня. Имам план и той ще сработи, само отнема малко повече време, отколкото мислех.

– Какъв е този твой план?

– Не е твоя работа!

– Ако ми кажеш какво ще правиш, бих могъл да ти помогна...

– Имам помощта, която искам, мерси. Не съм сам!

– Тази вечер определено беше сам, което беше глупаво до крайност, да обикаляш коридорите, без надзор или подкрепа, това са елементарни грешки...

– Щях да взема Краб и Гойл с мен, ако не ги беше наказал!

– Не викай! – скара му се Снейп, тъй като гласът на Малфой значително се беше повишил. – Ако приятелчетата ти Краб и Гойл искат да си вземат изпита по Защита срещу Черните Изкуства, ще трябва да пороботят по-усилено, отколкото го правят напос...

– Какво значение има това? – попита Малфой. – Защита срещу Тъмните Изкуства – това е просто една шега, нали така? Все едно някой от нас се нуждае от Защита от Тъмните Изкуства...

– Това е дело, критично важно за успеха ни, Драко! – каза Снейп – Къде си мислиш, че щях да съм през всичките тези години, ако не знаех какво да правя? Сега ме изслушай! Невнимателен си, мотаеш се наоколо през нощта, хващат те и ако разчиташ на помощници като Краб и Гойл...

– Не са само те, и други са на моя страна, по-добри от тях!

– А защо не ми се довериш, аз мога да...

– Знам какво си намислил! Искаш да ми откраднеш славата!

Настъпи нова пауза, а след това Снейп студено каза:

– Говориш като дете. Много добре разбирам, че залавянето и затварянето на баща ти те е разстроило, но...

Хари имаше само секунда, за да отскочи. Той чу стъпките на Малфой от другата страна на вратата и се отдръпна на пода в момента, в който вратата се отвори. Малфой изхвърча по коридора, покрай отворената врата на офиса на Слагхорн и изчезна от поглед в далечния край. Едва смеейки да се поеме дъх, Хари остана неподвижен на земята, а Снейп бавно излезе от класната стая. С непроницаемо изражение той се запъти към партито. Хари остана на пода, скрит под мантията, а умът му

галопираше.

16. Много мразовита Коледа

– И Снейп му предлагаше помощ? Сигурен си, че му предлагаше да му помогне?

– Ако ме попиташ още веднъж, – каза Хари, – ще ти пхна тази брюкселска зелка...

– Аз само да проверя! – каза Рон. Те стояха сами до кухненската мивка в „Хралупата“ и белеха планина от брюкселско зеле за г-жа Уизли. Зад прозореца пред тях валеше сняг.

– Да, Снейп му предлагаше помощ! – каза Хари. – Той каза, че бил обещал на майката на Малфой да го закриля, че бил направил някакъв Ненарушим оброк или нещо такова...

– Ненарушим обет? – каза слисан Рон. – Не, не може да бъде... Сигурен ли си?

– Да, сигурен съм. – каза Хари. – Защо, какво значи това?

– Ами, никой не може да наруши един Ненарушим обет...

– Колко странно, аз се сетих сам за същото. А какво става, ако го нарушиш?

– Умиращ. – каза просто Рон. – Фред и Джордж се опитаха да ме накарат да направя един, когато бях около петгодишен. Почти го направих, с Фред се държахме за ръце и тъй нататък, когато татко ни хвана. Той откачи. – каза Рон с проблясващ, зареян в миналото поглед. – Единственият път, когато съм видял татко да се ядоса колкото мама; Фред счита, че оттогава левият му бут вече не е същият.

– Добре де, можеш да прескочиш левия бут на Фред...

– Моля? – чу се гласът на Фред и двамата близнаци влязоха в кухнята. – Ааах, Джордж, виж това. Те използват ножове и тъй нататък. Погледни ги.

– Ще навърша седемнайсет след два и половина месеца. – каза нацупено Рон. – и тогава ще мога да правя това с магия!

– Но дотогава, – каза Джордж, като седна до кухненската маса и вдигна краката си на нея, – ще можем да се наслаждаваме на това да те гледаме, как показваш правилното използване на... опала!

– Заради теб стана! – каза ядосан Рон и засмука порязания си палец. – Почакай да стана на седемнайсет...

– Сигурен съм, че ще смаеш всички ни с неподозирани досега магически умения. – прозя се Фред.

– И като стана дума за неподозирани досега умения, Роналд, – каза Джордж. – какво е това, дето го чухме от Джини за теб и някаква млада дама на име – освен ако сведенията ни са неточни – Лавендър Браун?

Рон леко порозовя, но не изглеждаше недоволен, когато се обърна пак към брюкселското зеле.

– Гледай си работата.

– Що за дързък отговор. – каза Фред. – Наистина не зная, откъде го измисли. Не, това, което искахме да разберем беше... как тъй се случи?

– Какво искаш да кажеш?

– Тя да не е претърпяла злополука, или нещо такова?

– Какво?

– Ами, как я е сполетяло такова тежко мозъчно увреждане? Внимавай сега!

Г-жа Уизли влезе в стаята тъкмо навреме, за да види как Рон мята ножа за брюкселското зеле по Фред, който го превърна в хартиено самолетче с едно лениво махване на пръчката си.

– Рон! – каза тя разярена. – Да не съм те видяла друг път да хвърляш ножове!

– Няма. – каза Рон – ...да ме видиш. – добави той шепнешком, когато се обърна пак към планината с брюкселско зеле.

– Фред, Джордж, съжалявам, милички, но Ремус пристига довечера, така че Бил ще трябва да се смести при вас.

– Няма нищо – каза Джордж.

– После, понеже Чарли няма да си идва, Хари и Рон просто ще се останат на тавана, а ако Фльор отиде при Джини...

– ...това ще бъде Коледата на Джини. – измърмори Фред.

– ...на всички ще им е удобно. Е, поне ще имат легло. – каза г-жа Уизли с малко изтормозен глас.

– Значи, Пърси със сигурност няма да си покаже грозната физиономия? – попита Фред.

Г-жа Уизли се извърна преди да отговори.

– Не, предполагам, че е зает в Министерството.

– О, той е най-големият задник в света. – каза Фред, когато г-жа Уизли излезе от кухнята. – Един от двамата. Е, да вървим тогава, Джордж.

– Какво ще правите? – попита Рон. – Не можете ли да ни помогнете за това зеле? Бихте могли просто да си извадите пръчките и тогава и ние ще сме свободни!

– Не, не мисля, че можем да направим това. – каза сериозно Фред. –

Беленето на брюкселско зеле без магия закалява много характера, кара те да оцениш, колко им е трудно на мъгълите и безмощните...

– ...пък и ако искаше хората да ти помагат, Рон. – добави Джордж, подхвърляйки му хартиеното самолетче, – не би ги замерял с ножове. Малка подсказка. Отиваме до селото, там в книжарницата работи едно много хубавичко момиче, което смята, че моите фокуси с карти са нещо изумително... почти като истинска магия...

– Скапанияци – каза мрачно Рон, докато гледаше как Фред и Джордж се отдалечават през снежната градина. – Би им отнело само десет секунди и тогава можем и ние да идем.

– Не и аз. – каза Хари. – Обещах на Дъмбълдор, че няма да скитам наоколо, докато съм тук.

– О, да. – каза Рон. Той обели още няколко зелчици и после продължи: – Ще кажеш ли на Дъмбълдор това, което си чул да си говорят Снейп и Малфой?

– Да. – каза Хари. – Ще кажа на всеки, който може да прекрати това, а Дъмбълдор води класацията. Може да поговоря пак и с баща ти.

– Жалко обаче, че не си чул какво точно прави Малфой.

– Нямахме как, нали разбираш? Цялата работа е там, че той отказва се да каже на Снейп.

Те помълчаха малко, после Рон каза:

– Ти, разбира се, знаеш какво ще кажат всички? Татко и Дъмбълдор и всички останали? Ще кажат, че Снейп не се е опитвал да помогне на Малфой, а се е мъчил да разбере, какво крои той.

– Те не го чува. – каза категорично Хари. – Никой не е толкова добър артист, дори и Снейп.

– Да де... Все пак, само казвам – рече Рон.

Хари се обърна намръщен към него:

– Ама ти мислиш ли, че съм прав?

– Да! – каза бързо Рон. – Наистина мисля! Обаче те всички са убедени, защото Снейп е в Ордена, нали така?

Хари не каза нищо. Вече се беше досетил, че това ще бъде най-вероятното възражение срещу новите му данни; можеше да чуе, как Хърмаяни казва: „Очевидно е, Хари, той се е преструвал, че предлага помощ, за да подлъже Малфой да му каже какво прави...“

Това обаче бяха чисти фантазии, защото той не бе имал възможност да каже на Хърмаяни какво е подслушал. Тя бе изчезнала от сбирката при Слагхорн преди той да се върне там, или поне така го беше осведомил сърдитият Маклаген, и вече си бе легнала, когато той се беше

върнал в общата стая. Тъй като той и Рон заминаха за „Хралупата“ рано на следния ден, той едва бе успял да й пожелае щастлива Коледа и да й съобщи, че има да й казва много важни новини, когато се върнат след празниците. Не беше обаче съвсем сигурен, че го е чула; през това време Рон и Лавендър си казваха напълно несловесно „довиждане“ точно зад гърба му.

И все пак, дори Хърмаяни не би могла да отрече едно нещо: Малфой със сигурност си беше наумил нещо и Снейп го знаеше, така че Хари усещаше, че има пълното право да рече „Аз нали ти казвах“, нещо, което вече няколко пъти бе казвал на Рон.

Хари не намери възможност да разговаря с г-н Уизли, който работеше до много късно в Министерството, чак до Бъдни вечер. Семейство Уизли и техните гости седяха във всекидневната, която Джини беше украсила така пишно, че това повече приличаше на седене вътре в експлозия от книжни верижки. Фред, Джордж, Хари и Рон бяха единствените, които знаеха, че ангелът на върха на елхата всъщност беше градински гном, който бе ухапал Фред по глезена, докато вадеше моркови за коледната трапеза. Вцепенен, боядисан в златно, напъхан в къса поличка на балерина и с малки крилца, залепени към гърба му, той им се мръщеше отгоре – най-грозният ангел, който Хари някога беше виждал, с голяма, подобна на картоф плешива глава и доста космати крака.

Уж всички слушаха коледното предаване, по което излъчваха любимата певица на г-жа Уизли, Селестина Уорбек, чийто глас чуруликаше от големия дървен радиоприемник. Флър, която явно намираще Селестина за много отегчителна, говореше в ъгъла толкова високо, че мръщещата се г-жа Уизли час по час насочваше магическата си пръчка към копчето за усиляване, така че Селестина звучеше все по-силно и по-силно. Под прикритието на едно особено живо парче, наречено „Котел, пълен с гореща, силна любов“ Фред и Джордж започнаха да играят с Джини на избухващи карти. Рон току поглеждаше крадешком Бил и Флър, сякаш с надеждата да усвои някой трик. Междувременно Ремус Лупин, по-отслабнал и опърпан отвсякога, седеше до огъня вгълбен в себе си, като че без да чува гласа на Селестина:

О, ела и котела ми разбъркай
и ако ти го сториш с вешина,
той ще кипне с гореща, силна любов
и цяла нощ ще ти дава топлина.

– На тази музика танцувахме, когато бяхме на осемнайсет години! – каза г-жа Уизли, избърсвайки очите си в плетката си. – Помниш ли Артър?

– Мм? – каза г-н Уизли, чиято глава клюмаше над портокала, който той белеше. – О, да... чудесна мелодия...

Той с усилие седна по-изправен и погледна към Хари, който седеше до него.

– Съжалявам за това – каза той, кимайки към радиото, когато Селестина запя припева. – Скоро ще свърши.

– Няма нищо. – ухили се Хари. – Напрегнато ли беше в Министерството?

– Много. – каза г-н Уизли. – Не бих имал нищо против, ако това ни водеше донякъде, но аз се съмнявам, че при някой от трите ареста, които сме извършили през последните няколко месеца, сме хванали и един истински смъртожаден – само не казвай това никъде, Хари. – добави бързо той, изведнъж добивайки съвсем разсънен вид.

– Те не държат още Стан Шънпайк затворен, нали? – попита Хари.

– Боя се, че го държат. – каза г-н Уизли. – Зная, че Дъмбълдор се е опитал да се обърне направо към Скримджър по въпроса за Стан... имам пред вид това, че никой, който е разговарял с него не би се съгласил, че той е дори толкова смъртожаден, колкото този портокал... но тия от горните етажи искат да изглежда, че има някакъв напредък, а „три ареста“ звучи по-добре от „три погрешни ареста и освобождавания“... но това е пак строго поверително...

– Няма да кажа нищо. – рече Хари. Той се поколеба за момент, чудейки се как най-добре да насочи разговора към това, което искаше да каже; докато подреждаше мислите си, Селестина подхвана една балада, наречена „Ти просто омагьоса сърцето ми“.

– Г-н Уизли, Вие знаете какво Ви казах на гарата, когато тръгнахме за училище?

– Проверих, Хари. – каза веднага г-н Уизли. – Отидох и претърсих къщата на семейство Малфой. Нямахме нищо, било счупено, било цяло, което не би трябвало да бъде там.

– Да, зная, видях в „Пророчески вестни“, че сте търсили... но това е нещо друго... Е, нещо повече...

И той разказа на г-н Уизли всичко, което беше подслушал между Малфой и Снейп. Докато Хари говореше, той видя как главата на Лупин се поизвърна към него, попивайки всяка дума. Когато свърши, настъпи тишина, с изключение на напяването на Селестина:

„О, къде отиде, мое бедно сърце? Напусна ме заради едно заклинание...“

– Минавало ли ти е през ума, Хари – каза г-н Уизли, – че Снейп просто се е преструвал...?

– Преструвал се е, че предлага помощ, за да успее да разбере какво прави Малфой? – каза бързо Хари. – Да, мислех, че ще кажете това. Но как да сме сигурни?

– Не е наша работа да знаем. – каза неочаквано Лупин. Сега той бе обърнал гърба си към огъня и гледаше Хари иззад г-н Уизли. – Това е работа на Дъмбълдор. Дъмбълдор вярва на Сивиръс и това трябва да е достатъчно за нас, останалите.

– Но... – каза Хари – да кажем... просто да предположим, че Дъмбълдор греши за Снейп...

– Хората са го казвали, много пъти. Всичко опира до това, вярваш ли, или не на преценката на Дъмбълдор. Аз вярвам; следователно, аз вярвам на Сивиръс.

– Но Дъмбълдор може да греши. – възрази Хари. – Той самият го казва. А Вие, – той погледна Лупин право в очите, – Вие, честно, харесвате ли Снейп?

– Нито харесвам, нито не харесвам Снейп. – каза Лупин. – Не, Хари, говоря истината. – добави той, когато Хари доби невярващо изражение. – Ние вероятно никога няма да станем близки приятели след всичко, което се случи между Джеймс и Сириус и Сивиръс, в това има твърде много горчилка. Но аз не забравям, че през годината, в която преподавах в „Хогвортс“, Сивиръс приготвяше за мен всеки месец съхранителната отвара, правеше я безупречно, така че по пълнолуние не трябваше да страдам, както обикновено.

– Но той „случайно“ се изпусна, че сте върколак, така че трябваше да напуснете! – каза гневно Хари.

Лупин сви рамене.

– Така или иначе щеше да се разбере. И двамата знаем, че той искаше моята работа, можеше обаче да ми причини много по-голяма вреда, като сбърка отварата. Той ме поддържаше здрав. Аз трябва да съм му благодарен.

– Може би не е смеел да забърка нещо с отварата, защото Дъмбълдор го е наблюдавал! – каза Хари.

– Ти си решил твърдо да го мразиш, Хари, – каза Лупин с немощна усмивка, – и аз те разбирам; с Джеймс за баща и Сириус за кръстник ти си наследил едно старо предубеждение. Непременно кажи на

Дъмбълдор това, което разказа на Артър и на мен, но не очаквай, че той ще сподели виждането ти по въпроса, не очаквай даже да го изненадаш с това, което ще кажеш. Възможно е Сивиръс да е разпитвал Драко по нареждане на Дъмбълдор.

„... а сега ти си го разбил съвсем, ще съм ти благодарна да ми върнеш моето сърце!“

С много дълъг и висок тон Селестина завърши песента си и от радиято изригнаха силни аплодисменти, към които възторжено се присъедини г-жа Уизли.

– Свърррри ли? – каза високо Флър. – Слава богу, беше ужасно...

– Да пийнем тогава по едно преди лягане, а? – попита високо г-н Уизли, скачайки на крака. – Кой иска яйчен грог?

– Вие с какво се занимавахте напоследък? – попита Хари Лупин, когато г-н Уизли тръгна да донесе яйчен грог, а всички останали се улисаха в разговор.

– Бях в подземния свят. – каза Лупин. – Почти в буквалния смисъл. Затова нямах възможност да ти пиша, Хари; да ти пращам писма би било нещо като саморазобличение.

– Какво искате да кажете?

– Живеех сред моите събратя, тия като мен. – каза Лупин. – Върколаците. – добави той при неразбиращия поглед на Хари. – Те почти всички са на страната на Волдемор. На Дъмбълдор му трябваше шпионин, и ето ме мен – готов такъв.

Думите му прозвучаха малко горчиво и той явно го усети, защото се усмихна топло и продължи.

– Не се оплаквам; тази работа е нужна, а кой може да я свърши по-добре от мен? Беше трудно обаче да спечеля доверието им. Аз нося очевидните знаци от опитите да живея сред другите магьосници, нали разбираш, докато те са обърнали гръб на обществото и живеят на ръба, крадейки – и понякога убивайки – за да живеят.

– Как е станало така, че са харесали Волдемор?

– Те мислят, че под негово управление ще живеят по-добре. – каза Лупин. – А пък и е трудно да се спори с онзи Грейбек...

– Кой е Грейбек?

– Не си ли чувал за него? – Лупин конвулсивно стисна ръце в скута си. – Фенрир Грейбек е навярно най-свирепият върколак, живеещ днес. Той счита за своя житейска мисия да хапе и заразява колкото е възможно повече хора; иска да създаде достатъчно много върколаци, които да победят магьосниците. Грейбек е специалист по децата... Хапи ги

малки, казва той, и ги отглеждай далеч от родителите им, възпитавай ги да мразят нормалните магьосници. Волдемор е заплашвал да го пусне срещу синовете и дъщерите на хората; това е заплаха, която обикновено дава добри резултати.

Лупин замълча и после каза:

– Грейбек беше този, който ме ухапа.

– Какво? – каза удивен Хари. – Кога... искате да кажете, когато бяхте малък?

– Да. Баща ми го засегнал. Много дълго не знаех самоличността на върколака, който ме нападна; аз даже чувствах жал към него, мислейки, че не е можел да се владее, след като вече знаех какво изпитваш при преобразяването. Но с Грейбек не е така. При пълнолуние той се настанява недалеч от жертвите си, за да е сигурен, че ще бъде достатъчно близо за нападение. Той планира всичко. И това е човекът, който Волдемор използва, за да управлява върколаците. Не мога да твърдя, че моите разумни доводи имат особено преимущество пред настояването на Грейбек, че ние върколаците заслужаваме кръв, че сме длъжни да мъстим на нормалните хора.

– Но Вие сте нормален! – каза разгорещено Хари. – Просто имате един... един... проблем...

Лупин избухна в смях.

– Понякога много ми напомняш Джеймс. Той наричаше пред хората това „моят пухкав малък проблем“. Много хора оставаха с впечатлението, че притежавам някакъв заек с лошо поведение.

Той взе от г-н Уизли чаша яйчен грог с думи на благодарност и малко се поразвесели. Междувременно Хари почувства вълна на възбуда: това последно споменаване на баща му му напомни, че имаше нещо, за което искаше да попита Лупин.

– Да сте чувал за някой, наречен Нечистокръвния принц?

– Нечистокръвния какво?

– Принц. – каза Хари, наблюдавайки го внимателно за знаци на досещане.

– Сред магьосниците няма принцове/ – каза Лупин с усмивка. – Това да не е титла, която мислиш да приемеш? Аз бих помислил, че „Избраният“ би било достатъчно.

– Това няма нищо общо с мен! – възнегодува Хари. – Нечистокръвният принц е някой, който е ходил в „Хогуортс“, сдобих се с учебника му по отвари. Изписал го е целия със заклинания, такива, които сам е измислил. Едно от тях беше Левикорпус...

– О, то беше много на мода, когато аз бях в „Хогвортс“. – каза Лупин, потънал в спомени. – Имаше няколко месеца през петата ми година, когато не можеше да направиш крачка, без да те вдигнат във въздуха за глезена.

– Баща ми го е използвал. – каза Хари. – Видях го в мислоема, приложи го на Снейп.

Опита се това да прозвучи небрежно, сякаш беше подхвърлена забележка без особено значение, но не беше сигурен, че е постигнал желания резултат; Лупин се усмихваше съвсем разбиращо.

– Да, – каза той. – но не беше само той. Както казах, беше много популярно. Знаеш как идват и си отиват тези заклинания...

– Изглежда обаче, че той го е измислил, когато Вие сте били на училище. – настоя Хари.

– Не непременно. – каза Лупин. – Заклинанията идват и излизат от мода подобно на всичко останало.

Той погледна Хари в очите и после тихо каза:

– Джеймс беше чистокръвен, Хари, и аз ти давам думата си, че никога не ни е карал да го наричаме „Принц“.

Изоставяйки всека преструвка, Хари каза:

– Не е бил и Сириус? Или Вие?

– Определено не.

– О. – Хари се загледа в огъня. – Просто си помислих... ами, той много ми помогна в уроците по отвари, този Принц.

– Колко стар е този учебник, Хари?

– Не зная, не съм проверявал.

– Е, това може да ни даде някакво указание за това, кога Принцът е бил в „Хогвортс“. – каза Лупин.

Малко след това Флър реши да имитира Селестина, пееща „Котел, пълен с гореща, силна любов“, което бе прието от всички, зърнали изражението на г-жа Уизли, като знак да си лягат. Хари и Рон се качиха до спалнята на Рон на тавана, където беше добавено походно легло за Хари.

Рон заспа почти веднага, но преди да си легне, Хари разрови куфара си и измъкна учебника по Отвари за напреднали. Прелисти страниците, търсейки, докато накрая намери в началото на учебника датата на изданието. Той беше на почти петдесет години. Нито баща му, нито приятелите на баща му са били в „Хогвортс“ преди петдесет години. Чувствайки се разочарован, Хари хвърли учебника обратно в куфара си, загаси лампата и се търкулна, мислейки за върколаци и Снейп, Стан

Шънпайк и Нечистокръвния принц и накрая заспа неспокоен сън, изпълнен с дебнещи сенки и писъци на ухапани деца...

– Тя се шегува...

Хари се събуди стреснат и намери издут чорап в края на леглото си. Той си сложи очилата и се огледа; мъничкото прозорче бе почти напълно затрупано от снега, а пред него Рон седеше изправен в леглото и оглеждаше нещо, прилично на дебела златна верижка.

– Какво е това? – запита Хари.

– От Лавендър е. – каза Рон с негодувание. – Наистина ли може да си помисли, че бих носил...

Хари погледна по-отблизо и се изсмя. На верижката се люлееха големи златни букви, образуващи думите: „Любими мой“.

– Хубава е. – каза той. – Шик. Определено трябва да я носиш пред Фред и Джордж.

– Ако им кажеш, – каза Рон, скривайки от погледа му огърлицата под възглавницата си, – аз... аз... аз ще...

– Ще ми заекваш? – каза Хари ухилен. – Хайде де, бих ли го направил?

– Ама тя как може да си помисли, че ще харесам нещо подобно? – попита Рон стаята с шокиран вид.

– Е, спомни си. – каза Хари. – Не си ли се изгървал някога, че би ти се искало да се разхождаш наоколо с думите „Любими мой“ около врата?

– Ами... ние всъщност не разговаряме много. – каза Рон. – Повечето време...

– Се натискате. – каза Хари.

– Е, да. – каза Рон. Той се поколеба за момент, после попита: – Хърмаяни наистина ли ходи с Маклаген?

– Не знам. – каза Хари. – Бяха заедно на събирането при Слагхорн, но не мисля, че вървеше много добре.

Рон се поободри, когато бръкна по-дълбоко в чорапа си.

Подаръците на Хари включваха пуловер с голям златен снич отпред, ръчно изплетен от г-жа Уизли, голяма кутия с продукти от „Магийки шегобийки от Уизли“ от близнаците и малко влажен, миришещ на мухъл пакет с етикет, на който пишеше „На господаря, от Крийчър“.

Хари се взря в него.

– Мислиш ли, че е безопасно да го отворя? – попита той.

– Не може да е нещо опасно, все още цялата ни поща се проверява в Министерството. – отвърна Рон, но все пак поглеждаше пакета с подозрение.

– Не помислих да подаря нещо на Крийчър. Хората дават ли обикновено на домашните си духчета коледни подаръци? – запита Хари, побутвайки внимателно пакета.

– Хърмаяни би дала. – каза Рон. – Но нека видим, какво е, преди да си започнал да се чувстваш виновен.

Миг по-късно Хари нададе силен вик и скочи от походното си легло; пакетът съдържаше огромен брой личинки.

– Много мило. – каза Рон, смеейки се гръмогласно. – Колко деликатно.

– Бих ги предпочел пред твоята огърлица. – каза Хари и това веднага накара Рон да млъкне.

Когато седнаха на коледната трапеза, всички носеха нови пуловери с изключение на Фльор (за която, както изглеждаше, г-жа Уизли не беше пожелала да го хаби) и на самата г-жа Уизли, която се беше издокарала с чисто нова тъмносиня магьосническа шапка, на която проблясваха нещо като мънички, подобни на звезди диаманти и с ефектен златен гердан.

– Фред и Джордж ми ги подариха! Не са ли красиви?

– Ние те уважаваме все повече и повече, мамо, откакто почнахме сами да си перем чорапите. – каза Джордж, махайки с ръка. – Пашърнак, Ремус?

– Хари, в косата ти има личинка. – каза бодро Джини, навеждайки се през масата да я хване; Хари почувства как вратът му настръхна, което нямаше нищо общо с личинката.

– Какъв ужас. – каза Фльор с превзето леко потръпване.

– Да, нали? – каза Рон. – Сос, Фльор?

В желанието си да ѝ помогне той събори сосиерата; Бил махна с пръчката си и сосът, разхвърчал се във въздуха, се върна покорно на мястото си.

– Ти си толкова зле, колкото тази Тонкс. – каза Фльор на Рон, когато спря да целува за благодарност Бил. – Тя винаги събаря...

– Поканих скъпата Тонкс да намине днес. – каза г-жа Уизли, мачкайки морковите с ненужна сила и гледайки гневно Фльор. – Но няма да дойде. Говорил ли си напоследък с нея, Ремус?

– Не, отдавна не съм се свързвал с никого. – каза Лупин. – Но Тонкс има собствено семейство, при което да иде, нали?

– Хммм – каза г-жа Уизли. – Може би. Останах с впечатление, че всъщност се кани да прекара Коледа сама.

Тя погледна ядно Лупин, сякаш той беше виновен, че Флър ѝ идва за снаха вместо Тонкс, но хвърляйки поглед към Флър, която сега даваше на Бил парченца пуйка с нейната вилица, Хари си помисли, че г-жа Уизли води една отдавна изгубена битка. Това обаче му напомни за нещо, свързано с Тонкс, а кого друго да попита, освен Лупин, човекът, който знаеше всичко за покровителите?

– Покровителят на Тонкс си е сменил формата. – му каза той. – По-не така каза Снейп. Не знаех, че това може да стане. Защо покровителят се променя?

Лупин известно време предъква пуйката си и преглътна, преди да каже бавно:

– Понякога... някакъв голям шок... емоционален катаклизъм...

– Изглеждаше голям и имаше четири крака. – каза Хари, поразен от внезапна мисъл и понижавайки гласа си. – Хей... да не би да е...?

– Артър! – каза изведнъж г-жа Уизли. Тя беше станала от мястото си, притиснала сърцето си с ръка и се взираше през кухненския прозорец. – Артър... това е Пърси!

– Какво?

Г-н Уизли се огледа. Всички бързо се взряха в прозореца; Джини стана права, за да види по-добре. Там наистина беше Пърси Уизли, крачещ през снежния двор и очилата му в рогови рамки проблясваха на слънцето. Той обаче не бе сам.

– Артър, той е... той е с министъра!

И наистина човекът, когото Хари бе видял в „Пророчески вести“, вървеше след Пърси, леко накуцвайки, а гривата му от сивееща коса и черната му мантия бяха поръсени със сняг. Преди някой от тях да успее да каже нещо, преди г-н и г-жа Уизли да направят нещо повече от това да си разменят изумени погледи, задната врата се отвори и в нея се появи Пърси.

Настана болезнена тишина. После Пърси каза доста вдървено:

– Весела Коледа, мамо.

– О, Пърси! – каза г-жа Уизли и се хвърли в прегръдките му.

Руфъс Скримджър спря на вратата, подпрян на бастуна си и се усмихна, наблюдавайки тази трогателна сцена.

– Трябва да ни извините за това нахлуване. – каза той, когато г-жа Уизли погледна към него, засяла и бършейки очите си. – Бяхме с Пърси в околността – работа, нали знаете – и той не устоя на желанието да

намине и да ви види всички.

Но Пърси не показва никакво желание да поздрави някого другото от семейството. Стоеше прав като ръжен и гледаше неловко, взирайки се над главите на останалите. Г-н Уизли, Фред и Джордж го наблюдаваха с каменни лица.

– Моля Ви, влезте, седнете, г-н Министър! – развълнува се г-жа Уизли, оправяйки шапката си. – Вземете си малко пуйка, или пудинг... имам пред вид...

– Не, не, скъпа Моли. – каза Скримджър. Хари предположи, че бе попитал Пърси за името и преди да влязат в къщата. – Не искам да се натрапвам, аз изобщо нямаше да съм тук, ако Пърси не искаше толкова много да ви види...

– О, Пърс! – каза г-жа Уизли през сълзи, надигайки се да го целуне.

– Ние ще надзърнем само за пет минути, така че аз ще се поразходя из двора, докато се видите с Пърси. Не, не, уверявам ви, че не искам да се намесвам! Е, ако някой иска да ми покаже очарователната ви градина... А, този млад човек е свършил, защо не се поразходи с мен?

Настроението на масата се промени осезаемо. Всички погледи се преместиха от Скримджър към Хари. Изглежда никой не намери за убедителна преструвката на Скримджър, че не знае името на Хари, нито пък намери за естествено, че именно той трябваше да бъде избран да придружи министъра в градината, след като чиниите на Джини, Флър и Джордж бяха също празни.

– Да, добре. – каза Хари в настъпилата тишина.

Той не се подлъга от всичките приказки на Скримджър, че уж случайно били в околността, че Пърси искал да види семейството си. Сигурно истинската причина за идването им бе това, че Скримджър искаше да говори насаме с Хари.

– Всичко е наред – каза тихо той, докато минаваше покрай Лупин, който се беше надигнал от стола си. – Няма нищо. – добави той, когато г-н Уизли отвори уста да каже нещо.

– Чудесно! – каза Скримджър, правейки път на Хари да излезе преди него. – Само ще се разходим в градината и с Пърси ще си ходим. Продължавайте, моля!

Хари прекоси двора към обраслата, покрита със сняг градина на семейство Уизли, а Скримджър леко накуцваше до него. Хари знаеше, че е бил началник на щабквартирата на аврорите; изглеждаше жилив и кален в битки, много различен от пълния Фъдж с неговото бомбе.

– Очарователно. – рече Скримджър, спирайки до оградата на

градината и оглеждайки снежната ливада и неразличимите растения. – Очарователно.

Хари не каза нищо. Знаеше, че Скримджър го гледа.

– Много отдавна искам да се срещнем. – каза Скримджър след малко. – Знаеше ли това?

– Не. – каза истината Хари.

– О, да, от много време. Но Дъмбълдор много те пазеше. – каза Скримджър. – Естествено, разбира се, това е естествено след всичко, което ти е минало през главата... Особено онова, което се случи в министерството...

Той почака Хари да каже нещо, но Хари не пожела, така че той продължи:

– Надявах се на някаква възможност да поговорим още откакто въстпих в длъжност, обаче Дъмбълдор – съвсем разбираемо, както казах – предотвратяваше това.

Хари пак не каза нищо, изчаквайки.

– Слуховете, които се разпространяваха! – каза Скримджър. – Е, разбира се, и двамата знаем, как се изкривяват тези истории... всички тези слухове за пророчеството... за теб, че си „Избраният“...

Приближаваха се към причината, помисли Хари, поради която Скримджър беше тук.

– Предполагам, че Дъмбълдор е обсъждал тези неща с теб?

Хари се замисли, чудейки се дали трябва да излъже, или не. Погледна малките гномски стъпки навсякъде из цветните лехи и разровения участък, отбелязващ мястото, където Фред беше хванал гномчето, носещо сега поличка на балерина на върха на коледната елха. Накрая, той избра истината... или част от нея.

– Да, обсъждали сме ги.

– Нали, нали... – каза Скримджър. Хари можеше да види с крайчеца на окото си, че Скримджър го поглежда косо, затова се направи, че е много заинтригуван от някакво гномче, което току-що си бе подало главата изпод един замръзнал рододендрон. – И какво ти каза Дъмбълдор, Хари?

– Съжالياвам, но това засяга само нас. – каза Хари. Той се стараше да говори възможно най-любезно и тонът на Скримджър също беше безгрижен и приятелски, когато отвърна:

– О, разбира се, това са поверителни неща, не бих желал да ги разласяваш... не, не... и всъщност има ли някакво значение, дали ти си „Избраният“ или не?

Хари трябваше да обмисли това известно време, преди да отговори:

– Не зная какво всъщност имате пред вид, г-н Министър.

– Е, разбира се, за теб това има огромно значение. – каза със смях Скримджър. – Но за магическата общност като цяло... всичко това е само нагласа, нали? Важното е това, в което хората вярват.

Хари не каза нищо. Той си помисли, че смътно вижда накъде отива разговорът, но нямаше намерение да помага на Скримджър да стигнат дотам. Сега гномчето под рододендрона ровеше в корените му за червей и Хари бе вперил очи в него.

– Нали разбираш, хората вярват, че ти си „Избрания“. – каза Скримджър. – Смятат те за истински герой – какъвто ти, разбира се, наистина си, Хари, избран или не! Колко пъти вече си се изправял срещу Онзи-който-не-бива-да-се-назовава? Е, така или иначе – продължи той, без да дочака отговор, – работата е там, че ти си символ на надеждата за мнозина, Хари. Идеята, че има някой, който може да е в състояние, който може даже да е предопределен да унищожи Онзи-който-не-бива-да-се-назовава – е, естествено, това повдига духа на хората. И аз не мога да не чувствам, че след като веднъж осъзнаеш това, ти би могъл да сметнеш за свой, хм, почти дълг да застанеш редом с Министерството, като подпомогнеш всички.

Гномчето току-що бе успяло да хване един червей. Сега то го дърпаше с всички сила, опитвайки се да го измъкне от замръзналата почва. Хари остана мълчалив толкова дълго, че Скримджър каза, гледайки ту него, ту гномчето:

– Забавни малки човечета, нали? Но какво ще кажеш ти, Хари?

– Не разбирам какво точно искате. – каза бавно Хари. – Да застана редом с Министерството... какво значи това?

– О, ами нищо особено затруднително, повярвай ми. – каза Скримджър. – Ако например те виждат от време на време да влизаш и излизаш от Министерството, това би създавало нужното впечатление. И, разбира се, докато си там, би имал добрата възможност да поговориш с Гауейн Робърдс, моят заместник като Началник на Щабквартирата на аврорите. Долорес Ъмбридж ми е казвала, че лелееш стремежа да станеш аврор. Е, това би могло да се уреди много лесно...

Хари усети под лъжичката му да кипва гняв. Значи, Долорес Ъмбридж все още бе в министерството, нали?

– Значи така. – каза той, сякаш просто искаше да изясни някои неща, – Вие бихте желали да давам вид, че работя за Министерството?

– Това би подпомогнало всички да помислят, че ти имаш по-голямо

участие, Хари. – каза Скримджър с облекчение, че Хари е приел така бързо. – „Избраният“, нали разбираш. Всичко е за това, да дадем на хората надежда, усещане, че стават интересни неща...

– Но ако аз постоянно тичам напред-назад из Министерството. – каза Хари, все така полагайки усилия да поддържа любезен тон, – тогава не би ли изглеждало, че одобрявам това, което Министерството върши?

– Е, – каза Скримджър, смръщвайки се леко – ами, да, до известна степен затова бихме искали...

– Не, не мисля, че това ще стане. – каза любезно Хари. – Виждате ли, аз не харесвам някои от нещата, които Министерството върши. Затварянето на Стан Шънпайк например.

За момент Скримджър не проговори, но изражението му мигновено стана студено.

– Не бих очаквал да разбереш. – каза той, без да успее да прикрие гнева в гласа си така успешно, както Хари. – Времената са опасни и трябва да се вземат някои мерки. Ти си шестнайсетгодишен...

– Дъмбълдор е много по-стар от шестнайсет, а също не харесва това, че Стан трябва да лежи в Азкабан. – каза Хари. – Вие превръщате Стан в изкупителна жертва, точно както искате да превърнете мен в талисман.

Те се погледнаха, продължително и втрещено. Най-накрая Скримджър проговори, без да влага в гласа си престорена топлота:

– Разбирам. Ти предпочиташ – подобно на своя герой, Дъмбълдор – да се разграничиш от Министерството?

– Не искам да ме използват. – каза Хари.

– Някои биха казали, че е твой дълг да бъдеш използван от Министерството!

– Да, а други могат да кажат, че е Ваш дълг да проверявате, дали хората наистина са смъртожадни, преди да ги тикнете в затвора. – каза Хари, чийто гняв вече се надигаше. – Вие правите като Барти Крауч. Вие никога не правите нещата, както трябва, нали? Или ще имаме Фъдж, който се прави, че всичко е мирно и тихо, докато убиват хора под носа му, или пък Вас, тикайки не когото трябва в затвора и опитвайки се да се преструвате, че сте накарали „Избрания“ да работи за Вас!

– Значи, ти не си „Избраният“? – каза Скримджър.

– Мисля, че казахте, че това така и така няма значение? – каза Хари с горчив смях. – Не и за Вас, във всеки случай.

– Не биваше да казвам това. – каза бързо Скримджър. – Беше нетактично...

– Не, беше искрено. – каза Хари. – Едно от малкото искрени неща, които ми казахте. Вас не Ви е грижа, дали ще живея или ще умра, но много Ви интересува да Ви помогна да убедите всички, че печелите войната срещу Волдемор. Не съм забравил, г-н Министър...

Той вдигна десния си юмрук. Там, белеейки се върху студената му ръка, стояха белезите, които Долорес Ъмбридж го бе принудила да издълбае в собствената си плът: „Няма да лъжа“.

– Не си спомням да сте тичал да ми помогнете, когато се опитвах да кажа на всички, че Волдемор се е завърнал. Миналата година Министерството не искаше толкова ревностно да бъдем приятели.

Стояха в мълчание, ледено като земята под краката им. Гномчето най-после бе успяло да измъкне червея си и сега щастливо го смучеше, облегнато на най-долните клонки на рододендроновия храст.

– Какво прави Дъмбълдор? – попита рязко Скримджър. – Къде ходи, когато отсъства от „Хогвортс“?

– Нямам представа. – отвърна Хари.

– А ако знаеше, нямаше да ми кажеш, – каза Скримджър, – нали?

– Не, нямаше. – отговори Хари.

– Е, добре, ще трябва да видя, дали не мога да науча по друг начин.

– Можете да опитате. – каза безучастно Хари. – Вие обаче изглеждате по-умен от Фъдж, така че аз бих помислил, че сте си взели поука от грешките му. Той се опита да се намеси в „Хогвортс“. Може би сте забелязал, че той вече не е министър, но Дъмбълдор все още е директор. Ако бях на Ваше място, щях да оставя Дъмбълдор на мира.

Проточи се дълго мълчание.

– Е, за мен е ясно, че той е поработил върху теб много добре. – каза Скримджър със студен и твърд поглед зад очилата с телени дръжки, – ти си изцяло човек на Дъмбълдор, нали, Потър?

– Да, такъв съм. – каза Хари. – Радвам се, че изяснихме това.

И като обърна гръб на министъра на магията, той zakрачи обратно към къщата.

17. Смущаващ спомен

По-късно следобед, няколко дена след Нова Година, Хари, Рон и Джини се наредиха до огнището в кухнята, за да се върнат в Хогуортс. Министерството беше осигурило тази еднопосочна връзка, за да могат учениците да се върнат бързо в училището. Само госпожа Уизли беше там да се сбогува с тях, тъй като господин Уизли, Фред, Джордж, Бил и Флър бяха на работа. Госпожа Уизли избухна в сълзи в момента на раздялата. Всъщност, напоследък се искаше много малко, за да се разплаче, тя ту започваше, ту спираше откакто Пърси изкочи от къщата на Коледа с очила, омазани с пашърнак (за което вина имаха и Фред, и Джордж, и Джини).

– Не плачи, мамо, – каза Джини, потупвайки я по рамото, когато госпожа Уизли се разхлипа на рамото ѝ, – всичко е наред...

– Да, не се тревожи за нас, – каза Рон, позволявайки на майка си да го целуне по бузата, – или за Пърси. Той е такъв загубеняк, нищо особено не е станало, нали така?

Госпожа Уизли зариди дори повече когато прегърна Хари.

– Обещай ми, че ще се грижиш за себе си... стой далеч от неприятностите...

– Аз винаги го правя, госпожо Уизли, – каза Хари, – харесвам тихия живот, познавате ме.

Тя му даде една мокра целувка и се отдръпна:

– Бъдете добри, всички вие...

Хари стъпи в зеления пламък и изкрещя „Хогуортс!“ Хвърли последен поглед на кухнята на семейство Уизли и насълзеното лице на госпожа Уизли преди пламъците да го погълнат, във вихъра той видя замъглено други магьоснически стаи, които изчезнаха от погледа му преди да може да ги разгледа, след това въртенето се забави и спря напълно в камината в кабинета на професор Макгонагъл. Тя повдигна поглед от работата си, когато той излезе от огнището.

– Добър вечер, Потър. Опитай се да не цапаш много килима.

– Няма, професоре.

Хари си намести очилата и се опита да си оправя косата, когато Рон пристигна. Когато дойде и Джини, тримата излязоха от кабинета на Макгонагъл и потеглиха към кулата на Грифиндор. Хари погледна през прозорците, покрай които минаваха, слънцето вече залязваше, а земята

беше покрита с по-дълбок сняг, отколкото имаше в градината на Хралупата. В далечината можеше да види как Хагрид храни Бъкбийк пред колибата си.

– Мехурчета! – каза Рон уверено, когато стигнаха до Дебелата Дама, която изглеждаше по-бледа от обикновено и подскочи от силния му глас.

– Не. – каза тя.

– Какво искаш да кажеш с „не“?

– Има нова парола. – каза тя – и моля ви, не крещете.

– Но ние не бяхме тук, от къде бихме могли да...?

– Хари! Джини!

Хърмаяни се втурна към тях с зачервено лице, облечена с мантия, шапка и ръкавици.

– Аз се върнах преди няколко часа, точно бях долу да видя Хагрид и Бък, тоест Уитърингс. – каза тя на един дъх. – Добре ли изкарахте на Коледа?

– Да, – каза Рон, – не липсвах изненади, Руфъс Скрим...

– Хари, имам нещо за теб. – каза Хърмаяни без да гледа към Рон, нито да дава признак, че слуша какво говори. – О, почакайте, парола. Abstinence.

– Точно така. – каза Дебелата Дама с треперещ глас и се завъртя, разкривайки прохода.

– Какво й е? – попита Хари.

– Препила е по Коледа, очевидно. – каза Хърмаяни, въртейки очи, докато ги поведе към претъпканата обща стая. – Тя и приятелката й Виолет изпили всичкото вино в картината на пияните монаси долу в Вълшебства коридор. Както и да е...

Тя порови в джоба си и извади парче пергамент с почерка на Дъмбълдор върху него.

– Чудесно – каза Хари, развивайки го, за да види кога ще е следващият му урок с Дъмбълдор и откри, че ще е утре вечерта. – имам много да му разказвам... и на вас също. Хайде да седнем...

Но в този момент се чу силен писък „Уон-Уон“ и Лавандър Браун изкочи от някъде и се метна на врата на Рон. Няколко човека наоколо се разкикотиха, Хърманяни се изсмя приглушено и каза:

– Там има свободна маса... идваш ли, Джини?

– Не, мерси, казах на Дийн, че ще се видим. – каза Джини, въпреки че Хари забеляза, че не звучи много ентузиазизирано. Оставяйки Рон и Лавендър заключени в нещо, което изглеждаше като вертикална

свободна борба, Хари поведе Хърмаяни към свободните места.

– Как беше твоята Коледа?

– О, добре. – сви рамене тя, – нищо особено. А как беше в Уон-Уонови?

– Ей сега ще ти кажа. – каза Хари. – Виж, Хърмаяни, не можеш ли...

– Не, не мога. – каза тя с равен тон, – Дори не си го и помисляй.

– Мислех си, че може би след Коледа...

– Дебелата Дама изпи котел петстотин годишно вино, Хари, не аз.

Какви бяха важните новини, които искаше да ми кажеш?

Тя изглеждаше прекалено ядосана, за да се спори с нея в този момент, така че Хари се отказа от темата за Рон и си припомни всичко, което беше подслушал между Малфой и Снейп. Когато приключи, Хърмаяни помисли за момент и каза:

– Не мислиш ли, че...

– ...той се е преструвал, че предлага помощта си, за да изиграе Малфой да му каже какво точно прави?

– Ами, да. – каза Хърмаяни.

– Бащата на Рон и Лупин мислят така. – каза Хари раздражено. – Но това определено доказва, че Малфой планира нещо, не можеш да го отречеш.

– Не, не мога. – каза тя бавно.

– И той действа по заповедите на Волдемор, точно както казах!

– Хмм... някой от тях спомена ли наистина името на Волдемор?

Хари се намръщи, опитвайки си да си спомни.

– Не съм сигурен... Снейп определено каза „твоят господар“ и за кого друго би могло да се отнася това?

– Не знам. – каза Хърмаяни, хапейки устните си. – Може би за баща му?

Тя се загледа към общата стая, очевидно отнесена в мисли, без дори да забелязва как Лавендър гъделичка Рон.

– Как е Лупин?

– Не много добре – каза Хари и й каза всичко за мисията му сред върколаците и трудностите, които имаше. – Чувала ли си за Фернир Грейбек?

– Да, чувала съм! – каза Хърмаяни развълнувано. – И ти също си чувал за него, Хари!

– Кога, История на Магията? Знаеш, че никога не съм слушал...

– Не, не История на Магията – Малфой заплаши Боргин с него! – каза Хърмаяни. – В Мраконали, не помниш ли? Той каза на Боргин, че

Грейбек е стар семеен приятел и че ще проверява напредъка му.

Хари зяпна срещу нея:

– Забравих! Но това доказва, че Малfoy е смъртожаден, как иначе би могъл да поддържа връзка с Грейбек и да му казва какво да прави?

– Много е подозрително. – отрони Хърмаяни. – Освен ако...

– О, хайде стига, – каза Хари, – не можеш да приемеш и това.

– Ами... има вероятност да е фалшива тревога.

– Вие сте невъзможни. – каза Хари, клатейки глава. – Ще видим кой е прав... и накрая ще съжаляваш за думите си, Хърмаяни, и ти, и Министерството... О, да, имах и спор с Руфъс Скримджър също така...

Остатъкът от вечерта двамата прекараха приятно, сипейки обиди към Министъра на Магията, защото и Хърмаяни, както и Рон, мислеше, че след всичко, което преживя Хари миналата година по вина на Министерството, беше много нагло да го молят за помощ сега.

Новият срок започна на следващата сутрин с приятна изненада за шестокурсниците: голяма обява беше залепена на таблото за обяви в общата стая:

УРОЦИ ПО ОТПЪТУВАНЕ

Ако сте на седемнадесет години, или ще направите седемнадесет преди 31-ви Август, вие имате възможност да участвате в 12-седмичен курс по Отпътуване с инструктор от Министерството на Магията. Моля, запишете се долу, ако искате да участвате.
Цена: 12 галеона.

Хари и Рон се присъединиха към тълпата, която се беше събрала около обявата и изчакаха реда си да напишат имената си отдолу. Рон точно вадеше перото си за да се запише след Хърмаяни, когато Лавендър се промъкна зад него, закри очите му с ръце и изписка:

– Познай кой е, Уон-Уон?

Хапи се обърна и видя, че Хърмаяни се забърза нанякъде, настигна я, тъй като нямаше никакво желание да стои при Рон и Лавендър, но за негова изненада, Рон също ги настигна съвсем скоро след прохода, ушите му ярко червени и с омърлушена физиономия. Без да каже дума, Хърмаяни ускори крачка и се изравни с Невил.

– Така, Отпътуване. – каза Рон, с тон, който ясно показваше, че не желае Хари да коментира станалото преди малко. – Ще бъде забавно, нали?

– Не знам. – каза Хари. – Може би е по-добре, когато го правиш сам, на мен не ми хареса особено, когато Дъмбълдор ме взе с него.

– Забравих, че вече си го правил... Аз по-добре да изкарам изпита от първия път. – каза Рон нетърпеливо. – Фред и Джордж успяха.

– Чарли се провали, обаче, нали?

– Да, но Чарли е по-голям от мен. – Рон разпери ръце, все едно е горила, – така че Фред и Джордж не го коментираха особено... не и пред него, във всеки случай.

– Кога можем да държим същинския изпит?

– Когато станем на седемнадесет. Това значи март за мен!

– Да, но няма да можеш да Отпътуваш тук, в замъка...

– Няма значение. Всеки ще знае, че мога да Отпътувам, стига да искам.

Рон не беше единственият, който се вълнуваше при мисълта за Отпътуването. През целия ден се говореше доста за предстоящите уроци, да можеш да изчезваш и пак да се появяваш по своя воля беше голяма работа.

– Колко готино ще бъде когато и ние ще можем просто да... – Шиймс разпери пръсти, за да покаже изчезване. – Братовчед ми Фърдис го прави само за да ме ядоса, само почакай когато ще мога да го правя и аз. Няма да има и един миг спокойствие...

Отнесен в мисли за това щастливо бъдеще, той замахна прекалено ентузиасирано с пръчицата си, така че вместо да се получи фонтанче чиста вода, което беше обект на днешния урок по Вълшебства, той произведе силна струя, която рikuшира от тавана и уцели лицето на професор Флитуик.

– Хари вече е Отпътувал. – каза Рон на Шиймс, след като професор Флитуик се изсуши с едно замахване на пръчицата и наказа Шиймс да пише „Аз съм магьосник, а не бабун, размахващ тояга“ – Дъм... ъ, някой го е завел. Паралелно Отпътуване, нали се сещаш.

– Уау! – прошепна Шиймс, и заедно с Дийн и Невил си наведе главата още малко, за да чуе какво беше чувството, когато Отпътуваш. През целия ден Хари беше обкръжен от шестокурсници, които го караха да го описва отново и отново. Всички те изглеждаха привлечени, а не отблъснати, когато им каза колко е неудобно и той все още отговаряше на подробните им въпроси в 8 без 10, когато му се наложи да излъже, че има да връща книга в библиотеката, за да може да избяга за своя урок с Дъмбълдор.

Лампите в кабинета на Дъмбълдор бяха запалени, портретите на

предишните директори похъркваха леко в рамките си, а Мислоемът вече беше на бюрото. Ръцете на Дъмбълдор бяха от двете му страни, дясната все така черна и изгорена, както преди. Никак не изглеждаше по-добре и Хари се зачуди, за стотен път, какво беше причинило такова сериозно нараняване, но не попита. Дъмбълдор беше казал че ще му каже някога, но във всички случаи, сега имаше други теми за обсъждане. Но преди Хари да успее да каже каквото и да е за Снейп и Малфой, Дъмбълдор проговори:

– Чувам, че си срещнал Министъра на Магията около Коледа?

– Да. – каза Хари. – Той не беше много доволен от мен.

– Не е. – въздъхна Дъмбълдор. – Не е много доволен и от мен.

Трябва да се опитваме да не се поддаваме на нашия anguish, Хари, но продължавай.

Хари се ухили:

– Той искаше да кажа на магьосническия свят, че Министерството се справя чудесно.

Дъмбълдор се усмихна:

– Това беше идея на Фъдж. По време на последните му дни на служба, когато се опитваше отчаяно да се задържи на поста си, той искаше да се види с теб, надявайки се, че ще му дадеш подкрепата си.

– След всичко, което Фъдж направи миналата година? – каза Хари ядосано. – След Ъмбридж?

– Казах на Корнелиус, че няма шанс, но идеята не отмря дори когато той напусна кабинета. Часове след назначението на Скримджър ние се срещнахме и той настоя да му уредя среща с теб...

– Значи за това сте се скарали! – възкликна Хари. – Това го пишеше в Магьоснически Вести.

– Дори Вестите понякога уцелват истината. – каза Дъмбълдор. – Дори само по случайност. Да, това беше причината за спора ни. Но изглежда, че Руфъс е намерил начин да те срещне, в края на краищата.

– Той ме обвини че съм човек на Дъмбълдор до мозъка на костите си.

– Колко грубо от негова страна.

– Казах му, че съм.

Дъмбълдор отвори уста да каже нещо и после я затвори пак. Зад Хари, Фоукс, фениксът, издаде тих, мек, музикален звук. Смутен, Хари осъзна, че ярко сините очи на Дъмбълдор изглеждаха насълзени и заби поглед в колената си. Когато Дъмбълдор най-накрая проговори, гласът му беше спокоен.

– Много съм трогнат, Хари.

– Скримджър искаше да знае къде ходите, когато не сте в Хогвартс. – продължи Хари, все още с поглед закован в коленете си.

– Да, той вдига много шум за това. – каза Дъмбълдор, звучейки по-скоро весело и Хари реши, че е безопасно да вдигне поглед отново. – Дори е заповядвал да ме проследяват. Забавно, наистина. Той сложи Дауиш да ме следи. Не беше много мило, вече ми се беше налагало да го омагьосвам, сега ми се наложи да го направя отново, за най-голямо съжаление.

– Но те все още не знаят къде отивате? – попита Хари, надявайки се да изкопчи повече информация по този толкова интригуващ въпрос, но Дъмбълдор просто се усмихна над очилата си с форма на полумесец.

– Не, не знаят и времето не е подходящо и за теб да узнаеш. Сега предлагам да продължим, освен ако няма нещо друго...?

– Всъщност има, сър. – каза Хари. – Става дума за Малфой и Снейп.

– Професор Снейп, Хари.

– Да, сър. Подслушах ги по време на партито на Слъгхорн... всъщност ги проследих...

Дъмбълдор изслуша историята на Хари с безизразно изражение на лицето. Когато Хари приключи, той не проговори за известно време, после каза:

– Благодаря ти, че ми разказа това, Хари, но ти предлагам да не мислиш много по този въпрос, не мисля че е много важно.

– Не е важно? – повтори Хари възмутено. – Професоре, не разбирате ли...?

– Да, Хари, надарен съм с необикновено остър ум, разбрах всичко, което ми каза. – каза Дъмбълдор малко рязко. – Не мисля, че ти хрумва възможността, че съм разбрал малко повече от тебе. И отново, много съм благодарен, че ми се довери, но нека те уверя, че не си ми казал нищо, което да ме обезпокои.

Хари запази мълчание, вирайки се в Дъмбълдор. Какво ставаше? Значеше ли това, че Дъмбълдор наистина използваше Снейп, за да разбере какво ще прави Малфой и в този случай той вече беше чул всичко, което Хари току-що му каза за тях? Или той наистина беше разтревожен от това, което му съобщи, но се преструваше, че не е?

– Значи, сър, – каза Хари, с тон, който се надяваше да е спокоен и вежлив, – Вие определено все още вярвате на...?

– Вече съм бил достатъчно любезен да отговаря на този въпрос –

каза Дъмбълдор, но вече не звучеше любезно. – Отговорът ми не се е променил.

– Аз не бих си помислял... – каза един глас, Финъс Найджелъс очевидно само се преструваше на заспал. Дъмбълдор го игнорира.

– И сега, Хари, настоявам да продължим. Имам по-важни неща да обсъдя с теб тази вечер.

Хари се почувства неловко. Какво щеше да стане, ако той откаже-ше да промени темата, ако настоеше да продължат да обсъждат Мал-фой? Като че ли прочел мислите на Хари, Дъмбълдор поклати глава.

– Ех, Хари, колко често става това, дори между най-добри приятели! Всеки от нас вярва, че това, което има да каже, е много по-важно от каквото и да има да каже другият!

– Не мисля, че това което имате да кажете е маловажно, сър – про-мърмори Хари.

– Добре, защото си съвсем прав, не е. – каза Дъмбълдор бързо. – Имам да ти показвам още два спомена тази вечер, и двата придобити с много трудности, а вторият от тях е най-важният спомен, който съм съ-бирал някога.

Хари не каза нищо, все още беше ядосан от смяната на темата, но не виждаше полза от това да продължи да спори.

– Така, – каза Дъмбълдор със звънлив глас, – тази вечер сме се съб-рали да продължим разказа за Том Ридъл, когото оставихме миналия урок да се наслаждава на годините си в Хогуортс. Помниш, колко раз-вълнуван беше той, когато разбра, че е магьосник, че отказа компанията ми при пътуването към „Диагон-али“ и че аз го предупредих да не про-дължава с кражбите, когато пристигне в училище.

Така дойде началото на учебната година и с него дойде и Том Ри-дъл, тихо момче в роби втора ръка, който се нареди с останалите първо-курсници, за да бъде разпределен. Той беше сложен в Слидерин почти в момента, в който Разпределителната шапка докосна главата му. – про-дължи Дъмбълдор, махайки с почернената си ръка към полицата над главата си, където Разпределителната шапка стоеше, древна и непод-вижна. – Колко скоро Ридъл е научил, че известният основател на Дома е можел да говори със змии, не знам, но може би е било още същата ве-чер. Този факт само го е развълнувал и е повишил самочувствието му.

Както и да е, ако е използвал змийския език за да плаши или впе-чатлява своите съученици от Слидерин в тяхната обща стая, това не дос-тигна до преподавателите. Външно той не показваше нито знак за аро-гантност или агресия. Като необикновено надарено и много добре

изглеждащо сираче, той естествено привличаше вниманието и симпатиите на преподавателите, почти от момента, в който пристигна. Той изглеждаше мил, тих и жаден за знания. Почти всички бяха много впечатлени от него.

– Не им ли казахте, сър, какъв е бил, когато сте се срещнали в сиропиталището? – попита Хари.

– Не, не им казах. Въпреки че не го показва, беше възможно да е съжалявал, че се е държал така преди и че е решил да започне на чисто. Избрах да му дам този шанс.

Дъмбълдор спря и погледна към Хари, който беше отворил уста, за да говори. Ето пак, пример за склонността на Дъмбълдор да вярва на хората, въпреки очевидните доказателства, че те не го заслужават! Но след това Хари си спомни нещо...

– Но Вие не му вярвахте, нали сър? Той ми каза... този Ридъл, който излезе от дневника, каза: „Дъмбълдор никога не ме е харесвал толкова, колкото другите учители.“

– Нека да кажем, че не приемах на готово, че може да му се има доверие – каза Дъмбълдор. – Аз, както вече казах, бях решил да го наблюдавам отблизо, както и направих. Не мога да предентирам, че разбрах много от първоначалните ми наблюдения. Той беше много резервиран към мен, сигурен съм, че усещаше, че съм на път да разкрия истинската му самоличност, за която той вече ми беше казал прекалено много. Той внимаваше никога повече да не се разкрива толкова отново, но не можеше да върне назад това, което се беше изплъзнало в момента, когато беше развълнуван, нито това, което госпожа Коул ми беше споделила. Както и да е, той никога не се опита да ме очарова така, както очарова толкова много от колегите ми.

С годините, прекарани в училището, той събра около себе си група от предани приятели, наричам ги така, защото не мога да се сетя за по-добра дума, но както вече казах, Ридъл несъмнено не чувстваше никаква привързаност към някой от тях. Тази група имаше мрачно излъчване. Те бяха интересна колекция – смес от слаби, търсещи защита, амбициозни, търсещи споделена слава и подмазвачи, които гравитираха около лидер, който можеше да им покаже по-финните измерения на подлостта. С други думи, те бяха предшествениците на смъртожадните и, наистина, някои от тях по-късно се превърнаха в първите смъртожадни, след като напуснаха Хогвортс.

Държани изкъсо от Ридъл, те никога не бяха хванати в откровено нарушаване на правилата, въпреки че през седмата им година в

Хогуортс бяха забелязани редица неприятни инциденти. Никога не се намериха доказателства, които да ги свържат с тях, като най-сериозният беше, разбира се, отварянето на Стаята на Тайните, което причини смъртта на едно момиче. Както знаеш, Хагрид беше погрешно обвинен за това престъпление.

– Не успях да намеря много спомени за Ридъл в Хогуортс, – каза Дъмбълдор, слагайки ранената си ръка върху Мислоема. – Малко от тези, които го познаваха, бяха готови да говорят за него, всички бяха прекалено изплашени. Каквото знам, го разбрах след като той напусна Хогуортс, с цената на много и трудоемки усилия, след като проследих малкото, които можеха да бъдат прильгани да говорят, след претърсването на стари архиви и разпитване на очевидци мъгли и магьосници, останали живи.

Тези, които успях да предразположа да говорят, ми казаха, че Ридъл е бил обсебен от своя произход. Това е разбираемо, рабира се, той беше израстнал в сиропиталище и естествено е искал да знае как е стигнал до там. Изглежда, че отчаяно е търсил някакви следи от Том Ридъл старши на полиците в стаята с трофеи, в списъка на префектите, в старите училищни архиви, дори в историческите магьоснически книги. Накрая, той трябвало да приеме, че баща му никога не е стъпвал в Хогуортс. Вярвам, че именно тогава се е отказал от името си завинаги, приемайки самоличността на Лорд Волдеморт и е започнал да разследва семейството на майка си, което бе пренебрегвал до тогава – майка му, жената, която той мислел, че не може да е вещица, след като се е поддала на срамната човешка слабост – смъртта.

Всичко, което имал, било едно единствено име – „Марволо“, което, както знаел от сиропиталището, било името на бащата на майка му. Накрая, след изтощително изследване из старите книги за магьосническите семейства, той открил съществуването на единствените потомци на Слудерин. През лятото на своята шестнадесета година той напуснал сиропиталището, където се връщал всяка година, за да потърси своите роднини от фамилия Гаунт. И сега, Хари, ако застанеш тук...

Дъмбълдор се изправи и Хари видя, че отново държи малко кристално шишенце, пълно с блестящ, перлен спомен.

– Бях голям късметлия да събера този. – каза той, след като изсипа сияещата течност в Мислоема. – Което ще видиш и сам, след като го преживеем. Да започваме?

Хари пристъпи до каменната купа и се наведе, докато лицето му не потъна под повърхността на спомена. Той почувства познатото усещане

на пропадане през нищото и тогава се приземи върху мръсен каменен под, почти в пълен мрак.

Трябваша му няколко секунди, за да разпознае мястото. През това време Дъмбълдор се приземи до него. Къщата на семейство Гаунт сега беше по-разнебитена, отколкото Хари я помнеше. Таванът беше покрит с паяжини, подът с мръсотия, плесенясала храна беше разпръсната по масата сред бъркотията от неизмити съдове. Единствената светлина идваше от една единствена трепкаща свещ, сложена в краката на човек с коса и брада, толкова прораснали, че Хари не можеше да види нито очите, нито устата му. Той се беше проснал в стол до огъня и за момент Хари се зачуди дали не е мъртъв. Но тогава се почука силно на вратата и човекът оживя, вдигна магьосническата си пръчица в дясната си ръка и къс нож в лявата.

Вратата се отвори. Там, на прага, държейки старомодна газена лампа, стоеше момче, което Хари веднага разпозна – висок, блед, тъмнококо и красив – юношата Волдемор.

Волдемор се огледа и тогава видя човека в стола. За няколко секунди те се гледаха, после мъжът се изправи, карайки празните бутилки в краката му да извънат и се залюля към вратата.

– ТИ! – изкрещя той. – ТИ!

И се отправи към Ридъл с пиянска походка, размахвайки магьосническата си пръчка и ножа си.

– Спри.

Ридъл проговори на змийски език. Човекът се блъсна в масата, събаряйки съдините, които се разбиха на земята. Той се вгледа в Ридъл. Последва дълго мълчание докато те се изучаваха един друг. Мъжът проговори пръв:

– Ти го говориш?

– Да, говоря го. – каза Ридъл. Той влезе навътре в стаята, оставяйки вратата да се затвори след него. Хари не можа да се съдържи да не се възхити на пълната липса на страх у Волдемор. Лицето му изразяваше само отращение и, може би, разочарование.

– Къде е Марволо? – попита той.

– Умря. – каза другият. – Умря преди години, нали така?

Ридъл се наежи:

– Кой си ти тогава?

– Аз съм Морфин, не е ли така?

– Синът на Марволо?

– Разбира се, че съм...

Морфин отмести косата от мръсното си лице, за да види по-добре Ридъл и Хари забележа, че носеше пръстена с черния камък на дясната си ръка.

– Помислих си че си мъгълът. – прошепна Морфин. – Много приличаш на онзи мъгъл.

– Кой мъгъл? – попита Ридъл остро.

– Този мъгъл, по който си падаше сестра ми, този мъгъл, който живее в голямата къща от другата страна на пътя. – каза Морфин и почти се строполи на пода между тях. – Изглеждаш точно като него. Ридъл. Но той сега е по-стар, нали? Той е по-стар от теб, сега като се замислих...

Морфин изглеждаше леко замаян и се олюляваше, все още стискайки ъгъла на масата за подкрепа.

– Той се върна, така е. – добави той с глупаво изражение.

Волдемор гледеше към Морфин все едно обмисляше възможните си ходове. Той се приближи още малко и каза:

– Ридъл се е върнал?

– Ами да, той я напусна, така й се пада като се ожени за мъгъл! – каза Морфин, свличайки се отново на пода. – Ограби ни преди да избяга... къде е огърлицата, хм, къде е огърлицата на Слудерин?

Волдемор не отговори. Морфин пак изпаднаше в състояние на безпомощен гняв, той размаха ножа и изкрещя:

– Обезчести ни, обезчести ни малката мръсница! И кой си ти, идваш тук и питаш всичките тези въпроси? Всичко свърши, не е ли така? Свърши...

Той погледна настрани, треперейки леко и Волдемор се приближи. Когато го направи се появи неестествена тъмнина, която затъмни лампата му и свещта на Морфин, затъмни всичко... Пръстите на Дъмбълдор се впиха в рамото на Хари и те се върнаха обратно в настоящето. Мека-та златиста светлина в кабинета на Дъмбълдор раздразни очите на Хари след тази нетърпима тъмнина.

– Това ли е всичко? – пита Хари. – Защо всичко потъмня, какво стана?

– Защото Морфин не помни нищо от този момент нататък, – каза Дъмбълдор, приканвайки Хари да седне отново на мястото си. – Когато се събудил на следващата сутрин, той лежал на земята, съвсем сам. Пръстенът на Марволо бил изчезнал.

През това време в селото Литъл Хенгълтън една слугиня тичала по главната улица, крещейки че има три трупа на земята в приемната на голямата къща: Том Ридъл старши, майка му и баща му.

Мъгълските власти бяха обркани. Доколкото знам, и до днес те нямат идея как са умряли семейство Ридъл, защото Авада Кедавра обикновено не оставя никаква следа... Изключението седи пред мен. – добави Дъмбълдор, кимайки към белега на челото на Хари. – Министерството, от друга страна, веднага разбра, че става дума за магьосническо убийство. Те също така знаеха, че доказан мъгълотрапец живее от другата страна на долината, мъгълотрапец, който вече е бил в затвора веднъж, за нападение срещу един от убитите хора.

Така че министерството прибра Морфин. Те нямаха нужда да го разпитват, нито да използват еликсир на истината – той си призна за убийствата още на място, давайки детайли, които само убиецът би могъл да знае. Той беше горд, че е убил тези мъгли, казваше, че е чакал своя шанс всичките тези години. Той предал магическата си пръчка, за която веднага било доказано, че е използвана за убийството на семейство Ридъл и се предаде да бъде отведен в Азкабан без борба.

Единственото нещо, което го безпокоеше, беше че пръстенът на баща му е изчезнал.

– Той ще ме убие, за дете съм го загубил. – беше казал на хората, дошли да го заловят. – Той ще ме убие, за дете съм загубил пръстена. – И това, както изглежда, беше последното нещо, което той изобщо някога е казал. Той прекара остатъка от живота си в Азкабан, тъжейки по изгубеното наследство на Марвало и после беше погребан вътре в затвора, до другите бедни души, които си бяха отишли между стените му.

– Значи Волдеморт е откраднал магическата пръчка на Морфин и я е използвал? – попита Хари, намествайки се на стола си.

– Точно така. – каза Дъмбълдор. – Нямаме никакъв спомен, който да ни покаже това, но аз мисля, че можем да сме доста сигурно какво се е случило. Волдеморт е приспал чичо си, взел е неговата пръчица и е отишъл през долината до „голямата къща от другата страна на пътя“. Там той е убил човека, който е изоставил вещерската му майка, също така и своите мъгълски баба и дядо, отмъщавайки така на бащата, който никога не го е искал. После се е върнал в колибата на Гаунт, направил е сложна магия, която да вкара фалшив спомен в паметта на чичо му, оставил е магическата пръчица на Морфин до собственика ѝ, който по това време е бил в безсъзнание, взел е древния пръстен и си е тръгнал.

– И Морфин никога не е осъзнал, че не той ги е убил?

– Никога. – каза Дъмбълдор. – Той направи, както казах, пълно и изчерпателно признание.

– Но той е имал този истински спомен през цялото време!

– Да, но трябваше доста да се потрудя, за да го измъкна от него, – каза Дъмбълдор, – а защо му е на някой да се рови в мозъка на Морфин, след като той вече е признал, че е виновен за престъплението? Както и да е, успях да си осигуря посещение в килията на Морфин в последните седмици на живота му. По това време аз се опитвах да открия колкото мога повече за миналото на Волдемор. Беше ми много трудно да взема този спомен. И когато видях какво съдържа, се опитах да го използвам, за да освободя Морфин от Азкабан, но преди Министерството да реши какво да прави, Морфин умря.

– Но как е възможно Министерството да не разбере, че Волдемор е сторил всичко това на Морфин? – ядоса се Хари. – Той е бил под възрастта, на която се разрешава да се правят магии, не е ли така? Мислех си, че могат да засичат такава магия!

– Прав си – те могат да засекат магията, но не и кой я прави. Ако си спомняш, ти беше обвинен от Министерството за Hover Charm, но то в действителност беше направено от...

– Доби. – промърмори Хари, спомняйки си за онази несправедливост. – Така че ако си под разрешената възраст, но правиш магия в къщата на възрастен магьосник или вещица, Министерството няма да разбере?

– Те няма да могат да кажат кой е направил магията. – каза Дъмбълдор, усмихвайки се леко на недоумението, изписало се върху лицето на Хари. – Те разчитат на родителите магьосници да следят за изпълнението на заповедта от младите, докато са между стените им.

– Но това са глупости! – възкликна Хари. – Вижте какво се случува тук, вижте какво се случува с Морфин!

– Съгласен съм. – каза Дъмбълдор. – Какъвто и да е бил Морфин, той не заслужаваше да умре така, както умря, обвинен за убийства, които не е извършил. Но става късно, а аз искам да видиш и другия спомен, преди да се разделим...

Дъмбълдор извади още едно кристално шишенце от вътрешния си джоб и Хари замълча, спомняйки си, че директорът беше казал, че това е най-важният спомен, който някога е събирал. Хари забеляза, че съдържанието се оказа трудно за изливане в Мислоема, като че ли се беше съгъстило малко, дали спомените също се разваляха?

– Това няма да отнеме много време. – каза Дъмбълдор, след като успя да изпразни шишенцето. – Ще сме се върнали преди да си се усетил. Още веднъж влизаме в Мислоема...

И Хари пропадна отново през сребрилата повърхност,

приземявайки се този път точно пред един човек, който веднага успя да разпознае.

Беше много по-младият Хорас Слъгхорн. Хари беше толкова свикнал да го гледа плешив, че гледката на Слъгхорн с гъста, лъскава пепеляво руса коса го разконцентрира. Изглеждаше все едно главата му е *thatched*, въпреки е вече имаше лъскава дупка с размер на един Галеон на темето му. Мустаците му, по-малко внушителни от сега, бяха тъмно руси. Не беше толкова наконтен, колкото Хари го познаваше, въпреки че златните копчета на богато извезаната му роба правеха впечатление. Малките му крака си почиваха върху кадифена табуретка, беше се настанил в удобно кресло, държейки в една ръка малка чаша вино, а с другата ровичкаше в кутия захаросан ананас.

Хари се огледа наоколо, когато Дъмбълдор се появи до него и видя, че се намираха в кабинета на Слъгхорн. Половин дузина момчета седяха около масата, всички на по-ниски или на по-високи столове от неговия и всички бяха по средата на юношеството си. Хари веднага разпозна Волдемор. Той имаше най-красивото лице и изглеждаше най-спокоен от всички момчета. Дясната му ръка беше небрежно преметната върху облегалката на стола и Хари усети леко бодване, когато видя, че носеше пръстена на Марволо, вече бе убил баща си.

– Сър, вярно ли е, че професор Меритру се пенсионира? – попита той.

– Том, Том, и да знаех, не можеше да ти кажа. – каза Слъгхорн, посочвайки го обвинително със захаросания си показалец, въпреки че развали ефекта като премигна. – Трябва да призная, че много ми се иска да знам от къде получаваш информацията си, момче, знаеш повече от половината преподаватели.

Ридъл се усмихна, останалите момчета се засмяха и го погледнаха с възхищение.

– И тази твоя способност да знаеш неща, които не би трябвало да знаеш, и деликатното привличане на вниманието на важни хора... благодаря за ананаса, между другото, наистина ми е любимото...

Няколко от момчетата се разсмяха и тогава стана нещо много странно. Цялата стая се изпълни изведнъж с дебела бяла мъгла, така че Хари не можеше да види нищо, освен лицето на Дъмбълдор, който седеше до него. Тогава се чу гласът на Слъгхорн, неестествено висок в мъглата:

– Ще загазиш, момче, помни думите ми.

Мъглата изчезна също толкова внезапно, колкото се беше появила и изглеждаше сякаш никой не я беше забелязал, нито че нещо

необичайно се бе случило. Озадачен, Хари се огледа из стаята, докато малкият златен часовник на бюрото на Слъгхорн отбеляза единадесетия час.

– Божи милостиви, толкова късно ли стана? – каза Слъгхорн. – По-добре да тръгвате, момчета, или ще загазим. Лестриндж, искам есето ти до утре или ще има наказание. Същото важи и за теб, Авери.

Слъгхорн стана от стола и остави празната си чаша на бюрото, докато момчетата излизаха. Волдемор, обаче, остана в стаята. Хари беше сигурен, че се забави нарочно, за да може да остане насаме с професора.

– Том, – каза Слъгхорн, когато се обърна и видя, че той още е там, – не искаш да те хванат извън леглото в този час, а ти си и префект...

– Сър, исках да ви попитам нещо.

– Питай, момчето ми, питай.

– Сър, чудех се какво знаете за... за Хоркруксите?

И ето, че пак се случи. Плътната мъгла изпълни стаята така, че Хари не можеше да види нито Слъгхорн, нито Волдемор, само Дъмбълдор, който се усмихваше спокойно до него. Тогава прозвуча гласа на Слъгхорн, точно както се беше случило и преди малко.

– Не знам нищо за Хоркруксите и не бих ти казал, дори и ако знаех! Сега излез от тук и да не съм те чувал да ги споменаваш повече!

– Това беше – каза Дъмбълдор. – Време е да вървим.

Подът се изгуби под краката на Хари, за да се появи пак, секунди по-късно, но вече в кабинета на Дъмбълдор.

– Това ли беше всичко? – попита Хари леко разочарован. Дъмбълдор беше казал, че това е най-важният спомен от всички, но той не виждаше нищо особено в него, освен мъглата и факта, че никой не я забелязваше, но нищо друго не се беше случило, само Волдемор зададе въпрос, на който не получи отговор.

– Както може би забеляза, – каза Дъмбълдор, сядайки отново зад бюрото си, – този спомен е бил обработван.

– Обработван? – повтори Хари, сядайки си на мястото.

– Със сигурност. Професор Слъгхорн се е ровил в собствената си памет.

– Но защо би направил такова нещо?

– Може би, защото го е срам от това, което помни. – каза Дъмбълдор. Опитал се е да преработи този спомен, за да се покаже в по-добра светлина, затъмнявайки тези части, които не иска аз да виждам. Което, както сам видя, е много непохватно направено, което е добре за нас, защото значи, че истинският спомен все още е там. И сега, за пръв път

откакто имаме уроци, ще ти дам домашно, Хари. Ще бъде твоя задача да предразположиш професор Слъгхорн да сподели истинския спомен, което без съмнение ще бъде най-важното парче от пъзела, който сглобяваме.

Хари зяпна срещу него.

– Но, сър, – каза той – нямате нужда от мен – можете да използвате Legilimensy или еликсир на истината...

– Професор Слъгхорн е много способен магьосник и ще очаква и двете. – каза Дъмбълдор. – Той е много по-навътре в Отварите от бедния Морфин Гаунт и ще съм удивен, ако не си носи антидот за еликсира на истината още от времето, когато го принудих да ми даде този непълен спомен. Така че, мисля, че ще е глупаво да се опитвам да измъкна истината от професор Слъгхорн със сила и това може да донесе до много повече вреда, отколкото полза, а не искам той да напуска Хогуортс. Но той си има слабости, както всички нас, и ми се струва, че ти си единственият, който може да пробие неговата защита. Много е важно да си осигурим този спомен непокътнат, Хари... Колко точно, ще разберем чак след като видим какво наистина се е случило тогава... Така че, късмет... и лека нощ.

Малко замаян от възложената му задача, Хари се изправи на крака и също му пожела лека нощ. Докато затваряше вратата на кабинета, той ясно чу гласа на Финъс Найджелъс да казва:

– Не мога да разбера защо момчето би го направило по-добре от теб, Дъмбълдор.

– Не съм очаквал, че ще го разбереш, Финъс – отговори Дъмбълдор и тогава Фоукс издаде още един тих, музикален звук.

18. Подаръци за рожден ден

На следващия ден Хари разказа на Рон и Хърмаяни задачата, която му беше поставил Дъмбълдор. Направи го, разбира се поотделно, защото Хърмаяни все още отказваше да стои в присъствието на Рон повече от нужното да му хвърли по някой презрителен поглед.

Рон не мислеше, че Хари ще има каквито и да било проблеми със Слъгхорн.

– Той те обожава. – каза той по време на закуска, размахвайки във въздуха вилица с варено яйце. – Не би ти отказал нищо, нали? Не и на малкия си Принц на Отварите. Просто остани след час този следобед и го попитай.

Хърмаяни обаче имаше по-мрачно виждане.

– Явно е решен да скрие какво наистина се е случило, щом дори Дъмбълдор не е могъл да го изкопчи от него. – тихо каза тя, докато стояха в пустия, заснежен двор по време на междучасието. – Хоркрукси, Хоркрукси... никога не съм чувала за тях.

– Не си ли?

Хари беше разочарован. Беше си надявал, че Хърмаяни ще може да му даде насока какво са Хоркруксите.

– Явно са наистина мощна Тъмна магия, защо иначе Волдемор ще знае за тях. Мисля, че ще е трудно да получим тази информация, Хари, трябва много да внимаваш как ще подходиш към Слъгхорн, помисли за стратегия...

– Според Рон трябва просто да остана след Отвари този следобед...

– Ами да, ако Уон-Уон мисли така, по-добре го направи. – каза тя, моментално нервирайки се. – В края на краищата, кога преценката на Уон-Уон е била погрешна?

– Хърмаяни, не можеш ли...

– Не! – каза тя гневно и избяга, оставяйки Хари сам и затънал до глезените в сняг.

Уроците по Отвари бяха достатъчно неприятни напоследък, особено когато Хари, Рон и Хърмаяни трябваше да делят една маса. Днес Хърмаяни премести котела си от другата страна на масата, така че да е близо до Ърни и пренебрегваше както Хари, така и Рон.

– Какво си й направил? – промърмори Рон, загледан в надменния профил на Хърмаяни.

Но преди Хари да успее да отговори, Слъгхорн призова за тишина от мястото си в предния край на стаята.

– Успокойте се, успокойте се, моля! По-бързичко, имаме много работа този следобед. Третият закон на Голпалот, кой може да ми каже за него?... Но Мис Грейнджър, естествено!

Хърмаяни изрецитира на висока скорост: „Третият закон на Голпалот гласи, че количеството противоотрова за комбинирана отрова, е по-голямо от сумата на противоотровите за всеки отделен компонент на отровата“.

– Точно! – кимна Слъгхорн. – Десет точки за Грифиндор. Сега, ако приемем че Третият закон е истина...

Хари реши, да приеме на доверие твърдението, че третият закон е истина, понеже не разбра нищо от него. Явно никой друг, освен Хърмаяни, не разбра това което каза Слъгхорн след това:

– ...което, разбира се означава, че ако правилно сме идентифицирали съставките на отварата, съгласно Скарпин Ревеласпел, първата ни цел няма да е да изберем противоотрови за тези съставки, а да открием допълнителния компонент, който по почти алхимичен начин ще превърне тези отделни елементи...

Рон седеше до Хари, устата му беше полуотворена и драскаше разсеяно в копието си на „Приготвяне на отвари за напреднали“. Рон все забравяше, че не може вече да разчита Хърмаяни да го измъква от проблемите, когато той не успееше да схване за какво иде реч.

– ...и така, – завърши Слъгхорн – искам всеки от вас да вземе една от тези стъкленици от бюрото ми. Трябва да създадете противоотрова за отварата вътре преди края на часа. Успех, и не забравяйте защитните си ръкавици.

Хърмаяни беше станала от стола си и беше преполовила пътя към бюрото на Слъгхорн, преди останалите изобщо да разберат, че е време да се размърдат, а до момента когато Хари, Рон и Ърни се върнаха на масата, вече беше изсипала съдържанието на стъкленицата си в котела и стъкмяваше огъня под него.

– Жалко, че Принцът няма да може да ти помогне много с това Хари. – каза тя весело и откровено. – Този път трябва да разбираш залегналите принципи. Няма преки пътеки или измами!

Нервиран, Хари отпуши отровата, която беше взел от бюрото на Слъгхорн, която имаше крещящо розов оттенък, изсипа я в котела и запали огъня под него. Нямахме си и най-малка представа какво трябваше да прави от тук нататък. Хвърли поглед към Рон, който стоеше и

изглеждаше доста глуповато, копирайки всичко, което правеше Хари.

– Сигурен ли си, че Принцът не е дал никакви подсказки? – измърмори Рон към Хари.

Хари извади своето копие от „Приготвяне на отвари за напреднали“ и обърна на главата за противоотровите. Там го имаше Третият Закон на Голпалот, дума по дума, както го беше цитирала Хърмаяни, но нито дума на просветление от Принца, по въпроса какво точно означаваше. Явно Принцът, точно като Хърмаяни, не бе имал проблем да го разбере.

– Нищо. – каза Хари мрачно.

Хърмаяни ентусиазирано размахваше пръчката си над котела. За нещастие, те не можеха да копират заклинанието, което правеше, защото тя толкова бе напреднала в безсловесните заклинания, че нямаше нужда да казва и една дума на глас. Ърни Макмилън обаче мърмореше:

– Специалист ревелио! – над котела си и звучеше толкова впечатляващо, че Хари и Рон побързаха да го имитират.

На Хари му бяха нужни само пет минути, за да осъзнае, че репутацията му на най-големия майстор на отвари се разбива в краката му. При първата си обиколка из тъмницата, Слъгхорн с надежда се вгледа в котела му, готов да възкликне от удоволствие както обикновено. Вместо това бързо отдръпна глава, кашляйки, тъй като миризмата на развалени яйца го задуши. Изражението на лицето на Хърмаяни не можеше да е по-самодоволно. За нея беше голямо бреме да бъде втора по успех при всеки урок по отвари. В момента тя преливаше мистериозно разделените съставки на отровата си в десет различни кристални шишенца. За да избегне тази дразнеща гледка, Хари се наведе над учебника на Нечистокръвния Принц и разлисти няколко страници с излишна сила.

И тогава я видя, надраскана насред дълъг списък от противоотрови.

„Просто пхнете безоар в гърлото!“

Хари се втренчи в думите за момент. Не беше ли чувал някога, доста отдавна, за безоар? Не беше ли го споменал Снейп при най-първият им урок по отвари?

„Камък, изваден от стомаха на коза, който предпазва от повечето отрови“.

Това не беше точно отговорът на проблема с Голпалот и ако Снейп все още им беше учител, Хари нямаше да посмее да го направи, обаче назряваше момент за отчаяни действия. Той забърза към шкафа в дъното и се зарови в него, разбутвайки роговете от еднорог и бърканицата от сушени билки, докато не откри най в дъното малка картонена кутия, на която беше написано „Безоар“.

Той отвори кутията в момента, в който Слъгхорн извика:

– Остават ви две минути!

В кутията имаше около половин дузина блестящо кафяви предмета, които приличаха повече на изсушени бъбреци, отколкото на камъни. Хари взе един, прибра обратно кутията в шкафа и забързано се върна при котела си.

– Времето ви изтече! – сърдечно се провикна Слъгхорн. – Е, да видим как сте се справили. Какво имате за мен?

Бавно, Слъгхорн се движеше из стаята и преглеждаше различните противоотрови. Никой не беше завършил задачата, въпреки че Хърмаяни се опитваше да натъпче още няколко съставки в бутилката си преди Слъгхорн да стигне до нея. Рон напълно се беше предал и просто се опитваше да не вдишва отвратителните изпарения, надигащи се от котела му. Хари чакаше и стискаше безоара в леко изпотената си ръка.

Слъгхорн стигна най-накрая до тяхната маса. Подуши отварата на Ърни и с гримаса отмина към Рон. Не се наведе над котела на Рон, а бързо се отдръпна с отвращение.

– А ти, Хари? – каза той. – Какво ще ми покажеш?

Хари протегна ръка, безоарът беше в дланта му.

Слъгхорн се втренчи в него за около десет секунди. Хари се зачуди за момент, дали ще му се разкрещи. И тогава Слъгхорн отметна глава и се заля от смях.

– Да ти имам куража, момче! – издъдна той, взе безоара и протегна ръка така, че всички да го видят. – О, толкова приличаш на майка си... не мога да те виня, безоарът със сигурност действа като противоотрова за всички тези отвари!

Хърмаяни, с изпотено лице и сажди по носа, изглеждаше посиняла от ярост. Нейната полузавършена противоотрова, съдържаща 52 съставки, в това число косъм от косата ѝ, бълбукаше мудно зад Слъгхорн, който обаче имаше очи само за Хари.

– Сам се сети за безоара, нали Хари? – през стиснати зъби попита тя.

– Това е независимият дух на истински майстор на отварите! – каза Слъгхорн щастливо, преди Хари да може да отговори. – Също като майка си, тя имаше същата интуитивна дарба за приготвяне на отвари. Само от Лили може да си я наследил... да Хари, да, ако имаш безоар под ръка, това ще свърши работа. Въпреки че, тъй като безоарът не дава ефект при абсолютно всичко и е много трудно да се намери, има смисъл да се научите как да приготвите противоотрови...

Единственият човек, който изглеждаше по-бесен от Хърмаяни, беше Малфой, който за огромно удоволствие на Хари беше разлял по себе си нещо, приличащо на котешко повръщано. Звънецът обаче иззвъня преди някой от двамата да избухне, задето Хари беше спечелил похвалата без да е завършил задачата.

– Време е да си вървите. – каза Слъгхорн. – И допълнителни десет точки за Грифиндор, заради наглостта.

Все още подсмиввайки се, той се заклатушка към бюрото си в предната част на тъмницата.

Хари се помота, използвайки излишно много време да приготви чантата си. Нито Рон, нито Хърмаяни му пожелаха късмет на излизане. И двамата изглеждаха много нервирани. Накрая в стаята останаха само Хари и Слъгхорн.

– Хайде де, Хари, ще закъснееш за следващия си час. – непринудено каза Слъгхорн, затваряйки златните закопчалки на куфарчето си от драконова кожа.

– Сър, – каза Хари, непреодолимо спомняйки си Волдемор, – искам да ви попитам нещо.

– Питай тогава момчето ми, питай...

– Сър, чудех се какво знаете за... Хоркруксите?

Слъгхорн замръзна. Кръглото му лице сякаш се сви навътре. Той облиза устни и слабо попита:

– Какво каза?

– Попитах дали знаете нещо за Хоркруксите сър. Вижте...

– Дъмбълдор е поискал това от теб. – прошепна Слъгхорн.

Гласът му напълно се промени. Вече не беше сърдечен, а шокиран, ужасен. Бръкна в джоба на гърдите си и извади носна кърпа, с която попи избилата пот.

– Дъмбълдор ти показал онзи... онзи спомен. Нали?

– Да. – отговори Хари, като веднага реши, че е най-добре да не лъже.

– Да, разбира се. – тихо каза Слъгхорн с все още бледо лице. – Разбира се... е, ако си видял спомена Хари, знаеш че не знам абсолютно нищо – нищо – повтори енергично – за Хоркруксите.

Той грабна куфарчето си, натъпка носната си кърпа обратно в джоба и се отправи към вратата на тъмницата.

– Сър, – отчаяно каза Хари, – само си помислих, че може би има още от този спомен...

– Така ли? – каза Слъгхорн. – Тогава си сгрешил, нали така?

СГРЕШИЛ СИ!

Той изкрещя последната дума и преди Хари да успее да каже още нещо, затръшна вратата на тъмницата зад себе си.

Рон и Хърмаяни изобщо не му съчувстваха, когато им разказа за катастрофалния си опит. Хърмаяни все още кипеше заради начина, по който Хари триумфира, без да изпълнил задачата си. Рон беше сърдит, защото Хари не беше дал безоар и на него.

– Щеше да е глупаво, ако и двамата го бяхме направили! – раздразнено каза Хари. – Виж, трябваше да го размекна, за да го попитам за Волдемор, нали така? О, я се стегни! – ядосано добави той, когато Рон потрепери от името.

Ядосан от неуспеха си и от отношението на Рон и Хърмаяни, през следващите няколко дни Хари потъна в мисли как да подходи следващия път към Слъгхорн. Реши, че за момента ще остави Слъгхорн да мисли, че е забравил за Хоркруксите. Май беше най-добре да го заблуди, преди отново да атакува.

Когато Хари не повдигна отново въпроса пред Слъгхорн, учителят по отвари се върна към обичайното си топло отношение към него и явно забрави проблема. Хари чакаше покана, за следващото вечерно парти, решен да отиде, дори ако се наложеше да пренасрочи тренировката по куидич. Покана обаче не пристигна. Хари се консултира с Хърмаяни и Джини. Никоя от тях не беше получавала покана, а и не знаеха някой друг да е получавал. Хари не спираше да се чуди, дали това значи, че Слъгхорн все пак не беше такъв забраван, какъвто изглеждаше, и дали не беше решен да не дава повече възможности на Хари да го разпитва.

Междувременно, библиотеката на Хогвортс не можа да помогне на Хърмаяни, за пръв път в историята. Тя беше толкова шокирана, че забрави, че е сърдита на Хари за номера му с безоара.

– Не намерих нито дума за това, какво прави Хоркруксът! – каза тя на Хари. – Нито думичка! Бях в забранената секция, зарових се в най-ужасните книги, в които се разказва как да се приготвят най-отвратителните отвари, и нищо! Единственото, което намерих, е във въведението към „Най-злите магии“, слушай: – „а за Хоркруксът, най-злото магическо изобретение, няма да кажем нито дума, нито ще дадем насока“ – ...ами тогава защо го споменават! – нетърпеливо каза тя и затръшна старата книга. От нея се разнесе призрачен вой.

– О, я млък! – сонпа се тя и натика книгата обратно в чантата си.

Снегът около училището започна да се топи с настъпването на февруари и беше заменен от студена, тежка влага. Сиво-морави облаци

висяха ниско над замъка и постоянен леден дъжд направи поляните хлъзгави и кални. Резултатът беше, че първият урок по магипортиране на шестокурсниците, който щеше да се проведе в събота сутрин, за да не пропуснат нормалните си уроци, се проведе в Голямата зала, вместо навън.

Когато Хари и Хърмаяни влязоха в Залата (Рон беше слязъл с Лавендър), видяха че всички маси са изчезнали. Дъждът биеше по високите прозорци, а омагьосаният таван се въртеше мрачно над тях, докато се събираха около професорите Макгонъгол, Снейп, Флитуик и Спраут – Главите на домовете – и малък магьосник, който според Хари беше инструкторът по магипортиране от министерството. Той беше странно безцветен, с прозрачни мигли, коса на фъндъци и толкова безплътен, все едно първият повей на вятъра щеше да го отвее. Хари се зачуди, дали непрекъснатото магипортиране е отнело от плътността му или дали крехката структура не е подходяща за изчезване.

– Добро утро. – каза магьосникът от Министерството, когато всички ученици се събраха около Главите на домовете си и запазиха тишина. – Името ми е Уилки Туайкрос и ще бъда вашият инструктор по магипортиране през следващите дванадесет седмици. Надявам се в този период да ви подготвя за изпита по магипортиране...

– Малфой, млъкни и внимавай! – излая професор Макгонъгол.

Всички се огледаха. Малфой беше станал червен. Изглеждаше бесен, когато се отдалечи от Краб, с когото явно спореше шепнешком. Хари хвърли бърз поглед към Снейп. Той също изглеждаше ядосан, но явно беше по-ядосан от факта, че Макгонъгол беше скастрила ученик от неговия дом, а не от грубото поведение на Малфой.

– ...като по това време, много от вас ще са готови да положат изпита. – продължи Туайкрос, все едно не го бяха прекъснали. – Както може би знаете, обикновено е невъзможно да се магипортирате в Хогуортс. За срок от един час директорът вдигна тази забрана само за Голямата Зала, така че да можем да се упражняваме. Подчертавам, че няма да можете да се магипортирате извън Залата и ще бъде неразумно да опитвате.

– Сега искам от вас да се разделите така, че пред всеки от вас да останат по пет фута празно място.

Настана разместване и блъсканица, докато учениците се разделяха, блъскаха се и се разпряха. Главите на домовете се движеха между учениците, наместваха ги по местата им и прекратяваха разприте.

– Хари къде отиваш? – настоятелно попита Хърмаяни.

Хари обаче не отговори. Движеше се бързо през тълпата, към

мястото където Професор Флитуик с подскоци се опитваше да настани няколко ученици от Рейвънклоу, всеки от които искаше да бъде най-отпред. Подмина Професор Спраут, която подреждаше Хафълпафци в реда, докато заобиколи Ърни Макмилън и успя да стигне най-отзад, точно зад Малфой, който се възползваше от общата суматоха, за да продължи спора си с Краб.

– Не знам колко още ще отнеме, ясно? – изстреля Малфой, без да забележи, че Хари е точно зад него. – Продължава повече, отколкото мислех.

Краб отвори уста, но Малфой явно размисли за това, което казваше.

– Слушайте, не е ваша работа какво правя. Краб, и ти Гойл, просто правете каквото ви е казано и ми пазете гърба.

– Аз бих казал на приятелите се какво съм намислил, ако исках да продължат да ми пазят гърба. – намеси се Хари, достатъчно високо, за да го чуе Малфой.

Малфой се завъртя, ръката му посегна за пръчката, но точно в този момент Главите на домовете извикаха „Тишина“ и отново се възцари тишина. Малфой бавно се обърна с лице към предната част на залата.

– Благодаря ви. – каза Туайкрос. – Сега...

Той размаха пръчката си. На пода пред всеки студент моментално се появиха старомодни дървени обръчи.

– Най-важното, което трябва да запомните, това са трите „Н“! – каза Туайкрос. – Назначение (destination), непоколебимост (determination), намерение (deliberation).

– Първа стъпка: Настройте твърдо ума си на желаното местоназначение – каза Туайкрос. – В нашият случай, това е вътрешността на обръча ви. Сега моля, концентрирайте се върху местоназначението.

Всички започнаха да се оглеждат крадешком, за да проверят дали другите са се втренчили в обръчите си. Хари се втренчи в кръглото парче пращен под, оградено от обръча и силно се опита да не мисли за нищо друго. Това се оказа невъзможно, тъй като не спираше да се чуди за какво Малфой имаше нужда от наглеждане.

– Втора стъпка – продължи Туайкрос. – фокусирайте се непоколебимо, за да заемете визуализираното място. Нека желанието потече от мозъка ви към всяка частица от тялото ви.

Хари тайно се огледа. Малко вляво от него, Ърни Макмилън съзерцаваше обръча си толкова усилено, че лицето му беше порозовяло. Изглеждаше сякаш се опитва да погълне яйце с размер на куофъл. Хари сподави смеха си и бързо поднови взирането в обръча си.

– Стъпка три – извика Туайкрос – и то само по моя команда... завъртете се, проправете си път през нищото, придвижете се с желание. По моя команда... едно...

Хари отново се огледа. Много хора бяха явно разтревожени, че са им казали да се магипортират толкова бързо.

Хари се опита да настрои мислите си към обръча. Вече беше забравил за какво са трите Н.

– ТРИ!

Хари се завъртя на мястото си, загуби равновесие и почти се прекатури. И не беше само той. Цялата Зала изведнъж се изпълни със залитащи ученици. Невил вече беше по гръб. Ърни Макмилън от своя страна направи нещо като пирует в обръча си и за момент изглеждаше развълнуван, докато не улови погледа на Дийн Томас, който се заливаше от смях.

– Няма значение, няма значение. – студено каза Туайкрос, тъй като явно не беше очаквал нищо по-добро. – Нагласете отново обръчите си, моля, и се върнете по местата си...

Вторият опит не беше по-добър от първия. Третият беше също толкова неуспешен. До четвъртия нищо вълнуващо не се случи. Тогава се разнесе ужасен вик на болка, всички уплашено се заоглеждаха и видяха Сюзън Боунс от Хафълпаф да се клатушка в обръча си, а левият ѝ крак все още беше на пет фута разстояние, на първоначалното ѝ място.

Главите на домовете се приближиха към нея. Чу се силен гръм и се изви облак от розов пушек, а когато се разнесе, видяха плачещата Сюзън, вече едно цяло с крака си, но все още ужасена.

– Разчленяването или разделянето на различни части от тялото, – безмилостно додаде Туайкрос, – се получава, когато умът е недостатъчно непоколебим. Трябва продължително да се концентрирате по посока на назначението си и да се придвижите, без да бързате, но все пак с ясно намерение.

Туайкрос пристъпи напред, завъртя се грациозно, с разперени настрани ръце и изчезна, за да се появи в дъното на Залата.

– Помнете, трите Н. – каза той. – И да опитаме отново... едно, две, три...

Един час по-късно обаче, разчленяването на Сюзън все още беше най-интересното нещо, което се беше случило. Туайкрос не изглеждаше обезкуражен. Завързвайки мантията си на врата, той каза:

– До следващата събота, и не забравяйте: Назначение. Непоколебимост. Намерение.

С това той размахна пръчката си, обръчите изчезнаха и той напусна Залата, придружен от професор Макгонъгол. Разговорите започнаха веднага щом учениците се отправиха към фойето.

– Как се справи? – попита Рон, бързайки към Хари. – Мисля, че почувствах нещо, когато опитах последния път – нещо като гъделичкане в краката.

– Мисля, че чорапите ти са ти твърде малки, Уон-Уон. – каза глас зад тях и Хърмаяни ги подмина, като се подхилкваше.

– Аз пък нищо не почувствах. – каза Хари като игнорира прекъсването. – Обаче не ме е грижа за това в момента...

– Как така не те е грижа... не искаш ли да се научиш да се магипортираш? – невярващо попита Рон.

– Не съм особено въодушевен. Предпочитам да летя. – каза Хари, оглеждайки се през рамо да види къде е Малфой, и се забърза щом стигнаха Входната Зала. – Побързай ако обичаш, има нещо, което трябва да свърша...

Объркан, Рон тичешком последва Хари обратно до кулата на Грифиндор. Те бяха временно забавени от Пийвс, който беше блокирал врата на четвърти етаж и отказваше да пусне когото и да е, докато не запалят огън в панталоните си. Хари и Рон просто се върнаха и поеха по един от изпитаните преки коридори. След пет минути се прекачиха през портретната дупка.

– Ще ми кажеш ли какво правим? – попита Рон, леко задъхан.

– Тук горе. – отговори Хари, прекоси общата стая и пое към момчешката спалня.

Спалнята им беше, както се беше надявал Хари, празна. Той отвори сандъка си и започна да рови из него, а Рон нетърпеливо гледаше.

– Хари...

– Малфой използва Краб и Гойл като наблюдатели. Преди малко се караше с Краб. Искам да знам... аха!

Беше я намерил. Сгънато парче привидно празен пергамент, което сега заглади и потупа с върха на пръчката си:

– Тържествено се заклевам да върша само пакости... или поне Малфой ще ги прави.

Хитроумната карта се появи на пергаментата. Там беше подробният план на всеки етаж на замъка, а малките, надписани, движещи се черни точки, показваха всеки от живеещите в него.

– Помогни ми да намеря Малфой. – каза бързо Хари.

Той сложи картата на леглото си и двамата с Рон се наведоха над

нея, търсейки.

– Ето го! – каза Рон след около минута. – В общата стая на Слидерин е, виж... заедно с Паркинсон, Забини, Краб и Гойл...

Хари погледна картата разочаровано, но веднага се оживи.

– Е, значи ще го държа под око отсега нататък. – решително каза той. – И в момента, в който видя, че се спотайва някъде, а Краб и Гойл пазят отвън, ще ида да проверя с Мантията Невидимка и ще разбера какво е...

Той млъкна, тъй като Невил влезе в спалнята, донасяйки със себе си силна миризма на изгорено и започна да рови из сандъка си за нов чифт панталони.

Въпреки намерението си да залови Малфой, Хари нямаше никакъв късмет през следващите няколко седмици. Въпреки че проверяваше картата колкото често можеше и понякога правеше излишни посещения в тоалетната между часовете да я проверява, не видя Малфой да прави нещо подозрително. Видя обаче Краб и Гойл да се движат из замъка по-често от нормалното. Понякога оставаха неподвижни в пусти коридори, но във всеки един от тези случаи Малфой не само не беше около тях, ами изобщо изчезваше от картата. Това беше истинска мистерия. Хари се заигра с вероятността Малфой в действителност да напуска пределите на замъка, обаче не беше наясно как би могъл да го направи, като се имат предвид повишените мерки за сигурност в замъка. Единствената възможност беше, че всъщност пропуска да види Малфой, сред стотиците малки черни точки на картата. А относно факта, че сега Малфой, Краб и Гойл се движеха самостоятелно, въпреки че преди бяха неразделни – е, тези неща се случваха, когато хората израстваха – Рон и Хърмаяни, тъжно си напомни Хари бяха живо доказателство.

Февруари отмина, дойде март, а времето не се промени, освен че вече духаше, освен че и валеше. За всеобщо негодувание, на дъската за обявления в общата стая се появи съобщение, че следващото посещение в Хогсмийд се отлага. Рон беше бесен.

– Беше точно на рождения ми ден. – каза той. – Очаквах го с нетърпение!

– Обаче не е много изненадващо, нали? – отговори Хари. – Не и след това, което се случи с Кейти.

Тя все още не се беше върнала от Свети Мънго. Освен това, „Дневен Пророк“ редовно докладваше за нови изчезвания, в това число и на няколко роднини на ученици в Хогуортс.

– Да, ама сега единственото, което ще очаквам, е тъпото

магипортиране. – кисело каза Рон. – Страшен рожден ден, няма шо...

Трите досегашни урока по магипортиране се бяха оказали еднакво трудни, въпреки че още няколко човека бяха успели да се разчленят. Чувството за безсилие беше повсеместно, и се надигаха определено лоши чувства към Уилки Туайкрос и неговите три Н. Те бяха довели до измислянето на множество прякори, най-любезните от които бяха Кучешки Дъх и Торска глава.

– Честит рожден ден, Рон – каза Хари, когато сутринта на 1 март бяха събудени от Шеймъс и Дийн, които шумно слизаха за закуска. – Ето ти подаръка.

Той подхвърли подаръка на леглото на Рон, където вече имаше малка купчинка, която, както предположи Хари, беше доставена от домашните духчета през нощта.

– Мерси. – сънливо каза Рон и докато разкъсваше хартията, Хари стана от леглото, отвори сандъка си и започна да рови за Хитроумната карта, която скриваше след всяко използване. Той извади половината си вещи от сандъка преди да я открие, скрита под чифт навити чорапи, в които все още държеше бутилката отвара за късмет – Феликс Фелишъс.

– Така... – измърмори той и занесе картата обратно на леглото си, потупа я леко и тихичко каза – Тържествено се заклевам да върша само пакости. – така че Невил, който точно минаваше покрай него, да не чуе.

– Супер са, Хари! – ентузиазирано каза Рон, като размахваше новият чифт ръкавици за куидичен пазач, които Хари му беше подарил.

– Няма проблем. – каза разсеяно Хари, докато изследваше спалнята на Слидерин за следа от Малфой. – Ей... не мисля, че е в леглото си.

Рон не отговори. Беше твърде зает да разопакова подаръците си, като от време на време надаваше по някой вик на удоволствие.

– Сериозни придобивки тази година. – обяви той, държейки тежък златен часовник със странни символи по края и миниатюрни, движещи се звезди вместо стрелки. – Видя ли какво ми подариха мама и татко? Ами да, нали и аз ставам пълнолетен догодина.

– Супер. – измърмори Хари и хвърли поглед към часовника, преди да се взре по-отблизо в картата. Къде беше Малфой? Явно не закусваше на масата на Слидерин в Голямата Зала... не беше около Снейп, който беше в кабинета си... не беше в никоя от баните или в болничното крило...

– Искаш ли? – попита Рон, като му протегна кутия котелни

сладкиши.

– Не, благодаря. – отговори Хари, оглеждайки се. – Малфой пак изчезна!

– Не е възможно. – отговори Рон, пхна втори сладкиш в устата си и стана от леглото си, за да се облече. – Хайде. Ако не побързаш, ще трябва да се магипортираш на празен стомах... може пък и да е по-лесно...

Рон замислено погледна кутията сладкиши, след това си взе трети.

Хари потупа картата с пръчката си и измърмори:

– Пакост извършена. – въпреки, че не беше вярно и се облече, като мислеше усилено. Трябваше да има обяснение за периодичните изчезвания на Малфой. Той обаче не можеше да се сети за такова. Най-добрият начин бе да го проследи, но дори с Мантията Невидимка това не беше практична идея. Хари имаше уроци, тренировки по квидич, домашни и магипортиране. Нямахме как по цял ден да следи Малфой из училището, без отсъствието му да остане незабелязано.

– Готов ли си? – попита той Рон.

Бе преполовил пътя до вратата, когато осъзна, че Рон не се движи, а се беше подпрял на единия стълб на леглото и се взираше през прозореца със странно разфокусиран поглед.

– Рон? Закуска!

– Не съм гладен.

Хари се втренчи в него.

– Ама нали току-що каза...

– Ами добре, ще дойда с теб, – въздъхна Рон, – но не искам да ям.

Хари го загледа с подозрение.

– Ти току-що изяде половин кутия котелни сладкиши, нали така?

– Не е това. – отново въздъхна Рон. – Ти... ти няма да разбереш.

– Ясно. – каза Хари, доста объркан и се обърна да отвори вратата.

– Хари. – внезапно каза Рон.

– Какво?

– Не издържам повече!

– Кое не издържаш? – вече доста разтревожен попита Хари. Рон беше доста блед и изглеждаше така, сякаш ще повърне.

– Не мога да спра да мисля за нея! – дрезгаво отговори Рон.

Хари зина насреща му. Това не го очакваше и не беше сигурен, че иска да го чуе. Може и да бяха приятели, обаче ако Рон започнеше да нарича Лавендър Лав-Лав, щеше да се наложи да отстъпи.

– А това защо ти пречи да закусиш? – попита Хари, като се

опитваше да извади някакъв смисъл от цялата работа.

– Мисля, че тя не знае за съществуването ми. – с отчаян жест каза Рон.

– Тя определено знае, че съществуваш. – озадачено отговори Хари.
– Тя все още се натиска с теб, нали така?

Рон примигна.

– За кого говориш?

– А ти за кого говориш? – попита Хари със засилващо се чувство, че всичият смисъл е изпаднал от разговора.

– За Ромилда Вейн. – меко каза Рон и цялото му лице светна, сякаш бе докоснат от лъч чиста светлина. Те се гледаха един друг почти минута, преди Хари да каже:

– Това е шега, нали? Шегуваш се.

– Мисля... Хари, мисля, че я обичам. – отговори Рон със сподавен глас.

– Добре... – каза Хари и се приближи до Рон, за да огледа по-добре оцъклените му очи и бледото изражение, – Добре, кажи го пак, като ме гледаш в лицето.

– Обичам я! – повтори Рон бездиханно. – Виждал ли си косата й, цялата е черна, и блестяща, и копринена... а очите й? Големите и тъмни очи? И...

– Наистина е смешно и така нататък. – нетърпеливо каза Хари – но с шегата дотук, ясно? Стига толкова!

Той тръгна да излиза. Беше направил две крачки към вратата, когато нещо тежко го удари по дясното ухо. Хари залитна и се обърна. Юмрукът на Рон вече беше прибран, лицето му беше изкривено от ярост. Точно се готвеше отново да посегне.

Хари реагира инстинктивно. Извади пръчката от джоба си и заклинанието непреднамерено се надигна:

– Левикорпус!

Рон извика, а петите му се извъртяха нагоре. Той се поклащаше безпомощно с главата на долу, а мантията му висеше.

– Това пък за какво беше? – изкрещя Хари.

– Ти я обиди Хари! Ти каза, че е шега! – извика Рон, лицето му бавно се наливаше с кръв.

– Това е лудост! – каза Хари. – Какво ти е...

И тогава видя отворената кутия на леглото на Рон и истината се стовари отгоре му, със силата на препускащ трол.

– Откъде взе тези котелни сладкиши?

– Подарък са ми за рождения ден! – извика Рон, въртейки се бавно във въздуха, докато се бореше да се освободи. – Предложих и на теб, нали?

– От пода ли ги вдигна?

– Бяха паднали от леглото ми, ясно ли ти е? Пусни ме!

– Не са паднали от леглото ти, идиот такъв, не разбираш ли? Бяха за мен, извадих ги от сандъка, докато търсих картата. Това са котелните сладкиши, които Ромилда ми подари преди Коледа и очевидно са пълни с любовен еликсир.

Явно обаче само една дума беше стигнала до главата на Рон.

– Ромилда? – повтори той. – Ромилда ли каза? Хари... познаваш ли я? Ще ме представиш ли?

Хари се втренчи във висящия Рон, който изглеждаше невероятно обнадежен и се пребори със силното си желание да се засмее. Част от него – частта най-близо до наболяващото го дясно ухо – имаше силното желание да свали Рон и да го остави да тича наоколо в амок, докато действието на еликсира отmine. От друга страна се предполагаше, че са приятели, а Рон явно не беше на себе си, когато го нападна. Хари реши, че ще си заслужи още един удар, ако позволи на Рон да обяви вечната си любов към Ромилда.

– Да, ще те представя. – каза Хари, докато бясно мислеше. – Сега ще те сваля, става ли?

Той стовари Рон с трясък на пода (ухото доста го болеше), но Рон просто скочи на крака с усмивка.

– Тя ще е в офиса на Слъгхорн. – уверено каза Хари, на път към вратата.

– А какво ще прави там? – неспокойно попита Рон, като бързаше, да не изостане.

– О, ами взема допълнителни уроци по отвари с него. – импровизира Хари.

– Дали ще мога и аз да вземам допълнително уроци заедно с нея? – нетърпеливо попита Рон.

– Чудесна идея. – отвърна Хари. Лавендър чакаше при портретната дупка. Това бе усложнение, което Хари не беше предвидил.

– Закъсняваш, Уон-Уон! – нацупи се тя. – Имам подарък за теб, за...

– Остави ме на мира. – нетърпеливо каза Рон. – Хари ще ме представи на Ромилда Вейн.

И без да каже нито дума повече, той я избута от портретната дупка.

Хари се опита да погледне извинително Лавендър, но явно погледът излезе просто весел, защото тя изглеждаше по-обидена от всякога, когато Дебелата Дама се затвори зад тях.

Хари малко се притесняваше, че Слъгхорн може да е на закуска, но той отвори вратата при първото почукване. Беше облечен със зелен кадифен халат и съответна нощна шапчица и имаше доста замъглен поглед.

– Хари. – измърмори той. – Много е рано... аз обикновено спя до късно в събота...

– Професоре, много съжалявам, че ви безпокоя – възможно най-тихо каза Хари, а Рон се беше изправил на пръсти и се опитваше да погледне зад Слъгхорн в стаята му, – но приятелят ми Рон взе любовен еликсир по грешка. Бихте ли ми дали антидот? Бих го завел при Мадам Помфри, но ни е забранено да внасяме каквото и да е от Шегобийницата на Уизли и нали разбирате... странни въпроси...

– Бих си помислил, че майстор на отварите като теб сам би приготвил антидота, Хари, не е ли така? – попита Слъгхорн.

– Тъж... – измрънка Хари разсеяно, защото в този момент Рон го ръгаше с лакът в ребрата, в опит да си проправи път в стаята, – ами аз никога не съм приготвял антидот за любовен еликсир сър и докато го направя, Рон може да натвори нещо много...

За щастие Рон избра точно този момент да се заваяка:

– Не я виждам. Хари, той да не се опитва да я скрие?

– Това трябва да ви даде представа. – задъхано каза Хари, който вече откровено се бореше с Рон, за да му попречи да събори Слъгхорн. – Днес е рожденият му ден, Професоре. – добави той умолително.

– О, ами добре тогава, влизайте, влизайте. – отстъпчиво каза Слъгхорн. – Всичко необходимо е в чантата ми, антидотът не е сложен...

Рон се втурна през вратата, в задушната, претърпкана стая на Слъгхорн, преобърна столче за крака, възстанови равновесието си като сграбчи Хари за врата и промърмори:

– Тя не видя това, нали?

– Нея все още я няма. – каза Хари, докато наблюдаваше как Слъгхорн отваря набора си за отвари и слага по няколко щипки от това или онова в малка, кристална бутилка.

– Хубаво. – пламенно каза Рон. – Как изглеждам?

– Много си хубав. – гладко отговори Слъгхорн и подаде на Рон чаша бистра течност. – Изпий това. Това е тоник за нерви, ще запазиш спокойствие, когато тя дойде.

– Гениално. – страстно каза Рон и изгълта шумно атнидота.

Хари и Слъгхорн го наблюдаваха. И тогава, съвсем бавно, усмивката на Рон се стопи и изчезна, и беше заменена от изражение на върховен ужас.

– Нормален ли си вече? – усмихнато попита Хари. Слъгхорн изцъка. – Благодаря ви, Професоре.

– Не се притеснявай момчето ми, не се притеснявай. – каза Слъгхорн, а Рон се свлече в най-близкото кресло. Изглеждаше опустошен. – Ободряване, ето от това има нужда. – добави Слъгхорн и се обърна към маса заредена с напитки. – Имам бирен шейк, имам вино, имам една последна бутилка от тази отлежала дъбова медовина... хммм... исках да я подаря на Дъмбълдор за Коледа... е, – сви рамене той – на него няма да му липсва нещо, което не е имал! Защо да не я отворим и да полеем рождения ден на г-н Уизли? Няма нищо по-добро от висок дух, за прогонване на агонията от нещастна любов...

Той се изкикоти тихичко и Хари се присъедини към него. Това беше първият път, в който се оказваше почти насаме със Слъгхорн, след злополучния първи опит да изтръгне от него истинският спомен. Ако само успееше да запази доброто настроение на Слъгхорн... може би, ако изпиеха достатъчно отлежала дъбова медовина...

– Ето, заповядайте. – каза Слъгхорн и подаде на Хари и Рон чаши с медовина, преди да вдигне своята. – Ами, много честит рожден ден, Ралф...

– Рон. – прошепна Хари.

Но Рон, който явно не слушаше, вече беше погълнал медовината.

За момент, не по-дълъг от удар на сърцето, Хари разбра, че се случва нещо ужасно, но Слъгхорн не забелязваше нищо.

– ...и дано имаш още много...

– Рон!

Рон изтърва чашата си. Надигна се наполовина от креслото и се сгърчи, крайниците му се тресяха неконтролируемо. На устата му изби пяна, а очите му щяха да изскочат от орбитите си.

– Професоре! – извика Хари. – Направете нещо!

Слъгхорн обаче изглежда бе изпаднал в шок. Рон трепереше и се давеше. Кожата му посиняваше.

– Какво... но... – пелтечеше Слъгхорн.

Хари прескочи ниска масичка и се втурна към отворения шкаф с отвари, заизважда буркани и торбички, а звуците от ужасното, гъргорещо дишане на Рон изпълваха стаята. Накрая го намери – бърбеко-

подобният камък, който Слъгхорн беше взел от него по време на урока.

Той се хвърли към Рон, отвори устата му и натика безоарът в устата му. Рон потръпна, мощна въздишка се откъсна от него, тялото му се отпусна и застина.

19. Духчета – следотърсачи

– Струва ми се, че това не беше един от най-хубавите рождени дни за Роналд – каза Фред.

Беше вечер, болничното крило беше тихо, завесите бяха дръпнати, а лампите светнати. Единственото легло бе заето от Рон, а Хари, Хърмаяни и Джини седяха около него. Те бяха прекарвали целия ден пред двойните врати, опитвайки се да видят какво става вътре, когато някой влизаше или излизаше. Мадам Помфри ги беше пуснала да влезнат чак в 8 часа. Фред и Джордж пристигнаха след 10 минути.

– Не си представяхме, че точно така ще му поднесем подаръка. – мрачно каза Джордж, като остави голям опакован подарък до леглото на Рон и седна до Джини.

– Да, мислехме, че ще е в съзнание, когато му го даваме.

– Ние бяхме в Хогсмийд, искахме да го изненадаме.

– Били сте в Хогсмийд? – погледна към тях Джини.

– Да, мислехме да купуваме магазина на Зонко. – каза Фред – Искахме да имаме клон в Хогсмийд, но няма да има много смисъл от това, ако не ви разрешават да излизате през уикендите, за да купувате нашите... както и да е.

Той си взе стол, седна до Хари и погледна бледото лице на Рон.

– Какво точно се случило, Хари?

Хари разказа историята, както вече бе направил десетки пъти пред Дъмбълдор, Макгонагъл, мадам Помфри, Хърмаяни и Джини.

– ...и след това пъкнах безоара в гърлото му и дишането му се улесни, Слагхорн излезе да извика помощ, Макгонагъл и мадам Помфри се появиха и донесоха Рон тук. Те смятат, че той ще се оправи. Мадам Помфри каза, че ще остане около седмица... и ще продължи да взима противоотрова...

– Какъв късмет, че си се сетил за безоара. – тихо каза Джордж.

– Късмет, че в стаята имаше такъв. – каза Хари, изтръпвайки при мисълта какво щеше да стане, ако не беше успял да докопа малкото камъче.

Хърмаяни въздъхна почти недоловимо. Тя беше необичайно тиха през целия ден. След като накара Хари да ѝ разкаже какво точно се е случило, тя почти не бе взела участие в обсъждането на това как точно Рон е бил отровен, просто седеше до Хари и Джини, бледа и

притеснена, докато най-накрая не ги пуснаха в болничното отделение.

– Мама и татко знаят ли? – попита Фред Джини.

– Те вече го видяха преди час. Сега са в кабинета на Дъмбълдор, но скоро ще се върнат...

За момент всички се загледаха в Рон, който промърмори нещо в съня си.

– Значи отровата е била в напитката? – тихо попита Фред.

– Да. – потвърди Хари. – Слагхорн я сипа и...

– Той имал ли е възможност да сипе нещо в чашата на Рон без ти да го видиш?

– Вероятно. – каза Хари. – Но защо му е на Слагхорн да отравя Рон?

– Нямам идея. – прозя се Фред. – Но може да е разменил чашите случайно?

– Защо му е на Слагхорн да отравя Хари? – попита Джини.

– Идея си нямам. – продължи Фред – но би трябвало да има много хора, които биха искали да отровят Хари – „Избраният“ и всичките тези неща...

– Значи мислиш, че Слагхорн може да е смъртожаден? – каза Джини.

– Всичко е възможно. – мрачно заключи Фред.

– А може и да е действал под Империиус. – добави Джордж.

– Или може да е невинен. – каза Джини. – Отровата може да е била в бутилката, в такъв случай вероятно е била предназначена за самия Слагхорн.

– Но кой би искал да го убие?

– Дъмбълдор казва, че Волдемор иска Слагхорн на своя страна – каза Хари. – Слагхорн се е крил цяла година, преди да дойде в Хогвортс. И... – той си помисли за спомена, който Дъмбълдор така и не бе успял да вземе от него – и може би Волдемор го иска обезвреден, може би мисли, че би могъл да е ценен за Дъмбълдор.

– Но ти каза, че Слагхорн е възнамерявал да даде тази бутилка на Дъмбълдор за Коледа. – напомни му Джини – Така че отровителят може да се е целил в него.

– Тогава отровителят не е познавал Слагхорн добре. – проговори Хърмаяни, за пръв път от часове – Всеки, който познава Слагхорн, щеше да знае, че има голяма вероятност той да запази нещо толкова апетитно за себе си...

– Ер... ми-нее. – избърбори Рон неочаквано.

Те пак замълчаха и го загледаха очаквателно, но след като побълнува още малко, той просто започна да хърка.

Вратите на отделението се отвориха, което ги накара да подскочат стреснато. Влезе Хагрид, с мокра коса, палтото му също подгизнало, с лък в едната ръка и остави кални отпечатащи по целия под, докато се приближаваше към тях.

– Бях в гората цял ден! – изгъркори той – Аргог се влошава... но аз му почетох малко... не се бях качил за вечеря до ей с'я и тогава професор Спраут ми каза за Рон! Как е той?

– Не е зле – отвърна Хари – Ще се оправи.

– Не повече от шест посетителя едновременно! – каза мадам Помфри, като изхвърча от кабинета си.

– С Хагрид ставаме точно шест. – посочи Джордж.

– О... да... – неуверено каза мадам Помфри, която изглежда броеше Хагрид за няколко човека. За да прикрие смущението си, тя започна да чисти калните стъпки, които той беше оставил с вълшебна си пръчица.

– Не го вярвам т'ва – поклати глава Хагрид, поглеждайки към Рон – Прост' не го вярвам и т'ва е. Как лежи... кой би искал да го нарани, а?

– И ние това се чудим, – отвърна Хари, – но не знаем.

– Мо'е да има заговор срещу отбора на Грифиндор по квидич, к'во мислите? – каза Хагрид – П'рво Кейти, с'я Рон...

– Не мисля така. – каза Хари.

– Слудеринците биха го направили, ако знаеха че би могло им се разминие. – призна Фред.

– Не мисля, че е свързано с квидича, но все пак ми се струва, че има връзка между двата случая. – прошепна Хърмаяни.

– От къде ти хрумна това?

– Ами, първо, и двата трябваше да са фатални, но не бяха, дори и само по чиста случайност. Второ, нито отровата, нито колието достигнаха до този, когото би трябвало да убият. А това прави човека, който седи зад заговорите още по-опасен, защото явно не го е грижа колко хора ще убие, преди да достигне до истинската си жертва.

Преди някой да успее да отговори на това предположение, вратите на отделението се отвориха отново и г-н и г-жа Уизли влезнаха в стаята. При предишното им посещение те просто се бяха уверили, че Рон е добре, сега г-жа Уизли придържа Хари в прегръдките си и го стисна силно.

– Дъмбълдор ни каза, че ти си го спасил с безоара. – изхлипа тя – О, Хари, какво бихме могли да кажем? Ти спаси Джини... ти спаси

Артър... сега спаси и Рон...

– Недейте... аз... – смутено промърмори Хари.

– Половината ни семейство ти дължи живота си, сега като се замислих. – добави г-н Уизли. – Сега можем да кажем, какъв късмет е било за семейство Уизли, че Рон е решил да седне до теб в купето на влака към Хогоуртс, Хари.

Хари не можа да измисли какво да отговори и беше почти доволен, когато мадам Помфри им напомни, че може да има само шест посетители около леглото на Рон, те двамата с Хърмаяни се изправиха, за да си ходят, Хагрид също дойде с тях, оставяйки Рон със семейството му.

– Ужасно е. – каза Хагрид изпод брадата си, докато тримата ходеха по коридора към мраморното стълбище – При цялата тази охрана, и пак има ранени хлапета... Дъмбълдор мно'о се тревожи... той не раздува, ама ти казвам, че...

– Той има ли някакви идеи? – отчаяно попита Хърмаяни.

– Пр'дполагам, че има стотици идеи, к'врто мозък има. – каза Хагрид. – Но идея си няма кой е изпратил оная огърлица, нит' отровата в т'ва вино, или шеха да са ги хванали, нъл т'й? Т'ва, дето ме тревожи, – каза Хагрид с по-тих глас и оглеждайки се (Хари също се огледа за всеки случай, да не би Пийвс да е наоколо) – е колко дълго ще мо'е Хогоуртс да остане отворен, ако продължават да нападат хлапета. Пак като Стаята на тайните, не е ли т'й? Ше има паника, мно'о родители ще си взимат хлапетата, а па после настоятелството... – Хагрид спря за минута, колкото да мине призракт на дългоса жена, после продължи с неговия гръмовен шепот – ...настоятелството ще почне да приказва да затворят училището...

– Не биха го направили? – каза Хърмаяни притеснена.

– Тря'я да гледаш през техната гледна точка. – тежко каза Хагрид – Сиреч, то винаги си е било рисковано да изпратиш хлапето си в Хогоуртс, т'й, очакваш инциденти, нема начин – стотици непълнолетни магьосници, с'брани заедно, ама опит за убийство... т'ва е ужасяващо. Т'й че нищо чудно, че Дъмбълдор е ядосан на Сн...

Хагрид спря устрема си и на лицето му се изписа познатото виновно изражение, което се появяваше винаги, когато изтървеше нещо, което не биваше да казва.

– Какво? – попита Хари бързо. – Дъмбълдор е ядосан на Снейп?

– Не съм казал т'ва. – панически се опита да отрече Хагрид, което го издаде съвсем. – Виж кое време стана, леле, скоро ще стане полунощ, трябва да...

– Хагрид, защо Дъмбълдор е ядосан на Снейп? – попита Хари настойчиво.

– Шшт! – каза Хагрид, като се огледа нервно – Недей вика толкова, Хари, кв'о искаш, да си загубя работата ли? Щеше да знаеш 'сичко, ако не беше зарязал Грижата за ма...

– Не се опитвай да ме накараш да се почувствам виновен, защото няма да успееш! – прекъсна го Хари – Кажй какво е направил Снейп?

– Не 'нам, Хари, не тря'аше ич да съм чувал за т'ва! Излизах от гората оная вечер и ги чух да говорят, е, да де, да спорят. Не щях да им привличам вниманието, тъй че се притаих и се опитах да не слушам, ама... то беше едно, абе разговор, който 'ич не беше лесно да не чуя.

– И? – пришпори го Хари.

– Ами... само чух Снейп да вика, че Дъмбълдор приема мно'о неща за ясни, и че мо'е би той – Снейп – нема повече да...

– Да прави какво?

– Н'нам, Хари, звучеше 'се едно Снейп се преработва и т'ва беше 'сичко – как' да е, Дъмбълдор му рече, че той се е навил да го прави и ще продължи да го прави. Кратко и ясно. И рече няк'во нещо за няк'ви разследвания, дето Снейп трябвало да го прави в неговия Дом, в Слидерин. Ми т'ва не е мно'о странно! – добави той бързо, след като видя многозначителните погледи, които си размениха Хари и Хъмнаяни – 'Сички ръководители на Домове беха помолени да видят к'во ста'а след тая работа с оная огърлица...

– Да, ама Дъмбълдор не е спорил с останалите, нали? – пита Хари.

– Виж с'я, – каза Хагрид, като премягаше лъка из ръцете си несъзнателно, като без да иска го пречупи. – зная, че ич не харесваш Снейп, Хари, и не ща да търсиш под вола теле.

– Внимавайте! – бързо прошепна Хърмаяни.

Те се обърнаха точно навреме, за да видят Аргус Филч да се появява зад тях, дебнеш за нарушителите.

– Охоо, – тържествено каза той, – толкова късно, а вие не сте в леглата, това значи наказание!

– Не, не значи, Филч. – кратко каза Хагрид. – Те са с мен, н'ъл тъй?

– И каква е разликата? – попита Филч.

– Аз съм проклет учител, е т'ва, промъкваш се натрапнико! – разпапи се Хагрид.

Филч се наежи разярен. Госпожа Норис също се беше появила и сега се извиваше около кокалестите му глезени.

– Тря'а да тръгвате. – каза Хагрид през зъби.

Без да ги подканят втори път, Хари и Хърмаяни се отдалечиха бързо, силните гласове на Филч и на Хагрид отекваха зад тях, докато бягаха. Теминаха покрай Пийвс малко преди да свият към кулата на Грифиндор, но той се беше зареял щастливо към източника на виковете, припявайки си:

– Когато има караници, пререкания недостойни,
викнете Пийвс и той ще ги направи двойни!

Дебелата дама беше задрямала и не беше доволна, че я събудиха, но се извърна настрани, позволявайки им да се покатерят до милостиво спокойната и празна обща стая. Изглеждаше, сякаш хората още не знаеха за Рон. Хари почувства с облекчение. Беше достатъчно изтощен за днес. Хърмаяни му пожела лека нощ и отиде в спалнята на момичетата. Хари реши да остане в стаята, седна на един стол до огъня и се загледа в почти изгорелите пънове.

Значи Дъмбълдор се е карал със Снейп. Въпреки всичко, което бе казал на Хари, въпреки че продължаваше да твърди, че му вярва напълно, той си беше изпуснал нервите... Хари не мислеше, че Снейп се е постарал особено много да разследва слидеринците... или може би да разследва един слидеринец? Малфой?

Но защо Дъмбълдор не каза нищо за подозренията на Хари? Дали се опасяваше да не направи нещо прибързано, да вземе нещата в свои ръце? Вероятно. Може би Дъмбълдор не искаше нищо да отклонява вниманието на Хари от уроците му или пък от взимането на спомена от Слагхорн. Може би Дъмбълдор не мислеше, че може да довери съмненията относно персонала си на шестнадесет годишни...

– Ето те най-после, Потър!

Хари скочи изненадан, изваждайки пръчката си. Беше толкова убеден, че общата стая е празна, че не беше подготвен някой да изскочи изведнъж от един от по-далечните столове. След като се загледа, установи, че това беше Кормак МакЛагън.

– Чаках те да се върнеш. – каза МакЛагън, игнорирайки извадената пръчица на Хари. – Трябва да съм задрямал. Виж сега, видях че водят Уизли в болничното крило по-рано. Не изглеждаше като че ще е във форма за мача следващата седмица.

На Хари му трябваше известно време, за да осъзнае за какво говори МакЛагън.

– О, да... квидича... – каза той, прибирайки вълшебната си пръчка

обратно в дънките си. – Да, може би няма да успее да се възстанови.

– Значи аз ще съм вратар, нали?

– Ами да... – отговори Хари, – предполагам, че да...

Не можеше да измисли причина да не стане така, все пак, МакЛагън беше с втори резултат на пробите.

– Прекрасно. – каза МакЛагън доволно – И кога има тренировка?

– Какво? Ами... утре вечер.

– Добре. Чуй, Потър, трябва да говорим предварително. Имам идеи за тактиката, които може да са ти полезни.

– Добре. – каза Хари, без да проявява интерес – Ще се чуем утре, значи. Сега съм изморен... до скоро.

Новината, че Рон е бил отровен, се разнесе бързо на следващия ден, но не предизвика такава сензация, като случката с Кейти. Хората си мислеха, че може да е било случайно, взимайки предвид факта, че се е случило в кабинета на учителя по Отвари и че след като му е дадена противоотровата веднага, нищо лошо не се е случило. Всъщност, грифиндорците изглеждаха много по-заинтригувани от предстоящия мач по квидич срещу Хафълпаф, защото много от тях искаха да видят Захариъс Смит, който беше гончия на техния отбор и беше заклеен заради коментарите му на мача със Слидерин.

Хари, от друга страна, никога не е бил по-малко заинтересован от квидича. Драко Малфой бе започнал да го обсебва. Все още проверяваше Хитроумната карта всеки път, когато можеше, понякога ходеше да види какво прави Малфой, въпреки че не го беше хващал да прави нищо необичайно. И все още имаше моменти, когато Малфой просто изчезваше от картата...

Но на Хари не му оставаше много време да мисли за това, беше достатъчно зает с тренировките по квидич, домашните и факта, че Кормак МакЛагън и Лавендър Браун го заливаха с потоци от думи, когато и да го срещнеха.

Той не можеше да прецени кой от тях беше по-досаден. МакЛагън постоянно му правеше намеци, че той е по-добър за постоянен вратар за отбора от Рон, а след като Хари го погледа как играе и на него му хрумваха подобни мисли. Проблемът идваше от там, че той постоянно правеше забележки на останалите играчи и даваше на Хари подробни схеми за тренировки, така че на няколко пъти на Хари му се налагаше да му напомня кой е капитанът.

Междувременно, Лавендър продължаваше да притиска Хари да обсъждат Рон, което му се струваше по-товарещо и от лекциите на

МакЛагън по куидич. Първо Лавендър беше ядосана, че никой не си беше направил труда да ѝ каже, че Рон е в болничното крило „Ама аз съм му гадже!“ но, за съжаление, след това беше решила да прости на Хари и да води дълбоко съдържателни разговори с него относно чувствата на Рон, които Хари с удоволствие би пропуснал.

– Виж, защо не говориш с Рон за всичко това? – попита я Хари накрая, след дълги излияния включващи всичко, което Рон бе казал за нейните нови роби и дали Хари мисли, че Рон възприема връзката им като „сериозна“.

– Ами той винаги е заспал, когато отида да го видя! – отвърна Лавендър.

– Така ли? – изненада се Хари, той намираше Рон съвършено буден всеки път, когато отиваше да го види, готов да слуша новини за Дъмбълдор и Снейп и да сипе обиди по адрес на МакЛагън.

– Хърмаяни Грейнджър все още ли го посещава? – настоя да знае Лавендър изведнъж.

– Да, така мисля. Те са приятели все пак. – неловко отвърна Хари.

– Приятели, не ме размивай. – процеди Лавендър. – Тя не му говореше със седмици, след като започна за излиза с мен! Но предполагам, че сега иска да се сдобри с него, сега, когато той е толкова интересен...

– Наричаш отравянето интересно? – попита Хари – Както и да е, трябва да тръгвам, идва МакЛагън, имаме да обсъдим мача. – побърза да каже той, като сви настрана през врата, която се преструваше на стена и спринтира по прекия път, който щеше да го отведе до стаята по Отвари, където, за щастие, нито Лавендър, нито МакЛагън можеха да го проследят.

Сутринта преди мача срещу Хафълпаф Хари се отби до болничното крило преди да се отправи към игрището. Рон беше много развълнуван, но мадам Помфри не го пускаше да отиде да гледа мача, за не би да се превъзбуди.

– Как се справя МакЛагън? – нервно попита той, очевидно забравяйки, че е задал този въпрос поне два пъти.

– Казах ти. – отвърна търпеливо Хари – Дори да беше от световна класа, не бих го задържал. Той продължава да се опитва да казва на всички какво да правят, мисли че може да играе на всеки пост по-добре от всички нас. Нямам търпение да се отърва от него. И говорейки за отървяване от хора, – добави Хари, докато ставаше и си вдигаше метлата, – ще престанеш ли да се правиш на заспал, когато Лавендър идва да те вижда? Тя също ме подлудява.

– О... – каза Рон смутено – Да. Добре де.

– Ако не искаш да излизаш с нея, просто ѝ го кажи.

– Да... добре... ама не е толкова лесно, не е ли така? – каза Рон. Той направи пауза. – Дали Хърмаяни ще мине да ме види преди мача? – добави той небрежно.

– Не, тя вече е долу на игрището с Джини.

– А... добре... Късмет. Надявам се да разбиеш Макл... искам да кажа Смит.

– Ще се опитам. – каза Хари и праметна метлата си на рамо. – До по-късно.

Той се забърза по опустелия коридор, цялото училище беше навън около стадиона. Той гледаше през прозорците, опитвайки се да прецени колко вятър ще има, когато внезапен шум го накара да погледне напред. Той видя Малфой да ходи към него в компанията на две момичета, които изглеждаха намръщени.

Когато видя Хари, Малфой спря, изсмя се и продължи да ходи.

– Къде отиваш? – попита Хари.

– Да, определено ще ти кажа, Потър, защото е точно твоя работа. – процеди Малфой. – По-добре побързай, хората ще чакат своя „Единствен капитан“ – „Момчето, което отбеляза“ – или както и да те наричат напоследък.

Едно от момичетата се изкикоти неволно. Хари се вгледа в нея. Тя се задави. Малфой продължи покрай него и момичетата го последваха до ъгъла, където изчезнаха от поглед.

Хари стоеше замръзнал и ги гледаше. Беше вбесен – вече трябваше да е на мача, а Малфой се възползваше от момента, когато вниманието на цялото училище бе насочено другаде, това беше най-добрият му шанс да разбере какво точно правеше Драко. Секундите се изнизваха, а Хари стоеше на място и гледаше мястото, където странното трио бе изчезнало...

– Къде беше? – пита Джини, когато Хари нахлу в съблекалнята. Целият отбор се беше преоблякъл вече. Куут и Пийкс, биячите, удряха нервно своите бухалки в краката си.

– Срегнах Малфой. – каза ѝ Хари тихо, докато си слагаше ярко червената роба. – Така че исках да разбера как така той е в замъка с две момичета, докато всички останали са тук, долу...

– Има ли значение точно сега?

– Няма начин да разбера. – каза Хари, със Съветкавицата си в ръка, докато си оправяше очилата. – Хайде да вървим!

И без да каже друга дума, той излезе на игрището под оглушителен съпровод от ръкопляскания и дюдюкания.

Имаше съвсем малко вятър, а облаците не бяха много гъсти, тук там се виждаха проблясъци слънчева светлина.

– Климатичните условия са подвеждащи! – каза МакЛагън на отбора – Куут, Пийкс, ще трябва да летите откъм слънцето, така че да не ви видят...

– Аз съм капитанът, МакЛагън, спри да им даваш инструкции. – ядоса се Хари. – Просто отиди на вратарския пост!

След като се увери, че МакЛагън се е махнал, Хари се обърна към Куут и Пийкс

– Гледайте да летите откъм слънцето. – нареди им той през зъби.

Той се ръкува с капитана на Хафълпаф и после, по сигнала на мадам Хуч, излетя във въздуха, по-високо от останалите от отбора, обикаляше около игрището с надеждата, че ще види Сница. Колкото по-скоро го хванеше, толкова по-скоро щеше да може да се върне в замъка, да извади Пакостливата карта и да види какво прави Малфой.

– И ето сега, Смит от Хафълпаф с куофъла. – каза замечтаният глас, който отекна над игрището. – Той коментира миналия път и Джини Уизли после му налетя с метлата си, вероятно нарочно, поне така изглеждаше. Смит беше доста груб към Грифиндор, сигурно сега съжалява за това сега, като играе срещу тях. О, вижте, той загуби куофъла, Джини му го взе, харесвам я, тя е много симпатична...

Хари се опули срещу коментаторското място, мислейки си че никой с всичкия си не би позволил на Луна Лавгуд да коментира. Но дори от толкова високо, не можеше да сбърка тази дълга, мръсно руса коса, нито огърлицата от коркови тапи... До Луна професор Макгонагъл изглежда се чувстваше леко некомфортно, сякаш наистина премисляше решението си.

– ...но сега този едър хафълпафец взе куофъла от, хм, не мога да си спомня името, беше нещо като Бибъл... не Бъгинс...

– Кадуолдър! – силно каза професор Макгонагъл до нея. Тълпата се засмя.

Хари се огледа за сница, но нямаше следа от него. Малко по-късно Кадуолдър отбеляза. МакЛагън крещеше на Джини, за дето е изпуснала куофъла и за това не забеляза голямата червена топка да минава покрай дясното му ухо.

– МакЛагън, би ли вършил това, което би трябвало да вършиш и остави останалите на мира! – извика Хари, докато се изравни с лицето на

своя вратар.

– Ти самият не даваш добър пример! – изкрещя Маклогън на свой ред ядосан.

– И сега Хари Потър спори със своя вратар. – нежно каза Луна, докато слидеринците и хафълпафците в тълпата ръкопляскаха окуражително. – Не мисля, че това ще му помогне да намери сничка, но може би е хитър трик...

Кълнейки гневно, Хари се завъртя и почна пак да обикаля игрището в търсене на някакъв знак от малката златна крилата топка.

Джини и Демелза отбелязаха по един път, давайки повод на червено-черната агитка да се радва. После Кадуолдър изравни, но Луна сякаш не забеляза, тя изглеждаше незаинтересована от такива банални неща като резултата и продължаваше да се опитва да привлече вниманието на публиката върху неща от рода на интересни облаци и възможността Захариъс Смит, който до сега не бе успял да задържи куофъла за повече от минута, да е болен от нещо, наречено „загубеняшко – Loser's Lurgy“.

– Седемдесет на четиридесет за Хафълпаф! – каза професор Макгонакъл, издърпвайки мегафона на Луна.

– Толкова ли е станало? – разсеяно попита Луна – О, вижте! Грифиндорският вратар е взел една бухалка на бяч.

Хари спря напред въздуха. И наистина, по причини известни само на него, МакЛагън беше взел бухалката на Пийкс и се опитваше да покаже как се удря блъджър срещу нападащия Кадуолдър.

– Върни му бухалката и се върни на поста си! – изрева Хари, летейки към Маклогън, точно когато той яростно удари блъджъра.

Ослепителна, всепроникваща болка... проблясък... далечни виковете... и чувството как пропада през дълъг тунел...

Следващото нещо, което Хари знаеше, беше че лежеше в удивително топло и удобно легло. Той погледна нагоре и видя лампа, която хвърляше кръг златиста светлина по тавана. После си вдигна главата и ето там, отляво, лежеше удивително познато червенокосо момче.

– Колко мило, че се отби. – ухили се Рон.

Хари премигна и се огледа. Разбира се, той беше в болничното крило. Небето навън беше тъмно, мачът трябва да е приключил преди часове... и всяка надежда да намери Малfoy също... Хари почувства странна тежест, той вдигна ръката си и усети, че главата му е здраво превързана.

– Какво се случи?

– Спуга си черепа. – каза мадам Помфри, като го бутна обратно във възглавниците му. – Нищо страшно, веднага го съединих, но ще те задържа за през нощта. Не трябва да се пренапрягаш през следващите няколко часа.

– Но аз не искам да оставам тук през нощта. – ядоса се Хари, като седна и се разви. – Трябва да намеря МакЛагън и да го убия.

– Мисля, че това попада под графа пренапрягане. – каза мадам Помфри, като го бутна отново в леглото и размаха пръчица назидателно. – Ще стоиш тук, докато не те изпиша, Потър, или ще извикам директора!

Тя потъна обратно в кабинета си, а Хари се отпусна в завивките си.

– Знаеш ли с колко загубихме? – попита той Рон през зъби.

– Ами да, знам. – каза Рон. – крайният резултат беше 300 на 60.

– О, чудесно – каза Хари с горчивина в гласа си – Просто чудесно! Когато докопам МакЛагън...

– Не би искал да го докопаш, той е с размери на трол. – с право каза Рон. – Лично аз не бих му направил онова заклинание на Принца за пръстите на краката. Както и да е, останалата част от отбора ще се е справила с него, докато ти излезеш от тук, те също не са щастливи...

В гласа на Рон имаше лошо подтисната нотка на задоволство, личеше си че той далеч не беше натъжен от това, че МакЛагън се изложи толкова много. Хари лежеше и гледаше към тавана, наскоро залепената му глава не го болеше, но все пак я чувстваше уязвима под всичките тези превръзки.

– Успях да чуя коментара на мача от тук. – каза Рон, сега вече напушен от смях. – Надявам се, че винаги ще дават на Луна да коментира... загубеняшко-Loser's Lurgy...

Но Хари все още беше твърде ядосан, за да гледа хумористично на нещата и не след дълго Рон се предаде.

– Джини дойде на посещение, докато ти беше в безсъзнание. – каза той след дълга пауза. Въображението на Хари започна да рисува сцена, където Джини се навеждаше над безжизненото му тяло и признава за своите чувства към него, докато Рон ги благославяше... – Тя каза, че почти си закъснял за мача. Как така? Та ти тръгна навреме.

– О... – каза Хари, когато видението в главата му отшумя. – Да... видях Малфой да се промъква нанякъде с две момичета, които не изглеждаха особено доволни от това, че са с него и това е вторият път, когато той не е на игрището, докато цялото училище е там, той пропусна и последния мач, нали помниш? Сега ми се искаше да го бях проследил,

мачът така или иначе беше пълен провал...

– Не ставай глупав! – остро го прекъсна Рон. – Не можеш да пропуснеш мач по квидич само за да проследиш Малфой, та ти си капитан!

– Искам да знам какво е намислил. – каза Хари. – И не ми казвай, че си въобразявам всичко, не и след това, което подслушах между него и Снейп...

– Никога не съм казвал, че си въобразяваш всичко. – каза Рон, повдигайки вежда срещу Хари. – но няма правило, което да казва, че само един човек може да замисля нещо тук! Ти си обсебен от Малфой, Хари, имам предвид, да мислиш да изпуснеш мач, за да го преследваш...

– Искам да го хвана! – каза Хари отчаяно. – Искам да кажа, да разбера къде отива, когато изчезва от картата?

– Не знам... в Хогсмийд? – предположи Рон, докато се прозяваше.

– Никога не съм го виждал да ходи по някой от тайните коридори на картата. Мислех си, че те така или иначе са под наблюдение сега?

– Ами... не знам. – повтори Рон.

Те замълчаха. Хари отново се вгледа в кръга светлина над тях, докато мислеше усърдно...

Ако разполагаше с ресурсите на Руфъс Скраймгауър той би могъл да постави преследвачи след Малфой, но той нямаше офис, пълен с Аврори под ръка... Мисълта да се опита да уреди нещо с бившите членове на Д.А. му мина бегло през ума, но оставаше нерешен проблемът с отсъствието от часовете.

Откъм леглото на Рон се чу приглушено хъркане. След малко мадам Помфри излезе от кабинета си. За по-лесно, Хари се престори на заспал, завъртя се на една страна и се заслуша, как всички завеси се затвориха сами, когато тя помага с пръчицата си. Светлината се приглуши, тя се върна в кабинета си и вратата се затвори зад нея.

Хари си помисли, че това беше третият път, когато го носеха в болничното отделение заради травма от квидич. Предишния път беше паднал от метлата си, заради присъствието на диментори около игрището, а преди това, всичките кости бяха махнати от ръката му от несръчния професор Локхарт... Това беше и най-болезненият му случай до сега... той си спомни ужасната болка, когато всички кости в ръката му израснаха за една нощ, неудобство, което не беше олекотено от появата на неочакван посетител посреднощ...

Хари се изправи рязко и сърцето му се разтуптя. Най-сетне беше намерил решение: имаше кой да следи Малфой, той просто бе забравил, как не му беше хрумвало до сега.

Но сега трябваше да реши как да го извика? Какво трябваше да направи? Тихо и настоятелно, Хари проговори в тъмнината:

– Крийчър?

Чу се доста силен плясък и из стаята зазвучаха различни писукания. Рон се събуди рязко и попита:

– Какво става...?

Хари бързо посочи вратата на кабинета на мадам Помфри с пръчицата си и промърмори „Муфиато!“, така че тя да не чуе нищо. После се приближи до края на леглото, за да види по-добре какво става.

Две домашни духчета се търкаляха по средата на стаята, едното носеше изтъркан, явно изхвърлен пуловер и няколко вълнени шапки, а другото – стар парцал, който бе наметнат над рамената му като наметало. После се чу друг силен трясък и полтъргайтът Пийвс се появи във въздуха над биещите се.

– Наблюдавах ги, Потти! – осведоми той Хари, сочейки към борбата долу, преди да се изкикоти силно. – Виж тези жалки, жалки, мръсни, малки създанийца...

– Крийчър никога няма да обижда Хари Потър пред Доби, не, няма да стане, или Доби ще накара Крийчър да си затвори устата, така ще направи! – извика Доби с пискливия си глас.

– ...малки, жалки... – щастливо извика Пийвс, замеряйки духчетата с парчета тебешир, за да ги настърви дори още повече. – ...загубени, смотани!

– Крийчър ще говори каквото си иска за своя господар, о, да, а какво е неговият господар, приятел с мътнороди, о, какво би казала господарката на Крийчър...?

Точно какво би казала господарката на Крийчър така и не се разбра, защото в този момент Доби заби малкото си юмруче в устата на Крийчър и му извади половината зъби. Хари и Рон скочиха от леглата си и побързаха да разтърват двете духчета, въпреки че те продължаваха да се опитват да се ритат и удрят, насърчавани от Пийвс, който се рееше около лампата и пишцеше:

– Заври си пръстите в носа му, издърпай всичко меко, дръпни му ушите...

Хари размаха пръчката си към Пийвс и каза „Ленгуок!“ . Пийвс се задави, преглътна, после се изнесе от стаята, правейки недвусмислени жестове, че не може да говори, понеже езикът му се е залепил за небцето.

– Това беше добро. – одобри Рон, докато повдигаше Доби във

въздуха, така че да не може да докопа Крийчър. – Това също беше заклинание от тези на Принца, нали?

– Да. – отвърна Хари, докато извиваше ръката на Крийчър зад гърба му. – Добре, забранявам ви да се биете! Крийчър, забранявам ти да се биеш с Доби. Доби, знам че нямам право да ти давам заповеди...

– Доби е свободно домашно духче и може да се подчинява на всеки, който си хареса и Доби ще прави каквото Хари Потър иска той да прави! – каза Доби със сълзи на очите.

– Добре тогава. – каза Хари, когато двамата с Рон пуснаха духчетата на земята.

– Господарят ме е викал? – изграчи Крийчър, покланяйки се, като в същото време хвърли такъв поглед на Хари, който сякаш му пожелаваше болезнена смърт.

– Да, извиках те. – каза Хари, като хвърли един поглед към вратата на кабинета на мадам Помфри, за да провери дали заглушаващото му заклинание все още работи. – Имам задача за теб.

– Крийчър ще прави каквото Господарят иска, – каза Крийчър, като се поклони до земята. – защото Крийчър няма друг избор, но Крийчър го е срам, че има такъв господар, о да...

– Доби ще го направи, Хари Потър! – изписка Доби, все още със сълзи в очите. – Ще бъде чест за Доби да помогне на Хари Потър!

– Сега като се замислих, може би ще е добре и двамата да се включите – каза Хари. – Значи... искам да следите Драко Малфой.

Без да обръща внимание на удивеното изражение на лицето на Рон, Хари продължи:

– Искам да знам къде ходи, с кого се среща и какво прави. Искам да го следите денонощно.

– Да, Хари Потър! – веднага възкликна Доби с блеснали от въодушевление очи. – И ако Доби сбърка нещо, Доби ще се хвърли от върха на най-високата кула, Хари Потър!

– Това няма да се налага. – побърза да каже Хари.

– Господарят иска да следя най-младия от семейство Малфой? – изграчи Крийчър. – Господарят иска да следя чистокръвният пра-племенник на моята стара господарка?

– Да, точно него. – каза Хари, като предвиди опасността и бе решен да се справи с нея предварително. – Забранявам ти да го предупреждаваш, Крийчър, или да му покажеш с какво се занимаваш, или изобщо да говориш с него, да му пишеш бележки, или да общуваш с него по какъвто и да е начин. Разбра ли?

Той видя как Крийчър се мъчеше да види пролука в инструкциите му и почака. Не след дълго Крийчър се поклони дълбоко и каза с горчива нотка в гласа:

– Господарят мисли за всичко и Крийчър трябва да му се подчинява, въпреки че Крийчър би предпочел да е слуга на момчето на Малфой, о, да...

– Значи това е уредено. – каза Хари. – Искам редовно да ми докладвате, но се уверете, че не съм заобиколен от хора, когато се появявате. Това не важи за Рон и Хърмаяни. И не казвайте на никого какво правите, просто се залепете за Малфой и не го изпускате от поглед.

20. Молбата на Лорд Волдемор

Първото нещо, което Хари и Рон сториха в понеделник сутринта, беше да напуснат болничното крило, възстановени напълно под грижите на Мадам Помфри и вече съвсем способни да се насладят на предимствата от това да си бил съборен и отровен, най-доброто от които, че Хърмаяни отново беше приятелка с Рон. Хърмаяни даже ги придружи надолу за закуска, донасяйки новината, че Джини се е карала с Дийн. Същестото, което дремеше в гърдите на Хари, внезапно надигна глава, душейки въздуха с надежда.

– За какво са се съдърпали? – попита той, като се опитваше да звучи небрежно докато завиваха по един коридор на седмия етаж, който беше пуст с изключение на някакво мъничко момиченце, изучаващо гоблен с тролове в балетни полички. На лицето ѝ се изписа ужас при вида на приближаващите се шестокласници и изпусна месинговите везни, които носеше.

– Всичко е наред! – каза Хърмаяни меко, бързайки напред да ѝ помогне. – Ето...

Тя почука строшените везни с пръчката си и изрече „Репаро“. Момиченцето не благодари, а остана като закована на място, докато отминаваха и гледаше след тях как се отдалечават; Рон хвърли поглед назад към нея.

– Кълна се, стават все по-малки. – каза той.

– Не ѝ обръщай внимание. – каза Хари, малко нетърпеливо. – Хърмаяни, за какво се караха Джини и Дийн?

– О, Дийн се смееше на това как МакЛагън те удари с оня блъджър. – каза Хърмаяни.

– Сигурно е изглеждало смешно. – разсъдливо каза Рон.

– Изобщо не изглеждаше смешно! – каза Хърмаяни разпалено – Изглеждаше ужасно и ако Куут и Пийкс не бяха хванали Хари, той можеше да бъде много лошо ранен!

– Да, добре, не е било нужно Джини и Дийн чак да се разделят заради това. – каза Хари, все още опитвайки се да звучи небрежно. – Или те все още са си заедно?

– Да, все още са... но ти защо се интересуваш толкова? – попита Хърмаяни, поглеждайки остро Хари.

– Просто не искам отново неразбории из отбора си по Куидич! –

каза той бързо, но Хърмаяни продължи да изглежда подозрителна, и той почувства огромно облекчение, когато един глас зад тях извика „Хари!“, давайки му извинение да ѝ обърне гръб.

– О, здрасти, Луна.

– Ходих да те търся в болничното крило, – каза Луна, тършувайки из чантата си. – Но казаха, че си си тръгнал...

Тя набута нещо приличащо на зелен лук, голяма петниста отровна гъба, и забележително количество материали, подобни на котешки отпадъци, в ръцете на Рон, най-сетне издърпвайки някакъв доста мърляв пергаментов свитък, който подаде на Хари.

– Заръчаха да ти предам това.

Беше малък, навит на руло пергамент, в който Хари мигновено разпозна още една покана за урок с Дъмбълдор.

– Довечера. – каза той на Рон и Хърмаяни, веднага щом го разгърна.

– Добър коментар на последния мач! – каза Рон на Луна, докато тя си вземаше обратно зеления лук, отровната гъба, и котешките отпадъци. Луна се усмихна неопределено.

– Подиграваш ми се, нали? – рече тя. – Всички разправят, че съм била ужасна.

– Не, сериозно! – настоя Рон. – Не мога да си спомня друг коментар да ме е радвал повече! Какво е това, между другото? – добави той, държейки лукообразния зеленчук на нивото на очите си.

– О, това е гърдикоренче. – каза тя, натиквайки котешките отпадъци и отровната гъба обратно в чантата си. – Може да го задържиш ако искаш, имам доста от тях. Наистина са отлични за предпазване от преглъщащи плимпита. – И тя се отдалечи, оставяйки Рон да се кикоти, все още сграбчил гърдикоренчето.

– Знаете ли, с времето Луна все повече ме завладява. – рече той, докато потегляха обратно към Голямата зала. – Знам, че е побъркана, но то е по някакъв добър... – Той прекъсна мисълта си съвсем внезапно. Лавендър Браун стоеше в основата на мраморното стълбище с буреносен вид.

– Здрасти. – каза Рон притеснено.

– Айде. – промърмори Хари на Хърмаяни, и двамата забързаха нататък, макар и не преди да бяха дочули Лавендър да казва. – Защо не ми съобщи, че излизаш днес? И защо беше тя с теб?

Рон изглеждаше едновременно мрачен и раздражен, когато се появи на закуска час и половина по-късно, и въпреки че седна с Лавендър,

Хари не ги видя да разменят дори дума през цялото време, докато бяха заедно. Хърмаяни се държеше все едно съвсем не е наясно с всичко това, но един или два пъти Хари мерна необяснима усмивчица на задоволство по лицето ѝ. През целия ден тя изглеждаше в особено добро настроение, а тази вечер в общата стая дори се съгласи да прегледа (с други думи, да донапише) съчинението на Хари по билкология, нещо, което винаги до момента бе отказвала решително, защото беше установила, че Хари би позволил на Рон да препише от него след това.

– Много благодаря, Хърмаяни. – каза Хари, потупвайки я разсеяно по гърба докато поглеждаше часовника си, според който беше вече почти осем часа. – Слушай, аз обаче трябва да побързам или ще закъснея за Дъмбълдор.

Тя не отговори, а само зачеркна още няколко от обърканите му изречения някак отегчено. Ухилен, Хари забърза към портрета с дупката и оттам към кабинета на директора. Водоливникът отскочи встрани при споменаването на карамелени еклери и Хари се качи по спираловидната стълба като прескачаше през едно стъпало и успя да почука на вратата буквално точно с последните удари на часовника в осем.

– Влез. – каза Дъмбълдор, но още щом Хари посегна да бутне вратата, тя внезапно се отвори отвътре. Там стоеше професор Трелони.

– Аха! – извика тя, посочвайки Хари драматично като мигаше насреща му през големите си очила. – Значи това е причината да бъда изхвърлена безцеремонно от вашия кабинет, Дъмбълдор!

– Моя драга Сибила, – каза Дъмбълдор с леко раздразнен тон, – никой не поставя въпроса да бъдете изхвърляна безцеремонно откъдето и да било, но с Хари имаме предварителна уговорка, пък и наистина не смятам, че има какво повече да си кажем...

– Добре тогава. – каза професор Трелони с дълбоко наранен глас. – Ако няма да прогоните узурпиращия натрапник, така да бъде... Навярно би трябвало да си намеря училище, където талантите ми ще бъдат по-добре оценявани...

Тя изблъска леко Хари от пътя и изчезна надолу по спираловидната стълба; чуха я да се препъва на половината път и Хари отгатна, че е засъпила някой от своите влачещи се шалове.

– Хари, моля те, затвори вратата и седни. – каза Дъмбълдор, звучаейки доста уморено.

Хари се подчини и докато заемаше обичайното си място пред бюрото на Дъмбълдор, забеляза, че мислосмът отново беше поставен между тях, както и две миниатюрни кристални бутилки, пълни с къльбяща се

памет.

– Значи професор Трелони все още не се радва особено, че Фирензи преподава? – попита Хари.

– Не. – отвърна Дъмбълдор – Пророкуването се оказа много по-голямо затруднение, отколкото бих могъл да предположа, като се има предвид, че никога не съм изучавал този предмет. Не мога да моля Фирензи да се върне в гората, откъдето в момента е прокуден, нито пък мога да помоля Сибила Трелони да напусне. Между нас да си остане, но тя си няма никаква представа за опасността, на която би била изложена извън замъка. Не знае, и ми се струва, че би било неразумно да я осветлявам по този въпрос, че тя самата направи предсказанието относно теб и Волдеморт, разбираш ли.

Дъмбълдор въздъхна дълбоко, после продължи:

– Но не обръщай внимание на моите проблеми с персонала. Имаме много по-важни неща да обсъждаме. Първо, успя ли да се справиш със задачата, която ти поставих в края на предишния ни урок?

– А-а-а... – каза Хари, хванат натясно. Зает с уроците по магипортиране, квидича, отравянето на Рон, своята черепна травма и решеността си да разбере какво замисля Драко Малfoy, Хари почти беше забравил за спомена, който Дъмбълдор го бе помолил да извлече от професор Слагхорн. – Ами, помолих професор Слагхорн за това в края на часа по Отвари, сър, но... ъ-ъ... той не се съгласи.

Последва кратко мълчание.

– Разбирам. – каза Дъмбълдор накрая, взирайки се в Хари над ръбовете на очилата си с форма на полумесеци и давайки му обичайното усещане, че го сканират на рентген – И чувстваш, че в това начинание си впрегнал всички свои сили, нали? Че си изпробвал цялата си изобретателност? Че не си оставил никоя хитрост неизпробвана в своята задача да извлечеш този спомен?

– Ами... – запъна се Хари, в недоумение какво да добави. Неговият едничък опит да се добере до спомена внезапно почна да изглежда смущаващо посредствен. – Ами... в деня, когато Рон без да иска глътна от любовната отвара, го заведох при професор Слагхорн. Помислих си, че може би ако успея да хвана професор Слагхорн в достатъчно добро настроение...

– И сработи ли? – попита Дъмбълдор.

– Ами, не, сър, защото Рон се натрови...

– ...което, естествено, те е накарало да забравиш напълно за извличането на спомена; нищо друго и не бих очаквал, когато най-добрият ти

приятел е бил в опасност. Щом стана ясно, че господин Уизли ще бъде напълно възстановен обаче, бих се надявал, че си се върнал към задачата, която ти бях поставил. Мислех, че съм ти изяснил колко важен е този спомен. Действително, направих всичко възможно да ти внуша, че това е най-ключовият спомен от всички и че ще си губим времето напразно без него.

Горещо пронизващо усещане на срам се разля от върха на главата на Хари надолу по цялото му тяло. Дъмбълдор не беше повишил тон, дори не бе прозвучал ядосан, но Хари би предпочел да му се беше разкрещял; това студено разочарование беше по-лошо от всичко.

– Сър, – каза той, леко отчаяно, – не че не ме е било грижа или нещо такова, просто имах други... други неща...

– Други неща, за които да мислиш. – довърши Дъмбълдор изречението вместо него. – Разбирам.

Отново мълчание се стовари между тях, най-неприятното мълчание, което Хари някога бе преживявал с Дъмбълдор; изглеждаше сякаш ще продължава и продължава, подсилвано само от леките ръмжащи подхърквания, идващи от портрета на Армандо Дипит над главата на Дъмбълдор. Хари се почувства странно смален, все едно беше се скъсил, откакто бе влезнал в стаята. Когато вече не можеше да издържа повече, той рече:

– Професор Дъмбълдор, наистина съжалявам. Трябваше да се постарая повече... Трябваше да осъзная, че не бихте ме помолил да го направя, ако не беше наистина важно.

– Благодаря ти, че каза това, Хари. – промълви Дъмбълдор. – Бих ли могъл да се надявам тогава, че този проблем ще бъде с по-висок приоритет за теб отсега нататък? Ще има малко смисъл в нашите срещи след тази вечер, освен ако не разполагаме с този спомен.

– Ще го сторя, сър, ще го взема от него. – каза Хари добросъвестно.

– Тогава няма да говорим повече за това сега, – каза Дъмбълдор по-меко, – а ще продължим с нашата история, откъдето я оставихме. Помниш ли докъде бяхме?

– Да, сър. – бързо каза Хари – Волдемор убил баща си, дядо си и баба си и го направил да изглежда все едно неговият чичо Морфин го е направил. После се върнал в Хогвортс и попитал... попитал професор Слагхорн за хоркруксите. – смутолеви той засрамено.

– Много добре. – рече Дъмбълдор. – Сега, надявам се си спомняш, че в самото начало на тези срещи ти казах, че ни предстои да навлезем в пределите на спекулациите и догадките?

– Да, сър.

– Дотук, надявам се ще потвърдиш, ти показах доста солидни източници на факти за моите изводи какво е правил Волдемор до седемнадесет годишна възраст?

Хари кимна.

– Ала сега, Хари, – каза Дъмбълдор, – сега нещата стават по-мъгливи и по-странни. Ако беше трудно да се издирят свидетелства за момчето Риддъл, се оказа почти невъзможно да се открие някой готов да разкаже спомените си за мъжа Волдемор. Всъщност, съмнявам се дали има някой жив освен него самия, способен да ни даде пълен отчет за живота му, откакто е напуснал Хогуортс. Но все пак, има два последни спомена, които бих желал да споделя с теб. – Дъмбълдор посочи към двете кристални бутилчици проблясващи до мислоема. – И после бих се радвал много на твоето мнение по въпроса дали изводите, които съм си направил благодарение на тях, изглеждат вероятни.

Мисълта, че Дъмбълдор цени мнението му толкова високо, накара Хари да се почувства дори още по-засрамен, задето се беше провалил със задачата за извличането на спомена за хоркрукса, и той се размърда виновно в креслото си, докато Дъмбълдор вдигна първата от двете бутилчици към светлината и я огледа.

– Надявам се, не си се уморил от навлизането в спомените на други хора, защото тези двата тук са наистина любопитни. – рече той – Първият спомен идва от много старо домашно духче на име Хоуки. Преди да видим на какво е била свидетел Хоуки, трябва набързо да разправа как Лорд Волдемор напусна Хогуортс.

Той достигна седмата година от обучението си със, както може би предполагаш, отлични оценки на всеки един изпит, който беше държал. Всички около него, съучениците му, решаваха каква работа ще си търсят веднага щом напуснат Хогуортс. Почти всички очакваха грандиозни неща от Том Риддъл, префект, Отличник, носител на награда за специални заслуги към училището. Зная, че няколко учители, измежду тях професор Слагхорн, предложиха той да се присъедини към Министерството на магията, предложиха да му уредят визити, да го свържат с полезни хора. Той отказа всички предложения. Следващото, което колегите узнаха, беше че Волдемор работи в „Боргин и Бъркс“.

– В „Боргин и Бъркс“? – възкликна Хари.

– В „Боргин и Бъркс“. – спокойно повтори Дъмбълдор. – Мисля, че ще се убедиш каква привлекателност е съдържало това място за него, когато навлезем в спомена на Хоуки. Но това не беше първото

предпочитание на Волдемор за работа. Почти никой не знаеше за това тогава... но Волдемор първо се обърна към професор Дипит и се поинтересува дали би могъл да остане в Хогуортс като преподавател.

– Поискал е да остане тук? Защо? – попита Хари, все по-удивен.

– Смятам, че е разполагал с няколко причини, въпреки че не е доверил нито една от тях на професор Дипит. – рече Дъмбълдор – Първо и много важно, Волдемор беше, според мен, по-привързан към това училище отколкото някога е бил към отделен човек. Хогуортс беше мястото, където е бил най-щастлив, първото и единствено място, където се е чувствал у дома си.

Хари усети леко неудобство при тези думи, защото това беше точно начина, по който той мислеше за Хогуортс.

– Второ, замъкът е укрепление на древна магия. Несъмнено Волдемор е проникнал сред много повече от тайните му от болшинството ученици, минаващи оттук, но може да е почувствал, че има все още загадки за разкриване, изобилие от магия, чакаща да бъде разбита.

– И трето, като учител той би имал огромна власт и влияние над младите вещици и магьосници. Може би идеята му е дошла от професор Слагхорн, учителят с когото беше в най-добри отношения, който сам беше демонстрирал колко въздействаща и магнетична роля може да има един учител. Дори за миг не си въобразявам, че Волдемор е очаквал да прекара остатъка от живота си в Хогуортс, но смятам, че го е преценил като полезно място за набирање на съмишленици, където би могъл да започне да си изгражда армия.

– Но той не е получил работата, сър?

– Не, не я получи. Професор Дипит му каза, че е прекалено млад на осемнайсет, но го покани да кандидатства отново след няколко години, ако все още би желал да преподава.

– Вие как се почувствахте относно това, сър? – попита колебливо Хари.

– Дълбоко разтревожен. – каза Дъмбълдор – Посъветвах Армандо срещу тази покана – без да давам причините, които излагам пред теб, тъй като професор Дипит беше силно привързан към Волдемор и убеден в неговата почтеност. Но аз не исках Лорд Волдемор обратно в училището и най-вече не на влиятелна позиция.

– Коя служба пожела той, сър? По какъв предмет е искал да преподава?

Хари някак си знаеше отговора дори преди Дъмбълдор да му го даде.

– Защита срещу Черните изкуства. По това време предметът се водеше от много възрастна преподавателка на име Галатея Меритот, която беше прекарала в Хогвортс около петдесет години. И така Волдемор отиде в „Боргин и Бъркс“ – и всички колеги, които му се бяха възхищавали, се тухкаха каква загуба е това, брилянтен млад магьосник като него, да работи в магазин. Но в действителност Волдемор не е бил обикновен помощник. Любезен, с приятна външност и умен, на него скоро били поверени задачи от вид, който съществува само в магазин като „Боргин и Бъркс“, специализиран, както ти е известно, Хари, в предмети, притежаващи необикновени и могъщи свойства. Волдемор бил изпращан да убеждава хората да се разделят с някои от съкровищата си, като ги дадат за продажба при партньорите. А той бил, при всички положения, необикновено надарен в тази дейност.

– Обзалагам се, че е бил. – рече Хари, неспособен да се въздържи.

– Ами, доста. – каза Дъмбълдор с едва доловима усмивка. – А сега е време да посетим Хоуки, домашното духче, която работела за една много възрастна и много богата вещица на име Хепзъба Смит.

Дъмбълдор почука една от бутилките с пръчката си, тапата изхвъркна, той изсипа кълбящата се памет в мислоема и каза:

– Заповядай, Хари.

Хари стана на крака и се наведе още веднъж над сребристите вълнички в каменния съд, докато лицето му не ги докосна. Той пропадна през мрачно небитие и се приземи в някаква гостна стая точно пред една извънредно дебела възрастна дама, носеща натруфена червеникавожълта перука и широка лъщяща розова мантия, която се носеше около нея, като ѝ придаваше вид на топящ се сладоледов кейк. Тя се взираше в малко инкрустирано огледало и наплескваше с руж своите и без това вече яркочервени бузи с помощта на голямо пухче за пудра, докато най-дребничкото и старичко домашно духче, което Хари някога беше виждал, нахлузваше спретнати чехли от атлаз върху месестите ѝ стъпала.

– Побързай, Хоуки! – рече заповеднически Хепзъба – Той каза, че ще дойде в четири, остават само няколко минути, а никога досега не е закъснявал!

Тя прибра пухчето си за пудра, докато домашното духче се изправяше. Върхът на главата на духчето едва достигаше седалката на стола на Хепзъба, чиято съсухрена кожа провисваше надолу от тялото ѝ, точно като крепирания ленен чаршаф, който носеше надиплен подобно на тога.

– Как изглеждат? – каза Хепзъба, въртейки глава пред огледалото,

за да се полюбува на лицето си от различни ъгли.

– Чудесно, мадам. – изписука Хоуки.

Хари беше склонен да предположи, че част от договора на Хоуки включва задължението да лъже през зъби, когато ѝ се задава този въпрос, защото по негово мнение Хепзъба Смит изглеждаше съвсем различно от определението „чудесно“.

Прозвуча дрънчащия входен звънец, при което господарката и духчето подскочиха заедно.

– Бързо, бързо, той е тук, Хоуки! – провикна се Хепзъба и духчето изприпка навън от стаята, която беше толкова претъпкана с предмети, че беше трудно да се проумее как някой би могъл да се придвижва през нея, без да прекатури поне дузина неща: имаше шкафчета, чиито рафтове бяха отрупани с лакирани кутийки; сандъци препълнени с обшити в позлата книги; полици с кълба и небесни глобуси; и множество цъфтящи растения, посадени в пиринчени правоъгълни саксии. Всъщност, стаята напомняше на кръстоска между магически антикварен магазин и оранжерия.

Домашното духче се завърна в рамките на минути, последвано от висок млад мъж, в когото Хари без никаква трудност разпозна Волдемор. Той бе облечен в семпъл черен костюм; косата му беше малко по-дълга отколкото преди в училището, а бузите му по-хлътнали, но всичко това му отиваше; изглеждаше по-красив отвсякога. Той си проправи път през претъпканата стая с изражение, което издаваше, че я е посещавал вече много пъти и се поклонил ниско над тлъстата малка ръка на Хепзъба, едва докосвайки я с устни.

– Донесох ви цветя. – каза тихо той, произвеждайки китка рози отникъде.

– Ах, ти, палавнико, не биваше! – изхленчи старата Хепзъба, макар Хари да забележа, че беше приготвила празна ваза, поставена на най-близката масичка. – Съвсем ще разглезиш старата дама, Том... Сядай, сядай... Къде е Хоуки? Ааа...

Домашното духче влетя обратно в стаята, носейки табличка с малки кексчета, която постави до лакътя на господарката си.

– Вземи си, Том. – каза Хепзъба. – Зная колко обожаваш моите кексчета. Каж ми сега как си? Виждаш ми се блед. Претоварват те с работа в този магазин, хиляди пъти съм го казвала...

Волдемор се усмихна механично, а Хепзъба се ухили малко превзето.

– Е, какво е извинението за посещението ти този път? – попита тя,

премигвайки неколкократно.

– Господин Бърк би желал да ви направи по-добро предложение за гоблинските доспехи. – каза Волдемор. – Петстотин галеона според него е повече от справедливо...

– Я-я, не бързай толкова или ще реша, че си дошъл само заради дрънкулките ми! – нацупи се Хепзъба.

– Така ми е наредил той. – тихо каза Волдемор. – Аз съм само един дребен помощник, госпожо, който трябва да изпълнява каквото му се казва. Господин Бърк поиска от мен да запитам...

– О, господин Бърк, пфу! – рече Хепзъба, махвайки с дребната си ръка. – Имам да ти покажа нещо, което никога не бих показала на господин Бърк! Можеш ли да пазиш тайна, Том? Ще ми обещаеш ли да не казваш на господин Бърк, че притежавам това? Той никога няма да ме остави на мира, ако разбере, че съм ти го показала, пък не бих го продала нито на Бърк, нито на когото и да е! Но ти, Том, ти ще оцениш неговата история, а не това колко галеона можеш да изкараш от него.

– На драго сърце бих видял всичко, което мис Хепзъба ми покаже. – тихо каза Волдемор, а Хепзъба издаде още един момичешки кикот.

– Накарах Хоуки да го приготви... Хоуки, къде си? Искам да покажа на господин Ридъл нашето най-рядко съкровище... Всъщност направо донеси и двете...

– Ето, мадам. – изписука домашното духче и Хари видя две кожени кутии една върху друга да се движат през стаята, сякаш по своя собствена воля, макар да знаеше, че дребничкото духче ги балансира върху главата си, докато си проправяше път между маси, табуретки и столчета.

– Сега, – каза Хепзъба щастливо, като взе кутиите от духчето, остави ги в скута си и се приготви да отвори най-горната, – мисля, че това ще ти хареса, Том... О, ако семейството ми знаеше, че ти го показвам... Те просто нямат търпение да сложат ръце върху това!

Тя отвори капака. Хари се промъкна малко по-напред, за да има по-добра видимост, и съзря нещо, което приличаше на малка златна купа с две фино изковани дръжки.

– Чудя се дали знаеш какво е това, Том? Вземи го, огледай го добре! – прошепна Хепзъба. Волдемор протегна ръката си с дълги пръсти и вдигна купата за една от дръжките навън от уютната кадифена облицовка. На Хари му се стори, че видя червен проблясък в тъмните му очи. Алчното му изражение странно се отрази върху лицето на Хепзъба, само дето нейните малки очички бяха втрещени в приятно изглеждащите черти на Волдемор.

– Язовец. – промърмори Волдемор, като оглеждаше гравюрата върху купата. – Тогава това е било...?

– На Хелга Хафълпаф, както много добре знаеш, умното ми момче! – възкликна Хепзъба, навеждайки се напред със шумно скърцане от своите корсети, и действително го ощипа по хълтналата буза. – Не ти ли казах, че съм й далечна роднина? Това се е предавало по наследство в семейството от много години. Прелестно е, нали? А също се предполага, че притежава цял набор от сили, но не съм ги изследвала в дълбочина, засега просто го пазя на сигурно място, скрито тук...

Тя издърпа купата от дългия показалец на Волдемор и внимателно я върна обратно в кутията, твърде съсредоточена в старанието си да я постави на мястото ѝ, за да забележи сянката, която пресече лицето на Волдемор, когато купата му бе отнета.

– Така, сега, – радостно рече Хепзъба, – къде е Хоуки? О, да, ето те – отнеси това вече, Хоуки.

Духчето покорно взе кутията с купата, а Хепзъба насочи вниманието си към доста по-тънката кутия в скута ѝ.

– Мисля, че това ще ти хареса дори повече, Том. – прошепна тя. – Наведи се мъничко, мило момче, за да можеш да видиш... Разбира се, Бърк знае за това тук, купих го от него и смея да твърдя, че той с голямо удоволствие би си го върнал, след като си отида от тоя свят...

Тя приплъзна изящната филигранна закопчалка и отвори кутията. Там върху гладко пурпурно кадифе лежеше тежък златен медальон.

Този път Волдемор веднага се протегна, без да чака покана, и вдигна украшението към светлината, като се взираше в него.

– Знакът на Слидерин... – каза той тихо, докато светлината играеше върху богато украсеното змиеподобно „S“.

– Точно така! – каза Хепзъба, която очевидно изпитваше наслада при вида на Волдемор, вперил поглед в нейния медальон, като вкаменен. – Трябваше да му платя и с последната риза от гърба си, но не бих могла да го отмина, не и истинско съкровище като това, трябваше да го имам в колекцията си. Бърк го е купил, както изглежда, от някаква парцалива жена, която вероятно го е откраднала, но не си е давала сметка за действителната му стойност...

Този път нямаше грешка: очите на Волдемор припламнаха в ярко-червено при тези думи и кокалчетата на пръстите му побеляха върху веригата на медальона.

– Не се съмнявам, че Бърк ѝ е платил съвсем оскъдна сума, но пък ето резултата... Красиво, нали? И отново му се приписват най-

разнообразни сили, макар че аз просто го съхранявам тук...

Тя посегна да си вземе медальона обратно. За момент Хари си помисли, че Волдемор няма да го пусне от хватката си, но после той се изплъзна от пръстите му и се озова отново върху пурпурната си кадифена подложка.

– Е, това беше, Том, миличък, и се надявам да ти е харесало!

Тя го погледна право в лицето и за първи път Хари видя глуповатата ѝ усмивка да се разколебае.

– Добре ли си, миличък?

– О, да. – каза тихо Волдемор – Да, много съм добре...

– Помислих... но беше измама на светлината, предполагам. – каза Хепзъба с несигурен вид и Хари предположи, че тя също беше видяла моментния червен проблесък в очите на Волдемор. – Ето, Хоуки, отнеси това и го заключи отново... Обичайните заклинания...

– Време е да си ходим, Хари. – тихо каза Дъмбълдор и докато мъничкото духче се затътри нататък, помъкнало кутиите, Дъмбълдор сграбчи Хари още веднъж през лакътя и заедно те се издигнаха през забравата и обратно до кабинета на Дъмбълдор.

– Хепзъба Смит почина две години след тази малка случка. – каза Дъмбълдор, като зае отново мястото си и посочи на Хари да стори същото. – Хоуки, домашното духче, беше обвинена от министерството в отравяне по погрешка на вечерното какао на своята господарка.

– Друг път! – каза ядно Хари.

– Виждам, че сме на едно мнение. – рече Дъмбълдор. – Безспорно има много подобия между тази смърт и онази в семейство Ридъл. И в двата случая някой друг е поел обвинението, някой който имал ясен спомен как е причинил смъртта...

– Хоуки е направила самопризнания?

– Тя си спомняла как сложила нещо в какаото на господарката си, което се оказало не захар, а смъртоносна и слабо известна отрова. – каза Дъмбълдор. – Заключение било, че не е възнамерявала да го направи, но поради старост и объркване...

– Волдемор е пренастроил паметта ѝ, точно както е сторил с Морфин!

– Да, това е и моят извод. – каза Дъмбълдор. – И точно като при Морфин, министерството е било предразположено да заподозре Хоуки...

– ...защото е била домашно духче. – каза Хари. Едва ли някога друг път бе изпитвал по-голяма симпатия към дружеството СМРАД, което

Хърмаяни беше организирана.

– Именно. – каза Дъмбълдор. – Тя е била стара, признала е, че е забъркала нещо с питието и никой в министерството не си е направил труда да разследва по-нататък. Както и в случая с Морфин, до момента когато я проследих и успях да извлека този спомен, животът ѝ беше почти на привършване... но паметта ѝ, разбира се, не доказва нищо повече, освен че Волдемор е знаел за съществуването на купата и медальона.

– По времето, когато Хоуки била осъдена, семейството на Хепзъба установило, че две от нейните най-велики богатства липсват. Отнело им известно време, докато се уверят в това, тъй като тя имала множество скришни местенца, пазейки винаги своята колекция възможно най-ревностно. Но преди да бъдат сигурни без следа от съмнение, че купата и медальонът са изчезнали, помощникът който работел в „Боргин и Бъркс“, младият мъж, който беше посещавал Хепзъба толкова редовно и бе успял да я омае толкова добре, напусна своя пост и потъна в дън земя. Неговите началници нямаха никаква представа къде е отишъл; те бяха толкова изненадани от внезапното му изчезване, колкото и всички други. И това беше последният път, когато някой видя и чу нещо от Том Риддъл за доста дълъг период от време.

– Сега – каза Дъмбълдор – ако не възразяваш, Хари, ще направя още едно отклонение, за да прикова вниманието ти към някои моменти от нашата история. Волдемор е извършил ново убийство; дали му е било първото след семейство Риддъл, не зная, но мисля, че е било. Този път, както сигурно си забелязал, той е убил не заради отмъщение, а заради печалба. Поискал двата баснословни трофея, които тази бедна старица, зашеметена от сяпало увлечение, му показала. Точно както някога ограбил двете деца в своето сиропиталище, точно както откраднал пръстена на чичо си Морфин, сега той избягал с купата и медальона на Хепзъба.

– Но, – каза Хари, като се мръщеше, – изглежда някак налудничаво... Да рискува всичко, да захвърли работата си само заради тези...

– Налудничаво за теб може би, но не и за Волдемор. – рече Дъмбълдор. – Надявам се, ще разбереш, когато му дойде времето, точно какво значение са имали тези предмети за него, Хари, но трябва да признаеш – не е трудно да си представим, че той е припознал медальона, най-малкото, като принадлежащ му по право.

– Медальона може би, – каза Хари, – но защо да взима и купата с него?

– Тя е принадлежала на друг основател на Хогуортс. – каза Дъмбълдор. – Мисля, че той все още се е чувствал силно привързан към

училището и не е могъл да устои на предмет, толкова потопен в историята на Хогуортс. Имало е и други причини според мен... Надявам се да успее да ти ги демонстрирам, когато му дойде времето.

– А сега да преминем към най-последния спомен, който мога да ти покажа, поне докато не извлечеш паметта на професор Слагхорн за нас. Десет години разделят спомена на Хоуки и този тук, десет години през които можем само да гадаем какво е правел Лорд Волдемор... – Хари се изправи още веднъж, докато Дъмбълдор изсипваше последния спомен в мислоема.

– Чий е този спомен? – попита той.

– Мой – отвърна Дъмбълдор.

И Хари се гмурна след Дъмбълдор през движещата се сребриста маса, приземявайки се в същия кабинет, който току-що беше напуснал. Там беше Фоукс, който спеше сладко на своята пръчка, а зад бюрото седеше Дъмбълдор, изглеждащ почти по същия начин, както и този Дъмбълдор, стоящ близо до Хари, освен че и двете му ръце бяха непокътнати и на лицето му имаше по-малко бръчки. Единствената разлика между кабинета в настоящето и този тук беше, че в миналото валеше; синкавите петънца се стичаха по прозореца в тъмното и се натрупваха върху перваза отвън.

По-младият Дъмбълдор изглеждаше сякаш чака някого и само няколко мига след пристигането на двамата на вратата се почука и той каза „Влез“.

Хари, без да иска, изпусна тежка въздишка, която изведнъж го задуши отвътре. В стаята пристъпи Волдемор. Неговите черти не бяха тези, които бяха изплували пред Хари от грамадния каменен котел преди около две години: не бяха като на змия, очите му не бяха станали алени, лицето не приличаше все още на маска, но при все това, той не беше вече онзи красив Том Ридъл. Все едно чертите му бяха като обгорени и замъглени; бяха станали въсълни и странно изопачени, а бялото на очите му имаше вече постоянен кървав оттенък, макар зениците да не бяха все още процепите, които Хари знаеше, че ще станат. Той носеше дълго черно наметало и лицето му беше толкова бледо, колкото и снега, проблясващ по раменете му.

Този Дъмбълдор, който седеше зад бюрото, не показва никакъв признак на изненада. Очевидно посещението беше в резултат на уговорена среща.

– Добър вечер, Том. – каза Дъмбълдор спокойно. – Няма ли да седнеш?

– Благодаря. – каза Волдемор и зае мястото, към което Дъмбълдор му бе направил знак – същото място, поне както изглеждаше, което Хари току-що беше освободил в настоящето.

– Чух, че сте станали директор. – каза той и гласът му беше мъничко по-висок и по-студен, отколкото преди. – Достоен избор.

– Радвам се, че одобряваш. – каза Дъмбълдор, усмихвайки се. – Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

– Няма да откажа. – рече Волдемор. – Идвам от дълго пътуване.

Дъмбълдор се изправи и плавно пристъпи към шкафа, където сега държеше мислосема си, но който тогава беше пълен с бутилки. След като подаде на Волдемор чаша вино и наля една и за себе си, той се върна обратно на мястото зад бюрото си.

– И така, Том... на какво дължа удоволствието?

Волдемор не отговори веднага, а само отпи от виното си.

– Вече не ме наричат Том – каза той – Напоследък съм по-известен като...

– Знам как си по-известен. – каза Дъмбълдор, като се усмихваше приветливо. – Но се боя, че за мен винаги ще си останеш Том Риддъл. Едно от дразнещите качества на възрастните учители. Опасявам се, че май никога не забравят как са започнали на младини подопечните им.

Той вдигна чашата си, все едно поздравяваше с тост Волдемор, чието лице остана безизразно. Въпреки това Хари долови как атмосферата в стаята се промени неусетно: отказът на Дъмбълдор да използва предпочитаното от Волдемор име беше отказ да му позволи да диктува условията на срещата и Хари можеше да се закълне, че точно така го възприе и Волдемор.

– Изненадан съм, че сте се задържали тук толкова дълго. – каза Волдемор след кратка пауза. – Винаги съм се чудел как така магьосник като вас не би поискал да напусне училището.

– Е, – каза Дъмбълдор, без да спира да се усмихва, – за магьосник като мен не може да има нещо по-важно от това да предава древните умения, да помага на младите умове да се развиват. Ако си спомням правилно ти също навремето бе привлечен от мисълта да преподаваш.

– И все още съм. – каза Волдемор. – Просто се чудех защо вие, който сте толкова често търсен за съвети от министерството и на когото два пъти, мисля, са му предлагали поста на министър...

– Всъщност три пъти, като броим и последния. – каза Дъмбълдор. – Но министерството никога не ме е привличало като кариера. Отново нещо общо между нас, струва ми се.

Волдемор наклони глава, без да се усмихва, и отпи нова глътка вино. Дъмбълдор не прекъсна тишината, която се разтегна между тях, а зачака с шеговито изражение на увереност, че Волдемор ще заговори пръв.

– Аз се върнах, – каза той след малко, – може би по-късно, отколкото професор Дипит е предполагал... но все пак се върнах, за да помоля за това, за което навремето той ми каза, че съм твърде млад. Дойдох при вас да помоля за разрешение да се върна в замъка и да преподавам. Мисля, би трябвало да знаете, че видях и направих много, откакто напуснах това място. В състояние съм да покажа и разкажа на вашите ученици неща, които не биха могли да придобият от никой друг магьосник.

Дъмбълдор обмисляше за малко казаното от Волдемор над своя бокал преди да проговори.

– Да, определено знам, че си сторил и видял много, откакто ни напусна. – каза той тихо. – Слухове за твоите дела достигнаха и до старото ти училище, Том. Би трябвало да съжалявам дори и ако вярвах само на половината от тях.

Волдемор остана все така с безстрастно изражение, произнасяйки:

– Величието вдъхновява завист, завистта поражда злоба, злобата произвежда лъжи. Трябва да сте наясно с това, Дъмбълдор.

– Наричаш величие това, което си вършил напоследък? – деликатно запита Дъмбълдор.

– Разбира се. – рече Волдемор и очите му сякаш горяха в червено. – Експериментирах; придвижих границите на магията по-надалеч, отколкото някога са били...

– На някои видове магия. – поправи го Дъмбълдор тихо. – На някои. В други области обаче... да ме прощаваш... си оставаш печално невеж.

За първи път Волдемор се усмихна. Беше неестествено зловеща усмивка, по-заплашителна от изражение на ярост.

– Старият аргумент. – каза той меко. – Но нищо, което съм видял по този свят, не е подкрепило вашите прочути изявления, че любовта е по-мощна от моя вид магия, Дъмбълдор.

– Може би си търсил на неправилните места? – предположи Дъмбълдор.

– Добре тогава, какво по-добро място да започна начисто новите си изследвания от тук, в Хогвортс? – каза Волдемор. – Ще ми позволите ли да се върна? Ще ме оставите ли да споделя своето познание с учениците ви? Оставям себе си и дарбите си на ваше разположение. На вашите

услуги съм.

Дъмбълдор повдигна вежди.

– А какво ще се случи с тези, които са на твое разположение? Какво ще стане с тези, които наричат себе си, според слуха, смъртожадни?

Хари моментално разбра, че Волдемор не е очаквал Дъмбълдор да знае това име. Той видя очите на Волдемор да блясват отново в червено, а тънките му като процеци ноздри припламнаха.

– Моите приятели, – каза той след известна пауза, – ще продължат занапред и без мен, сигурен съм.

– Радвам се да чуя, че ги определяш като приятели. – каза Дъмбълдор. – Бях останал с впечатление, че са по-скоро в положение на подчинени.

– Сбъркал сте. – рече Волдемор.

– Тогава ако отида в „Свинската глава“ тази вечер не бих намерил част от тях – Нот, Розие, Мълдбър, Долохов, очакващи твоето завръщане? Предани приятели наистина, да пътуват толкова дълго заедно с теб в тази снежна нощ, само за да ти пожелаят късмет в твоя опит да си осигуриш един учителски пост.

Нямаше съмнение, че детайлната информираност на Дъмбълдор за това с кого беше пътувал Волдемор, се оказа дори още по-неприятна изненада за последния. Той обаче се окопоти почти веднага.

– Както винаги, сте осведомен за всичко, Дъмбълдор.

– Ами, не, просто сме приятели с бармана. – каза Дъмбълдор безгрижно. – Сега, Том...

Дъмбълдор остави празната си чаша и се настани добре изправен на своето място, а върховете на пръстите му се събраха в много характерен жест.

– Нека говорим открито. Защо дойде тук тази вечер, обграден от поддръжници, само за да поискаш длъжност, която и двамата знаем, че не желаяш?

Волдемор изглеждаше смразен от изненада.

– Длъжност, която не желая? Точно обратното, Дъмбълдор, желая я много.

– О, искаш да се върнеш обратно в Хогуортс, но не таиш по-голямо желание за преподаване, отколкото когато беше на осемнайсет. Какво преследваш, Том? Защо не опиташ по изключение да помолиш съвсем открито?

Волдемор се усмихна презрително.

– Ако не искате да ми дадете работата...

– Разбира се, че не искам. – каза Дъмбълдор. – И не смятам, че дори за момент си очаквал да го сторя. Въпреки всичко, ти дойде тук, помоли ме, трябва да си имал някаква причина.

Волдемор се изправи. Приличаше на Том Риддъл по-малко от всякога, физиономията му се беше подула от ярост.

– Това е окончателната ви дума?

– Да. – каза Дъмбълдор, също изправен.

– Тогава няма какво повече да си кажем.

– Не, няма. – каза Дъмбълдор и дълбока тъга изпълни лицето му. – Отдавна отмина времето, когато можех да те уплаша с горящ гардероб и да те принудя да изкупиш злодеянията си. Но ми се иска да можех, Том... иска ми се да можех...

За миг Хари беше на ръба да изкрещи безсмислено предупреждение – беше сигурен, че ръката на Волдемор потрепна към джоба с магическата му пръчка. Но после моментът беше отминал, Волдемор се бе обърнал, вратата се затваряше и него го нямаше.

Хари пак почувства ръката на Дъмбълдор, обхванала неговата, и след малко те отново стояха заедно на почти същото място, само че вече не се трупаше сняг по перваза на прозореца, а ръката на Дъмбълдор отново изглеждаше почерняла и мъртвешка.

– Защо? – запита моментално Хари, като гледаше лицето на Дъмбълдор. – Защо изобщо се е върнал тогава? Успяхте ли някога да узнаете?

– Имам предположения. – рече Дъмбълдор. – Но не повече от това.

– Какви предположения, сър?

– Ще ги споделя с теб, Хари, когато извлечеш паметта от професор Слагхорн. – каза Дъмбълдор. – Щом имаш и последното парченце от пъзела, всичко, надявам се, ще се изясни... и на двама ни.

Хари все още гореше от любопитство и въпреки че Дъмбълдор беше отишъл до вратата и я държеше отворена в очакване, той не се помръдна отведнъж.

– Дали е преследвал отново Защита срещу черните изкуства? Той не спомена...

– О, той определено е желаел длъжността на учител по Защита срещу черните изкуства. – каза Дъмбълдор. – Последниците от нашата малка среща го доказаха. Разбираш ли, никога не сме успявали да задържим даден преподавател по Защита срещу черните изкуства за повече от година, откакто отказах да дам този пост на Лорд Волдемор.

21. Нужната стая

През следващата седмица Хари мислеше усилено как да предразположи Слагхорн да му даде истинския спомен, но нищо не му хрумваше и той продължаваше да прави това, с което се занимаваше напоследък, когато нямаше какво друго да прави: разлистваше учебника си по Отвари, надявайки се, че Принцът може да е надраскал нещо полезно в полето, както беше прави много пъти досега.

– Няма да намериш нищо там. – каза Хърмаяни по-късно вечерта в неделя.

– Не започвай пак, Хърмаяни, – каза Хари, – ако го нямаше Принцът, Рон нямаше да е тук.

– Щеше, ако беше слушал Снейп първата ни година. – каза Хърмаяни непреклонно.

Хари я игнорира. Точно беше намерил заклинанието „Сектум-семпра!“ надраскано в полето над интригуващите думи „За врагове“ и му се прииска да го изпробва, но реши че не е добре да го прави пред Хърмаяни. Вместо това, той внимателно подви ъгъла на страницата. Те седяха около огъня в общата стая, единствените други будни бяха също шеста година. Имаше известно оживление по-рано, като се прибраха от вечеря, когато намериха нова обява на таблото, която съобщаваше датата на изпита по Магипортиране. Тези, които щяха да станат на седемнадесет преди първата изпитна дата 21-ви Април – можеха да се запишат на допълнителни упражнения, които щяха да се проведат (със засилена охрана) в Хогсмийд.

Рон се паникьоса когато прочете обявата, той още не беше успял да се магипортира и се страхуваше, че няма да е готов до изпита. Хърмаяни, която вече беше се магипортирала два пъти, беше малко по-уверена, а Хари, който щеше да стане на седемнадесет чак след четири месеца, не можеше да го вземе, дори да беше подготвен.

– Поне можеш да се магипортираш! – напрегнато каза Рон – Няма да имаш никакви проблеми през юли!

– Правил съм го само един път. – напомни му Хари, който най-после бе успял да се дематериализира и да се появи отново по време на предния им урок.

Рон, който беше загубил доста време да се тревожи за Магипортирането, сега се опитваше да довърши нечовешки трудното съчинение за

Снейп, което Хари и Хърмаяни вече бяха написали. Хари очакваше да получи ниска оценка за своето, защото беше изразил несъгласие със Снейп по въпроса за отблъскването на диментори, но не го беше грижа, споменът на Слагхорн беше най-важното нещо за него в момента.

– Казвам ти, глупавият Принц няма да може да ти помогне за това, Хари! – каза Хърмаяни, още по-силно. – Има само един начин да накараш някого да направи това, което искаш и това е Империиус, а то е незаконно...

– Да, знам това, благодаря, че ми каза. – каза Хари, поглеждайки я над учебника си. – Именно заради това търся друг начин. Дъмбълдор каза, че елексира на истината няма да ми помогне, но може да има нещо друго, отвара или заклинание...

– Тръгнал си по грешен път. – каза Хърмаяни. – Само ти можеш да вземеш спомена, така казва Дъмбълдор. Това трябва да значи, че ти можеш да предположиш Слагхорн по начин, по който другите хора не могат. Не става въпрос да му дадеш отвара, всеки би могъл да го направи, ами да...

– Как се пише „войствен“? – попита Рон, като разклати мастилницата си силно, докато се взираше в пергаментата си. – не може да е Ф-У-Й...-

– Не, не е. – каза Хърмаяни, дърпайки есето на Рон пред себе си. – И „поличба“ не започва с Б-У-Л. Какво мастило използваш?

– Едно от самопроверяващите се на Фред и Джордж, но май е изветряло...

– Да, сигурно е така. – каза Хърмаяни посочвайки към заглавието на есето, – защото ние трябваше да пишем как да се справяме с диментори, а не с блатни копачи, а също така, не си спомням да си сменял името на Руунил Уазлиб.

– О, не! – възкликна Рон ужасен. – Не ми казвай, че ще трябва да препиша цялото нещо!

– Не, няма нужда, може да се поправи. – каза Хърмаяни и извади пръчицата си.

– Обичам те, Хърмаяни. – каза Рон, като потъна в стола и си разтри очите.

Хърмаяни се изчерви, но отвърна просто:

– Не го казвай близо до Лавендър.

– Няма. – каза Рон иззад ръцете си. – Или може би ще, тогава тя ще скъса с мен.

– Защо не скъсаш ти с нея, след като искаш да приключите? –

попита Хари.

– Ти не си късал си никого, нали? – попита Рон – Вие с Чо просто...

– Просто се разделихме, да. – каза Хари.

– Иска ми се това да стане с мен и Лавендър. – каза Рон мрачно, докато гледаше как Хърмаяни тихо потупваше всяка сгрешена дума с края на вълшебната си пръчка, така че те се коригираха върху листа – Но колкото повече се опитвам да приключа с нея, толкова по-силно тя ме притиска. Все едно излизаш с огромен октопод.

– Готово. – каза Хърмаяни около дванадесет минути по-късно, връщайки есето на Рон.

– Безкрайно благодаря. – каза Рон. – Може ли да взема на заем твоето мастило за заключението?

Хари, който не беше намерил нищо полезно в бележките на Нечистокръвния Принц, се огледа наоколо, тримата бяха последните останали в общата стая, Шиймъс току-що беше отишъл да си ляга, проклинайки Снейп и съчинението му. Единствените звуци бяха пукането на огъня и драскането на Рон, който дописваше последните редове за дименторите с мастилото на Хърмаяни. Хари точно затваряше учебника на Принца и се прозяваше, когато се чу силно пляскане.

Хърмаяни извика изненадано, Рон разля мастило по току-що довършеното си домашно, а Хари, който вече се беше сетил какво става, каза обвинително:

– Крийчър!

Домашният духче се поклони ниско и проговори с нос към върховете на пръстите си:

– Господарят каза, че иска редовно да му докладваме какво прави момчето на Малфой, така че Крийчър дойде да...

Доби се появи до Крийчър, шапката му наклонена на една страна.

– Доби също помагаше, Хари Потър! – изпищя той – А Крийчър трябва да каже на Доби кога идва да види Хари Потър, така че да правим докладите заедно!

– Какво става? – попита Хърмаяни, още замаяна от неочакваното им появяване. – Какво става тук, Хари?

Хари се поколеба преди да отговори, защото не беше казал на Хърмаяни, че е сложил Крийчър и Доби след Малфой, домашните духчета й бяха болна тема.

– Ами... те следят Малфой за мен. – каза той.

– Ден и нощ. – изкряка Крийчър.

– Доби не е спал от една седмица, Хари Потър! – каза Доби гордо,

завъртайки се на място. Хърмаяни изглеждаше потресена.

– Не си спал, Доби? Но, Хари, ти със сигурност не си му казал да не...

– Разбира се, че не съм. – каза Хари бързо. – Доби, можеш да спиш, разбра ли? Някой от вас откри ли нещо? – побърза да попита, преди Хърмаяни да се е намесила отново.

– Господарят Малфой се движи с благородна осанка, която отива на неговата чистокръвност. – изрецитира Крийчър. – Неговите черти напомнят финната осанка на моята господарка, а маниерите му са като на...

– Драко Малфой е лошо момче! – изпищя Доби ядосано. – Много лошо момче, което... – той потрепери, после отиде до огнището, все едно щеше да се хвърли в огъня. Хари, който очакваше нещо подобно, го хвана и го задържа. Доби се съпротивлява няколко секунди, после се отпусна.

– Благодаря ти, Хари Потър. – каза той. – На Доби все още му е трудно да говори лошо за старите си господари.

Хари го освободи, Доби се изправи и наставнически каза на Крийчър:

– Но Крийчър трябва да знае, че Драко Малфой не е добър господар за домашните духчета!

– Да, няма нужда да ни разказваш колко много си влюбен в Малфой. – каза Хари. – Нека наблегнем на това, което наистина се случва.

Крийчър се поклонил отново, ядосан и каза:

– Господарят Малфой яде в Голямата Зала, спи в спалните в подземията, присъства на уроците си в...

– Доби, кажи ми ти. – прекъсна го Хари. – Ходил ли е някъде, където не би трябвало да ходи?

– Хари Потър, сър. – изписука Доби, големите му очи сияеха на светлината на огъня – момчето на Малфой не нарушава никакви правила, които Доби знае, но той се старее да не го забележат. Той редовно ходи до седмия етаж с различни други ученици, които стоят на стража, докато той влиза в...

– Нужната стая! – извика Хари, пляскайки се по челото с учебника по Отвари за Напреднали. Хърмаяни и Рон го зяпнаха – Ето къде се е промъквал! Там той прави... каквото и да прави! И се обзалагам, че за това изчезва от картата – като се замисля, никога не съм виждал Нужната стая там!

– Може би пакостниците не са знаели, че стаята е там. – каза Рон.

– Мисля, че е част от магията на стаята. – каза Хърмаяни. – ако имаш нужда да е неоткриваема, тя ще стане такава.

– Доби, успя ли да видиш какво прави Малфой? – попита Хари нетърпеливо.

– Не, Хари Потър, това е невъзможно. – отговори Доби.

– Не, не е. – каза Хари – Малфой успя да проникне в нашата шаб квартира миналата година, така че и аз ще успея да го шпионирам, няма проблем.

– Не мисля, че ще успееш, Хари. – бавно каза Хърмаяни. – Малфой знаеше как точно използвахме стаята, заради глупавата Мариета, която проговори. Той искаше стаята да стане шаб квартирата на ДА, така че тя стана. Но ти не знаеш каква става стаята, когато Малфой влезе вътре, така че не знаеш в какво да я помолиш да се превърне.

– Трябва да има начин. – упорстваше Хари. – Справил си се чудесно, Доби.

– Крийчър също се е справил добре. – любезно добави Хърмаяни, но Крийчър далеч не изглеждаше благодарен, стоеше в страни и зяпаше тавана:

– Мътнорододът говори на Крийчър, Крийчър ще се прави че не може да чуе...

– Ох, изчезвай. – изсъска му Хари и Крийчър се поклони за последен път и изчезна. – Ти също върви да се напиш, Доби.

– Благодаря, Хари Потър, сър! – щастливо изписка Доби и също изчезна.

– Мисля, че вече е по-добре? – ентузиазирано каза Хари, като се обърна към Рон и Хърмаяни. – Вече знаем какво прави Малфой! Можем да го сгацим!

– Да, чудесно е. – каза Рон с гробовен глас, докато се опитваше да попие мастилото от това, което доскоро беше почти довършеното му съчинение. Хърмаяни го придърпа и започна да изсмуква мастилото с пръчицата си.

– Но какво значеше, че ходи там с различни ученици? – попита Хърмаяни. – Колко човека знаят за това? Не мисля, че доверява на много хора какво прави...

– Да, това е странно. – каза Хари – Чух го да казва на Краб, че не е негова работа какво прави... така че какво е казал на всички тези... на всички тези... – гласът на Хари заглъхна, докато се вглеждаше в огъня. – Ама че съм глупав – добави той тихо – Очевидно е, не е ли така? Имаше голямо котле долу в подземие... Сигурно си е пресипал малко по

време на този урок...

– Пресипал си е какво?

– Многоликова отвара. Откраднал е малко от Многоликовата отвара, която Слагхорн ни показа по време на първия ни урок... Няма много ученици, които стоят да пазят Малфой... само Краб и Гойл, както обикновено... Да, така всичко се получава! – каза Хари, като стана и се доближи до камината – Те са толкова глупави, че правят каквото им е наредил, дори когато не иска да им каже какво точно става, но той не иска да бъдат виждани да се мотаят около Нужната стая, така че ги кара да взимат Преобразяващата отвара, за да ги направи да изглеждат като други хора... Тези две момичета, които видях, когато пропусна мача по квидич...ха! са били Краб и Гойл!

– Да не би да искаш да кажеш, – промърмори задавено Хърмаяни, – че малкото момиче, чийто стъкленици поправих...?

– Да, разбира се! – високо каза Хари. – Разбира се! Малфой е бил вътре в стаята по това време и тя, какво говоря – той, е изпуснал стъклениците, за да предупреди Малфой да не излиза докато има някой навън! И това малко момиче, което изпусна жабешкия камък също! Минавали сме покрай него толкова пъти без да го разберем!

– Той кара Краб и Гойл да се трансформират в момичета? – все още не вярваше Рон. – Небеса, нищо чудно, че не изглеждат особено щастливи напоследък. Изненадан съм, че не са го пратили по дяволите.

– Те не биха го направили, особено ако той им е показал своята Черен знак. – каза Хари.

– Хммм... този Черен знак, за който ние не знаем дори дали съществува. – скептично каза Хърмаяни, навивайки подсушеното съчинение на Рон, преди да му се случи още нещо и му го подаде.

– Ще видим. – уверено каза Хари.

– Да, ще. – каза Хърмаяни, изправяйки се на крака. – Но, Хари, преди да си се развълнувал прекалено, все още не смятам, че ще успееш да влезеш в Нужната стая, без да знаеш какво има там на първо време. И мисля, че не трябва да забравяш, – тя наметна чантата на работо си и го погледна със сериозно изражение, – че сега трябва да се концентрираш върху взимането на този спомен от Слагхорн. Лека нощ.

Хари я гледаше как си тръгва, чувствайки се малко особено. Когато вратата на момичешката спалня се затвори, той се обърна към Рон.

– Какво мислиш?

– Бих искал да можех да Изчезвам като домашно духче. – каза Рон, гледайки мястото, където Доби се беше дематериализирал. – Нямах да

имам никакви грижи с този изпит по Магипортиране.

Хари не спа добре тази нощ. Той лежа буден с часове, чудейки се как Малфой използва Нужната стая и какво ще види той самият, когато отиде там утре през деня. Каквото и да казваше Хърмаяни, Хари беше убеден, че щом Малфой е успял да види щаб квартирата на ДА, и той ще успее да види какво прави Малфой. Но какво можеше да е? Място за срещи? Скривалище? Склад? Работилница? Умът на Хари заработи трескаво и сънищата му, когато все пак успя да заспи, бяха накъсани и изпълнени с видения на Малфой, който се превръщаше в Слагхорн, който се превръщаше в Снейп...

Хари беше много омърлушен на закуска, имаше свободно време преди урока Защита срещу черните изкуства и беше решен да го прекара в опити да проникне в Нужната стая. Хърмаяни показно не показваше интерес към плановете му да влезе в стаята, което още повече изнервяше Хари, защото мислеше, че тя би могла да помогне, ако поиска.

– Виж, – каза хой тихо, навеждайки се към нея и слагайки ръка на Магьосническите Вести, които тя току-що беше получила по пощенската сова, за да я спре да ги отвори и да се скрие зад тях. – Не съм забравил за Слагхорн, но нямам идея как да взема този спомен от него и докато не получа просветление, защо да не се опитам да открия какво прави Малфой?

– Вече ти казах, трябва да предразположиш Слагхорн. – каза Хърмаяни. – Не става въпрос да го изиграеш или да го омагьосаш, ако ставаше въпрос за това, Дъмбълдор щеше да го направи за секунди. Вместо да се мотаеш около Нужната стая, – тя измъкна Вестите от ръцете на Хари и ги разтвори, за да разгледа първата страница, – трябва да отидеш да намериш Слагхорн и да се опиташ да му влезеш под кожата.

– Някой който познаваме...? – попита Рон, докато Хърмаяни преглеждаше водещите заглавия.

– Да! – каза Хърмаяни, карайки и Рон, и Хари да се задавят със закуските си. – Но всичко е на ред, не е мъртъв... просто Мъндънгъс е арестуван и изпратен в Азкабан! Свързано е с появяване на Инфери по време на грабеж и някой, наречен Окътвиъс Пайпър, който е изчезнал. Ох, и нещо ужасно, девет годишно момче е арестувано за опит за убийство на баба си и дядо си, мислят, че е бил под влиянието на Имперуус.

Те довършиха закуската си в мълчание. Хърмаяни тръгна веднага за часа си по Древни Руни, Рон към общата стая, където трябваше да довърши заключението на съчинението за Снейп и Хари към коридора на седмия етаж и отрязка от стената срещу гоблена с Барнабас Барми,

който дава урок по балет на тролове.

Хари се наметна с мантията невидимка когато достигна празен коридор, но когато стигна желаното място, то беше празно. Хари не беше сигурен дали шансовете му да влезе в стаята бяха по-добри когато Малфой е вътре или не, но поне първият му опит нямаше да е обезпокоен от присъствието на Краб и Гойл, правещи се на единадесет годишни момиченца.

Той си затвори очите, когато наближи мястото, където беше скрита вратата на Нужната стая. Той знаеше какво трябва да направи, беше се специализирал в това миналата година. Концентрирайки се с всичка сила, той си помисли „Трябва да видя какво прави Малфой тук вътре... Трябва да видя какво прави Малфой тук вътре... Трябва да видя какво прави Малфой тук вътре...“

Три пъти мина покрай вратата, после отвори очи, сърцето му се разгуптя от вълнението, но пред него стената си остана непроменена. Той пристъпи напред и пробва да я бутне. Камъкът си остана солиден и неподатлив.

– Добре... – каза Хари на глас. – Добре... помислих си грешно нещо...

Той се замисли за момент, затвори очи и се концентрира колкото можеше по-силно върху мисълта: „Трябва да видя мястото, където Малфой идва тайно... Трябва да видя мястото, където Малфой идва тайно...“ – След малко той отвори очите си с очакване.

Нямаше никаква врата.

– О, хайде де. – каза той на стената, раздразнен. – Това си беше ясна заповед. Добре.

Той помисли за няколко минути, преди да пробва още веднъж: „Имам нужда да се превърнеш в мястото, в което се превръщаш за Драко Малфой...“

Той не отвори веднага очите си, слушваше се усилено, като си мислеше, че може би ще чуе как вратата се появява. Не чу нищо, освен далечно приглушено пеене на птици навън. Той погледна.

Все още нямаше врата.

Хари прокле на глас. Някой изпищя. Той се огледа и видя групичка от първокурсници да бягат по коридора, очевидно мислейки, че току-що са срещнали особено невъзпитан призрак.

Хари изпробва всяка вариация на „Имам нужда да видя какво прави Драко Малфой вътре“, за която успя да се сети, което му отне около час. Накрая той започна да се замисля дали все пак Хърмаяни не е била

права. Стаята просто не искаше да се отвори пред него. Разочарован и ядосан, той се отправи към Защитата срещу черните изкуства, махайки мантията невидимка и прибирайки я в чантата си, докато ходеше.

– Пак закъсня, Потър. – студено каза Снейп, когато Хари побърза да влезе в класната стая. – Десет точки от Грифиндор. – Хари премигна срещу Снейп, докато заемаше мястото до Рон. Половинага клас все още беше на крака, вадеше учебници и подреждаше нещата си, не можеше да е закъснял много повече от който и да е от тях.

– Преди да започнем, искам вашите съчинения за дименторите. – каза Снейп, махайки небрежно с вълшебната си пръчица, така че двадесет и пет навити пергамента полетяха във въздуха и се приземиха на спретната купчинка на бюрото му – И се надявам, за ваше добро, че са по-добри от писаниците, които трябваше да изтърпя относно устояването на проклятието Имперіус. А сега, ако обичате, отворете учебниците си на страница... какво има, мистър Финиган?

– Сър, – каза Шиймъс. – чудех се, как можеш да различиш Инфери от призрак? Защото имаше нещо във вестника за Инферите...

– Не, нямаше. – каза Снейп с отегчен глас.

– Но сър, аз чух хората да говорят...

– Ако в действителност беше прочел въпросната статия, мистър Финиган, щеше да знаеш, че така нареченият Инфери не е бил нищо повече от жалък крадец на име Мъндънгъс Флетчър.

– Мислех си, че Снейп и Мъндънгъс са на една и съща страна. – промърмори Хари на Рон и Хърмаяни. – Не трябва ли да е разстроен, за дето са го арестувал?

– Но изглежда Потър има какво да каже по въпроса. – каза Снейп, сочейки към дъното на стаята, черните му очи насочени към Хари. – Нека да попитаме Потър каква е разликата между Инфери и призрак.

Целият клас погледна към Хари, който спешно се опитваше да си припомни какво му беше казал Дъмбълдор в нощта, когато отиваха да видят Слагхорн.

– Ами... призраците са прозрачни – каза той.

– Чудесно. – прекъсна го Снейп. – Да, очевидно е, че почти шест години магьосническо образование не са отишли на вятъра при теб, Потър. Призраците са прозрачни.

Панси Паркинсън се изкикоти шумно. Още няколко човека се засмяха приглушено. Хари вдиша дълбоко и продължи спокойно, въпреки че отвътре кипеше:

– Да, призраците са прозрачни, но Инферитата са мъртви тела, нали

така? Така че би трябвало да са...

– Едно пет годишно дете би могло да каже това. – процеди Снейп. – Инфери е тяло, което е било възкресено със заклинание на тъмен магьосник. Не е живо, просто е кукла, която прави каквото ѝ е наредено от магьосника. А призракът, както струва ми се всички знаете, е отпечатъка на душа, която е останала на земята, и както Потър мъдро сподели с нас, е прозрачен.

– Това, което Хари ни каза, е доста полезно, ако се опитваме да ги различим! – възкликна Рон. – Когато се срещнем с нещо такова в някоя тъмна улица, ние ще погледнем да видим дали е солидно все пак, а няма да го питаме "Извинете, вие случайно да сте отпечатък на споминала се душа?"

Отново имаше изблици на смях, потушени от погледа, който Снейп хвърли на класа.

– Още десет точки от Грифиндор. – каза Снейп. – Не съм очаквал по-развита мисъл от теб, Роналд Уизли, момчето, което е толкова солидно, че не може да Отпътува и на половин инч.

– Не! – прошепна Хърмаяни, хващайки рамото на Хари, преди той да отвори уст. – Няма смисъл, само пак ще си навлечеш наказание, остави!

– Сега отворете учебниците на страница двеста и тринадесет. – каза Снейп. – и прочетете първите два абзаца за проклятието Круциатус.

Рон беше мълчалив по време на урока. Когато удари звънецът, Лавендър настигна Рон и Хари (Хърмаяни мистериозно се изпари, когато тя се доближи) и се възмути на забележката на Снейп относно Магипортирането на Рон, но това сякаш го раздразни дори повече и той я заряза, като сви рязко към тоалетната на момчетата с Хари.

– Снейп е прав все пак, не е ли така? – каза Рон, след като се вгледа продължително в едно напукано огледало. – Не знам дали има смисъл да се явявам на този изпит. Просто не мога да се справя с Магипортирането.

– Можеш да отидеш на допълнителните упражнения в Хогсмейд и да видиш дали ще помогнат. – каза Хари. – Ще е по-интересно от упражненията в замъка. После, ако още не си толкова добър, колкото би искал да бъдеш, можеш да отложиш изпита и да го вземеш с мен лятото... Миртъл, тази тоалетна е за момчета!

Призракът на момичето се беше издигнал от една тоалетна кабинка зад тях и сега се рееше, и ги гледаше през дебелиите си, бели, кръгли очила.

– О, – каза тя, – това сте вие.

– А ти кого очакваше? – попита Рон, поглеждайки към нея.

– Никого. – каза Стенещата Миртъл, разтривайки това, което преди е било нейна брадичка. – Той каза, че ще се върне да ме види, но тогава вие двамата се появихте, – тя погледна Хари обвинително – а не ви бях виждала от месеци и месеци. Научила съм се да не очаквам много от момчетата.

– Мислех си, че живееш в тоалетната на момичетата? – пита Хари.

– Да, – каза тя, свивайки рамене, – но това не значи, че не мога да посещавам други места. Дойдох да те видя в банята веднъж, не помниш ли?

– Сякаш бе вчера. – призна Хари.

– Но аз си мислех, че той ме харесва. – каза тя тъжно. – Може би, ако вие си тръгнете, той ще се върне. Имаме много общи неща. Сигурна съм, че и той го почувства. – каза тя и се загледа очаквателно към вратата.

– Като казваш, че имате много общи неща. – каза Рон развеселен – искаш да кажеш, че и той живее в сифон?

– Не! – отвърна Миртъл разярена, гласът ѝ проехтя силно сред старите плочки. – Искам да кажа, че той е чувствителен, хората го нагрубават и той се чувства самотен, и няма с кого да си говори, и не го е страх да покаже чувствата си, и да плаче!

– Има момче, което плаче тук? – полюбопитства Хари. – Малко момче?

– Не е твоя работа! – каза Миртъл, с поглед впит в Рон, който се беше ухилил до уши. – Обещах му, че няма да кажа на никого и ще отнеса тайната в...

– ...не в гроба, със сигурност? – довърши Рон. – В отходните тръби, може би? – Миртъл извика гневно и се гмурна обратно в тоалетната, пръскайки вода по целия под. Изглежда се беше разсърдила сериозно на Рон. – Прав си. – каза той, обръщайки се към Хари. – Ще отида на допълнителните упражнения в Хогсмийд, преди да реша дали ще се явя на изпита.

Така, на края на следващата седмица, Рон се присъедини към Хърмаяни и останалите от шести курс, които бяха на необходимата възраст, за да се явят на изпита. Хари малко им завидя, докато ги гледаше как се приготвят да отидат до селото, липсваха му пътуванията до там, а и беше особено приятен ден, един от първите ясни дни от много време. Той реши да използва времето за още един опит да проникне в Нужната

стая.

– По-добре, – каза Хърмаяни, когато той сподели плана си с нея и Рон, – да отидеш в кабинета на Слагхорн и да се опиташ да вземеш спомена от него.

– Опитвам се! – каза Хари, което си беше вярно. Той се мотаеше след всеки урок по Отвари с надеждата, че ще успее да остане насаме с Слагхорн, но учителят винаги напускаше подземното толкова бързо, че Хари не успяваше да го хване. Хари беше почукал на вратата на кабинета му два пъти, но не получи отговор, като втория път беше сигурен, че е чул звука на стария грамофон вътре в стаята. – Той не иска да говори с мен, Хърмаяни! Знае, че се опитвам да се срещна с него и се старее да не позволи на това да се случи!

– Трябва просто да продължаваш да се опитваш.

Късата опашка, която чакаше да бъде претърсена от Филтч, се придвижи напред и Хари не успя да отговори. Той пожела късмет на Рон и Хърмаяни, после се обърна и се качи по стълбите, уверен да прекара час-два около Нужната стая, каквото и да казваше Хърмаяни.

Когато излезе от предверието на замъка, Хари извади Хитроумната карта и своята Мантия невидимка от чантата си. Когато се скри, той потупа картата и промърмори: „Тържествено се кълна, че ще върша пакости!“⁴, и я разгледа.

Беше неделя сутринта, почти всички ученици бяха в различните си общи стаи – грифиндорците в едната кула, рейвънклоуците в друга, слидеринците в подземията и хъфълпафците в мазето, близо до кухните. Тук там имаше по някой човек около библиотеката или по коридорите, както и малко хора навън в двора, а Грегори Гойл стоеше сам в коридора на седмия етаж. Нямахше следа от Нужната стая, но Хари не се изненада, ако Гойл стоеше пред нея, значи стаята беше отворена, независимо от това, дали картата знае или не. Той се забърза по стълбите, като забави ход, когато доближи тъгля на коридора, където започна да се промъква много бавно към същото малко момиченце с тежките стъкленици, на което Хърмаяни бе така любезна да помогне миналата седмица. Той се приближи иззад нея, после се наведе и прошепна:

– Здравсти... много си красива, знаеш ли?

Гойл изпищя ужасено, хвърли стъклениците във въздуха и побягна толкова бързо, че изчезна от поглед още преди звукът от строшеното стъкло да спре да отеква в коридора. Хари се засмя и се обърна към абсолютно празната стена. Стената, зад която Драко Малfoy сега стоеше неподвижно, знаейки, че отвън има някой и че не може да излезе. Това

се хареса на Хари и той се опита да си спомни кои комбинации все още не беше изпробвал.

Надеждата му, че ще успее, не продължи дълго. Половин час по-късно, след като бе опитал още много варианти на своята молба да види какво прави Малфой, все така нямаше никаква врата на стената. Хари се почувства безпомощен, Малфой бе само на няколко метра от него, а нямаше никакъв начин да разбере с какво се бе заел вътре. Губейки търпение, Хари отиде до стената и я ритна.

– ОХ! – извика той, мислейки, че може да си е счупил палеца. Докато подскачаше на един крак, мантията падна от него.

– Хари?

Той се завъртя на един крак и там, за негово най-голямо удивление, видя Тонкс, която ходеше към него с уверена походка, все едно често минаваше по този коридор.

– Какво правиш тук? – попита я той, стъпвайки отново на два крака, чудейки се защо трябваше тя винаги да го намира на земята?

– Дойдох да видя Дъмбълдор. – каза Тонкс. Хари си помисли, че тя изглеждаше ужасно: по-слаба от обикновено, сивата ѝ коса прилепнала към главата ѝ.

– Но кабинетът му не е тук. – каза Хари. – Той е в другия край на замъка...

– Знам. – каза Тонкс. – Него го няма там. Очевидно пак е отишъл някъде.

– Така ли? – пита Хари. – Хей, а ти случайно да знаеш къде ходи?

– Не знам. – отговори Тонкс.

– А защо искаше да го видиш?

– За нищо особено. – каза Тонкс, придърпвайки несъзнателно ръкава на робата си. – Просто си мислех, че може да ми каже какво става. Чух слухове... ранени хора...

– Да знам, четох във вестника. – каза Хари. – Това малко момче, което се опитало да убие...

– Вестите често са назад с информацията. – каза Тонкс, която не го слушаше. – Да си получавал писма от някого от Ордена напоследък?

– Никой от Ордена не ми пише вече. – каза Хари. – Не и след като Сириус... – Хари видя, че очите ѝ се напълниха със сълзи. – Съжалявам, – промърмори той, – искам да кажа... и на мен ми липсва.

– Какво? – празно попита Тонкс, все едно изобщо не го беше чула. – Да. До скоро виждане, Хари.

Тя се обърна и се забърза по коридора. Хари се загледа след нея.

След минута-две, той извади Мантията невидимка, облече си я отново и продължи опитите си да влезе в Нужната стая, но вече без особен ентузиазъм. Накрая, с неприятна тежест в стомаха и знаейки, че Рон и Хърмаяни скоро ще се върнат за обяд, се принуди да зареже опитите си и да остави коридора на Малфой, който до няколко часа може би щеше да се осмели да излезе.

Той намери Рон и Хърмаяни в Голямата зала, вече наполовина изяли своя обяд.

– Успях, е почти! – възкликна Рон ентузиазирано, когато Хари се доближи – Трябваше да Отпътуваме извън магазина на мадам Пъдифутс, а аз се престарах малко и се приземих близо до Scrivenshafts, но поне успях да се придвижа!

– Bravo! – каза Хари – Как мина при теб, Хърмаяни?

– О, тя беше перфектна. – отговори Рон, преди Хърмаяни да успее да вземе думата. – Перфектни три „Н“, или каквото и да е... после отидохме да пийнем по нещо в Трите Метли и трябваше да чуеш как Туайкрос говореше за нея... ще съм изненадан ако скоро той не...

– Ами ти? – попита Хърмаяни, игнорирайки Рон. – Беше ли при Нужната стая през цялото това време?

– Да. – отговори Хари. – И познайте кого видях там? Тонкс!

– Тонкс? – изненадано повториха Рон и Хърмаяни.

– Да, тя каза, че отивала да види Дъмбълдор.

– Ако питате мен, – каза Рон, след като Хари им описа разговора с Тонкс, – тя е откачила малко. След това което стана в Министерството...

– Малко е странно. – каза Хърмаяни, която изглеждаше много замислена. – Тя би трябвало да пази училището, защо изведнъж ще остави поста си и ще отиде да види Дъмбълдор, когато той дори не е тук?

– Мислех си нещо. – каза Хари. Той се почувства неудобно да го каже на глас. Хърмаяни разбираше повече по тези въпроси. – Може би... нали се сещате... да е била влюбена в Сириус?

Хърмаяни зяпна срещу него.

– Какво, за Бога, те кара да мислиш така?

– Не знам. – сви рамене Хари. – но тя почти започва да плаче, когато споменах името му, а и нейният Патронус е голямо четириногло нещо сега. Чудех се дали не се е превърнал в... него.

– Би могло... – бавно каза Хърмаяни, – Но това все още не обяснява защо ще нахълтва в замъка, за да търси Дъмбълдор, ако наистина е правила това.

– Връщаме се до това, което аз казах. – каза Рон, който сега нагъваше картофи. – Тя е откачила. Загубила си е акъла. Жените, – сподели мъдро с Хари, – много лесно се разстройват.

– И все пак, – каза Хърмаяни, – се съмнявам, че ще намериш жена, която ще се цупи половин час, защото мадам Розмерта не се е засмяла на шегата им за вещицата, Лечителя и Мимбулус Мимблетония

Рон се начумери отново.

22. След погребението

Над кулите на замъка бяха започнали да се появяват късчета синьо небе, но тия знаци на приближаващото лято не подобряваха настроението на Хари. Той не успяваше нито в опитите си да узнае, какво прави Малфой, нито в усилията си да завърже със Слъгхорн разговор, който би могъл някак да доведе до това, Слъгхорн да му даде спомена, който както изглеждаше бе потулял десетилетия.

– За последен път ти казвам, просто забрави за Малфой. – каза строго Хърмаяни на Хари.

Те седяха с Рон на слънце в двора след обяда. Хърмаяни и Рон стискаха диплянки на Министерството на магията – „Често допускани грешки при Магипортиране и как да ги избягваме“ – те щяха да преминат теста си за Магипортиране същия следобяд, но като цяло диплянките не успокояваха нервите.

Рон се сепна и се опита да се скрие зад Хърмаяни, когато иззад ъгъла се показа някакво момиче.

– Не е Лавендър. – каза отегчена Хърмаяни.

– О, добре. – каза с облекчение Рон.

– Хари Потър? – каза момичето. – Помолиха ме да ти дам това.

– Благодаря...

Сърцето на Хари се сви, когато пое малкото руло пергамент. Когато момичето се отдалечи достатъчно, за да не го чува, той рече:

– Дъмбълдор каза, че няма да имаме никакви уроци, докато не получим спомена!

– Може би иска да провери, как напредваш? – предположи Хърмаяни, докато Хари развиваше пергамент; вместо разтегляния, тесен, наклонен почерк на Дъмбълдор обаче той видя неравен, разкрячен почерк, много труден за разчитане заради наличието на големи петна по пергаментта, където мастилото се беше разтекло.

„Скъпи Хари, Рон и Хърмаяни!

Арагог умря снощи. Хари, Рон, вие сте се срещали с него и знаете, колко специален беше той.

Хърмаяни, зная, че ти би го харесала.

За мен ще означава много, ако отскочите за погребението по-късно тази вечер.

Каня се да го направя около мръкване, това му беше любимото време на деня.

Зная, че не ви е разрешено да излизате така късно, но вие можете да използвате мантията.

Не бих ви молил, но не мога да го понеса сам.

Хагрид“

– Виж това. – каза Хари, подавайки бележката на Хърмаяни.

– О, небеса. – каза тя, прочитайки я бързо и я даде на Рон, който я зачете с все по-невярващо изражение.

– Той е луд. – заяви той яростно. – Това нещо каза на приятелчетата си да изядат Хари и мен! Каза им да заповядат! А сега Хагрид очаква да идем да плачем над ужасното му косматото тяло!

– Не е само това. – каза Хърмаяни. – Той иска от нас да напуснем замъка посред нощ, а знае, че мерките за сигурност са милион пъти позатегнати, знае и колко много неприятности ще имаме, ако ни хванат.

– И преди сме ходили нощем да го видим. – рече Хари.

– Да, но за такова нещо? – каза Хърмаяни. – Рискували сме много, за да помагаме на Хагрид, но в края на краищата Арагог е мъртъв. Ако ставаше дума да го спасим...

– ...още по-малко бих искал да отида. – каза категорично Рон. – Ти не си го срещала, Хърмаяни. Повярвай ми, мъртъв ще бъде много по-добър.

Хари взе пак бележката и се загледа в мастилениите петна по нея. Явно обилни, горещи сълзи бяха капали по пергамента...

– Хари, не може да си мислиш да отидеш. – каза Хърмаяни. – Това е толкова безсмислена причина да получиш наказание след часовете.

Хари въздъхна.

– Да, зная. – рече той. – Предполагам, че Хагрид ще трябва да погребее Арагог без нас.

– Да. – каза Хърмаяни с облекчение. – Виж какво, следобяд няма да има почти никой в часа по отвари, понеже ще ходим на тестовете... Опитай се да поразмекнеш тогава Слъгхорн!

– Мислиш, че на петдесет и седмия път ще имам късмет, а? – каза с горест Хари.

– Късмет. – промълви внезапно Рон. – Хари, това е то – трябва ти късмет!

– Какво искаш да кажеш?

– Използвай отварата си за късмет!

– Рон, това е... това е! – възкликна Хърмаяни замайана. – Разбира се! Защо аз не се сетих?

Хари се взря в двамата.

– Феликс фелисис? – каза той. – Не знам... мислех да я пазя...

– За какво? – попита скептично Рон.

– Че има ли нещо по-важно от тоя спомен, Хари? – запита Хърмаяни.

Хари не отговори. Мисълта за онова мъничко златно шишенце известно време бе навещавала периферията на въображението му; в дълбините на съзнанието му бяха зрели смътни и неопределени планове, неосъзнавани с изключение на сънищата и по време на междинното състояние между съня и бодърстването, които включваха раздялата на Джини с Дийн и един Рон, който по някакъв начин е щастлив да я види с нов приятел...

– Хари? Тук ли си още? – попита Хърмаяни.

– Какво? Да, разбира се. – отвърна той, опомняйки се. – Ами... добре. Ако не успея да накарам Слъгхорн да говори следобяд, ще взема малко Феликс и ще опитам пак довечера.

– Значи, решено е. – каза живо Хърмаяни, изправяйки се и правейки изящен пирует. – Посока... непоколебимост... вникване... – промърмори тя.

– О, престани с това! – помоли я Рон. – И без друго ми е достатъчно зле... бързо, скрийте ме!

– Не е Лавендър. – каза нетърпеливо Хърмаяни, когато още две момичета се появиха на двора, а Рон се мушна зад нея.

– Хубаво. – рече Рон, надзъртайки над рамото на Хърмаяни, за да провери. – По дяволите, не изглеждат щастливи, а?

– Това са сестрите на Монтгомъри и то се знае, че няма да изглеждат щастливи, не чу ли какво е станало с по-малкия им брат? – каза Хърмаяни.

– Честно казано, изгубил съм сметката на това, което се случва с роднините на всеки тук. – отвърна Рон.

– Е, брат им беше нападнат от върколак. Говори се, че майка им била отказала да помага на смъртожадните. Така или иначе, момчето беше едва на пет години и умря в „Св. Мънго“, не можах да го спася.

– Умря? – повтори Хари ужасен. – Но нали върколиците не убиват, а само те превръщат в един от тях?

– Понякога убиват – каза Рон, който сега доби необичайно мрачен вид. – Чувал съм, че това става, когато върколакът изпадне в

изстъпление.

– Как се е казал върколакът? – попита бързо Хари.

– Ами, говори се, че е бил Фенрир Грейбек. – каза Хърмаяни.

– Знаех си – маниакът, който обича да напада деца, оня, за който ми разказа Лупин! – каза гневно Хари.

Хърмаяни му хвърли суров поглед.

– Хари, ти трябва да вземеш онзи спомен. – каза тя. – Става дума за това, да бъде спрян Волдемор, нали? Всичките тези ужасни неща, които стават, са заради него...

Звънецът прозвуча над тях откъм замъка и Хърмаяни и Рон скочиха ужасени на крака.

– Ще се справите. – каза им Хари, когато се запътиха към входната зала, за да се срещнат с останалите, явяващи се на теста за Магипортиране. – Успех.

– И на теб! – рече многозначително Хърмаяни, когато Хари тръгна към подземията.

Този следобяд само трима имаха отвари: Хари, Ърни и Драко Малфой.

– Още сте малки, за да се магипортирате? – каза сърдечно Слъгхорн. – Не сте още навършили седемнайсет?

Те поклатиха глави.

– А, добре. – каза бодро Слъгхорн, – след като сте толкова малко, ще направим нещо за забавление. Искам всички да ми сварите нещо забавно!

– Звучи добре, сър. – каза, подмазвайки се, Ърни и потри ръцете си. Малфой, от друга страна, изобщо не се усмихна.

– Какво имате пред вид под „нещо забавно“? – каза той раздразнително.

– О, изненадайте ме. – каза безгрижно Слъгхорн.

Малфой отвори своя учебник „Приготвяне на отвари за напреднали“ с намусено изражение. Беше свършено ясно, че счита този урок за загуба на време. Несъмнено, помисли Хари, наблюдавайки го над своя учебник, на Малфой му се свидеше времето, което иначе би могъл да прекара в Нужната стая.

Дали си въобразяваше, или Малфой също като Тонкс изглеждаше отслабнал! Със сигурност изглеждаше по-блед; кожата му все още имаше онзи сивкав оттенък, вероятно защото виждаше така рядко слънчева светлина напоследък. Нямаше го обаче духът на самодоволство, вълнение или превъзходство; нищо от перченето му в „Хогвортс експрес“,

когато се хвалеше открито със задачата, която му е дал Волдемор... Според Хари можеше да има само един извод: изпълнението на задачата, каквато и да беше, вървеше зле.

Ободрен от тази мисъл, Хари прелисти своя учебник „Приготвяне на отвари за напреднали“ и намери силно преправена от Нечистокръвния принц версия на „Еликсир, предизвикващ еуфория“, който изглежда не само отговаряше на искането на Слъгхорн, но и можеше (сърцето на Хари подскочи, когато му мина тази мисъл) така да предразположи Слъгхорн, че да бъде готов да даде онзи спомен на Хари, ако успееше да го убеди да го вкуси...

– Е, и тъй, това изглежда наистина прекрасно. – каза Слъгхорн час и половина по-късно, плясвайки с ръце, когато се вгледа в слънчевожълтото съдържание на котела на Хари. – Еуфория, както разбирам? А какво подушвам? Ммм... прибавил си щипка мента, нали? Нетрадиционно, но какъв прилив на вдъхновение, Хари, разбира се, това би могло да неутрализира откъслечните странични ефекти на прекомерно пеење и щипане на носа... Наистина не зная, откъде ти идват тези хрумвания, моето момче... освен ако...

Хари натъпка с крак учебника на Нечистокръвния принц по-дълбоко в чантата си.

– ...просто в теб се проявяват гените на майка ти!

– О... да, може би – каза с облекчение Хари.

Ърни изглеждаше кисел; решен по изключение да надмине Хари, той най-стремително беше изобретил своя собствена отвара, която се беше съгъстила и образувала някакви пурпурни бучки на дъното на котела му. Малфой вече си събираше нещата с кисела физиономия; Слъгхорн беше обявил неговия разтвор за хълцане просто за „задоволителен“.

Звънецът би и Ърни и Малфой излязоха веднага.

– Сър... – започна Хари, но Слъгхорн незабавно погледна през рамо; щом видя, че в стаята са останали само той и Хари, забърза навън с всички сили.

– Г-н професоре... г-н професоре, не искате ли да опитате моята от...? – извика отчаяно Хари.

Но Слъгхорн беше изчезнал. Разочарован, Хари изправни котела, прибра си нещата, напусна подземие и бавно тръгна нагоре по стълбите към общата стая.

Рон и Хърмаяни се прибраха късно следобяд.

– Хари! – извика Хърмаяни, когато се вмъкна през отвора на

портрета. – Хари, аз изкарах!

– Браво! – каза той. – Ами Рон?

– Той... него просто го скъсаха. – прошепна Хърмаяни, когато Рон се домъкна в стаята с най-навъсен вид. – Наистина нямаше късмет, една дреболия – изпитващият просто забеляза, че е оставил зад себе си половин вежда... Какво стана със Слъгхорн?

– Нищо не стана. – отвърна Хари, когато Рон се присъедини към тях. – Лош късмет, приятелю, но следващия път ще минеш – можем да го вземем заедно.

– Да, предполагам. – измърмори Рон. – Но половин вежда... сякаш има някакво значение!

– Зная, – каза успокоително Хърмаяни, – наистина изглежда жестоко...

На вечеря те се занимаваха предимно с това да ругаят грубо изпитващия по Магипортиране и Рон изглеждаше донякъде поободрен, додето тръгнат обратно за общата стая, вече обсъждайки висиящия въпрос със Слъгхорн и спомена.

– Е, Хари – ще използваш ли Феликс фелисис, или какво? – попита Рон.

– Да, предполагам, че тъй ще е по-добре. – каза Хари. – Не мисля, че ще ми трябва всичката, не си струва количество за двама и четири часа, няма да ми отнеме цялата нощ... ще взема мъничко. Три-четири часа би трябвало да стигнат.

– Усещаш се забележително, когато я вземеш. – каза Рон, унесен в спомени. – Сякаш не можеш да сбъркаш нищо.

– Какви ги приказваш? – разсмя се Хърмаяни. – Ти никога не си я вземал!

– Да, но си мислех, че съм, нали? – каза Рон, сякаш обясняваше нещо очевидно. – То си е същото...

Понеже току-що бяха видяли Слъгхорн да влиза в Голямата зала, а знаеха, че обича да похапва дълго, те се помаяха малко в общата стая, като планът беше Хари да иде в кабинета на Слъгхорн веднага, щом учителят вече трябва да се е прибрал там. Когато слънцето се сниши до върховете на дърветата в Забранената гора, те решиха, че моментът е настъпил и след като внимателно провериха, дали Невил, Дийн и Шеймъс са всички в общата стая, се промъкнаха в момчешкото спално помещение.

Хари извади от дъното на кувара навитите чорапи и измъкна мъничкото, блестящо шишенце.

– Е, хайде. – каза Хари, надигна шишенцето и пое една внимателно премерена глътка.

– Какво усещаш? – прошепна Хърмаяни.

За момент Хари не отговори. После бавно, но сигурно го обзе ободряващо усещане; той се почувства способен да направи всичко, абсолютно всичко... а получаването на спомена от Слъгхорн внезапно започна да му изглежда не само възможно, но и съвсем лесно...

Той стана, усмихвайки се, преизпълнен със самоувереност.

– Отлично. – каза той. – Наистина отлично. Добре... аз отивам при Хагрид.

– Какво? – възкликнаха в един глас втрещените Рон и Хърмаяни.

– Не, Хари... ти трябва да идеш и да се срещнеш със Слъгхорн, не помниш ли? – каза Хърмаяни.

– Не. – каза самоуверено Хари. – Отивам при Хагрид, имам чувството, че трябва да ида при Хагрид.

– Да нямаш чувството, че трябва да погребеш един огромен паяк? – каза зашеметен Рон.

– Да. – каза Хари, измъквайки от чантата си своята мантия-невидимка. – Усещам, че сякаш това е мястото, където трябва да бъде довчера, разбирате ли какво искам да кажа?

– Не. – отговориха заедно Рон и Хърмаяни, вече и двамата доста разтревожени.

– Това е Феликс фелисис, предполагам? – каза неспокойно Хърмаяни, държейки шишенцето срещу светлината. – Да не си взел друго шишенце, пълно с... не знам...

– Есенция за умопомрачение? – предположи Рон, когато Хари намяташе мантията върху раменете си.

Хари се разсмя, а Рон и Хърмаяни го погледнаха още по-разтревожени.

– Вярвайте ми. – каза той. – Зная какво правя... или поне – той уверено се отпрати към вратата. – Феликс знае.

Той покри с мантията главата си и заслиза по стълбата, а Рон и Хърмаяни забързаха след него. В подножието на стълбата Хари се промъкна през отворената врата.

– Какво правеше там горе с нея! – изкрещя Лавендър Браун, взирайки се право през Хари в Рон и Хърмаяни, излизачи заедно от момчешкото спално помещение. Хари чу, как Рон запелтечи зад него и се втурна през стаята по-далеч от тях.

Беше лесно да мине през портрета; когато се приближи, Джини и

Дийн влизаха през него и Хари можа да се промъкне между тях. Когато правеше това, той случайно се докосна до Джини.

– Не ме блъскай, ако обичаш, Дийн – каза раздразнено тя. – Винаги правиш така, аз мога прекрасно да мина и сама...

Портретът се завъртя и затвори след Хари, но не и преди да чуе, как Дийн ѝ отвърна ядосан... Със засилващо се чувство на въодушевление Хари продължи да крачи през замъка. Не беше нужно да се прокрадва, защото не срещаше никого по пътя си, но това не го изненадваше ни най-малко. Тази вечер той бе най-големият късметлия в „Хогуортс“.

Той нямаше никаква представа откъде знае, че е правилно да иде при Хагрид. Сякаш отварата винаги осветяваше следващите му няколко крачки. Той не можеше да види крайната цел, не можеше да види, къде е отишъл Слъгхорн, но знаеше, че върви по правилния път, за да вземе тоя спомен. Когато стигна Входната зала, видя, че Филч беше забравил да заключи входната врата. Радостно усмихнат, Хари я отвори и за миг вдъхна миризмата на чист въздух и треви, преди да тръгне в полумрака надолу по стъпалата.

Когато стигна най-долното стъпало му хрумна, колко приятно би било да мине през лехите със зеленчуци на път за Хагрид. Не беше съвсем по пътя му, но на Хари му изглеждаше ясно, че това е хрумване, на което следва да се подчини, така че се насочи незабавно към зеленчуковите лехи, където за негова радост, но не и изненада, намери професор Слъгхорн да разговаря с професор Спраут. Хари се спотаи зад един нисък каменен зид, усещайки се в хармония със света, и се вслуша в разговора им.

– Много съм Ви благодарен за отделеното време, Помона, – казваше учтиво Слъгхорн, – повечето авторитети твърдят, че са най-ефикасни, когато се берат на свечеряване.

– О, напълно съм съгласна. – каза топло професор Спраут. – Тези стигат ли Ви?

– Предостатъчно, достатъчно. – каза Слъгхорн, който, както Хари забеляза, носеше наръч листати растения. – От това ще има по няколко листа за всеки от моите третокурсници и няколко в запас, ако някой ги превари... Е, приятна вечер, и отново благодаря много!

Професор Спраут се отдалечи в съгъстващата се тъмнина в посока на нейните оранжерии, а Слъгхорн се насочи към мястото, където невидим стоеше Хари.

Обхванат от незабавното желание да се разкрие, Хари смъкна със замах мантията.

– Добър вечер, г-н професоре.

– Мерлинова брада, Хари, накара ме да подскоча. – каза Слъгхорн, спирайки изведнъж и го загледа предпазливо. – Как излезе от замъка?

– Мисля, че Филч навярно е забравил да заключи вратите. – бодро каза Хари и забеляза със задоволство, че Слъгхорн се намръщи.

– Ще докладвам за този човек, ако питаш мен, той е по-загрижен за боклука, отколкото за надлежните мерки за сигурност... Но защо тогава си излязъл, Хари?

– Ами, сър, заради Хагрид. – каза Хари, който знаеше, че точно сега най-доброто бе да каже истината. – Той е доста разстроен. Но нали няма да кажете никому, г-н професоре? Не искам да му създавам неприятности...

Очевидно любопитството на Слъгхорн бе възбудено.

– Хм, не мога да обещая това. – каза рязко той. – Но зная, че Дъмбълдор има пълно доверие на Хагрид, така че съм сигурен, че той не може да прави нещо много страшно.

– Ами, това е оня огромен паяк, който той има от много години... Той живееше в гората... Можеше да говори и тъй нататък...

– Чух слухове, че имало акромантули в гората. – каза спокойно Слъгхорн, поглеждайки към масата от тъмни дървета. – Значи е вярно?

– Да. – отговори Хари. – Но този, Арагог, първият, който Хагрид е завъдил, умря снощи. Той е смазан. Искан компания, когато го погребва и аз му казах, че ще ида.

– Трогателно, трогателно. – каза Слъгхорн разсеяно, вперил големите си уморени очи в далечните светлини от колибата на Хагрид. – Но отровата на акромантулата е много ценна... Ако звярът е умрял наскоро, може още да не е изсъхнала... Разбира се, не бих искал да правя нищо непристойно, щом Хагрид е разстроен... но ако има някакъв начин да се набави... искам да кажа, че е почти невъзможно да се вземе отрова от жива акромантула...

Слъгхорн изглежда сега говореше повече на себе си, отколкото на Хари.

– ...изглежда ужасна загуба да не се вземе... мога да взема по сто галеона на пинта... Честно казано, заплатата ми не е голяма...

И сега Хари разбра ясно какво трябва да се направи.

– Добре, – каза той с най-убедително колебание, – добре, г-н професор, ако искате да дойдете, Хагрид навярно ще бъде много доволен... Да изпрати Арагог по-добре, нали разбирате...

– Да, естествено. – каза Слъгхорн и сега очите му заблестяха от

възторг. – Ето какво, Хари. Ще се срещнем там долу, аз ще взема една-две бутилки... Ще пийнем за... е, не за здравето... на бедното живот-но... но така или иначе, ще го изпратим достойно, след като го погребем. И ще си сменя връзката, тази е малко ярка за случая...

Той забърза обратно към замъка, а Хари хукна при Хагрид, доволен от себе си.

– Ти дойде. – каза дрезгаво Хагрид, когато отвори вратата и видя Хари да се появява пред него изпод мантията-невидимка.

– Да... обаче Рон и Хърмаяни не можаха. – каза Хагрид. – Те много съжаляват.

– Няма... няма значение... Трогнат съм, че все пак си тука, Хари...

Хагрид изхлипа силно. Беше си направил черна траурна лента от нещо, приличащо на парцал, потопен в боя за обувки, а очите му бяха отекли, зачервени и подути. Хари го потупа утешително по лакътя, който беше най-високото място, до което можеше лесно да достигне.

– Къде ще го погребем? – попита той. – В гората?

– По дяволите, не. – каза Хагрид, бършейки разплаканите си очи с полите на ризата си. – Другите паяци не ме допускат близо до паяжините си, откак Арагог умря. Излиза, че само по негово нареждане не са ме изляли! Можеш ли да повярваш, Хари?

Честният отговор беше „да“; Хари си спомни с болезнена лекота картината, когато с Рон се бяха изправили лице в лице срещу акромантулите. Те бяха показали съвсем ясно, че Арагог е единственото нещо, възпиращо ги да изядат Хагрид.

– Никога преди не е имало част от гората, дето да не мога да ходя! – каза Хагрид, клатейки глава. – Право да ти кажа, хич не беше лесно да 'зема тялото на Арагог оттам – виждаш ли, те обикновено изядат умрелите... Ама исках да му направя хубаво погребение... достойно изпращане...

Той отново избухна в ридания и Хари продължи да го потупва по лакътя, като същевременно каза (защото изглежда отварата показваше, че точно това трябва да направи):

– Професор Слъгхорн ме среща, като идвах насам, Хагрид.

– Нали не си загазили? – погледна го разтревожен Хагрид. – Ти не трябва да ходиш извън замъка по тъмно, знам, аз съм виновен...

– Не, не, когато чу, какво правя, той каза, че би желал също да дойде и да отдаде последна почит на Арагог. – каза Хари. – Мисля, че отиде да си облече нещо по-подходящо... и каза, че ще донесе няколко бутилки, така че да пийнем в памет на Арагог...

– Наистина ли? – каза Хагрид, едновременно изненадан и развълнуван. – Туй... туй е много мило от негова страна, да, и туй, че не те е върнал, също... Аз никога преди не съм имал много работа с Хорис Слъгхорн... Идва да види стария Арагог, а? Добре... на него туй би му харесало, на Арагог...

Хари тайничко си помисли, че това, което Арагог би харесал най-много у Слъгхорн би било обилното количество ядивна плът в него, но той само отиде до задния прозорец на колибата на Хагрид, откъдето видя твърде ужасяващата гледка на огромния паяк, лежащ отвън по гръб с извити и преплетени крачища.

– Тук ли ще го погребем, Хагрид, в градината ти?

– Мислех точно зад лехата с тиквите. – каза Хагрид със задавен глас. – Вече съм изкопал... нали разбираш... гроб. Мислех само да кажем някои добри неща над него – щастливи спомени, нали разбираш...

Гласът му затрепери и пресекна. На вратата се почука и той се обърна да отвори, издухвайки носа си в огромната си носна кърпа на точки. Слъгхорн бързо прекрачи прага с няколко бутилки в ръце, сложил траурна черна вратовръзка.

– Хагрид, – каза той с дълбок, печален глас – така съжалявам да чуя за Вашата загуба.

– Туй е много мило от Ваша страна. – каза Хагрид. – Много благодаря. Благодаря и затуй, че не сте наказал Хари със задържане...

– Не бих и помислил. – каза Слъгхорн. – Тъжна нощ, тъжна нощ... Къде е бедното създание?

– Там отвън. – каза Хагрид с треперещ глас. – Ще... ще започваме ли тогава?

Тримата излязоха в градината отзад. Бледа луна блестеше през дърветата и лъчите и се смесваха със светлината, изливаща се от прозореца на Хагрид, за да осветят тялото на Арагог, лежащо на ръба на голяма яма до триметрова купчина прясно изкопана пръст.

– Величествено. – каза Слъгхорн, приближавайки до главата на паяка, където осем млечнобели очи сезираха невидящо в небето и две огромни, извити щипки лъщяха неподвижни на лунната светлина. На Хари му се стори, че чу подрънкване на бутилки, когато Слъгхорн се наведе над щипците, очевидно проучвайки огромната космата глава.

– Не 'секи оценява, колко са красиви те. – каза Хагрид на гърба на Слъгхорн през сълзи, стичащи се от присвитите му очи. – Не знаех, че се интересувате от същества като Арагог, Хорис.

– Да се интересувам? Драги ми Хагрид, аз благоговеея пред тях. –

каза Слъгхорн, отдръпвайки се от тялото. Хари видя отблясък на бутилка, изчезваща под наметалото му, макар че Хагрид, който пак бършеше очите си, не забеляза нищо. – И така... да продължим ли с погребението?

Хагрид кимна и пристъпи напред. Той вдигна гигантския паяк в ръцете си и с мощно изпъшкване го претъркули в тъмнеещата яма. Той се удари о дъното с ужасяващо, хрущящо тупване. Хагрид отново заплака.

– Разбира се, за Вас, който най-добре сте го познавал, е трудно. – каза Слъгхорн, който както и Хари не можеше да достигне по-високо от лакътя на Хари, но все пак го потупваше. – Да кажа ли аз няколко думи?

Трябва да е взел доста много доброкачествена отрова от Арагог, помисли Хари, защото Слъгхорн се усмихваше самодоволно, когато пристъпи към ръба на ямата и каза с бавен, внушителен глас:

– Сбогом, Арагог, цар на паякообразните, чието дълго и вярно приетелство не ще забравят тия, които те познаваха! Макар че тялото ти ще се разпадне, духът ти витае над тихите, оплетени с паяжини кътчета на твоя горски дом. Нека многоооките ти наследници благоденстват завинаги, а човешките ти приятели намерят утеха за претърпяната загуба.

– Туй беше... туй беше... прекрасно! – изви Хагрид и се свлече на купчината с тор, ридаейки по-силно отвсякога.

– Ето, ето – каза Слъгхорн и размаха пръчката си, така че огромната купчина пръст се издигна и после падна с приглушен звук върху мъртвия паяк, образувайки гладка могила. – Нека влезем вътре да пийнем. – Хвани го от другата страна, Хари... Така... Хайде, станете, Хагрид... Браво...

Те настаниха Хагрид на един стол до масата. Фанг, който по време на погребението се беше спотайвал в кошницата си, пристъпи безшумно към тях и сложи тежката си глава в скута на Хари както обикновено. Слъгхорн отвори една от бутилките с вино, които бе донесъл.

– Проверил съм ги всичките за отрова – увери той Хари, изливайки повечето от първата бутилка в една от халбите на Хагрид, голяма колкото ведро и подавайки я на Хагрид. – Накарах едно домашно духче да опита всички бутилки след това, което се случи с бедния ти приятел Рупърт.

Хари мислено си представи изражението на лицето на Хърмаяни, ако някога чуеше за тази злоупотреба с домашните духчета, и реши никога да не я споменава пред нея.

– Едно за Хари... – каза Слъгхорн, разделяйки съдържанието на втората бутилка между две халби, – и едно за мен. – Е, – той вдигна

високо халбата си – за Арагог.

– Арагог. – казаха Хари и Хагрид заедно. Слъгхорн и Хагрид отпи-
ха големи глътки. Хари обаче, следвайки пътя, осветен пред него от Фе-
ликс фелисис, знаеше, че не бива да пие, така че само се престори, че от-
пива глътка и после остави халбата на масата пред себе си.

– Отгледах го от яйце, разбирате ли. – каза мрачно Хагрид. – Таквот
мъничко същество беше, когато се излюпи. Горещо-долу колкото пекинез.

– Сладкия той. – каза Слъгхорн.

– Обикновено го държах в един шкаф в училище, докато... ъ...

Лицето на Хагрид помрачня и Хари знаеше защо: Том Ридъл бе ус-
пял да направи така, че да изгонят Хагрид от училище, обвинен за отвя-
рянето на Стаята на тайните. Слъгхорн обаче изглежда не слушаше; той
гледаше нагоре към тавана, от който висяха множество месингови съдо-
ве, а също сноп от дълги, копринени, блестящо бели косми.

– Това да не са косми от еднорог, Хагрид?

– О, да. – каза Хагрид безучастно. – Отскубват се от опашките им,
закачат се по клони и други таквиз работи в гората, нали знаете...

– Но драги приятелю, знаете ли колко са ценни?

– Аз ги използвам да закрепвам превръзки и други таквиз работи,
когато някое животно се нарани. – сви рамене Хагрид. – Дяволски по-
лезни са... много здрави.

Слъгхорн отпи още една голяма глътка от халбата си, а очите му
внимателно оглеждаха колибата, търсейки, както Хари знаеше, още сък-
ровища, които би могъл да превърне в богати запаси от отлежала в дъ-
бови бъчви медовина, захаросани ананаси и кадифени смокини. Той
напълно отново халбата на Хагрид и своята и го заразително за същества-
та, живеещи понастоящем в гората и за това, как успява Хагрид да се
грижи за всички. Хагрид, който се разпалваше под влиянието на питие-
то и на ласкателния интерес на Слъгхорн, спря да бърше очите си и с
удоволствие навлезе в дълго обяснение за развъждането на съчковците.

Феликс фелисис в този момент побутна Хари и той забеляза, че за-
пасите от пиенето, донесено от Слъгхорн, бързо привършват. Хари още
не бе сполучвал с Доливащото заклинание, без да го произнесе на глас,
но мисълта, че тази нощ не би успял да го направи, беше смешна: наистина,
Хари се усмихна вътрешно, когато, незабелязан от Слъгхорн и
Хагрид (разправящи си сега истории за незаконна търговия със змейски
яйца), той насочи под масата пръчката си към изправващите се бутилки
и те незабавно започнаха да се пълнят.

След около час Хагрид и Слъгхорн започнаха да вдигат чудати

тостове: за „Хогуортс“, за Дъмбълдор, за елфското вино и за...

– Хари Потър! – изрева Хагрид, разливайки част от четиринадесетата си халба с вино по брадата си, докато я пресушаваше.

– Да, наистина, – извика Слъгхорн малко пресипнало, – Пари Хотьър, Избраното момче, което... е... нещо от този род. – измърмори той и пресуши и своята халба.

Не след дълго Хагрид отново се разплака и тикна цялата опашка от еднорог на Слъгхорн, който я мушна в джоба си с викове: „За приятелството! За щедростта! За десет галеона на косъм!“

Известно време след това Хагрид и Слъгхорн седяха прегърнати един до друг, пеейки бавна песен за един умиращ магьосник на име Одо.

– Ааах, добрите умират млади – измърмори Хагрид, приведен ниско над масата с малко разфокусиран поглед, докато Слъгхорн продължаваше да извива рефрена. – Моят татко си отиде ненавреме... както твоите майка и татко, Хари...

Едри сълзи прокапаха отново от ъглите на присвитите очи на Хагрид; той сграбчи ръката на Хари и я разтърси.

– Най-добрите магьосник и вещица на техните години... никога не съм познавал... ужасно нещо... ужасно нещо...

– А пък героят Одо бе погребан у дома,
където кат' момче бе опознал той таз страна – каза жаловито Слъгхорн. –
Със шапка наобратно положиха го да почива.
А пръчката му счупиха на две, съдба немилостива.

– ...ужасно. – изсумтя Хагрид, грамадната му рунтава глава се търкулна настрани върху ръцете му и той заспа, хъркайки дълбоко.

– Съжалявам. – каза Слъгхорн и хлъцна. – И да ме убият, не мога да пея.

– Хагрид не говореше за пеенето Ви. – каза тихо Хари. – Говореше за смъртта на мама и татко.

– О... – каза Слъгхорн, сподавяйки едно силно уригване. – О, боже. Да, това беше... наистина ужасно. Ужасно... ужасно...

Той изглеждаше, сякаш не знае, какво да каже, и прибягна към това да допълни часите.

– Ти надали... надали си спомняш това, Хари? – попита той неловко.

– Не... е, бил съм само на година, когато са умрели. – каза Хари с

поглед в пламъка на свещта, треперещ от мощното хъркане на Хагрид. – Но по-късно научих много за това, какво е станало. Татко загинал пръв. Знаехте ли това?

– Аз... не знаех. – каза глухо Слъгхорн.

– Да... Волдемор го убил и после прекрачил през трупа му към мама. – каза Хари.

Слъгхорн силно потрепери, но като че ли не беше в състояние да откъсне ужасения си поглед от лицето на Хари.

– Той й казал да се отдръпне. – продължи безмилостно Хари. – Той ми каза, че тя не е трябвало да умира. Той е искал само мен. Тя е можела да избяга.

– О, господи. – изохка Слъгхорн. – Тя е можела... тя не е трябвало... Това е страшно...

– Страшно е, нали? – каза Хари с глас, малко по-силен от шепот. – Но тя не мръднала. Татко вече бил мъртъв, но тя не искала и аз да умра. Опитала се да се помоли на Волдемор... но той само се изсмял...

– Стига! – каза внезапно Слъгхорн, вдигайки разтрепераната си ръка. – Наистина стига, мило момче... аз съм стар човек... не трябва да слушам... не искам да чувам...

– Забравих – излъга Хари, воден напред от Феликс фелисис, – Вие сте я харесвал, нали?

– Дали съм я харесвал? – каза Слъгхорн, а очите му отново се напълниха със сълзи. – Не мога да си представя някой, който да я е срещнал и да не я е харесал... Много смела... Много забавна... Това беше най-ужасното нещо...

– Но не искате да помогнете на сина й. – каза Хари. – Тя ми даде живота си, а Вие не искате да ми дадете някакъв си спомен.

Боботешото хъркане на Хагрид изпълни колибата. Хари гледаше неотклонно в пълните със сълзи очи на Слъгхорн. Учителят по отвари изглеждаше неспособен да отмести погледа си.

– Не казвай това. – прошепна той. – Не е в това въпросът... Ако ставаше дума да ти помогна, разбира се... но нищо не може да бъде постигнато...

– Може. – каза с ясен глас Хари. – Дъмбълдор се нуждае от сведения. Аз се нуждая от сведения.

Той знаеше, че е в безопасност: Феликс му казваше, че Слъгхорн няма да си спомня нищо от това на сутринта. Гледайки Слъгхорн право в очите, Хари се наведе малко напред.

– Аз съм Избраният. Аз трябва да го убия. Нуждая се от този

спомен.

Слъгхорн преbledня повече от всякога; лъскавото му чело блестеше от пот.

– Ти си Избраният?

– Разбира се, че съм. – каза спокойно Хари.

– Но тогава... мило мое момче... ти молиш за нещо голямо... ти ме молиш всъщност да ти помогна да унищожиш...

– Не искате ли да се избавите от магьосника, който уби Лили Евънс?

– Хари, Хари, то се знае, че искам, но...

– Боите се, че той ще научи, че сте ми помогнал?

Слъгхорн не каза нищо; той изглеждаше ужасен.

– Бъдете храбър като майка ми, г-н професоре...

Слъгхорн вдигна дундестата си ръка и притисна тресящите се пръсти до устата си; за момент той заприлича на невероятно порасло бебе.

– Аз не се гордея... – прошепна той между пръстите си. – Аз се срамувам от това... от това, което този спомен показва... Мисля, че може да съм извършил голямо зло в онзи ден...

– Вие бихте изкупил всичко, което сте извършил, давайки ми спомена – каза Хари. – Това би била една много храбра и благородна постъпка.

Хагрид трепна в съня си и изхърка. Слъгхорн и Хари се вираха един в друг над догарящата свещ. Настъпи дълга, предълга тишина, но Феликс фелисис казваше на Хари да не я нарушава, да чака. Тогава, много бавно, Слъгхорн бръкна в джоба си и измъкна своята магическа пръчка. Той мушна другата си ръка под наметалото и извади малка празна стъкленица. Все още гледайки в очите на Хари, Слъгхорн докосна с върха на пръчката слепоочието си и я отдръпна, заедно с дълга сребриста паяжина от мисли, прилепнала към върха ѝ. Споменът се разтягаше все по-дълъг и по-дълъг, докато се откъсна и провисна, искрящо сребрист, от пръчката. Слъгхорн го внесе в стъкленицата, където той се завихри, а после се разстла, въртейки се подобно на газ. Той запуши с трепереща ръка стъкленицата и я подаде през масата на Хари.

– Благодаря Ви много, г-н професоре.

– Ти си добро момче. – каза професор Слъгхорн през сълзи, които се стичаха по дебелите му бузи в моржовите му мустаци. – И имаш нейните очи... Само недей да мислиш много лошо за мен, когато го видиш...

И той също сложи глава на ръцете си, въздъхна дълбоко и потъна в

СЪН.

23. Хоркрукси

Хари усещаше как действието на Феликс Фелишъс постепенно отслабва, докато се промъкваше обратно в замъка. Предната врата все още бе отключена, но на третият етаж се натъкна на Пийвс и едва избягна срещата, като се промъкна през един от преките коридори. Когато стигна до портрета на Дебелата Дама, не беше изненадан да я завари в изключително неприятно настроение.

– По кое време на нощта ме будиш?

– Много съжалявам... трябваше да изляза за нещо наистина важно...

– Хубаво, обаче паролата се сменя в полунощ, така че ще се наложи да спиш в коридора, нали така?

– Шегуваш се! – възкликна Хари. – Защо ти е притрябвало да сменяш паролата в полунощ?

– Това е положението. – отговори Дебелата Дама. – Ако си ядосан, иди си го изкарай на директора, той затегна мерките за сигурност!

– Чудесно. – горчиво каза Хари, оглеждайки твърдия коридор. – Просто прелест! Ами да, бих отишъл при Дъмбълдор, ако беше тук, защото той искаше...

– Той е тук. – каза глас зад Хари. – Професор Дъмбълдор се върна в училището преди час.

Почти Безглавия Ник се носеше към Хари, главата му както обикновено се поклащаше.

– Чух го от Кървания Барон, който го е видял да пристига. – продължи Ник. – Според Барона е бил в добро настроение, но малко уморен.

– Къде е? – попита Хари, а сърцето му прескачаше.

– О, стене и дрънчи в Кулата по Астрономия, това му е любимото време за...

– Не Кървания Барон – Дъмбълдор!

– О... ами в офисът си е. – каза Ник. – От това, което каза Барона, има работа преди да...

– Да, има. – отговори Хари, а вълнението в гърдите му нарастваше при перспективата да каже на Дъмбълдор, че се е добрал до спомена. Той се обърна и отново се затича по коридора, като пренебрегна виковите на Дебелата Дама.

– Върни се! Добре, излъгах! Ядосах се, че ме събуди! Паролата все още е „Глисти“!

Но Хари вече профучаваше по коридора и след няколко минути каза „Карамелени еклери“ на гаргойла на Дъмбълдор, който се отвори и Хари се отправи по спираловидната стълба.

– Влез. – каза Дъмбълдор, когато Хари почука. Звучеше изтощен. Хари отвори вратата и влезе. Офисът на Дъмбълдор си изглеждаше както обикновено, с черно, обсипано със звезди небе зад прозорците.

– Господи, Хари! – изненадано каза Дъмбълдор. – На какво дължа това късно удоволствие?

– Сър... взех го! Взех споменът от Слъгхорхн.

Хари извади малката стъклена бутилка със спомена и я показа на Дъмбълдор. За момент Директорът изглеждаше зашеметен. След това по лицето му се разля огромна усмивка.

– Хари, това е изключителна новина! Изключителна работа, наистина! Знаех си, че ще се справиш!

Явно забравил късния час, Дъмбълдор заобиколи бюрото си, взе бутилката със спомена на Слъгхорн и се отправи към кабинета, в който държеше мислоема.

– Сега... – каза Дъмбълдор, като нагласи каменния съд на бюрото си и изсипа съдържанието на бутилката в него. – Сега най-накрая ще разберем. Побързай, Хари...

Хари покорно се наведе над мислоема и почувства как краката му се отделят от пода... Пропадна през тъмнината и се приземи в кабинета на Хорас Слъгхорн от преди много години. Там беше много по-младия Слъгхорн, с дебела, блестяща, сламена на цвят коса и руси мустаци. Той седеше в удобно кресло, краката му си почиваха на кадифена табуретка, държеше чаша вино в едната си ръка, а с другата бъркаше в кутия захаросан ананас. Около него бяха насядали около половин дузина тийнейджъри и сред тях беше Том Ридъл, а черно-златиния пръстен на Марволо блестеше на пръста му.

Дъмбълдор се приземи до Хари, точно когато Ридъл попита:

– Сър, вярно ли е, че професор Меритут се оттегля?

– Том, Том, дори и да знаех, нямаше да ти кажа – отговори Слъгхорн и размаха укорително пръст към Ридъл, като се усмихваше. – Иска ми се да знам от къде се сдобиваш с информация момче, знаеш повече от половината преподаватели.

Ридъл се усмихна. Другите момчета се засмяха и го загледаха с одобрение.

– С твоята способност да научаваш неща, които не са твоя работа и внимателно да ласкаеш хората, които имат значение – между другото, благодаря ти за ананаса, беше прав, този е любимият ми... – някои от момчетата отново захихикаха. – Със сигурност очаквам да станеш Министър на Магията до двадесетина години. Петнадесет, ако продължиш да ми пращаш ананас, имам отлични контакти в министерството.

Том Ридъл слабо се усмихна, а другите се засмяха. Хари забеляза, че той съвсем не беше най-големият от групата момчета, но те явно гледаха на него като на свой водач.

– Не мисля, че политиката е моето поприще, сър. – каза той, когато смехът утихна. – На първо място нямам подходящ произход.

Няколко от момчетата наоколо се ухилиха едно на друго. Явно се наслаждаваха на някаква шега относно прочутият произход на лидера на бандата им.

– Глупости. – бързо каза Слъгхорн. – За всички е ясно, че имаш достойно магьосническо потекло, със способности като твоите. Не, ти ще стигнеш далеч Том, никога досега не съм бъркал за мой ученик.

Малкият златен часовник на бюрото на Слъгхорн удари единадесет часа и той се огледа.

– Мили боже, кое време стана? По-добре вървете момчета, или ще закъсате. Лестрейндж, искам есето ти до утре, или ще те накажа. Ейвъри, това важи и за теб.

Едно по едно, момчетата напуснаха стаята. Слъгхорн стана от креслото си и остави празната си чаша на бюрото. Движение зад него привлече вниманието му. Ридъл все още беше там.

– Побързай Том, не искаш да те хванат навън след вечерния час, а и си префект...

– Сър, исках да Ви попитам нещо...

– Ами питай тогава момчето ми, питай...

– Сър, чудех се какво знаете за... за Хоркруксите?

Слъгхорн се втренчи в него, пръстените му разсеяно потропваха по чашата.

– Това проект по Защита от Тъмните изкуства ли е?

Но Хари беше сигурен, че Слъгхорн знае, че това не е училищно задание.

– Не точно, сър. – отговори Ридъл. – Срегнах го, докато четях през срока и не можах напълно да разбера смисъла.

– Не... ами... трябва доста да се потрудиш, за да намериш книга в Хогвортс, в която да се споменава детайлно за Хоркруксите, Том. Това е

Тъмна магия, наистина много Тъмна. – каза Слъгхорн.

– Но Вие явно знаете за какво става въпрос, нали сър? Искам да кажа, магьосник като Вас... съжалявам, ако не можете да ми кажете... но си мислех, че ако някой ще знае, това сте Вие... така че си помислих...

Много добра работа, помисли си Хари. Притеснението, обикновения тон, внимателното ласкателство, нищо не беше пресилено. Хари, който имаше сериозен опит в измъкването на информация, можеше да разпознае майсторския похват. Виждаше се, че Ридъл много, много иска да се добере до тази информация. Може би работеше за този момент от седмици.

– Ами... – каза Слъгхорн, като не гледаше към Ридъл, а потропваше по капака на кутията захаросан ананас. – ами, няма да ти навреди, ако те запозная с фактите. Само колкото да ти е ясна темата. Хоркрукс, това е думата, която използваме за предмет, в който магьосник може да скрие част от душата си.

– Не ми е съвсем ясно, как точно става това, сър. – каза Ридъл.

Той внимателно контролираше гласът си, но Хари усещаше вълнението му.

– Ами разбираш ли, трябва да разделиш душата си, – отговори Слъгхорн, – и да скриеш част от нея в някакъв предмет извън тялото си. Тогава, дори ако тялото е атакувано или разрушено, не можеш да умреш, тъй като част от душата остава незасегната. Но разбира се, съществуват в такава форма...

Лицето на Слъгхорн се сбръчка, а Хари си припомни думите, които бе чул преди две години: „Бях изтръгнат от тялото си, бях по-малко от дух, по-малко от най-слабия призрак... но все пак бях жив“.

– ...много малко биха го искали, Том, изключително малко. Смъртта е за предпочитане.

Но желанието на Ридъл беше очевидно. Изражението му беше алчно, той вече не криеше копнежа си.

– Как може да се раздели душата?

– Ами – притеснено каза Слъгхорн. – трябва да разбереш, че душата по принцип трябва да остане цяла и непокътната. Разделянето ѝ е акт на насилие, противоестественно е.

– Но как се прави?

– Като извършиш зло – най-голямото зло. Като извършиш убийство. Убийството разкъсва душата на части. Магьосник, който иска да създаде Хоркрукс, ще използва това за своя полза. Той ще затвори отделената част...

– Ще я затвори? Но как...

– Има заклинание, не ме питай, не го знам! – каза Слъгхорн, клатейки глава като стар слон, раздразнен от комари. – Да ти изглеждам като някой, който го е опитвал – да ти приличам на убиец?!

– Не сър, разбира се, че не! – бързо отговори Ридъл – Съжалявам, не исках да Ви обидя...

– Не, не, изобщо не съм обиден. – дрезгаво каза Слъгхорн. – Естествено е да си любопитен за тези неща – определени магьосници винаги са привлечени от този аспект на магиите...

– Да, сър – каза Ридъл. – Не разбирам обаче, искам да кажа просто от любопитство, един Хоркрукс ще свърши ли работа? Само веднъж ли може да се раздели душата? Няма ли да е по-добре, да станеш по-силен, ако разделиш душата си на повече части, например, нали седем е най-мощното магическо число, няма ли седем...

– Брадата на Мерилин, Том! – изляя Слъгхорн. – Седем! Не е ли достатъчно лошо да мислиш за убийството на един човек? А и във всеки случай... достатъчно лошо е, да разделиш душата си... но на седем части...

Слъгхорн изглеждаше много обезпокоен. Той се вираше в Ридъл, сякаш никога не го беше виждал истински преди и Хари можеше да каже, че вече съжаляваше, че изобщо е започнал този разговор.

– Разбира се – промърмори Слъгхорн – всичко което обсъждаме е чисто хипотетично, нали така? Изцяло научно...

– Да сър, разбира се. – бързо отговори Ридъл.

– И все пак Том... недей да разказваш какво съм ти казал – така да се каже, какво сме обсъждали. На хората няма да им хареса, че сме си говорили за Хоркруксите. Това е забранена тема в Хогвортс. Дъмбълдор е изключително зле настроен...

– И дума няма да обеля, сър. – каза Ридъл и излезе от стаята, но Хари успя да хвърли поглед на лицето му. То беше огряно от същото дивашко удоволствие, което се беше появило, когато за пръв път беше разбрал, че е магьосник. Това щастие не помрачи красивите му черти, но го направи да изглежда, някак си, по-малко човечен...

– Благодаря ти, Хари – тихо каза Дъмбълдор. – Да вървим...

Когато Хари стъпи отново на пода в офиса, Дъмбълдор вече седеше зад бюрото си. Хари също седна и зачака Дъмбълдор да заговори.

– Надявах се на това доказателство от много дълго време. – най-накрая каза Дъмбълдор. – То потвърждава теорията над която работех, показва че съм прав, а също така и колко много още трябва да се

направи...

Внезапно Хари забеляза, че всички предишни директори и директорки в портретите по стените са будни и слушат разговора им. Един дебел магьосник с червен нос, дори беше извадил тръба за слушане.

– Е, Хари, – продължи Дъмбълдор – сигурен съм, че разбираш значението на това, което току-що чухме. На горе-долу същата възраст, на която си ти сега, с няколко месеца разлика, Том Ридъл е правел всичко възможно, да открие как да стане безсмъртен.

– Мислите ли, че е успял, сър? – попита Хари. – Направил е Хоркрукс? И затова не е умрял, когато ме е нападнал? Имал е скрит Хоркрукс някъде? Част от душата му е останала невредима?

– Една... или повече части. – каза Дъмбълдор. – Чу Волдемор. Той особено настояваше да разбере от Хорас, какво ще се случи с магьосник, който създаде повече от един Хоркрукс. Какво ще се случи с магьосник, толкова решен да избегне смъртта, че да е готов да убие много пъти, да разкъсва душата си отново и отново, за да я скрие във възможно най-много отделни Хоркрукси. Няма книга, от която да получи тази информация. Доколкото знам – доколкото съм сигурен, че Волдемор знае – никой магьосник, никога не е разделял душата си на повече от две части.

Дъмбълдор замълча за момент, за да подреди мислите си, и продължи:

– Преди четири години получих, според мен, сигурно доказателство, че Волдемор е разделил душата си.

– Къде? – попита Хари. – Как?

– Ти ми даде доказателството, Хари. – каза Дъмбълдор. – Дневникът, дневникът на Ридъл, този който даваше инструкции, как да се отвори Стаята на тайните.

– Не разбирам, сър. – каза Хари.

– Въпреки, че не съм виждал Ридъл, който излезе от дневника, това което ми описа ти, е феномен, с който не съм се сблъсквал. Един обикновен спомен е започнал да действа и да мисли!? Спомен, който изсмуква живота от момичето, в чиито ръце е попаднал? Не, нещо много позловещо живееше в тази книга... фрагмент от душа, бях почти сигурен в това. Дневникът беше Хоркрукс. Този факт обаче, повдигна толкова въпроси, на колкото и отговори. Това което най-много ме заинтригува и смути бе, че дневникът не беше замислен като оръжие, а по-скоро като защита.

– Все още не разбирам. – каза Хари.

– Ами, той работеше така, както би трябвало да работи един Хоркрукс – с други думи, парчето душа, скрито в него, беше защитено и несъмнено изигра ролята си, да предпази собственика си от смъртта. Но няма никакво съмнение, че Ридъл е искал дневникът да бъде прочетен, искал е парчето от душата му да насели или обсеби някого, така че чудището на Слидерин да бъде пуснато на свобода.

– Явно, не е искал усилията му да отидат на вятъра. – вмъкна Хари. – Искал е хората да знаят, че е наследник на Слидерин, защото на времето не е могъл да извлече полза от това.

– Точно така. – кимайки, каза Дъмбълдор. – Но не виждаш ли Хари, ако Волдемор е искал дневникът да попадне у някой бъдещ ученик, то той е бил забележително немарлив спрямо това скъпоценно парче от душата му. Целта на Хоркруксът е, както обясни Професор Слъгхорн, да се пази част от душата скрита и на сигурно място, а не да се размотава на пътя на някого си и да се подлага на риска да бъде унищожена – както и се случи. Точно тази част от душата вече я няма. Ти сам видя това. Невнимателният начин, по който Волдемор се е отнесъл към тази част от душата си, ми се стори изключително застрашителен. Това ми даде основание да смятам, че е направил – или е смятал да направи – повече Хоркрукси, така че загубата на един да не е толкова фатална. Не исках да повярвам, но нищо друго нямаше смисъл. И тогава, две години по-късно, ти ми каза, че в нощта когато Волдемор се върна в тялото си, е направил най-разтърсващото и плашещо изявление пред смъртожадните. „Аз, който съм отишъл по-далеч от всеки друг по пътя към безсмъртието“. Така ми каза, че е казал той. „По-далеч от всеки друг!“ Знаех какво значи това, въпреки, че смъртожадните явно не знаеха. Той имаше предвид Хоркруксите си, Хоркрукси – в множествено число, Хари, нещо, което не вярвам друг магьосник да е правил. Това имаше смисъл. Лорд Волдемор изглежда ставаше все по-малко човек през изминалите години. Трансформацията, която той преживя, ставаше обяснима, ако душата му беше осакатена отвъд измеренията на това, което наричаме „обикновено зло“...

– Значи е направил така, че да е невъзможно да бъде убит, като е убивал други хора? – попита Хари. – Но защо не си е направил Философски камък или не е откраднал някой, щом толкова се е интересувал от безсмъртието?

– Ами знаем, че се опита да го направи преди пет години. – усмихна се Дъмбълдор. – Но има няколко причини, поради които мисля, че Философския камък не би бил от голяма полза за Лорд Волдемор.

Еликсирът на Живота наистина удължава живота, но трябва да се пие редовно, завинаги, ако пиещият го иска да запази безсмъртието си. Ето защо Волдемор би бил зависим от еликсира и ако той свърши, или се замърси, или ако камъкът бъде откраднат, той би умрял като всеки друг човек. Спомни си, че Волдемор обича да действа сам. Мисля, че за него мисълта да е зависим, дори от Еликсира, е била непоносима. Разбира се, той беше готов да пие от Еликсира, но само за да се отърве от ужасния живот, на който се беше обрекъл, след като те нападна, за да се сдобие с тяло. Убеден съм, че след това той е смятал да разчита на Хоркруксите. Нищо друго нямаше да му е нужно, след като се сдобиеше с тяло. Той вече беше безсмъртен... или поне толкова близо до безсмъртието, колкото е възможно. Но сега, Хари, с помощта на информацията, която ти получи, ние сме по-близо до това да довършим Лорд Волдемор, отколкото някой някога е бил. Чу го какво каза, Хари: „Не би ли било по-добре, да разделиш душата на повече части... не е ли седем най-мощното магическо число...“ Да, мисля, че идеята за душа на седем части, би паснала много добре на Лорд Волдемор.

– Направил е седем Хоркруски? – шокиран попита Хари, а няколко портрета на стената издаваха подобни звуци на шок и ярост. – Но те може да са навсякъде по света, скрити, заровени или невидими...

– Радвам се, че осъзнаваш мащабите на проблема. – каза спокойно Дъмбълдор. – Но първо: не Хари, не седем – шест. Седмата част от душата, колкото и увредена да е, все още е в регенерираното му тяло. Това е частта от него, която е живяла призрачен живот в изгнание толкова много години. Без нея, него изобщо не би го имало. Тази седма част е последната, която трябва да се атакува, ако някой иска да убие Лорд Волдемор – частта, която живее в тялото му.

– Но другите шест Хоркрукси, – каза малко отчаяно Хари – как ще ги открием?

– Май забравяш, че ти вече унищожи единия от тях. А аз унищожих още един.

– Наистина ли? – напрегнато попита Хари.

– Да, наистина. – каза Дъмбълдор и протегна своята почерняла, изгорена ръка. – Ако не бяха, прости ми за нескромността, моите огромни умения и навременната намеса на Професор Снейп, когато се върнах в Хогуортс, много тежко ранен, може би нямаше да оживее, за да разказвам тази история. Както и да е, една попарена ръка е разумна цена за една седма от душата на Волдемор. Пръстенът вече не е Хоркрукс.

– Но как го открихте?

– Както знаеш, от много години съм превърнал в свое основно занимание да откроя колкото се може повече за миналия живот на Волдемор. Пътувах на много места, посещавах местата, където той е бил. Натъкнах се на пръстена, скрит в руините на къщата на Гонт. След като Волдемор е успял да запечата част от душата си в него, не е искал да го носи повече. Скрил го е, защитен от много и мощни заклинания, в бараката, където някога са живели прадедите му (Морфин, след като е излязъл от Азкабан). Явно никога не е помислил, че бих могъл да си направя труда да посетя руините, или че ще държа под око проявите на магическо укриване. Не трябва обаче да се поздравяваме твърде много. Ти разруши дневника, а аз пръстена, но ако сме прави в теорията си за душа на седем части, остават четири Хоркрукса.

– А те могат да са навсякъде? – каза Хари. – Могат да са, ааа, в метални кутии, знам ли, в празни бутилки от отвари...

– Мислиш за летекоди, Хари, които трябва да са обикновени обекти, лесни за надзор. Но дали Лорд Волдемор би използвал метална кутия, или стари бутилки от отвари, да пазят собствената му скъпоценна душа? Забравяш какво ти показах. Лорд Волдемор обичаше да събира трофеи и предпочиташе предмети с мощна магическа история. Гордостта му, вярата му в собственото му превъзходство, решимостта му да си извоюва най-изумителното място в магическата история, всичко това ме навежда на мисълта, че Волдемор е избрал Хоркруксите си с голямо внимание, като е предпочел предмети, достойни за честта.

– Дневникът не беше чак толкова специален.

– Дневникът, както ти сам каза, беше доказателство, че той е наследникът на Слудерин. Сигурен съм, че Волдемор го е смятал за предмет от изключително значение.

– Ами другите Хоркрукси? – попита Хари. – Мислите ли, че знаете какви са, сър?

– Мога само да предполагам. – отговори Дъмбълдор. – Поради причините, които ти изложих, мисля, че Волдемор предпочита предмети, които, сами по себе си, притежават определена собствена величавост. Ето защо се разрових из миналото на Волдемор, за да видя дали подобни артефакти са изчезвали около него.

– Медальонът! – високо каза Хари. – Чашата на Хафълпаф!

– Да. – каза Дъмбълдор с усмивка. – Бих заложил, вероятно не и другата си ръка, но поне няколко пръста, че те са Хоркрукси номера три и четири. Оставашите два, ако предположим че е създал общо шест, са проблем, но бих предположил, че щом вече има предмети,

принадлежали на Хафълпаф и Слидерин, си е направил труда да открие и такива, собственост на Грифиндор или Рейвънклоу. Четири предмета, собственост на основателите, със сигурност биха имали изключително влияние върху въображението на Волдемор. Не мога да кажа, дали е успял да намери нещо на Рейвънклоу. Сигурен съм обаче, че единствената известна реликва на Грифиндор е на сигурно място.

Дъмбълдор посочи с почернелите си пръсти към стената зад тях, където зад стъклена витрина висеше меч, инкрустиран с рубини.

– Мислите ли, че затова е искал да се върне в Хогоуртс, сър? – попита Хари. – За да се опита да открие нещо, принадлежало на някой от другите основатели?

– Точно това беше и моята мисъл. – каза Дъмбълдор. – За негово нещастие, това не даде резултат, тъй като му беше отказано и не е имал възможност, или така поне смятам, да претърси училището. Налага се да заключа, че не е изпълнил амбицията си да намери предмети на четиримата основатели. Съвсем определено има два, може и да е намерил трети, и това е най-доброто, което можем да кажем за сега.

– Дори и да е намерил нещо на Рейвънклоу или на Грифиндор, остава шестият Хоркрукс. – каза Хари, броейки на пръсти. – Освен пък да е намерил и от двамата?

– Не мисля. – отговори Дъмбълдор. – Мисля, че зная какъв е шестият Хоркрукс. Чудя се какво ще кажеш, ако ти призная, че съм любопитен относно поведението на змията, Наджини?

– Змията? – сепнато попита Хари. – Животни могат ли да се използват като Хоркрукси?

– Не е препоръчително да се прави, – каза Дъмбълдор. – защото, да повериш част от душата си на нещо, което може да се движи и мисли само, си е рискована работа. Ако обаче сметките ми са верни, на Волдемор все още му е липсвал един Хоркрукс, когато е влязъл в дома на родителите ти, за да те убие. Очевидно, е пазел процеса по сътворяване на Хоркрукси, за особено специални убийства. Ти със сигурност си щял да бъдеш специален. Той е вярвал, че като те убие, ще попречи на пророчеството да се изпълни. Вярвал е, че ще стане неуязвим. Сигурен съм, че е искал да сътвори последният си Хоркрукс с твоята смърт. Както знаем, той се провали. След няколко години обаче, той използва Наджини, за да уби един стар мъгъл, и може би точно тогава я е превърнал в последния си Хоркрукс. Тя подчертава връзката му със Слидерин и засилва мистиката около Лорд Волдемор. Той със сигурност обича да я държи близо до себе си и явно има необичайно силен контрол над нея,

дори и за някой, който говори змийски.

– И така, – каза Хари, – дневникът го няма, пръстенът също. Чашата, медальонът и змията са още цели, и мислите че има още един Хоркрукс, който някога е принадлежал на Рейвънклоу или Грифиндор?

– Забележително сбито и точно резюме, да. – каза Дъмбълдор, кимайки с глава.

– Все още ли ги търсите сър? Това ли правехте, когато напускахте училище?

– Точно така. – каза Дъмбълдор. – Търся от много дълго време. Мисля че... може би... почти съм открил още един. Знаците вдъхват надежда.

– А, ако го откриете, – бързо попита Хари, – мога ли да дойда с Вас, и да Ви помогна да се отървем от него?

Дъмбълдор погледна Хари много настоятелно за момент, а после каза:

– Да, мисля, че може.

– Мога ли? – попита Хари, сериозно разтърсен.

– О, да. – каза Дъмбълдор с лека усмивка – Мисля, че си заслужил това право.

Сърцето на Хари щеше да изхвъркне. Много беше хубаво да не чува само думи на утешение и защита поне веднъж. Директорите и директорките по стените не изглеждаха особено впечатлени от решението на Дъмбълдор. Хари видя, че няколко от тях поклатиха глави, а Финеъс Ниджелъс изпръхтя.

– Усеща ли Волдемор, когато някой Хоркрукс е разрушен, сър? Може ли да го почувства? – попита Хари, като игнорира портретите.

– Много интересен въпрос, Хари. Не вярвам. Мисля, че Волдемор е вече толкова потопен в зло, а тези важни части са били отделени от него толкова дълго, че той не чувства какво правим. Вероятно в момента на смъртта може би е наясно със загубата... но например, не усети че дневникът е унищожен, докато насила не изтръгна тази информация от Луциус Малфой. Казаха ми, че когато Волдемор открил, че дневникът е унищожен и лишен от силата си, гневът му бил абсолютно ужасен.

– Но аз мислех, че е искал Луциус Малфой да скрие дневникът в Хогвортс?

– Да, искал е, преди години, когато е бил сигурен, че ще може да създаде още Хоркрукси. Все пак, Луциус е трябвало да чака Волдемор да му нареди и не е дочакал тази заповед, тъй като Волдемор е изчезнал, малко след като му е дал дневника. Няма съмнение, че Луциус не би

посмял да направи нищо с дневника, освен внимателно да го пази. Разбира се, Луциус не е знаел какво всъщност е дневникът. Разбрах, че Волдемор му е казал, че дневникът ще отвори отново Стаята на тайните. Сигурен съм, че ако Луциус е знаел, че държи в ръцете си част от душата на господаря си, е щял да се отнесе с нея много по-уважително. Вместо това той е довел стария план до край с малки изменения. Като е подхвърлил дневникът на дъщерята на Артър Уизли, той се е надявал наведнъж да дискредитира Артър и да се отърве от сериозно инкриминиращ го магически обект. Ах, горкият Луциус... с гневът на Волдемор от това, че е изхвърлил Хоркруксът за собствените си цели, а и с фиаското в Министерството миналата година, не бих се учудил ако не е тайничко доволен, че е на сигурно място в Азкабан.

Хари поседя за момент, а после попита:

– Значи, ако унищожим всички Хоркрукси, Волдемор може да бъде убит?

– Да, мисля, че може. – отговори Дъмбълдор. – Без Хоркруксите, Волдемор ще е смъртен, с осакатена и отслабена душа. Не забравяй обаче, че дори душата му да е повредена отвъд всяка поправка, мозъкът и магическите му сили са незасегнати. Ще са нужни изключителни сили и умения, за да се убие магьосник като Волдемор, дори и без Хоркруксите му.

– Но аз нямам изключителни сили и умения. – каза Хари, преди да може да се спре.

– Напротив, имаш. – твърдо каза Дъмбълдор. – Имаш сила, която Волдемор никога не е притежавал. Можеш да...

– Зная! – нетърпеливо каза Хари. – Мога да обичам! – Само с голямо усилие не добави „Голяма работа!“

– Да, Хари, можеш да обичаш. – каза Дъмбълдор, все едно знаеше, какво беше премълчал Хари току-що. – Което, имайки предвид всичко, което ти се е случило, е изключително. Все още си твърде млад, за да разбереш, колко си необикновен, Хари.

– Тоест, когато пророчеството казва „Силата, която Тъмния Лорд не познава“, това означава любов? – попита Хари, който се почувства мъничко предаден.

– Да, просто любов. – отговори Дъмбълдор. – Но Хари, никога не забравяй, че думите на пророчеството са важни, само защото Волдемор ги е направил такива. Казах ти това в края на миналата година. Волдемор лично те е посочил като този, който ще е най-опасен за него, и с този си избор те е направил човека, който ще е най-опасен за него!

– Но пак стигаме до същото...

– Не, не стигаме! – каза Дъмбълдор с внезапно нетърпение.

Той посочи към Хари с почернялата си, попарена ръка и каза:

– Твърде много разчиташ на това, което казва пророчеството!

– Но... – заекна Хари – но Вие казахте, че пророчеството означава...

– Ако Волдемор не беше чул пророчеството, то щеше ли да се изпълни? Щеше ли изобщо да означава нещо? Не, разбираш се! Мислиш ли, че всяко пророчество в Залата на Пророчествата се е изпълнило?

– Но... – объркан каза Хари. – но миналата година Вие казахте, че единият от нас ще трябва да убие другия...

– Хари, Хари, само защото Волдемор е направил сериозна грешка и се е повел по думите на Професор Трелони. Ако Волдемор не беше убил баща ти, щеше ли да ти вдъхне бяното желание за отмъщение? Не разбира се! Не разбираш ли? Волдемор сам си създаде най-големия враг, както всеки тиранин по света! Имаш ли представа, колко много се страхуват тираните от тези, които потискат? Защото знаят, че сред жертвите им има някой, който някой ден ще се надигне и ще отговори на удара! Волдемор не е по-различен! Винаги е търсел този, който ще му се опълчи. Чу пророчеството и се хвърли в действие. Резултатът е, че не само собственоръчно посочи този, който най-вероятно ще го довърши, но и го снабди с уникални смъртоносни оръжия!

– Но...

– От изключителна важност е да разбереш това! – каза Дъмбълдор като стана и заобикаля из стаята, а мантията му се вееше. Хари никога не го бе виждал толкова развълнуван. – Като се опита да те убие, Волдемор сам избра забележителния човек, който седи в момента тук пред мен, и му даде нужното, за да свърши работата! Заради грешката на Волдемор, можеш да виждаш в мислите и амбициите му, и можеш дори да разбираш змийският език, на който дава заповедите си. И все пак, Хари, независимо от привилегированото ти проникване в света на Волдемор (което между другото е дар, за който всеки смъртожаден би убил), ти не си изкушен от Тъмните изкуства, никога, дори за миг, не си показвал ни най-малко желание да станеш един от последователите му!

– Разбира се, че не съм! – с възмущение каза Хари. – Той уби майка ми и баща ми!

– Накратко, ти си защитен от способността ти да обичаш! – високо каза Дъмбълдор. – Единствената защита, която евентуално ще сработи срещу съблазните на Волдемор! Независимо от всички изкушения, на

които беше изложен, всички страдания, които изживя, сърцето ти остава чисто, толкова чисто, колкото и когато беше на единадесет. Тогава погледна в огледалото, което отразява желанията на сърцето и видя само как да спреш Волдемор, а не безсмъртие или богатства. Хари, имаш ли представа, колко малко магьосници могат да видят в огледалото това, което ти видя? Тогава Волдемор е трябвало да знае с какво се захваща, но явно не знаеше! Сега обаче знае. Ти премина през умът на Волдемор без да пострадаш, но той не може да те овладее, без да изпадне в смъртна агония, което му стана ясно в Министерството. Не мисля, че разбираме защо, Хари, но той толкова бързаше да осакати собствена си душа, че никога не отдели време да разбере несравнимата сила на една цяла и неопетнена душа.

– Но, сър, – каза Хари, като правеше всички усилия да не звучи заядливо. – всичко се свежда до едно, нали? Трябва да се опитам да го убия, или...

– Трябва ли? – каза Дъмбълдор. – Разбира се, че трябва! Но не заради пророчеството! А защото ти самият никога няма да познаеш покой, ако не опиташ! И двама го знаем! Представи си ако обичаш, само за момент, че никога не беше чул за пророчеството! Какво би чувствал към Волдемор тогава? Помисли!

Хари гледаше как Дъмбълдор кръстосва нагоре-надолу пред него и се замисли. Замисли се за майка си, за баща си и за Сириус. Замисли се за Седрик Дигъри. Замисли се за всички ужасни дела, които знаеше, че е извършил Лорд Волдемор. В гърдите му все едно се запали факла и пресуши гърлото му.

– Щях да искам да е мъртъв. – тихо каза Хари. – И щях да искам аз да го довърша.

– Разбира се, че щеше! – извика Дъмбълдор. – Виждаш ли, пророчеството не значи, че си длъжен да направиш нещо. Но пророчеството накара Лорд Волдемор да те бележи като равен... С други думи, ти си свободен да избереш пътя си, съвсем свободен да обърнеш гръб на пророчеството! Той ще продължи да те преследва... което със сигурност значи, че...

– Че накрая единия от нас ще убие другия. – каза Хари. – Да.

Но най-накрая беше разбрал какво се опитва да му каже Дъмбълдор. Това беше разликата между това, да те довелкват на арената, за битка до смърт, и сам да влезеш в нея с високо вдигната глава. Вероятно някои хора щяха да кажат, че няма голяма разлика между двата начина, но Дъмбълдор знае, а и аз също, помисли се Хари, с приток на внезапна

Хари Потър и Нечистокръвния принц

гордост, а и родителите ми, че в това се състои цялата разлика на света.

24. Сектумсемпра

Изтощен, но доволен от свършеното през нощта, Хари разказа на Рон и Хърмаяни за случилото се по време на урока по Вълшебство на следващата сутрин (като преди това направи заклинанието Муфлиато на стоящите наоколо). И двамата бяха много впечатлени от начина, по който беше измъкнал спомена от Слъгхорн, и го гледаха със страхопочитание, когато им разказа за Хоркруксите на Волдемор и обещанието на Дъмбълдор да го вземе със себе си.

– УАУ! – каза Рон, когато Хари приключи с разказа си. Рон разсеяно размахваше пръчката си към тавана, без да обръща ни най-малко внимание на това, което прави. – Уау. Ти ще идеш с Дъмбълдор... и ще се опиташ да унищожиш... Уау...

– Рон, измагьосваш сняг. – търпеливо каза Хърмаяни, хвана юмрука му и насочи пръчката му встрани от тавана, от който падаха бели снежинки. Хари забеляза, че Лавендър Браун, с много зачервени очи, се е втренчила в Хърмаяни от съседната маса. Хърмаяни незабавно пусна ръката на Рон.

– А, да. – каза Рон и погледна към рамената си с очевидна изненада. – Извинявай... май всички сме прихванали ужасен пърхот...

Той изтръска част от фалшивият сняг от раменете на Хърмаяни. Лавендър избухна в сълзи. Рон изглеждаше невероятно виновен и й обърна гръб.

– Разделихме се. – каза той на Хари с ъгълчето на устата си. – Снощи. Когато тя ме видя да излизам от спалните с Хърмаяни. Явно теб не те е видяла, така че си е помислила, че сме били само двамата.

– Аха. – каза Хари. – Ами... явно не ти пречи, че всичко свърши, нали?

– Не. – призна си неохотно Рон. – Беше доста лошо, докато ми викаше, но поне не аз скъсах.

– Страхливец. – каза Хърмаяни, въпреки че изглеждаше развеселена. – Е, явно снощи е била лоша вечер за романтика. Хари, Джини и Дийн също са скъсали.

Хари си помисли, че погледът ѝ беше много пронизателен, но тя нямаше как да знае, че вътрешностите му внезапно бяха започнали да танцуват конга. Той се опита да запази лицето си неподвижно и с възможно най-безразличен глас попита:

– Защо, какво се е случило?

– О, ами нещо наистина глупаво... тя каза, че той винаги се опитвал да ѝ помага да мине през портретната дупка, сякаш тя не може сама... но при тях от доста време не вървеше.

Хари погледна към Дийн в другия край на стаята. Той определено изглеждаше нещастен.

– Това разбира се, те изправя пред дилема, нали така? – каза Хърмаяни

– Какво имаш предвид? – бързо попита Хари.

– Отборът по квидич. – отговори Хърмаяни. – Ако Джини и Дийн не си говорят...

– Ооо, да. – каза Хари.

– Флитуик. – предупредително додаде Рон. Дребничкият учител по Вълшебство си проправяше път към тях, а все още Хърмаяни беше единствената успяла да превърне оцета във вино. Стъклената ѝ бутилка бе пълна с тъмно червена течност, докато полученото от Хари и Рон, все още имаше тъмно кафяв цвят.

– Хайде, хайде момчета. – укорително каза Професор Флитуик. – Малко по-малко разговори и малко повече действие... Хайде, покажете ми да видя...

Двамата заедно вдигнаха пръчките си, концентрираха се с цялата си сила и посочиха към бутилките. Оцетът на Хари се превърна в лед. Бутилката на Рон експлодира.

– Да... за домашно... – каза Професор Флитуик, когато се измъкна изпод масата и изтръска парчетата стъкло от върха на шапката си – ...ще се упражнявате.

След Вълшебство имаха един от редките свободни часове и се върнаха заедно в общата стая. На Рон явно му беше олекнало от края на връзката с Лавендър, а и Хърмаяни изглеждаше весела, въпреки че кога-то я попитаха защо се усмихва, тя само каза:

– Днес е един хубав ден.

Никой от двамата не забелязваше яростната битка, която се водеше в главата на Хари.

Тя е сестра на Рон

Обаче заряза Дийн!

И все пак е сестра на Рон.

Аз съм му най-добрият приятел!

Това само ще влоши нещата.

Ако първо поговоря с него...

Ще те удари.

Ами ако не ми пука?

Ама той е най-добрият ти приятел!

Хари едва забеляза, че са стигнали портретната дупка, и почти не видя, че в общата стая се е събрала малка групичка седмокурсници, когато Хърмаяни извика:

– Кейти! Върнала си се! Добре ли си?

Хари се вторачи. Това наистина беше Кейти Бел. Изглеждаше напълно здрава и бе обградена от тържествуващите си приятели.

– Наистина съм добре! – щастливо каза тя. – Изписаха ме от Св. Мънго в понеделник, изкарах няколко дни у дома с мама и татко и се върнах тази сутрин. Лини точно ми разказваше за Маклагън и последният мач, Хари...

– Аха. – каза Хари. – Ами сега, щом ти се върна, а и Рон е добре, имаме приличен шанс да размажем Рейвънклоу, и все още ще можем да се преборим за Купата. Слушай, Кейти...

Трябваше веднага да ѝ зададе въпроса. Любопитството му бе толкова силно, че дори временно измести Джини от ума му. Той снижи гласа си, а приятелите на Кейти започнаха да събират нещата си. Явно закъсняваха за Трансфигурация.

– Онази огърлица... можеш ли да си спомниш кой ти я даде?

– Не. – каза Кейти и печално поклати глава. – Всички това ме питат, но аз и идея си нямам. Последното, което си спомням, е как влязох в дамската тоалетна в Трите метли.

– Значи твърдо си влязла в тоалетната? – попита Хърмаяни.

– Ами, спомням си, че отворих вратата, – отговори Кейти, – така че, който ми е направил Империиус, явно е стоял точно зад нея. След това нямам спомен. Вижте, трябва да вървя, Макгонагол ще ме накаже да пиша изречения, нищо че ми е първи ден...

Тя грабна книгите и чантата си и забърза след приятелите си, като остави Хари, Рон и Хърмаяни пред прозореца, да размишляват върху това, което им беше казала.

– Трябва да е било момиче или жена тази, която е дала огърлицата на Кейти. – каза Хърмаяни – щом е била в женската тоалетна.

– Или някой, който е изглеждал като момиче или жена – каза Хари. – Не забравяй, че в Хогуортс имаше цял котел с Многоликова отвара. Знаем, че част от нея беше открадната...

В ума си Хари виждаше, как парад от множество Краб и Гойл подкачат пред него, всичките преобразени като момичета.

– Май ще взема още няколко глътки от Феликс. – каза Хари. – и ще трябва отново да отида до Нужната стая.

– Това ще е чиста загуба на отвара. – равно каза Хърмаяни, като остави копието на „Основи на заклинанията“, което точно бе извадила от чантата си. – Късметът те доведе до тук Хари. Проблемът със Слъгхорн беше различен. Възможността да го убедиш беше на лице, само ти трябваше благоприятно стечение на обстоятелствата. Късметът обаче няма да ти помогне, за да преодолееш едно мощно заклинание. А и, късметът ще ти трябва ако Дъмбълдор те вземе със себе си... – Гласът ѝ заглъхна до шепот.

– Не може ли да направим още? – попита Рон, като игнорира Хърмаяни. – Ще е чудесно да имаме запаси... Погледни в учебника...

Хари извади копието на „Приготвяне на отвари за напреднали“ от чантата си и затърси рецептата на Феликс Фелисис.

– По дяволите, много е сложна – каза той, докато преглеждаше съставките. – И ще ни потрябват шест месеца... Трябва да я оставиш да се задуши...

– Типично! – отвърна Рон.

Хари се готвеше да прибере учебника, когато забеляза, че крайчеца на една от страниците е прегънат. Отгърна на нея и видя заклинанието Сектум-семпра, озаглавено „За врагове“, което беше отбелязал няколко седмици по-рано. Хари все още не знаеше за какво служи това заклинание, главно защото не искаше да го изпробва пред Хърмаяни. Обмисляше обаче дали да не го тества върху Маклагън следващия път когато му се мернеше пред очите.

Единственият човек, който не се радваше на завръщането на Кейти Бел в училището, беше Дийн Томас, защото нямаше повече да я замества като пазач в отбора по квидич. Когато Хари му съобщи новината, той я посрещна стоически и само изсумтя и сви рамене. Докато Хари се отдалечаваше обаче, той имаше чувството, че Дийн и Шеймъс мърморят недоволно зад гърба му.

Следващата вечер се състоя най-перфектната тренировка, на която Хари присъстваше като капитан. Отборът беше толкова щастлив, че се е отървал от Маклагън, и че са си върнали Кейти, че летяха невероятно добре.

Джини изобщо не изглеждаше разстроена от раздялата с Дийн. Точно наопаки, тя беше душата на отбора. Имитациите ѝ на подскачането на Рон нагоре-надолу пред главите стълбове, когато куофълът се отправяше към него, или на кръсците на Хари към Маклагън преди да

изпадне в безсъзнание, много забавляваха всички. Хари, който се смееше с останалите, беше доволен, че има причина да гледа Джини. По време на тренировката той получи още няколко удара от блъдъжри, защото не внимаваше и не следеше за снича.

В главата му все още се водеше битка. Джини или Рон? Понякога му се струваше, че след-Лавендъровия Рон може би няма много да възрази, ако покани Джини на среща. Тогава обаче си спомняше изражението на Рон, когато я видя да целува Дийн и беше сигурен, че Рон ще сметне за предателство дори и ако Хари само я хванеше за ръка...

И все пак Хари не можеше да спре да мисли за Джини, да се смее с нея, да се връща от тренировки с нея. Колкото и да възразяваше съвестта му, той се чудеше как да остане насаме с нея. Щеше да е чудесно, ако Слъгхорн дадеше ново парти, защото Рон нямаше да е наоколо. За съжаление обаче, Слъгхорн явно се беше отказал от партитата. Веднъж или два пъти, Хари се замисли дали да не поиска помощ от Хърмаяни, но не мислеше, че ще понесе самодоволната ѝ физиономия. Мислеше, че я долавя от време на време, когато Хърмаяни го хващаше, че зяпа Джини или се смее на шегите ѝ. И за капак идваше притеснението, че ако не направи нещо, скоро някой друг ще покани Джини на среща. Той и Рон бяха на едно мнение поне относно факта, че Джини е станала твърде популярна.

В края на краищата изкушението да вземе още една порция Феликс Фелисис ставаше все по-силно с всеки изминал ден. Дали това щеше да е, както каза Хърмаяни, „благоприятно стечение на обстоятелствата“?

Дните благоуханно се плъзнаха в месец май, а Рон беше до рамото на Хари всеки път, когато той видеше Джини. Хари очакваше магическият момент, в който Рон някак си щеше да осъзнае, че нищо не би го направило по-щастлив от това, най-добрият му приятел и сестра му да се влюбят един в друг и да ги остави сами за повече от няколко секунди. Май за нито едното от двете неща обаче нямаше шанс, тъй като приближаваше последният куйдичен мач за сезона затова Рон през цялото време искаше да обсъжда различни тактики с Хари и не мислеше за нищо друго.

В това отношение Рон не беше изключение. Интересът към мача Грифиндор – Рейвънклоу беше изключително голям, тъй като щеше да реши изхода от шампионата. Ако Грифиндор победеше Рейвънклоу с разлика от триста точки (трудна задача, но Хари никога не беше виждал отбора да лети толкова добре), щяха да спечелят шампионата. Ако спечелеха с по-малко от триста точки, щяха да завършат втори, след

Рейвънклоу. Ако загубеа със сто точки, щяха да са трети след Хафълпаф. Ако загубеа с повече от сто – щяха да са последни и никой, помисли си Хари, никога, ама никога нямаше да му позволи да забрави, че той е бил капитан на Грифиндор, при първото им завършване в дъното на таблицата от две столетия.

Подготовката за този решителен мач имаше всички характерни черти. Членове на отборите се опитваха да сплашват противника по коридорите. Неприятни песни за отделни играчи се пееха на висок глас, когато определеният ученик минаваше. Самите състезатели или се размотаваха, наслаждавайки се на вниманието, или се хвърляха към тоалетните в междучасията, за да повръщат. Някак си, изходът от мача се свързва неразривно в мозъка на Хари, с успеха или провала на плановете му относно Джини. Той не спираше да си мисли, че ако победят с повече от триста точки, еуфорията и шумното парти след мача, може да се окажат толкова полезни, колкото и голяма глътка Феликс Фелисис.

Дори посред всички тези занимания, Хари не беше забравил и другата си амбиция. Да открие какво кроеше Малфой в Нужната Стая. Той все още проверяваше Хитроумната карта и не успяваше да открие Малфой на нея, което навеждаше на извода, че Малфой прекарва доста време в стаята. Въпреки че Хари вече губеше надежда да успее да проникне в Нужната стая, той се опитваше да влезе всеки път, когато беше в околността. Без значение как формулираше молбата си обаче, стената си оставаше твърдо без врата.

Няколко дни пред мача с Рейвънклоу Хари се отправи сам на вечеря. Рон се беше втурнал към най-близката тоалетна да повръща, а Хармаяни беше отишла да се види с Професор Вектор за грешка, която смяташе че е направила в последното си есе по Аритмантика. Повече по навик, Хари направи обичайният обходен маршрут по коридора на седмия етаж, като по пътя проверяваше Хитроумната карта. В първия момент не видя Малфой и реши, че отново е в Нужната стая, но после видя точката му, в момчешката тоалетна на долният етаж, и то в компанията не на Краб или Гойл, а на Стенещата Миртъл.

Хари спря и се втрени в тази необичайна двойка, а след това налетя право на чифт доспехи. Тръсъкът го извади от мислите му. Той се отдалечи, да не би да се появи Филч, и се втурна по стълбите, към долния коридор. Притисна ухото си към вратата на тоалетната. Не се чуваше нищо. Той съвсем тихичко отвори вратата.

Драко стоеше с гръб към вратата, а ръцете му здраво бяха стиснали мивката, русата му глава бе наведена.

– Недей... – монотонно каза Стенещата Миртъл откъм една от кабинките. – Недей... кажи ми какво има... мога да ти помогна...

– Никой не може да ми помогне. – отговори Малфой. Цялото му тяло трепереше. – Не мога да го направя... не мога... няма да стане... и ако не го направя скоро... той каза, че ще ме убие...

И с огромен шок Хари осъзна, че Драко всъщност плаче. Сълзите се стичаха по бледото му лице в мръсната мивка. Малфой хлипаше и се давеше, когато внезапно погледна в напуканото огледало и видя Хари да го зяпа.

Малфой се завъртя и извади пръчката си. Хари инстинктивно извади своята. Проклятието на Малфой пропусна Хари на сантиметри. Хари се хвърли настрана, помисли си „Левикорпус“ и завъртя пръчката си, но Малфой блокира заклинанието и вдигна пръчката си за ново...

– Не! Не! Спрете! – изпищя Стенещата Миртъл, а гласът и отекваше в тоалетната. – Спрете! СПРЕТЕ!

Чу се силен трясък и кофата за боклук зад Хари експлодира. Хари опита Крако-заклучващото проклятие, което рикошира от стената зад Малфой и поразил казанчето за вода под Стенещата Миртъл. Тя пронизително изпищя. Водата се разплиска навсякъде и Хари се подхлъзна, докато Малфой, с безизразно лице викаше:

– Круци...

– СЕКТУМСЕМПРА! – извика Хари от пода и диво размаха пръчката.

Кръв шурна от лицето и гърдите на Малфой, като че беше ударен с невидим меч. Той залитна назад и падна на наводнения под с шумно плясване, а пръчката му изпадна от увисналата му дясна ръка.

– Не! – ахна Хари.

С пързаяне и препъване, Хари се изправи и се хвърли към Малфой, чието лице бе станало блестящо червено, а бледите му ръце дращеха по подгизналите му от кръв гърди.

– Не... не исках...

Хари не осъзнаваше какво казва. Той се свлече на колене до Малфой, който се тресеше неконтролируемо в локва от собствената си кръв. Стенещата Миртъл пронизително изпищя:

– УБИЙСТВО! УБИЙСТВО В ТОАЛЕТНАТА! УБИЙСТВО!

Вратата зад Хари с трясък се отвори и той ужасен се огледа. Снейп нахълта в банята, лицето му беше посиняло от ярост. Грубо избута Хари встрани и се наведе над Малфой. Извади пръчката си и я прекара над дълбоките рани, които проклятието на Хари беше причинило, като си

мърмореше заклинание, което звучеше почти като песен. Струята кръв намаля. Снейп махна остатъците кръв от лицето на Малfoy и повтори заклинанието. Раните започнаха да се затварят.

Хари гледаше, ужасен от това, което беше направил, и не забелязваше, че той също е подгизнал в от кръв и вода. Над главите им Стенещата Миртъл все още стенеше и ридаше. След като Снейп направи контрапроклятието за трети път, той повдигна Малfoy в полу-седнало положение.

– Трябва да идеш в болничното крило. Може да остане някой белег, но ако веднага вземеш отвара от росен, може да избегнем дори и това. Хайде, ела...

Той подкрепяше Малfoy по пътя към вратата, където се обърна и каза с глас, изпълнен със студена ярост:

– А ти, Потър... ти ще ме чакаш тук.

На Хари нито за момент не му хрумна да не се подчини. Той бавно се изправи, като трепереше и погледна надолу към мокрия под. Там имаше кървави петна, като кървави цветя, които сякаш танцуваха по повърхността. Той дори не можеше да намери сили, да каже на Стенещата Миртъл да млъкне. Тя продължаваше да риде и стене с очевидно нарастващо удоволствие.

Снейп се върна десет минути по-късно. Той влезе в тоалетната и затвори вратата зад себе си.

– Махни се. – каза той на Миртъл и тя незабавно потъна обратно в тоалетната си, като остави звънящо мълчание зад себе си.

– Не исках да го направя. – веднага каза Хари. Гласът му отекна в студеното, мокро пространство. – Не знаех какво прави това заклинание.

Снейп обаче пренебрегна това изказване.

– Очевидно съм те подценил, Потър. – тихо каза той. – Кой би предположил, че ще знаеш такава Тъмна магия? Кой те е научил на това заклинание?

– Аз... прочетох го някъде.

– Къде?

– В една... книга от библиотеката. – бързо си измисли Хари. – Не си спомням името й...

– Лъжец – каза Снейп. Гърлото на Хари пресъхна. Той знаеше какво ще се опита да направи Снейп, а никога не беше успявал да го спре...

Тоалетната сякаш затрептя пред очите му. Той с всички сили се опита да блокира всяка мисъл за копието на „Приготвяне на отвара за

напреднали“ на Нечистокръвния Принц, но колкото и да се опитваше, мисълта неясно се надигна на преден план в мозъка му.

Той отново се взря в Снейп. Взираше се в черните му очи, като се надяваше, противно на всяка надежда, че Снейп не е видял, това от което се страхуваше, но...

– Донеси ми чантата си. – меко каза Снейп – и всичките си учебници. Всичките. Донеси ги тук. Веднага!

Нямаше смисъл да спори. Хари се обърна и излезе от тоалетната. Щом излезе в коридора, той се спусна да тича към кулата на Грифиндор. Повечето ученици се движеха в обратната посока. Те сезираха в него, покрит с вода и кръв, но той не отговори на нито един от въпросите им.

Чувстваше се вцепенен. Все едно домашният му любимец внезапно беше побеснял. Какво му беше станало на Принца, че да запише такова заклинание в учебника си? И какво щеше да стане, когато Снейп го видеше? Щеше ли да каже на Слъгхорн – стомахът на Хари се сви – по какъв начин Хари постигаше такива добри резултати цяла година? Щеше ли да конфискува или унищожи книгата, която беше научила Хари на толкова много неща... книга, която се беше превърнала почти в пътеводител и приятел? Хари не можеше да го допусне... не можеше...

– Къде се...? Защо си мокър... Това кръв ли е? – Рон стоеше на върха на стълбите и гледаше озадачено към Хари.

– Трябва ми учебника ти. – задъха се Хари. – Учебника ти по отвари. Бързо... дай ми го...

– Но, Нечистокръвният Принц...

– По-късно ще ти обясня!

Рон извади своя учебник по „Приготвяне на отвари за напреднали“ от чантата си и го подаде на Хари. Хари изтича покрай него в общата стая. Там грабна чантата си, като пренебрегна удивените погледи на няколко човека, които бяха приключили с вечерята, изхвърча от портретната дупка и се втурна по коридора на седми етаж.

Той се спря до гоблена с танцуващите троли, затвори очи, и продължи ходешком.

„Трябва ми място, където да скрия книгата си... трябва ми място, където да скрия книгата си... трябва ми място, където да скрия книгата си...“

Той мина три пъти нагоре-надолу покрай празната стена. Когато отвори очи, тя най-сетне се беше появила. Врата към Нужната стая. Хари я отвори, влезе в стаята и я затръшна зад себе си.

Той ахна. Въпреки бързането, въпреки паниката и страха от това, което го очакваше в тоалетната, не можеше да не се стресне от това, което виждаше пред себе си. Той стоеше в зала с размера на голяма катедрала. Прозорците и хвърляха светлина към нещо което приличаше на град със стени, изграден от, както предполагаше Хари, предмети скрити от поколения живели в Хогуортс. Имаше алеи и пътища, оградени от купчини строшени и повредени мебели, скрити, за да отстранят доказателствата за некадърни магии. Имаше хиляди и хиляди книги, без съмнение забранени или надраскани, или откраднати. Имаше крилати катапулти и зъбати фризбита, някои от които все още се зъбеха на планините забравени вещи. Имаше нащърбени бутилки с втвърдени отвари в тях, шапки, бижута, мантии. Имаше нещо, което приличаше на черупки от драконови яйца, бутилки с коркови тапи, чието съдържание все още блещукаше зловещо, няколко ръждясали меча и тежка кървава брадва.

Хари се отправи по една от многото алеи между цялото това скрито съкровище. Той сви надясно покрай огромен вкаменен трол, изтича по къса пътека, сви на ляво покрай разваления Изчезващ Кабинет, в който Монтагю се беше изгубил миналата година, и накрая спря до голям шкаф, който изглеждаше залят с киселина. Отвори една от скърцащите врати на шкафа. Явно вече го бяха използвали като скривалище на нещо в клетка. Хари бутна учебника на Нечистокръвния Принц зад клетката и затвори вратата. После спря за момент, сърцето му ужасно биеше, и огледа хаоса наоколо. Щеше ли да успее да намери отново мястото, сред всичкия този боклук? Хари грабна бюста на грозен стар магьосник и го сложи върху шкафа, където бе скрил книгата. След това изтича отново по алеите от скрити боклуци колкото бързо можа. Изхвърча от вратата, надолу по коридора, и я затръшна зад себе си, а тя веднага се превърна отново в камък.

Хари се затича към тоалетната на долния етаж, като междуременно натъпка книгата по отвари на Рон в чантата си. Минута по-късно той застана пред Снейп, който безмълвно протегна пръчката си към чантата на Хари. Хари му я подаде, с изгаряща болка в гърдите и зачака.

Снейп вадеше книгите на Хари една по една и ги преглеждаше. Най-накрая остана учебникът по отвари, която той огледа много внимателно, преди да заговори.

– Това е твоето копие от „Приготвяне на отвари за напреднали“, нали Потър?

– Да. – отговори Хари, който все още дишаше тежко.

– И си съвсем сигурен, нали, Потър?

– Да. – каза Хари малко по-убедително.

– Това е копието, което си поръчал от „Флориш и Блотс“?

– Да. – твърдо отговори Хари.

– И защо тогава, – попита Снейп, – на предната корица е написано Рончо Уззлиб?

Сърцето на Хари пропусна един удар.

– Това ми е прякор. – отговори той.

– Прякорът ти. – повтори Снейп.

– Ами да... така ме наричат приятелите ми. – каза Хари.

– Знам какво е прякор. – каза Снейп. Студените, черни очи отново се впиха в Хари. Той се опита да не отговори на погледа.

Затвори ума си... затвори ума си... но той така и не се беше научил как да прави това...

– Знаеш ли какво си мисля, Потър? – много тихо попита Снейп. – Мисля, че си лъжец и измамник, и заслужаваш наказание с мен всяка събота до края на срока. Какво ще кажеш, Потър?

– Аз... аз не съм съгласен, сър. – отговори Хари, като все още не поглеждаше Снейп в очите.

– Е, ще видим какво ще се чувстваш след наказанието. – каза Снейп. – Събота сутрин, десет сутринта, Потър. В моят кабинет.

– Но, сър... – каза Хари и го погледна отчаяно. – Куидичът... последният мач за...

– Десет часа. – прошепна Снейп, с усмивка, която разкри пожълтелите му зъби. – Горките Грифиндорци... четвърто място тази година, боя се...

И той излезе от тоалетната без дума повече. Хари остана да сезира в напуканото огледало. Сигурен беше, че се чувства по-зле отколкото Рон се бе чувствал през целият си живот.

– Няма да кажа „Казах ти“. – каза Хърмаяни час по-късно в общата стая.

– Хърмаяни, престани. – ядосано каза Рон.

Хари така и не отиде да вечеря. Нямаше никакъв апетит. Разказа на Рон, Хърмаяни и Джини какво се беше случило. Не че имаше нужда от това. Новината светкавично се беше разпространила. Явно Стенещата Миртъл се беше нагърбила да обиколи всяка тоалетна в замъка, за да разпространи историята. Малфой вече беше посетен в болничното крило от Панси Паркинсън. Тя не си губи времето и започна да клевети Хари наляво и надясно, а Снейп беше казал на персонала точно какво се беше случило. Хари беше извикан от общата стая, за да прекара

петнадесет много неприятни минути с Професор Макгонагол, която му каза, че е късметлия, че не са го изключили, и че с цялото си сърце подкрепя наказанието, наложено му от Снейп.

– Казах ти, че има нещо нередно с този Принц. – каза Хърмаяни, която явно не можеше да се спре. – И бях права, нали?

– Не, не мисля, че си права. – инатливо каза Хари.

Беше му достатъчно зле и без Хърмаяни да му чете конско. Израженията на лицата на отбора на Грифиндор, когато им каза, че няма да може да играе в събота, бяха най-лошото му наказание. Той чувстваше очите на Джини върху себе си, но не я погледна. Не искаше да види гняв или разочарование в тях. Той ѝ каза само, че тя ще бъде търсач в събота и че на нейно място като пазач ще се върне Дийн. Може би, ако спечелеха, Джини и Дийн отново щяха да се съберат в еуфорията от победата... Тази мисъл премина през Хари като заледен нож...

– Хари, – каза Хърмаяни – как може още да държиш на тази книга, когато това заклинание...

– Ще спреш ли да ми опяваш за тази книга! – сопна се Хари. – Принцът само е преписал заклинанието! Не е като да е карал някого да го използва! От всичко което знаем, той е отбелязал нещо, което е било използвано срещу него.

– Е, не мога да повярвам. – каза Хърмаяни. – Ти всъщност защитаваш...

– Не защитавам това, което направих! – бързо каза Хари. – Искане ми се да не го бях правил и не защото получих дузина задържания. Знаеш, че не бих използвал такова заклинание, дори и върху Малфой, но недей да обвиняваш Принца. Той не е написал „Използвай това, супер е!“, той само си е водил бележки, не са били за някой друг...

– И ми казваш, – попита Хърмаяни, – че ще се върнеш и...

– И ще взема книгата? Да, ще го направя. – твърдо каза Хари. – Слушай, без Принца, никога нямаше да спечеля Феликс Фелисис. Нямаше да знам как да спася Рон от отровата, нямаше да...

– ...спечелиш репутация на майстор на отварите, която не заслужаваш – злобно го изгледа Хърмаяни.

– Хърмаяни, остави го на мира! – каза Джини и Хари беше толкова изумен и толкова благодарен, че я погледна. – Както чух, Малфой се е опитвал да му приложи Непростимо проклетие, трябва да се радваш, че Хари е имал нещо толкова добро в отговор.

– Естествено, че се радвам, че Хари не е прокълнат! – каза Хърмаяни, явно оскърбена. – Но не можеш да кажеш, че Сектумсемпра е добро

проклятие, Джини, виж докъде го докара! И погледни какво направи с шансовете ви за мача...

– О, я не се преструвай, че куйдичът те интересува. – сопна й се Джини. – Излагаш се!

Хари и Рон се вторачиха. Хърмаяни и Джини, които винаги се бяха разбирали добре, сега седяха със скръстени ръце и гледаха в различни посоки. Рон нервно изгледа Хари, грабна безразборно една книга и се скри зад нея. Хари обаче, въпреки че знаеше че си го заслужава, изведнъж се почувства щастлив, въпреки че, никой повече не проговори до края на вечерта.

Оживлението му обаче беше за кратко. Трябваше да изтърпи подигравките на Слидеринци на следващия ден, да не споменаваме гневът на съучениците от Грифиндор, които бяха изключително нещастни, че капитанът им си е заслужил наказание за последният мач от сезона. До събота сутринта, Хари си мислеше, че каквото и да беше казал на Хърмаяни, с удоволствие би разменил всичкия Феликс Фелисис на света, за възможността да излезе на куйдичното игрище заедно с Рон, Джини и останалите от отбора. Беше почти непоносимо да обърне гръб на множеството ученици, отправили се към игрището. Всички те носеха плакати и шапки, и размахваха банери и шалове. Той се обърна и се спусна по стълбите към тъмниците, докато шумът от далечната тълпа съвсем заглъхна. Хари знаеше, че няма да може да чуе и дума от коментара или аплодисменти или стенания.

– Ах, Потър. – каза Снейп, когато Хари почука и влезе в неприятно познатия кабинет, който Снейп, въпреки че преподаваше няколко етажа по-горе, не беше напуснал. Той беше слабо осветен, както винаги, и познатите мъртви обекти бяха наредени в разноцветни отвари по стените. На една маса, на която Хари явно трябваше да седне, бяха струпани много злокобно изглеждащи, прашясали кутии. Над тях висеше аурата на тежка, скучна и безсмислена работа.

– Господин Филч търсеше някой, който да разчисти тези стари досиета. – меко каза Снейп. – Това са досиетата на предишни нарушители на реда в Хогвортс и техните наказания. Там, където мастилото е избледняло, или хартията е проядена от мишки, искам да препишеш наново простъпките и съответните наказания. Ще ги подредиш по азбучен ред и ще ги върнеш на съответните места в кутиите. Няма да използваш магия.

– Добре, Професоре. – каза Хари с цялото презрение, което успя да вложи в гласа си.

– Мисля, че можеш да започнеш, – каза Снейп със зла усмивка, – с кутии от хиляда и дванадесет, до хиляда петдесет и шест. Ще откриеш някои познати имена, които ще направят задачата, по-интересна. Ето виж...

Той извади една карта от една от най-горните кутии и прочете:

– „Джеймс Потър и Сириус Блек. Засечени да използват нелегално заклинание срещу Бъртрам Обри. Главата на Обри е два пъти по-голяма от нормалният размер. Двойно задържане“. – Снейп се подсмихна. – Трябва да ти е голяма утеха това, че въпреки че тях вече ги няма, остава архив на най-големите им постижения.

Хари усети познатото жегване в дъното на стомаха. Прехапа си езика, за да не отговори, седна пред кутиите и придърпа една от тях към себе си.

Това беше, както и мислеше Хари, безсмислена, неприятна, отегчителна задача, гарнирана (както явно Снейп беше очаквал) с чести спазми в стомаха, при появата на имената на баща му или Сириус. Те обикновено фигурираха заедно при описанието на различни нарушения и от време на време бяха придружени от имената на Ремус Лупин и Питър Петигрю. И докато преписваше различните им нарушения и наказания, Хари се чудеше какво става вън, където мача точно беше започнал... Джини беше пазач срещу Чо...

Хари поглеждаше отново и отново към часовника на стената. Може би Снейп го беше омагьосал да върви по-бавно? Нямахме как да е изкарал тук само половин час... един час... час и половина...

Стомахът на Хари се разбунтува, когато часовникът стигна до 12:30. Снейп, който не беше проговорил от момента, в който Хари се зае със задачата си, вдигна поглед към един и десет.

– За днес достатъчно. – студено каза той. – Отбележи си мястото, до което си стигнал. Ще продължиш в десет часа, следващата събота.

– Да, сър.

Хари разбъркано натъпка картите обратно в кутията и бързо излезе, преди Снейп да размисли. Затича се по каменните стъпала, като се ослушваше за звуци откъм игрището, но всичко беше тихо... Значи беше свършило...

Той се помая пред пълната Голяма зала. После се затича по стълбището. Независимо дали печелеха или губеха, отборът на Грифиндор празнуваше или скърбеше в собствената си обща стая.

– Quid agis. – колебливо каза той на Дебелата Дама, като се чудеше какво ли ще завари вътре.

Изражението ѝ беше неразгадаемо, когато каза:

– Ще видиш.

И се отвори.

Взрив от ликуване се надигна иззад нея. Хари зяпна, когато учениците започнаха да викат при вида му. Няколко ръце се протегнаха и го издърпаха в стаята.

– Спечелихме! – извика Рон и заплашително размаха Купата към Хари. – Спечелихме! 450:140 за нас! Спечелихме!!!

Хари се огледа. Видя Джини, която се беше затичала към него. Гледаше го с твърд, блестящ поглед, когато обвини ръце около него. И без да мисли, без да го планира или да се тревожи от факта, че петдесет човека ги гледат, Хари я целуна.

След доста време както им се стори – може би половин час, или след няколко слънчеви дни – целувката свърши и те се разделиха. Стаята беше много тиха. Няколко човека подсвириха и се чу нервен кикот. Хари погледна към Дийн Томас над главата на Джини и видя, че той държи строжена чаша в ръка, а Ромилда Вейн изглеждаше така, сякаш ще хвърли нещо по тях. Хърмаяни кимаше и в този момент Хари видя Рон. Той все още държеше купата, а изражението му беше, все едно са го цапардосали по главата. За секунда те се втренчиха един в друг, а после Рон поклати глава, сякаш искаше да каже „Амиии... щом се налага“.

Чудовището в гърдите му изрева триумфално, той се усмихна на Джини и беззвучно посочи към портретната дупка. Загатваше за дълга разходка из поляните, по време на която, ако им останеше време, можеха да обсъдят и мача.

25. Подслушаната прорицателка

Това, че Хари Потър излиза с Джини Уизли, изглежда заинтригува много хора, повечето от тях момичета, но Хари остана по новому и щастливо неотзивчив към клюките през следващите няколко седмици. В края на краищата, беше много хубава промяната да го одумват заради нещо, което го правеше по-щастлив, отколкото можеше да си припомни да е бил от много време, вместо това да е въввлечен в ужасяващи сцени на Черна магия.

– Човек би помислил, че хората биха имали по-добри поводи за клюки. – каза Джини, седнала облегната на краката на Хари в общата стая, четейки „Пророчески весті“. – Три нападения на диментори за една седмица, а Ромилда Вейн седнала да ме пита вярно ли е, че имаш тауиран на гърдите хипогриф.

Рон и Хърмаяни избухнаха заедно в смях. Хари не им обърна внимание.

– Какво й каза?

– Казах й, че е унгарски шипоносец. – отвърна Джини, отгръщайки лениво страницата. – Много по-мъжкарско.

– Благодаря. – ухили се Хари. – А какво й каза, че има Рон?

– Пигмейско пухче, но не й казах къде.

Рон се намръщи, когато Хърмаяни се запревива от смях.

– Внимавайте. – каза той, сочейки предупредително към Хари и Джини. – Това, че съм ви дал разрешението си не значи, че не мога да го отменя.

– Твоето разрешение! – присмя му се Джини. – Че откога ти ми даваш разрешение да правя нещо? Във всеки случай ти сам каза, че би било по-добре да е Хари, отколкото Майкъл или Дийн.

– Да, казах. – рече неохотно Рон. – И само докато не почнете да се натискате един друг на публични места...

– Мръсен лицемер такъв! А какво да кажем за теб и Лавендър, дето се мачкахте навсякъде подобно на двойка змиорки? – настоя Джини.

След началото на юни обаче нямаше поводи да се подлага на изпитание търпението на Рон, тъй като времето, което Хари и Джини прекарваха заедно, намаляваше прогресивно. Изпитите СОВА на Джини приближаваха и тя беше принудена да преговаря с часове през нощта. Един такъв следобяд, когато Джини се беше оттеглила в библиотеката, а

Хари седеше до прозореца в общата стая, уж завършвайки домашното си по билкология, а всъщност припомняйки се особено щастливия час, който бяха прекарали с Джини край езерото след обяда, Хърмаяни седна на стола между него и Рон с неприятно решителен израз.

– Искам да поговорим, Хари.

– За какво? – попита подозрително Хари. Предния ден Хърмаяни го беше нахокала, че отвличал Джини, когато тя трябвало да се готви сериозно за изпитите.

– За така наречения Нечистокръвен принц.

– О, не пак. – простена той. – Защо не го зарежеш, моля?

Той не бе посмял да се върне в Нужната стая, за да си вземе учебника и резултатите му по отвари съответно пострадаха (макар Слъгхорн, който одобряваше Джини, да твърдеше на шега, че това било, защото Хари бил болен от любов). Но Хари беше сигурен, че Снейп още не е изоставил надеждата да пипне учебника на Принца, и затова бе решил да го остави там, където е, докато Снейп е нащрек.

– Няма да го зарежа, – каза решително Хърмаяни, – докато не ме изслушаш. Опитвах се да открия нещо по въпроса, кой би могъл да направи свое хоби изобретяването на Черни заклинания...

– Той не го е правил свое хоби...

– Той, той – откъде знаеш, че е „той“?

– Вече обсъждахме това. – каза сърдито Хари. – Принц, Хърмаяни, принц!

– Правилно! – каза Хърмаяни и на бузите и пламнаха червени петна, когато извади от джоба си едно много старо парче вестник и го тръсна на масата пред Хари. – Виж това! Виж снимката!

Хари взе смачкания къс хартия и се взря в движещата се фотография, пожълтяла от годините; Рон също се наведе да погледне. Снимката показваше мършаво момиче на около петнайсет години. Не беше хубава; изглеждаше едновременно сърдита и враждебна с гъстите си вежди и издълженото си, бледо лице. Под фотографията пишеше: „Ейлийн Принц, капитан на отбора на «Хогвортс» по наплюващи топчета“.

– Е, и? – попита Хари, преглеждайки късото известие, към което принадлежеше снимката; беше доста скучна история за междуучилищни състезания.

– Тя се е казвала Ейлийн Принц. Принц, Хари.

Те се спогледаха и Хари разбра, какво се опитва да му каже Хърмаяни. Той избухна в смях.

– Няма начин.

– Какво?

– Ти мислиш, че тя е била Нечистокръвният...? О, я стига.

– Е, защо не? Хари, в света на магьосниците няма истински принцове! Това или е прякор, или измислена титла, която някой си е присвоил, или би могло да е нечие истинско име, нали? Не, слушай! Ако, да кажем, баща ѝ е бил магьосник с фамилията Принц, а майка и мъгълка, това би я направило Нечистокръвната Принц!

– Да, Хърмаяни, много остроумно...

– Но би могло! Може да се е гордеела, че е наполовина Принц!

– Случай, Хърмаяни, аз зная, че не е момиче. Просто зная.

– Истината е, че ти не мислиш, че едно момиче може да е достатъчно умно! – каза гневно Хърмаяни.

– Как може да съм висял покрай теб пет години и да не мисля, че момичетата са умни? – каза Хари, жегнат от това. – Личи от начина, по който пише. Просто знам, че Принцът е бил момче, казвам ти. Това момиче няма нищо общо с това. Впрочем, къде го намери?

– В библиотеката. – отговори Хърмаяни, както можеше да се очаква. – Там има цяла сбирка от стари броеве на „Пророчески вести“. Е, ако мога, ще науча още нещо за Ейлийн Принц.

– Приятно прекарване! – каза раздразнително Хари.

– Ще го направя. – каза Хърмаяни. – А първото място, където ще погледна, – изстреля тя, когато стигна до отвора с портрета, – са списъците със стари награди по отвари!

Хари се намръщи подире ѝ, а после продължи да съзерцава притъмняващото небе.

– Тя просто никога няма да се примири с това, че я надминаваш по отвари. – каза Рон, поглеждайки в учебника си „Хиляда магически билки и плесени“.

– Ти не мислиш, че съм луд, като си искам учебника обратно, нали?

– Разбира се, че не. – каза твърдо Рон. – Той, Принцът, е бил гений. Във всеки случай... без намека му за безоара... – той многозначително прекара пръст по гърлото си, – аз нямаше да съм тук, за да го обсъждам, нали? Искам да кажа, не мисля, че заклинанието, което ти направи на Малфой, беше чудесно...

– Нито пък аз. – каза бързо Хари.

– Но той се справи напълно, нали? Изправи се на крака за нула време.

– Да. – каза Хари; това беше съвършено вярно, макар че съвестта му малко го гложеше въпреки всичко. – Благодарение на Снейп...

– И тази събота ли имаш задържане със Снейп? – продължи Рон.

– Да, и следващата събота, и съботата след нея. – въздъхна Хари. – А сега той намеква, че ако не свърша с всички кутии до края на срока, ще продължим догодина.

Той намираше тези задържания особено тягостни, тъй като съкращаваха и без друго ограниченото време, което можеше да прекарва с Джими. Всъщност напоследък той често се чудеше, дали Снейп не знае това, защото той задържаше Хари всеки път до все по-късно, като правеше явни подмятания, как Хари пропуска хубавото време и различните възможности, които то предлага.

Хари се отърси от тези горчиви размисли от появата на Джими Пийкс, който му подаде руло пергамент.

– Благодаря, Джими... хей, това е от Дъмбълдор! – каза развълнуван Хари, развивайки пергаментата и прочитайки го. – Иска да ида в кабинета му колкото може по-бързо!

Те се спогледаха.

– По дяволите... – прошепна Рон. – Не мислиш ли... да не би да е намерил...?

– Най-добре да ида и да разбера, нали? – каза Хари, скачайки на крака.

Той напусна общата стая и седмия етаж колкото можа по-бързо, без да срещне никого освен Пийвс, който връхлетя отсреща, замеряйки Хари с тебешири по обичайния си начин и се разкикоти силно, когато успя да се изплъзне от защитното заклинание на Хари. След като Пийвс изчезна, в коридорите настана тишина; повечето хора вече се бяха прибрали по общите стаи, защото оставаха само петнайсет минути до вечерния час.

И тогава Хари чу писък и трясък. Той замръзна и се послуша.

– Как... смееш... ти... ааааа!

Шумът идваше от близкия коридор; Хари хукна натам, пригответил пръчката си, профуча край един ъгъл и видя професор Трелони простряна на пода. Главата ѝ бе покрита с един от многобройните ѝ шалове, а няколко бутилки от шери се търкаляха край нея, едната от които счупена.

– Г-жо професор...

Хари бързо се приближи и помогна на професор Трелони да стане. Няколко от лъскавите и огърлици се бяха оплели в очилата ѝ. Тя шумно хлъцна, оправя косата си и се надигна, държейки се за протегнатата ръка на Хари.

– Какво е станало, г-жо професор?

– По-добре не питай! – каза пискливо тя. – Разхождам се аз наоколо, размишлявайки над някои тъмни предзнаменования, които бях успяла да съзря...

Но Хари не внимаваше много. Той току-що беше забелязал, къде се намираха: отдясно бе гобленът с танцуващите тролове, а отляво – онази гладка, непроницаема повърхност на каменната стена, прикриваща...

– Г-жо професор, в Нужната стая ли се опитвахте да влезете?

– ...прокоби, с които съм била удостоена... какво?

Тя внезапно доби несигурен вид.

– Нужната стая. – повтори Хари. – Опитвахте се да влезете в нея ли?

– Аз... хм... не знаех, че учениците знаят за...

– Не всички знаят. – каза Хари. – Но какво се случи? Вие извикахте... сякаш ви боли...

– Ами... аз... – каза професор Трелони, увивайки се в шаловете, сякаш за да се защити и гледайки го с неимоверно уголемените си очи. – Аз исках да... ах... да оставя някои... въ... лични вещи в Стаята... – и тя промърмори нещо за „противни обвинения“.

– Така. – каза Хари, поглеждайки бутилките от шери. – Но не успяхте да влезете и да ги скриете?

Това му се видя много странно; в края на краищата Стаята се бе отворила пред него, когато искаше да скрие учебника на Нечистокръвния принц.

– О, влязох без затруднения – каза професор Трелони, взирайки се в стената. – Там обаче вече имаше някой.

– Някой беше вътре? Кой? – настоя Хари. – Кой беше там?

– Нямам представа – каза професор Трелони, малко объркана от настойчивостта в гласа на Хари. – Пристъпих в стаята и чух глас, което никога преди не ми се беше случвало през всичките ми години на криене... искам да кажа, на ползване на стаята.

– Глас? Какво казваше?

– Не зная дали казваше нещо. – рече професор Трелони. – Той... викаше от радост.

– Викаше от радост?

– Ликуваше. – кимна тя.

Хари се вгледа в нея.

– Мъжки ли беше, или женски?

– Бих се осмелила да предположа, че беше мъжки. – каза професор

Трелони.

– И изглеждаше щастлив?

– Много щастлив. – каза презрително професор Трелони.

– Сякаш тържествувахте?

– Съвсем определено.

– И после...?

– И после аз извиках: „Кой е тук?“

– Нима не можехте да разберете кой е, без да питате? – запита Хари, леко разочарован.

– Вътрешното ми око, – каза с достойнство професор Трелони, оправяйки шаловете си и множеството си блестящи огърлици, – бе съсредоточено върху неща далеч извън досадните сфери на викащите от радост гласове.

– Ясно. – каза бързо Хари, който вече беше чувал доста често за Вътрешното око на професор Трелони. – И каза ли гласът кой е?

– Не, не каза. – отвърна тя. – Всичко стана абсолютно тъмно и следващото, което усетих беше, че ме изхвърлят с главата напред от Стаята!

– И Вие не видяхте, че това ще се случи? – не се сдържа Хари.

– Не, не видях, както казах, беше абсолютно... – тя спря и се взря подозрително в него.

– Мисля, че би било добре да съобщите на професор Дъмбълдор. – каза Хари. – Той трябва да знае, че Малfoy е ликувал – искам да кажа, този, който Ви е изхвърлил от стаята.

За негова изненада, професор Трелони се изправи надменно при това предложение.

– Директорът намекна, че би предпочел да го посещавам по-рядко. – каза тя студено. – Не съм човек, който би натрапвал компанията си на тези, които не я ценят. Щом Дъмбълдор предпочита да пренебрегне предупрежденията, които картите показват...

Внезапно костеливата и ръка стиска китката на Хари.

– Отново и отново, както и да ги реда...

И тя извади драматично една карта изпод шаловете си.

– ...поразената от мълния кула. – прошепна тя. – Гибел. Бедствие. През цялото време приближава...

– Ясно. – каза пак Хари. – Ами... аз все пак мисля, че трябва да кажете на Дъмбълдор за този глас и как всичко е станало тъмно и са Ви изхвърлили от стаята...

– Така ли мислиш? – професор Трелони сякаш за момент обмисляше въпроса, но Хари знаеше, че ѝ харесва идеята да разкаже малкото си

приключение.

– Аз тъкмо отивам при него. – каза Хари. – Имам среща с него. Можем да идем заедно.

– О, в такъв случай, добре. – каза с усмивка професор Трелони. Тя се наведе, взе бутилките от шери и ги тръсна безцеремонно в една голяма синьо-бяла ваза, стояща в близката ниша.

– Липсваш ми на уроците, Хари. – каза тя с чувство, когато тръгнаха заедно. – Никога не си бил особено прозорлив... но пък си чудесен обект...

Хари не отговори; той мразеше да бъде обект на непрекъснатите предсказания за гибел на професор Трелони.

– Боя се, – продължи тя, – че крантата... съжالياвам, кентавърът... не разбира нищо от гледане на карти. Попитах го – като гадател гадателя – дали не е усетил също далечните вибрации на приближаваща катастрофа? Но той сякаш ме намери почти смешна. Да, смешна!

Гласът ѝ се извиси истерично и Хари долови силен дъх на шери, макар бутилките да бяха останали зад тях.

– Сигурно конят е чул хората да казват, че не съм наследила дарбата на своята прапрабаба. Тези слухове се разпространяват от години от завистниците. Знаеш ли, какво казвам аз на такива хора, Хари? Би ли ми позволил Дъмбълдор да преподавам в това знаменито училище, би ли ми гласувал такова голямо доверие през всичките тези години, ако не се бях доказала пред него?

Хари промърмори нещо неясно.

– Добре си спомням първото си интервю с Дъмбълдор. – продължи професор Трелони с гърлен глас. – Той беше дълбоко впечатлен, разбира се, дълбоко впечатлен... Бях в „Свинската глава“, което между другото не препоръчвам – дървеници, мило момче... но средствата не достигаха. Дъмбълдор беше така любезен да ме посети в стаята ми в странноприемницата. Той ме разпитваше... трябва да призная, че в началото си помислих, че изглежда зле настроен към пророкуването... спомням си, че започнах да се чувствам малко особено, не бях яла много през деня... но после...

И сега Хари я слушаше внимателно за пръв път, защото знаеше, какво се бе случило после: професор Трелони бе направила пророчеството, променило целия му живот, пророчеството за него и Волдемор.

– ...но тогава бяхме грубо прекъснати от Сивиръс Снейп!

– Какво?

– Да, пред вратата настъпи суматоха и тя се отвори, и там стоеше

оня толкова недодялан барман със Снейп, който дрънкаше глупости, че уж бил объркал пътя по стълбите, обаче се боя, че аз самата всъщност си помислих, че са го заловили да подслушва интервюто ми с Дъмбълдор – нали разбираш, по това време самият той си търсеше работа и несъмнено се е надявал да получи ценни сведения! Е, виждаш ли, след това Дъмбълдор изглеждаше много по-склонен да ми даде работата и не мога да не си мисля, Хари, че това беше така, защото той оцени очевидната противоположност между собствените ми скромни обноси и тих талант, сравнени с отракания, натрапващ се млад човек, готов да подслушва по ключалките... Хари, миличък?

Тя погледна назад през рамо, току-що усетила, че Хари вече не е с нея; той беше спрял да върви и сега те бяха на три метра един от друг.

– Хари? – повтори тя несигурно.

Навярно лицето му бе побеляло, за да я накара да изглежда така загрижена и изплашена. Хари стоеше неподвижен и вълни на шок се блъскаха в него, вълна след вълна, изличавайки всичко освен сведенията, които бяха крили толкова дълго от него...

Снейп е бил тоя, който е подслушал пророчеството. Снейп е бил тоя, който е занесъл вестта за пророчеството на Волдемор. Снейп и Питър Петигрю заедно са пратили Волдемор да преследва Лили, Джеймс и сина им...

В този момент нищо друго нямаше значение за Хари.

– Хари? – каза отново професор Трелони. – Хари... нали щяхме да вървим заедно при директора?

– Стойте тук. – промълви Хари през вцепенените си устни.

– Но, миличък... аз щях да му разказвам, как са ме нападнали в Стаята...

– Стойте тук! – гневно повтори Хари.

Тя го погледна разтревожена, когато изтича край нея и зави по коридора на Дъмбълдор, където самотният водоливник стоеше на пост. Хари изкрещя паролата на водоливника и хукна нагоре по спиралната стълба, прескачайки по три стъпала наведнъж. Той не почука, а заблъска по вратата на Дъмбълдор и спокойният глас каза „Влез“, след като Хари вече бе нахлул в стаята.

Фениксът Фоукс го погледна бързешком с черните си очи, блестящи с отразено злато от залеза зад прозореца. Дъмбълдор стоеше до прозореца с дълго черно пътническо наметало в ръце и гледаше навън.

– Е, Хари, обещах ти, че можеш да дойдеш с мен.

За миг-два Хари не разбра; разговорът с Трелони бе изместил

всичко останало от ума му и мозъкът му сякаш съобразяваше много бавно.

– Да дойда... с Вас?

– Само ако желаш, разбира се.

– Ако...

И тогава Хари си спомни, защо толкова бързаше да дойде в кабинета на Дъмбълдор.

– Намерил сте? Намерил сте хоркрукс?

– Вярвам, че е така.

Гневът и негодуванието се бореха с шока и вълнението: за няколко мига Хари не можеше да продума.

– Естествено е да се боиш. – каза Дъмбълдор.

– Не ме е страх! – каза веднага Хари и това беше самата истина; страхът беше чувство, което той изобщо не усещаше. – Кой хоркрукс е това? Къде е?

– Не съм сигурен кой е – макар да мисля, че можем да изключим змията – но вярвам, че е скрит в пещера на морския бряг на много мили отгук, пещера, която много отдавна се опитвам да намеря: пещерата, в която Том Ридъл някога е тероризирал две деца от своето сиропиталище по време на годишната им екскурзия; помниш ли?

– Да. – каза Хари. – Как е защитен?

– Не зная; имам подозрения, които могат да се окажат напълно погрешни. – Дъмбълдор се поколеба, после каза: – Хари, аз ти обещах да те взема със себе си и държа на обещанието си, но би било много лошо от моя страна да не те предупредя, че ще бъде извънредно опасно.

– Идвам. – каза Хари почти без да дочака Дъмбълдор да завърши. Кипящ от гняв срещу Снейп, желанието му да извърши нещо отчаяно и опасно беше нарастнало десетократно през последните няколко минути. Изглежда това бе изписано на лицето му, защото Дъмбълдор се отдръпна от прозореца и се взря по-отблизо в Хари, леко сбърчил сребристите си вежди.

– Какво ти се е случило?

– Нищо. – излъга веднага Хари.

– Какво те е разстроило?

– Не съм разстроен.

– Хари, ти никога не си бил добър оклумант...

Тази дума беше искрата, която възпламени яростта на Хари.

– Снейп! – каза той много високо и Фоукс меко изкръка зад тях. – Това, което се случи, е Снейп! Той е казал на Волдемор за

пророчеството, той е бил, той е подслушвал пред вратата, Трелони ми каза!

Изражението на Дъмбълдор не се промени, но Хари видя, как лицето му побеля под кървавите багри, хвърляни от залязващото слънце. Един дълъг миг Дъмбълдор не проговори.

– Кога научи за това? – попита най-сетне той.

– Току-що! – каза Хари, който с огромни усилия се съдържаше да не се разкрещи. А после внезапно вече не можеше да се спре. – И ВИЕ МУ ПОЗВОЛЯВАТЕ ДА ПРЕПОДАВА ТУК, А ТОЙ Е КАЗАЛ НА ВОЛДЕМОР ДА ПРЕСЛЕДВА МОИТЕ МАЙКА И ТАТКО!

Като дишаше така тежко, сякаш се биеше, Хари се извърна от Дъмбълдор, който все още не помръдваше, и закрочи из кабинета, разтривайки кокалчетата на ръката си и напругайки последните си капки самообладание, за да не почне да мята предмети. Искаше му се да беснее и ругае Дъмбълдор, но искаше също да иде с него и да се опита да унищожи хоркръкса; искаше да му каже, че е стар глупак, задето вярва на Снейп, но се ужасяваше, че Дъмбълдор не би го взел със себе си, освен ако не овладее гнева си...

– Хари... – каза тихо Дъмбълдор. – Моля те, изслушай ме.

Да спре неспокойния си вървеж беше също толкова трудно, колкото и да се съдържи да не крещи. Хари спря, хапейки устната си, и погледна набръчканото лице на Дъмбълдор.

– Професор Снейп направи ужасна...

– Не ми казвайте, че е било грешка, сър, той е подслушвал зад вратата!

– Моля те, позволи ми да довърша. – Дъмбълдор изчака, докато Хари кимна отсечено, и после продължи. – Професор Снейп направи ужасна грешка. Той още служеше на лорд Волдемор в нощта, когато чу първата половина от пророчеството на професор Трелони. Естествено е побързал да каже на господаря си, какво е чул, тъй като това е засягало най-дълбоко господаря му. Но той не е знаел – не е имало начин да разбере – кое момче е щял да преследва Волдемор оттогава нататък, или пък че родителите, които е щял да унищожи в смъртоносното си издирване, са били хора, които професор Снейп е познавал, че те са били твоите майка и баща...

Хари се изсмя безрадостно.

– Той е мразил баща ми, както мразеше Сириус! Не сте ли забелязал, г-н професоре, как хората, които Снейп мрази, имат склонността да умират?

– Ти нямаш представа за разкаянието, което изпита професор Снейп, когато разбра как лорд Волдемор е изтъкувал пророчеството, Хари. Вярвам, че това е най-голямото разкаяние в живота му и причина да се върне...

– Но той е много добър оклумант, нали, сър? – каза Хари с глас, който трепереше от усилието му да го задържи спокоен. – И не е ли Волдемор убеден, че Снейп е на негова страна, дори сега? Г-н професоре... как можете да сте сигурен, че Снейп е на наша страна?

Дъмбълдор известно време не проговори; изглеждаше, сякаш се мъчеше да събере мислите си за нещо. Накрая рече:

– Сигурен съм. Вярвам напълно на Сивиръс Снейп.

Хари задиша дълбоко, мъчейки се да се успокои. Не се получи.

– Е, аз не му вярвам! – каза той силно както преди. – Той прави нещо заедно с Драко Малфой точно сега, точно под носа Ви, а Вие пак...

– Ние обсъждахме това, Хари – каза Дъмбълдор и сега гласът му бе отново строг. – Аз ти казах гледището си.

– Напускате училището тази вечер и се обзалагам, че дори не помисляте, че Снейп и Малфой могат да решат да...

– Да какво? – попита Дъмбълдор, вдигайки вежди. – Какво точно ги подозираш, че правят?

– Аз... те кроят нещо! – каза Хари и ръцете му се свиха в юмруци при тия думи. – Професор Трелони тъкмо е била в Нужната стая, опитвайки се да скрие бутилките си от шери и е чула Малфой да вика от радост, да ликува! Той се опитва да поправи нещо опасно там и ако питате мен, най-после го е оправил, а Вие се каните просто да напуснете училището, без...

– Достатъчно. – каза Дъмбълдор. Каза го съвсем спокойно, но въпреки това Хари млъкна веднага; той разбра, че най-накрая е преминал някаква невидима черта. – Мислиш ли, че съм оставил дори веднъж училището незащитено през време на моите отсъствия тази година? Не съм. Тази нощ, когато тръгна, тук пак ще има допълнителна защита. Моля те да не изказваш предположения, че не вземам на сериозно безопасността на учениците си, Хари.

– Аз не... – смънка Хари, малко засрамен, но Дъмбълдор го прекъсна.

– Не желая повече да обсъждаме това.

Хари преглътна отговора си, изплашен, че е отишъл твърде далеч, че е провалил възможността да придружи Дъмбълдор, но Дъмбълдор продължи:

– Искаш ли да дойдеш с мен довечера?

– Да. – каза веднага Хари.

– Много добре тогава: слушай.

Дъмбълдор се изправи в цял ръст.

– Вземам те с мен при едно условие: че ще се подчиняваш на всяка моя евентуална заповед веднага и без въпроси.

– Разбира се.

– Постарай се да ме разбереш, Хари. Искам да кажа, че трябва да изпълняваш дори заповеди като „бягай“, „скрий се“ или „върни се“. Даваш ли ми думата си?

– Аз... да, разбира се.

– Ако ти кажа да се скриеш, ще го направиш ли?

– Да.

– Ако ти кажа да бягаш, ще се подчиниш ли?

– Да.

– Ако ти кажа да ме оставиш и да спасяваш себе си, ще направиш ли, каквото ти казвам?

– Аз...

– Хари?

Те се спогледаха за миг.

– Да, сър.

– Много добре. Тогава искам да идеш да вземеш твоята мантия-невидимка и да ме чакаш във Входната зала след пет минути.

Дъмбълдор се обърна да погледне през огненочервения прозорец; сега слънцето блестеше рубиненочервено на хоризонта. Хари излезе бързо от кабинета и слезе по спиралната стълба. Внезапно умът му странно се избистри. Той знаеше какво да направи.

Когато се върна, Рон и Хърмаяни седяха заедно в общата стая.

– Какво иска Дъмбълдор? – попита веднага Хърмаяни. – Хари, добре ли си? – добави тя тревожно.

– Добре съм. – каза кратко Хари, профучавайки край тях. Той се стрелна по стълбите в спалното помещение, където отвори куфара си и извади Хитроумната карта и чифт навити на кълбо чорапи. После хукна обратно надолу по стълбите към общата стая и се хлъзна, преди да спре пред слисаните Рон и Хърмаяни.

– Нямам много време. – каза задъхан Хари, – Дъмбълдор мисли, че си вземам мантията-невидимка. Слушайте...

Той набързо им каза къде ще ходи и защо. Не спря нито заради ужасените ахкания на Хърмаяни, нито заради бързите въпроси на Рон;

по-късно щяха да успеят сами да съобразят по-тънките подробности.

– ...значи разбирате, какво означава това? – завърши Хари в галоп.
– Тази нощ Дъмбълдор няма да е тук, така че Малфой ще има още една благоприятна възможност за това, което върши. Не, чуйте ме! – изсъска той ядосан, когато и Рон, и Хърмаяни се наканиха да го прекъснат. – Зная, че именно Малфой е ликувал в Нужната стая. Ето... – той пхна Хитроумната карта в ръката на Хърмаяни. – Трябва да го наблюдавате, трябва да наблюдавате и Снейп. Използвайте всеки, когото успеете да намерите от ВОДА. Хърмаяни, нали онези галеони за връзка още работят? Дъмбълдор казва, че е сложил допълнителна защита в училище, но ако е замесен Снейп, той ще знае, каква е защитата на Дъмбълдор и как да я избегне – но той няма да очаква, че вие ще сте нащрек, нали?

– Хари... – започна Хърмаяни с разширени от страх очи.

– Нямам време да споря. – каза рязко Хари. – Вземете и това. – той пхна чорапите в ръцете на Рон.

– Благодаря. – каза Рон. – Ъъ... защо са ми чорапи?

– Трябва ти това, което е увито в тях, това е Феликс фелисис. Разделете го помежду си, дайте и на Джини. Кажете й довиждане от мен. По-добре да вървя, Дъмбълдор чака...

– Не! – каза Хърмаяни, когато Рон разви мъничкото шишенце със златиста отвара, изпълнен с благоговение. – Не го искаме, вземи го ти, кой знае какво те чака?

– Аз ще съм добре, аз ще бъда с Дъмбълдор! – каза Хари. – Искам да знам, че и вие сте добре... не ме гледай така, Хърмаяни, ще се видим по-късно!

И той излезе, бързайки обратно през портрета към Входната зала.

Дъмбълдор чакаше до дъбовите входни врати. Той се обърна, когато Хари долетя до най-горното каменно стъпало, силно задъхан, с остри бодежи отстрани.

– Бих желал да сложиш мантията си, моля. – каза Дъмбълдор и изчака, докато Хари я наметне, преди да каже: – Много добре. Да тръгваме ли?

Дъмбълдор веднага се отправи надолу по каменните стъпала, а пътническото му наметало едва потрепваше в спокойния летен въздух. Хари забърза до него под мантията-невидимка, все още задъхан и потейки се силно.

– Но какво ще си помислят хората, когато Ви видят да заминавате, г-н професор? – попита Хари, мислейки за Малфой и Снейп.

– Че съм прескочил до Хогсмийд да пийна нещо. – каза безгрижно

Дъмбълдор. – Понякога отивам при Розмерта, друг път посещавам „Свинската глава“... или поне така изглежда. Не е по-лош от който и да е друг начин да прикриеш истинската си цел.

Те слезоха по алеята в съгъстващия се полумрак. Въздухът бе изпълнен с миризми на топла трева, езерна вода и пушек от дърва откъм колибата на Хагрид. Беше трудно да се повярва, че отиваха към нещо опасно или страшно.

– Г-н професоре, – каза тихо Хари, когато портите в долния край на алеята се показаха, – ще се магипортираме ли?

– Да. – каза Дъмбълдор. – Вярвам, че вече можеш да се магипортираш?

– Да, – каза Хари, – но нямам разрешително.

Чувстваше, че е най-добре да бъде искрен; какво би станало, ако провалеше всичко, появявайки се на сто мили от мястото, където трябваше да отиде?

– Няма значение, – каза Дъмбълдор, – мога пак да ти помогна.

Те излязоха от портите на полутъмната, пуста алея към Хогсмийд. Докато вървяха, тъмнината се спускаше бързо и додето стигнат „Хай стрийт“, нощта беше настъпила. През прозорците над магазините трепкаха светлини, а когато приближиха „Трите метли“, чува буйни викове.

– ...и стой въл! – извика мадам Розмерта, изхвърляйки насила някакъв мърляв магьосник. – О, здравейте, Албус... излязъл сте късно...

– Добър вечер, Розмерта, добър вечер... извини ме, тръгнал съм за „Свинската глава“... не искам да те обидя, но тази вечер бих желал по-спокойна атмосфера...

След минута те завиха по една странична улица, където фирмата на „Свинската глава“ леко скръцна, макар да нямаше и полъх. За разлика от „Трите метли“ кръчмата изглеждаше съвсем празна.

– Няма да е нужно да влизаме. – измърмори Дъмбълдор, оглеждайки се. – Стига никой да не ни види, че тръгваме... сега си сложи ръката на моята, Хари. Няма нужда да стискаш много силно, аз само те водя. На три – едно... две... три...

Хари се завъртя. Веднага настъпи ужасното усещане, сякаш го прокараха през дебел гумен маркуч; не можеше да си поеме дъх, всяка негова част бе притисната почти непоносимо и тогава, когато си помисли, че ще се задуши, невидимите обръчи сякаш се разкъсаха и той стоеше в хладната тъмнина, вдишвайки с пълни гърди свеж, солен въздух.

26. Пещерата

Хари можеше да помирише солта и да чуе разбиващите се вълни, лек студен бриз разроши косата му, докато гледаше осветеното от Луната море и обсипаното със звезди небе. Стоеше на висока, оголена, тъмна скала, а водата се разпенваше под него. Той хвърли поглед през рамото си. Внушителна стръмна скала стоеше зад него черна, отвесна и безлична. Няколко големи скални къса, като този, на който стояха Хари и Дъмбълдор изглеждаха така сякаш са се откъснали от лицето на зъбера в някакъв момент в миналото. Беше мрачна и дива гледка – морето и скалите, неосвежени от нито едно дърво или пространство с трева или пясък.

– Какво мислиш? – попита Дъмбълдор. Сякаш питаше Хари за мнението му, дали това е добро място за пикник.

– Довели са децата от сиропиталището тук? – попита Хари, които не можеше да си представи по-противно място за разходка през деня.

– Не точно тук. – каза Дъмбълдор. – Има селище за наказани на половината път покрай скалите зад нас. Мисля си, че сираците са били доведени тук да подишат малко морски въздух и да видят вълните. Не – мисля, че само Том Ридъл и младите му жертви са посетили това място. Мъгъли не могат да достигнат тази скала, освен, ако не са необикновено добри планинари, а лодки не могат да достигнат скалите, водите около тях са много опасни. Представям си че Ридъл се е спуснал надолу – магията може да послужи по-добре от въжета. И е взел двете малки деца с него – вероятно заради удоволствието да ги тероризира. Аз мисля, че пътуването само по себе си го е направило, не мислиш ли?

Хари погледна отново към скалата и го побиха тръпки.

– Но крайната му цел – а и нашата също – е малко по-нататък. Ела.

Дъмбълдор подкани Хари към самия ръб на скалата, където редици от назъбени ниши бяха направили места за краката, воде-щи надолу към каменните блокове, които лежах наполовина зале-ти с вода и близко до стръмната скала. Беше коварно спускане и Дъмбълдор, възпрепятстван леко от отслабената си ръка, се движеше бавно. По-ниските скали бяха хлъзгави, заради морската вода. Хари почувства части от студени, солени пръски върху лицето си.

– Лумос. – каза Дъмбълдор, когато достигна камъка най-близко до скалата. Хиляди петънца от златиста светлина заискряха над тъмната повърхност на водата няколко метра под мястото, където се беше навел,

черната каменна стена зад него беше осветена също. – Виждаш ли? – каза Дъмбълдор тихо, държейки пръчката си малко по-високо. Хари видя цепнатина в скалата, в която тъмната вода се завърташе. – Нали нямаш нищо против да се понамокриш малко?

– Не. – каза Хари.

– Тогава свали мантията си – няма да ни трябва засега – хайде да се гмурнем.

И с внезапната подвижност на много по-млад мъж, Дъмбълдор се плъзна от скалата, приземи се в морето и започна да плува с отличен бруст към тъмната цепнатина в лицето на скалата, държейки светещата пръчка със зъбите си. Хари свали мантията си, напъха я в джоба си и го последва. Водата беше ледена. Напоените с вода дрехи на Хари се издуха около него и го повлякоха надолу. Поемайки дълбоко въздух, които напълни носа му с дъх на сол и водорасли, той тръгна към смаляващата се, блещукаща светлина, навлизаща дълбоко в скалата. Цепнатината скоро се превърна в тъмен тунел, който Хари си помисли, че се запълва при прилив. Тинестите скали бяха раздалечени едва на метър и изглеждаха като черен катран от преминаващата светлина на пръчката на Дъмбълдор. Малко по-навътре прохода зави наляво и Хари видя, че продължава далеч в скалата. Той продължаваше да плува по дирята на Дъмбълдор, върховете на безчувствените му пръсти докосваха грубата мокра скала.

Тогава видя Дъмбълдор да изплува от водата, сребърната му коса и тъмната му мантия проблясваха. Когато Хари достигна мястото, той откри стъпки, които водеха към голяма пещера. Изкатери се по тях, вода се лееше от прогизналите му дрехи и трепереше неконтролируемо на застоялия и вледеняващ въздух.

Дъмбълдор стоеше по средата на пещерата с вдигната пръчка докато се въртеше бавно изследвайки стените и тавана.

– Да, това е мястото. – каза Дъмбълдор.

– Но как разбрахте? – прошепна Хари.

– Тук има магия. – каза Дъмбълдор протичко.

Хари не можеше да каже дали треперенето му се дължеше на студа, проникващ до мозъка на костите му или от усещането му за магическото. Той гледаше, докато Дъмбълдор продължаваше да се върти, очевидно концентрирайки се върху места, които Хари не можеше да види.

– Това е просто преддверието, входната зала. – каза Дъмбълдор след момент-два. – Ще трябва да проникнем във вътрешната зала... Пречат ни по-скоро препятствията на Лорд Волдеморт, отколкото тези,

които природата е направила.

Дъмбълдор се приближи до стената на пещерата и я погали с почернелите си пръсти, мърморейки думи на странен език, които Хари не разбираше. Два пъти Дъмбълдор обиколи пещерата докосвайки колкото се може повече от грубата скала, спирайки от време на време и прекарвайки пръстите си напред назад по определено място, докато накрая спря с ръка, леко притисната към стената.

– Тук – каза той. – Ще минем през това място. Входът е замаскиран.

Хари не попита как е разбрал Дъмбълдор. Той не беше виждал магьосник да работи така – с гледане и докосване, но отдавна се беше научил, че вдигането на пушилка беше признак на неумение, а не на знание. Дъмбълдор отстъпи от скалата и насочи пръчката си към нея. За момент се появи извит контур, блестейки в бяло, като че ли имаше силен източник на светлина зад цепнатината.

– Вие г-го н-направихте! – каза Хари през тракащи зъби, но преди думите да излязат от устата му, контура изчезна, оставайки скалата оголена и здрава както преди. Дъмбълдор се огледа.

– Хари, така съжалявам, забравих. – каза той и насочи пръчката си към Хари, веднага дрехите му бяха сухи и топли сякаш са стояли пред горещ огън.

– Благодаря. – каза Хари с благодарност, но Дъмбълдор вече беше насочил вниманието си към плътната пещерна скала. Той не пробва никаква магия повече, а просто се беше втренчил внимателно, сякаш на нея беше написано нещо безкрайно интересно. Хари стоеше, без да вдига шум – не искаше да прекъсва концентрацията на Дъмбълдор. След две минути Дъмбълдор каза тихо:

– Не може да бъде! Толкова необмислено!

– Какво има, професоре?

– Струва ми се, – каза Дъмбълдор, пъхайки ненаранената си ръка в робата си и издърпвайки къс сребърен нож от рода на тези, с които Хари си кълцаше съставките за отвари, – че трябва да заплатим, за да преминем.

– Да заплатим? – каза Хари. – Трябва да дадете на вратата нещо?

– Да – каза Дъмбълдор. – Кръв, ако не греша.

– Кръв?

– Казах, че е необмислено. – каза Дъмбълдор, който звучеше преенебрежително, дори разочаровано като че Волдемор беше се отклонил малко от високите си стандарти, които Дъмбълдор е очаквал. – Идеята,

сигурен съм, си разбрал, е, че врага ти трябва да отслаби себе си, за да влезе. Отново Лорд Волдемор не схваща, че има много по-ужасни неща от физическото нараняване.

– Да, но все пак, ако може да се избегне... – каза Хари, които беше изпитал достатъчно болка, за да се стреми към още.

– Понякога, обаче, е неизбежна. – каза Дъмбълдор, дърпайки назад ръкава на мантията си и оголвайки наранената си ръка до лакътя.

– Професоре! – възрази Хари, втурвайки се докато Дъмбълдор вдигаше ножа си. – Аз ще го направя, аз съм... – но не знаеше какво щеше да каже – по-млад, по-подходящ?

Но Дъмбълдор просто се усмихна. След това се видя светкавица от сребро и бликнала алена струя – лицето на скалата беше посипано с тъмни блестящи капки.

– Много си мил, Хари. – каза Дъмбълдор, насочвайки върха на пръчката си над дълбокия разрез, който беше направил на собствената си ръка, така че той зарасна веднага, така както Снейп беше излекувал раната на Малfoy. – Но твоята кръв е по-ценна от моята. Аха, това свърши работа, нали? – Блестящия сребърен контур на арката се появи още веднъж, но този път не изчезна. Окървавената скала в него просто се стопи, отваряйки нещо, което изглеждаше като пълна тъмница. – След мен – каза Дъмбълдор и премина през арката с Хари по петите му, който запали бързо пръчката си, когато влезе.

Очите им видяха зловеща гледка – стояха на брега на голямо черно езеро, толкова обширно, че Хари не можеше да види отсрещния бряг, в толкова голяма кухня, че тавана също не се виждаше. Мъглява зеленикава светлина светеше в нещо, което изглеждаше като средата на езерото, тя се отразяваше в напълно спокойната вода отдолу. Зеленикавия блясък и светлината от двете пръчки бяха единствените неща, които пробиваха кадифената тъмнина, въпреки че техните лъчи на проникваха толкова надалеч, колкото Хари очакваше. Тъмнината някак си беше по-гъста от обикновената тъмнина.

– Хайде да вървим. – каза Дъмбълдор тихо. – Внимавай много да не стъпиш във водата. Стой близо до мен.

Той тръгна по ръба на езерото и Хари го последва малко зад него. Стъпките им правеха шумни и ехтящи звуци на тесния скален ръб, който заобикаляше скалата. Те вървяха и вървяха, но гледката не се промени – от едната им страна беше неравната скала на пещерата, от другата – необятната ширина на гладка стъклена чернота, в самия център, на която беше мистериозната зеленикава светлина. Хари намираще мястото

за подтискащо и разстройващо.

– Професоре? – каза той накрая, – Мислите ли, че Хоркрукса е тук?

– О, да. – каза Дъмбълдор. – Да, сигурен съм. Въпросът е, как да стигнем до там?

– Ние не можем... не можем ли просто да опитаме Призоваващо заклинание? – попита Хари, сигурен, че това беше глупав въпрос. Но той много повече, отколкото би признал, искаше да се махне от това място колкото се може по-скоро.

– Разбира се, че можем. – каза Дъмбълдор, спирайки така рязко, че Хари почти се удари в него. – Защо не опиташ?

– Аз? Ох... добре... – Хари не очакваше това, но прочисти гърлото си и каза високо с вдигната пръчка. – Акцио Хоркрукс!

Със звук като от експлозия нещо много голямо и бледо изригна от тъмната вода на около двајсет метра нататък, преди Хари да може да види какво е, то изчезна със страшно цопване, което причини големи дълбоки вълни на огледалната повърхност. Хари отскочи назад шокиран и се удари в стената, сърцето му все още биеше силно, когато се обърна към Дъмбълдор.

– Какво беше това?

– Мисля, нещо, което е готово да ни отговори, ако се опитаме да си присвоим Хоркрукса.

Хари погледна отново към водата. Повърхността отново приличаше на черно стъкло: вълните бяха изчезнали неестествено бързо. Сърцето на Хари, обаче, все още биеше силно.

– Мислили ли сте, че това може да се случи, сър?

– Помислих си, че нещо ще се случи, ако направим очевиден опит да вземем Хоркрукса. Това беше добра идея, Хари, най-лесния начин да разберем пред какво се изправяме.

– Но ние не знаем какво е това нещо. – каза Хари, гледайки злокобната, гладка вода.

– Какви са тези неща, имаш предвид. – каза Дъмбълдор. – Много се съмнявам, да има само едно от тях. Ще продължим ли?

– Професоре?

– Да, Хари?

– Мислите ли, че ще трябва да влезем в езерото?

– В него? Само ако сме много безсилни.

– Не мислите, че Хоркрукса е на дъното?

– О, не... мисля, че Хоркрукса е в средата. – И Дъмбълдор посочи към мъгливата зелена светлина в центъра на езерото.

– Значи ще трябва да прекосим езерото, за да го вземем?

– Да, така мисля.

Хари не каза нищо. Неговите мисли бяха насочени изцяло към водни чудовища, гигантски змии, демони, водни и зли духове...

– Аха. – каза Дъмбълдор и спря отново, този път Хари се удари в него, за момент той се залюля на ръба на тъмната вода и ненааранената ръка на Дъмбълдор го хвана здраво за рамото, издърпвайки го назад. – Съжалявам, Хари, трябваше да те предупредя. Отиди към стената, моля те. Мисля, че намерих мястото.

Хари нямаше идея какво има предвид Дъмбълдор – доколкото той можеше да прецени, това парче от брега беше същото както всяко едно друго, но Дъмбълдор явно беше намерил нещо специално в него. Този път той вдигна ръката си не към каменната стена, а през разредения въздух сякаш очакваше да намери и хване нещо невидимо.

– Охо – каза Дъмбълдор щастливо, секунди по-късно. Ръката му хвана нещо във въздуха, което Хари не можеше да види. Дъмбълдор се приближи до водата. Хари гледеше нервно, когато върховете на обувките на Дъмбълдор достигнаха до самия край на скалния ръб. Държейки ръката си стисната във въздуха, Дъмбълдор вдигна с другата пръчката си и почука върху юмрука си.

Във въздуха незабавно се появи медна, зеленикава (!!!) верига, плъзгайки се от дълбините на водата в стиснатата ръка на Дъмбълдор. Той почука веригата, която започна да се плъзга в ръката му като змия, навивайки се на земята с дрънчаш звук, който отекваше шумно от каменните стени, дърпайки нещо от дълбините на черната вода. Хари зяпна, когато призрачния нос на малка лодка проби повърхността, светейки зелено, както и веригата, и заплува, правейки едва забележими вълнички към мястото на брега, където стояха Хари и Дъмбълдор.

– Как разбрахте, че това е било тук? – попита учудено Хари.

– Магията винаги оставя следи. – каза Дъмбълдор, когато лодката удари брега с леко раздрусване. – Понякога много характерни черти. Аз преподавах на Том Риддъл. Познавам стила му.

– Лодката... лодката сигурна ли е?

– О, да, така мисля. Волдемор се е нуждаел от средства да премине езерото, без да привлича яростта на съществата, които е разположил в него, в случай, че някога иска да премахне неговия Хоркрукс.

– Значи нещата във водата няма да ни направят нищо, ако го пресечем с лодката на Волдемор?

– Мисля, че трябва да се примирим с факта, че те ще разберат в

някакъв момент, че ние не сме Лорд Волдемор. Досега се справихме добре. Те ще ни позволят да се качим в лодката.

– Но защо ще го правят? – попита Хари, който не можеш да се отърси от видението за излизащи от водата пипала в момента, в който не виждаха брега.

– Волдемор с право е бил уверен, че никоий друг освен велик магьосник ще е в състояние да намери лодката. – каза Дъмбълдор. – Мисля, че трябва да е бил подготвен за риска, които е бил за него най-невероятната възможност – някой друг да я намери, знаейки, че той е направил други препятствия преди това, които само той е можел да премине. Ще видим дали е бил прав.

Хари погледна към лодката. Наистина беше много малка.

– Не изглежда да е била построена за двама души. Дали ще ни издържи и двамата? Дали няма да сме прекалено тежки?

Дъмбълдор се засмя.

– Волдемор не се е интересувал за теглото, а за нивото на магическа сила, която преминава през езерото. По-скоро мисля, че магия е била приложена на лодката и то така, че само един магьосник да може да плува с нея.

– Но тогава...

– Не мисля, че се броиш, Хари – ти си под възрастта и неквалифициран. Волдемор никога не е очаквал шестнадесетгодишен да достигне това място. Считам за невероятно твоите сили да бъдат регистрирани, когато си до мен.

Тези думи не направиха нищо, за да повдигнат духа на Хари. Вероятно Дъмбълдор разбра, защото каза:

– Грешка на Волдемор, Хари, грешка на Волдемор... Възрастта е неразумна и невнимателна, когато подценява младостта. Сега ти си първи, този път, и внимавай да не докоснеш водата.

Дъмбълдор се отдръпна настрана и Хари се качи внимателно в лодката. Дъмбълдор също влезе в нея, навивайки веригата на пода. Те бяха като натъпкани вътре. Хари не можеше да седне удобно, но се приведе, неговите колена стърчаха извън лодката, която започна да се движи веднага. Нямаше друг звук, освен мекото шумолене на носа на лодката, който разсичаше водата, движеше се без тяхна помощ, сякаш невидимо въже я дърпаше към светлината в центъра. Скоро те не можеха да видят стените на пещерата, те можеха да бъдат в море с изключение на това, че нямаше вълни.

Хари погледна надолу и видя отразената златиста светлина на

пръчката си да проблясва и блести върху черната вода, през която преминаваха. Лодката правеше големи вълни на стъклената повърхност, бразди в тъмното огледало...

И тогава Хари я видя, мраморно бяла, плуваща на сантиметри под повърхността.

– Професоре – каза той и неговия учуден глас отекна високо над тихата вода.

– Хари?

– Мисля, че видях ръка във водата – човешка ръка.

– Да, сигурен съм, че си. – каза Дъмбълдор тихо.

Хари се взря отново във водата търсейки изчезналата ръка и гадно чувство израсна в гърлото му.

– Това нещо може ли да скочи от водата? – Но Хари си получи отговора преди Дъмбълдор да го стори. Светлината от пръчката се плъзна над нова част от водата и този път той видя мъртъв човек, лежащ на сантиметри под повърхността с лицето нагоре, отворените му очи бяха замъглени като че с паяжина, косата и мантията му се въртяха около него като дим. – Тук има мъртъвци! – каза Хари, а гласът му звучеше по-високо от обикновено и всъщност не съвсем като неговия.

– Да, – каза Дъмбълдор тихо, – но не трябва да се безпокоим за тях в момента.

– В момента... – повтори Хари, откъсвайки погледа си от водата, за да погледне Дъмбълдор.

– Не и докато плуват мирно под нас. – каза Дъмбълдор. – Няма какво да се страхуваме от тяло, Хари, не повече, отколкото би трябвало да се страхуваме от тъмнината. Лорд Волдемор, от когото се страхуваме и двамата, не се съгласява с това. Но това още веднъж разрива липсата на мъдрост у него. Неизвестното е това, от което се страхуваме, когато гледаме смъртта и тъмнината, нищо друго. – Хари не каза нищо, не искаше да спори, но намираше ситуацията с плуващите около и под тях тела за ужасна и не само това – той не вярваше, че те не бяха опасни.

– Но едно от тях скочи. – каза той, опитвайки се да наподобява нивото и спокойствието на гласа на Дъмбълдор.

– Да. – каза Дъмбълдор – сигурен съм, че веднъж взели Хоркрукса, ще открием, че те са далеч по-малко миролюбиви. Обаче, като много същества, които живеят в студ и тъмнина, те се страхуват от светлина и топлина, които по тази причина ние ще призовем, ако се появи нужда. Огън, Хари. – Дъмбълдор добави с усмивка в отговор на обърканото изражение на Хари.

– А... ясно. – каза Хари бързо. Той обърна главата си, за да погледне зеленикавата светлина, към която лодката все още безжалостно се носеше. Той не можеше да се преструва, че не е уплашен. Голямото черно езеро изобилствашо с мъртъвци... Сякаш беше преди много, много часове, когато срещна професор Трелони, и даде Феликс Фелицис на Рон и Хърмаяни... Внезапно той поиска да си беше взел по-сърдечно довиждане с тях... а не беше видял Джини въобще...

– Почти сме там. – каза Дъмбълдор бодро. Наистина, зеленикавата светлина се уголемяваше и след минути лодката трябваше да спре, блъсвайки се в нещо, което Хари първо не можеше да види, но когато вдигна осветената си пръчка видя, че са достигнали до малък остров от гладка скала в центъра на езерото. – Внимавай да не докоснеш водата. – каза Дъмбълдор отново, когато Хари изскочи от лодката.

Островът не беше по-голям от кабинета на Дъмбълдор, пространството от плосък, черен камък, на което нямаше нищо освен източника на тази зеленикава светлина, която изглеждаше много по-светла, гледана отблизо. Хари хвърли бърз поглед – първо си помисли, че това е някакъв вид лампа, но после видя, че светлината идваше от каменен съд, подобен на Мислоема, който беше поставен на пиедестал. Дъмбълдор се приближи към него и Хари го последва. Рамо до рамо те погледнаха надолу. Той беше пълен с яркозелена течност, която излъчваше тази фосфоресцираща светлина.

– Какво ли е това? – попита Хари тихо.

– Не съм сигурен. – каза Дъмбълдор. – Обаче е нещо много по-притеснително от кръвта и телата.

Дъмбълдор дръпна назад ръкава на мантията си над почернената си ръка и протегна изгорените си пръсти към повърхността на отварата.

– Сър, не, не го докосвайте!

– Не мога да го докосна. – каза Дъмбълдор усмихвайки се слабо. – Видяш ли, не мога да се приближа повече от това. Опитай ти.

Втренчен, Хари протегна ръката си към каменния съд и се опита да докосне отварата. Почувства невидима бариера, която не му даваше да продължи и сантиметър нататък. Без значение колко силно натискаше, неговите пръсти не срещаха нищо освен, това, което можеше да се нарече пътен и подвижен въздух.

– Хари, махни се от пътя, моля те. – каза Дъмбълдор. Той вдигна пръчката си и направи сложни движения над повърхността на отварата, шептейки беззвучно. Нищо не се случи, освен, може би това, че отварата засвети малко по-блестящо. Хари остана мълчалив, докато

Дъмбълдор работеше, но след малко Дъмбълдор отдръпна своята пръчка и Хари почувства, че е безопасно да говори отново.

– Сър, мислите ли, че Хоркрукса е тук?

– О, да. – Дъмбълдор се вгледа по-отблизо в легена. Хари видя отражението му обърнато обратно върху равната повърхност на зелената отвара. – Но как да я достигнем? До нея не може да се проникне с ръка, не може да изчезне, да се раздели, да се изгребе или източи или да се трансфигурира, омагьоса или по някакъв друг начин да бъде променено естеството ѝ. – Почти разсеяно Дъмбълдор вдигна пръчката си отново и я завъртя във въздуха и хвана кристалния бокал, които беше измагьосал от нищото. – Мога само да заключа, че тази отвара трябва да бъде изпита.

– Какво – каза Хари. – Не!

– Да, така мисля – само с изпиване мога да изпразня съда и да видя какво лежи на дъното му.

– Но... но, ако течността Ви убие?

– О, съмнявам се, че работи така. – каза Дъмбълдор простиичко – Лорд Волдемор не би искал да убие човека, достигнал този остров.

Хари не можеше да повярва. Дали това не беше безумната твърдост на Дъмбълдор да вижда добро във всеки?

– Сър, – каза Хари, опитвайки се да запази гласа си в рамките на приличното, – сър, говорим за Волдемор...

– Съжалявам, Хари, трябваше да кажа, че няма да иска да убие веднага човека, достигнал този остров. – поправи се Дъмбълдор. – Ще иска да го запази жив достатъчно дълго, за да разбере как е успял да премине толкова далеч през защитите, и, най-важно от всичко, защо е бил толкова настоятелен в изпразването на каменния съд. Не забравяй, че Лорд Волдемор вярва, че само той знае за Хоркруксите.

Хари се накали да говори пак, но този път Дъмбълдор вдигна ръката си, за да го накара да замълчи, намръщвайки се леко към смарагдовата течност и, очевидно, размишлявайки бясно.

– Несъмнено, – каза той накрая, – тази отвара трябва да действа така, че да не мога да взема Хоркрукса накрая. Може да ме парализира, да ме накара да забравя за какво съм дошъл, да ми причини толкова болка, че да обезумея или да ме направи неспособен по някакъв друг начин. В такъв случай, Хари, твоята работа е да си сигурен, че продължавам да пия, дори ако трябва да наливаш отварата в протестиращата ми уста. Разбра ли ме?

Очите им се срещнаха над съда, и двете бледи лица бяха осветени

със странна, зелена светлина. Хари не отговори. За това ли беше тук – да принуждава Дъмбълдор да пие отварата, която може да му причини негърпима болка?

– Спомняш ли си, – каза Дъмбълдор, – условието, при което те взех с мен?

Хари се поколеба, гледайки в сините очи, които се бяха превърнали в зелени от отразената светлина на легена.

– Но какво ще...

– Ти се закле да следваш всяка моя заповед, нали?

– Да, но...

– Предупредих те, че може да бъде опасно, нали?

– Да, – каза Хари – но...

– Добре тогава, – каза Дъмбълдор, отново дърпайки назад ръкавите си и вдигайки празния бокал – имаш заповедите ми.

– Защо не мога аз да изпия отварата вместо Вас? – попита Хари отчаяно.

– Защото аз съм много по-стар, много по-умен и много по-малко ценен – каза Дъмбълдор. – Веднъж и завинаги, Хари, имам ли думата ти, че ще направиш всичко по силите си да ме накараш да продължа да пия?

– Не може ли...

– Имам ли я?

– Но...

– Думата ти, Хари...

– Аз... добре, но...

Преди Хари да може да направи какъвто и да е протест, Дъмбълдор спусна кристалния бокал в отварата. За кратък миг, Хари се надяваше, че той няма да може да достигне отварата с бокала, кристала потъна в повърхността, както нищо друго не бе успяло. Когато чашата се напълни до ръба, Дъмбълдор я вдигна да устата си.

– За твое здраве, Хари!

И той пресуши бокала. Хари гледеше ужасено, ръцете му се бяха впили в ръба на каменния съд, така здраво, че върховете на пръстите му се вяха вкочанили.

– Професоре – каза тревожно Хари, докато Дъмбълдор сваляше празната чаша – как се чувствате?

Дъмбълдор разтърси глава, очите му бяха затворени. Хари си чудеше дали го болеше. Дъмбълдор потопа чашата напосоки в легена, напълни я отново и я изпи.

Мълчаливо Дъмбълдор изпи три чаши пълни с отвара. На половината на четвъртата чаша, той залитна и падна към съда. Очите му все още бяха затворени, той дишаше тежко.

– Професор Дъмбълдор, – каза Хари, гласът му беше неестествен, – можете ли да ме чуете?

Дъмбълдор не отговори. Лицето му потреперваше сякаш беше заспал, но сънуваше страшен сън. Захватът му върху бокала беше отслабнал, отварата щеше да се разлее. Хари се протегна и улови кристалната чаша, задържайки я стабилна. – Професоре, чувате ли ме? – той повтори силно, гласът му проехтя в пещерата.

Дъмбълдор се задъха и проговори с глас, който Хари не разпозна, защото не беше виждал Дъмбълдор толкова ужасен.

– Не искам... Не ме карай...

Хари се втренчи в побелялото лице, което толкова добре познаваше – в прегърбения нос, очилата с формата на полумесец и не знаеше какво да прави.

– ...не обичам... Искам да спре... – стенеше Дъмбълдор.

– Вие... вие не можете да спрете, професоре. – каза Хари. – Вие трябва да продължите да пиете, спомняте ли си? Казахте ми, че трябва да продължите да пиете. Ето...

Мразейки себе си, отвратен от това, което правеше, Хари притисна бокала към устата на Дъмбълдор и я наклони, за да може Дъмбълдор да изпие остатъка от отварата вътре.

– Не... – изстена той, когато Хари напълни отново бокала от съда, – Не искам... Не искам... Пуснете ме да вървя...

– Всичко е наред, професоре, – каза Хари, ръката му трепереше, – всичко е наред, аз съм тук...

– Накарайте го да спре, накарайте го да спре... – стенеше Дъмбълдор.

– Да. Да, това ще го спре. – излъга Хари. Той изсипа съдържанието на бокала в отворената уста на Дъмбълдор. Той извика – звукът проехтя из пустата стая през мъртвата черна вода.

– Не, не, не, не, не мога, не мога, не ме карайте, не искам...

– Всичко е наред, професоре, всичко е наред – каза Хари високо, ръцете му трепереха толкова много, че той едва загребва шестия бокал, съда беше наполовина празен. – Нищо не Ви се случва, Вие сте на сигурно място, това не е реалност, кълна се, това не е реалност – хайде изпийте това сега, изпийте това... – И Дъмбълдор покорно пиеше, като че Хари му предлагаше противоотрова, но пресушавайки бокала, той падна

на колене, треперейки неконтролируемо.

– Всичко е по моя вина, моя е вината. – ридаше той. – Моля, спрете го, зная, че съм сгрешил, моля ви, спрете го и аз няма никога повече, никога повече...

– Това ще го спре, професоре. – каза Хари, гласът му пресека, докато изливаше седмата чаша с отвара в устата на Дъмбълдор.

Дъмбълдор започна да се свива, сякаш го бяха наобиколили невидими мъчители, ръката му почти бутна пълния бокал от треперещите ръце на Хари, докато охкаше. – Не ги наранявайте, не ги наранявайте, моля, моля, вината е моя, накажете мен вместо тях...

– Ето, изпийте това, изпийте това, ще се почувствате по-добре. – каза Хари отчаяно и още веднъж Дъмбълдор му се подчини, отваряйки си устата и държейки си очите плътно затворени, разтрисайки се от главата до петите. Сега той падна напред, крещейки отново, удряйки юмруците си в земята, докато Хари пълнеше деветия бокал.

– Моля, моля, моля, не... не това, не това, ще направя каквото и да е...

– Просто пийте, професоре, просто пийте...

Дъмбълдор пиеше като дете, умиращо от жажда, но когато приключи, той извика отново сякаш вътрешностите му горяха.

– Стига толкова, моля, стига толкова...

Хари гребна десетата чаша и почувства как кристала застърга дъното на съда.

– Почти сме накрая, професоре. Изпийте това, изпийте го...

Той подпря рамената на Дъмбълдор и отново той пресуши чашата, Хари скочи на крака още веднъж пълнейки бокала, докато Дъмбълдор започна да крещи по-мъчително от всякога...

– Искам да умра! Искам да умра! Спрете го, спрете го, искам да умра!

– Изпийте това, професоре. Изпийте това...

Дъмбълдор пиеше и малко преди да свърши, той извика.

– УБИЙ МЕ!

– Това... това ще го направи. – изпъшка Хари. – Просто изпийте това... Всичко ще приключи... ще приключи!

Дъмбълдор погълна бокала, изпивайки и последната капка и тогава с голямо предсмъртно хъркане падна по лице.

– Не! – извика Хари, които стоеше прав, за да напълни бокала отново, вместо това той пусна чашата в съда, хвърли се надолу към Дъмбълдор и го премести по гръб. Очилата на Дъмбълдор бяха килнати, устата

му широко отворена, а очите плътно стиснати. – Не, – каза Хари, разтърсвайки Дъмбълдор, – не, Вие не сте мъртъв, казахте че това не е отрова, събудете се, събудете се... *Ренервате!* – извика той с насочена към гърдите на Дъмбълдор пръчка. Появи се червеникава светкавица, но нищо не се случи. – *Ренервате, сър, моля Ви...*

– Вода... – задъхано каза Дъмбълдор.

– Да... – той скочи на крака и грабна бокала от легена, той едва забеляза златния медальон, лежащ навит под него.

– *Агуаменти!* – извика той, ръгвайки бокала с пръчката си. Той се напълни с чиста вода. Хари се свлече на колене до Дъмбълдор, вдигна главата му и поднесе чашата до устните му, но... тя беше празна. Дъмбълдор изстена и започна да се задъхва. – Но аз направих... чакайте... *Агуаменти!* – каза Хари отново, насочвайки пръчката си към бокала. Още веднъж, само за секунда, чиста вода проблесна в него, но когато я приближи до устата на Дъмбълдор, тя беше изчезнала. – Сър, опитвам се, опитвам се! – каза Хари отчаяно, но не мислеше, че Дъмбълдор може да го чуе. Той се беше обърнал на една страна и правеше големи вдишвания, които звучаха мъчително. – *Агуаменти – Агуаменти – АГУАМЕНТИ!*

Бокалът се напълни и изпразни още веднъж. Сега дишането на Дъмбълдор заглъхна. Хари се паникьоса, той инстинктивно знаеше единствения начин да вземе вода, защото Волдемор го беше планирал... така че хукна към ръба на скалата и потоци бокала в езерото, изваждайки го пълен догоре с ледена вода, която не изчезва.

– Сър...

Очите на Дъмбълдор трепнаха, сърцето на Хари подскочи.

– Сър, вие...

– Вода... – изграчи Дъмбълдор.

– Ето. – извика Хари и мушвайки се напред той наклони водата несръчно към лицето на Дъмбълдор.

Това беше най-доброто, което можеше да направи, защото леденото чувство на ръката, недържаша чашата не беше от продължителния студ на водата. Лигава бяла ръка беше хванала китката му и съществото, на което тя принадлежеше, го дърпаше назад. Повърхността на езерото не беше вече огледална – тя се пенеше и навсякъде, където Хари погледнеше, бели глави и ръце изплуваха от тъмната вода. Мъже, жени и деца с хлътнали и слепи очи се движеха към скалата – армия от мъртъвци излизаше от черната вода.

– *Петрификус Тоталус!* – извика Хари, борейки се да не се отдели

от намокрената повърхност на острова и насочвайки пръчката към инферито, което държеше ръката му. То го пусна, падайки назад, цопвайки във водата, Хари се изправи на краката си, но много повече инфери се катереха по скалата, техните костеливи ръце се промъкваха по хлъзгавата му повърхност, празните им матирани очи го гледаха. Те влачеха подгизнали парцали, хлътналите лица го гледаха злобно.

– *Петрификус тоталус!* – Хари изрева отново връщайки се назад и размахвайки силно пръчката във въздуха, шест или седем от тях бяха сразени, но много повече идваха към него. – *Импендимента! Инкарцериус!* – Няколко от тях се препънаха, едно или две бяха вързани с въжета, но качващите се на скалата просто стъпваха върху падналите тела. Все още шибаш въздуха с пръчката си, Хари изкрещя – *Сектумсемпра! СЕКТУМСЕМПРА!* – Но въпреки, че рани се появяваха по мокрите им парцали и ледената им кожа, те нямаха кръв, която да изтича. Те вървяха безчувствени, с разтворени, съсухрени ръце към него и връщайки се назад, той почувства ръце да го обграждат и отзад – тънки и безплътни (?) ръце студени като смъртта, краката му се вдигнаха от земята, когато го вдигнаха и понесоха, бавно и сигурно назад към водата, и той знаеше че няма спасение, че ще се удави и ще стане още един мъртъв пазач на част от разбитата душа на Волдемор.

Но тогава през тъмнината изригна огън – пурпурен и златен, огнен пръстен, които заобиколи скалата, така че инферитата, които държаха плътно Хари се препънаха – не можеха да преминат през огъня и да се върнат във водата. Те пуснаха Хари, той се удари в земята, хлъзна се по скалата, ожули си ръцете, след това се покатери обратно, вдигайки пръчката си и оглеждайки се наоколо.

Дъмбълдор отново беше на крака, блед като всеки от заобикалящите го инфери, но и по-висок, разбира се. Огънчета танцуваха в очите му, пръчката му беше вдигната като факел и от края ѝ изригнаха пламъците като огромно ласо, заобикаляйки ги всичките с топлина. Инферитата се блъскаха един в друг, възнамерявайки слепешката да избягат от огъня, които ги обграждаше...

Дъмбълдор взе медальона от съда и го прибра в мантията си. Безмълвно той изжестичулира към Хари да се приближи. Объркани от пламъците, инферитата изглежда не забелязаха, че плячката им се изплъзва, когато Дъмбълдор поведе Хари към лодката, огненият пръстен се движеше с тях, около тях, обърканите инферита ги придружиха до ръба на водата, където те с облекчение се плъзнаха обратно в тъмните си води.

– Аз съм слаб. – каза Дъмбълдор.

– Не се притеснявайте, сър. – каза Хари веднага, обезпокоен от изключителната бледност и изтощение на Дъмбълдор. – Не се притеснявайте. Аз ще ни върна обратно... Облегнете се на мен, сър...

Хари, които трепереше целия, си помисли за момент, че Дъмбълдор може да няма сила да се качи в лодката, той се олюля малко, когато се опита да го направи, всичките му сили изглежда отиваха да поддържа защитния огън около тях. Хари го хвана и му помогна на седне. В момента, в който бяха в безопасност вътре, лодката започна да се движи назад през черната вода, отдалечавайки се от скалата, все още заобиколена от огнения пръстен и изглеждаше, че инферитата, натрупали се отдолу, не смееха да изплуват.

– Сър, – изрече задъхано Хари, – сър, аз забравих... за огъня... те идваха към мен и аз се паникьосах...

– Съвсем разбираемо. – прошепна Дъмбълдор. Хари се разтревожи като чу колко немощен беше гласът му.

Те достигнаха брега с лек удар и Хари изскочи от лодката и се обърна бързо, за да помогне на Дъмбълдор. В момента, в които Дъмбълдор стъпи на брега, ръката му с пръчката се отпусна, огнения пръстен изчезна, но инферитата не се показаха от водата. Малката лодка потъна във водата звънтейки и подрънквайки, веригата ѝ също се плъзна в езерото. Дъмбълдор въздъхна дълбоко и се опря на стената на пещерата.

Слагайки ненаранената ръка на Дъмбълдор около раменете си, Хари поведе директора си наобратно около езерото, поемайки неговата тежест.

– Защитата беше... въпреки всичко... добре направена. – каза Дъмбълдор слабо. – Сам никой не би могъл да се справи... Направи го много добре, Хари, много добре...

– Не говорете сега. – каза Хари, уплашен от това, колко неясен беше станал гласът на Дъмбълдор, как се влачеха краката му. – Пестете енергията си, сър... Скоро ще излезем отук...

– Арката ще се е затворила отново... Ножът ми...

– Няма нужда, поряхах се на скалата. – каза Хари решително. – Просто ми кажете къде...

– Тук...

Хари обърса ръката си на камъка и, получила кръвния си данък, арката се отвари незабавно. Те пресякоха външната пещера, като Хари помагаше на Дъмбълдор докато се връщаха през ледената морска вода, която беше изпълнила пукнатината в залива.

– Всичко ще бъде наред. – повтаряше Хари отново и отново, по-

обезпокоен от мълчанието на Дъмбълдор отколкото от слабия му глас. – Почти стигнахме... Мога да ни магипортирам и двамата... Не се притеснявайте...

– Аз не съм притеснен, Хари. – каза Дъмбълдор, гласът му беше малко по-силен въпреки ледената вода. – Аз съм с теб...

27. Ударената от светкавица кула

Като излязоха обратно под осеяното със звезди небе, Хари отмести Дъмбълдор върху най-близкия камък и го изправи на крака. Мокър и треперещ, и все още притиснат от тежестта на Дъмбълдор, Хари се концентрира по-силно от когато и да било върху тяхната цел: Хогсмийд. Със затворени очи, стиснал здраво ръката на Дъмбълдор, той пристъпи напред в познатото усещане за ужасно налягане.

Усети, че бяха успели още преди да си отвори очите, защото мирисът на сол и морският бриз бяха изчезнали. Двата с Дъмбълдор бяха целите мокри и трепереха наред тъмната „Хай Стрийт“ в Хогсмийд. За един смразяващ момент въображението му показва как още Инфери пълзят към него от околните магазини, но като примигна видя, че нищо не мърдаше. Всичко беше застинало в пълна тъмнина, нарушавана само от няколко улични лампи и осветени високи прозорци.

– Успяхме, Професоре! – прошепна Хари с усилие. Изведнъж си даде сметка, че чувства изгаряща болка в гърдите. – Успяхме! Взехме Хоркрукса!

Дъмбълдор се олюля срещу него. За момент Хари си помисли, че Дъмбълдор е изгубил равновесие заради неговото неумело апаратиране. После той видя в далечната светлина на една улична лампа, че неговото лице е по-бледо и мокро от когато и да било.

– Сър, добре ли сте?

– Бил съм и по-добре. – каза Дъмбълдор отпаднало, въпреки, че ъгълчетата на устата му потрепваха. – Тази отвара... не беше здравословна напитка...

И за ужас на Хари, Дъмбълдор се свлече на земята.

– Сър, няма нищо, вие ще се оправите, не се тревожете...

Той се огледа отчаяно за помощ, но не се виждаше никой. В главата му беше само мисълта, че трябва някак си да отведе Дъмбълдор в болничното крило.

– Трябва да ви отведем до училището, сър... Мадам Помфри...

– Не. – каза Дъмбълдор – Нуждая... се от Професор Снейп... Но аз не мисля... Аз мога да вървя много далече, само сега...

– Да... сър, слушайте... ще почукам на някоя врата, ще намеря къща, където да останете... след това мога да изтичам и да доведа Мадам...

– Сивъръс. – каза ясно Дъмбълдор. – Трябва ми Сивъръс...

– Добре тогава, Снейп... но ще трябва да ви оставя за момент, за да мога да...

Преди Хари да може да мръдне, обаче, той чу как някой тича. Сърцето му подскочи. Някой ги е видял, някой знаеше, че им трябва помощ. И като се огледа, Хари съзря как Мадам Розмерта тича по тъмната улица към тях обута в пухкави чехли на високо токче и облечена във вечерна рокля бродирана с дракони.

– Видях ви да се апаратирате, докато пусках пердетата в спалнята! Слава Богу, слава Богу, не можех да си помисля какво... но какво му има на Албъс?

Тя спря, дишайки тежко, и се взря с широко отворени очи в Дъмбълдор.

– Той е ранен. – каза Хари. – Мадам Розмерта, може ли той да остане в „Трите метли“, докато аз отида до училището и доведа помощ?

– Не можеш да отидеш сам! Не си ли даваш сметка... не видя ли...

– Ако ми помогнете да го придържам, – каза Хари без да я слуша, – мисля, че можем да го вкараме вътре.

– Какво се е случило? – попита Дъмбълдор. – Розмерта, какво става?

– Че... черният знак, Албъс...

И тя посочи небето в посока на Хогоуртс. Ужас изпълни Хари при произнасянето на тези думи. Той се обърна и погледна.

В небето над училището висеше пламтящият зелен череп със змийски език, знакът на смъртожадните, който те оставяха, когато влизаха в сграда, когато убиваха.

– Кога се появи? – попита Дъмбълдор. Неговата ръка се впи болезнено в рамото на Хари, докато се мъчеше да се изправи.

– Трябва да е било преди минути, не беше там когато изкарах котката навън, но когато се качих горе...

– Трябва да се връщаме в замъка незабавно! – каза Дъмбълдор. – Розмерта, – и въпреки, че се олюляваше малко, той изглеждаше като че ли владее положението, – трябва ни транспорт... метли...

– Имам две зад бара – каза тя с много изплашен вид. – Да отида ли да ги донеса?

– Не, Хари може да го направи.

Хари веднага повдигна пръчката си.

– Акцио метлите на Розмерта!

Секунда по-късно те чуха как входната врата на „Трите метли“ се

отваря със силен удар. Две метли се бяха изстреляли на улицата и се носеха към Хари, където се заковаха, вибрирайки леко на равнището на кръста.

– Розмерта, моля те, изпрати съобщение до Министерството. – каза Дъмбълдор, докато сядаше на по-близката метла. – Може би никой в Хогуортс още не е разбрал, че нещо се случва... Хари, сложи си мантията невидимка.

Хари издърпа мантията от джоба и се наметна преди да възседне метлата. Мадам Розмерта вече вървеше, олюлявайки се, обратно към нейното заведение. Хари и Дъмбълдор се отблъснаха от земята и се издигнаха във въздуха. Докато набираха скорост към замъка, Хари хвърли поглед настрани към Дъмбълдор, готов да го хване, ако тръгне да пада, но гледката на Черния Знак изглежда беше подействала на Дъмбълдор като стимулатор. Той се беше привел ниско над метлата с очи, вперени в Знака, а сребристите му коса и брада летяха зад него в нощния въздух. Хари също погледна черепа и страхът вътре в него се разду като отровен мехур, притискащ дробовете му, който го караше да забрави всички други болки и безпокойства.

Колко време бяха отсъствали? Дали отварата за късмет беше престанала да действа на Рон, Хърмаяни и Джини? Дали Знакът не се бе появил над училището заради някой от тях, или Невил, Луна или някой друг член на Войнството на Дъмбълдор? И ако бе така, той беше този, който им каза да патрулират по коридорите, той ги помоли да напуснат леглата си, бъдето щяха да са в безопасност... Щеше ли отново да бъде отговорен за смъртта на приятел?

Като летяха над тъмната криволичеща пътека, по която бяха вървели преди, Хари дочу през свистенето на нощния въздух как Дъмбълдор отново мърмори на някакъв странен език. Той разбра защо, когато почувства метлата си да трепери при прелитането над граничната стена. Дъмбълдор обезсилваше магиите, които самият той бе поставил около замъка, за да могат да влетят на скорост. Черният знак блестеше точно над Астрономическата кула, най-високата на замъка. Това означаваше ли, че убийството беше извършено там?

Дъмбълдор вече беше преминал назъбените бойници и слизаше от метлата. След няколко секунди Хари се приземи до него и се огледа.

Бойниците бяха пусти. Вратата към спираловидното стълбище, което водеше към замъка, беше затворена. Нямаше никакъв знак за водена смъртоносна схватка, нямаше и тяло.

– Какво означава това? – попита той Дъмбълдор, гледайки нагоре

към зловещо блестящия зелен череп със змийски език. – Дали това е истинският знак? Някой наистина ли е бил... Професоре?

В мъждивата зелена светлина от Знака Хари видя как Дъмбълдор посяга към гърдите си със своята почерняла ръка.

– Отиди да събудиш Сивъръс. – каза Дъмбълдор немощно, но ясно. – Разкажи му какво се случи и го доведи при мен. Не прави нищо друго, не говори с никой друг и не си сваляй наметалото. Аз ще чакам тук.

– Но...

– Ти се закле да ми се подчиняваш, Хари... тръгвай!

Хари забърза към вратата, която водеше към спираловидното стъбище. Ръката му тъкмо беше сграбчила железният пръстен на вратата, когато чу как някой тича от другата страна. Той се обърна назад към Дъмбълдор, който му направи знак да се отдръпне. Хари хвана пръчката си и пристъпи назад.

Вратата се отвори със замах и някой изхвърча през нея и извика от ново „*Експелиармус!*“.

Тялото на Хари мигновено се вкочани и застина. Той почувства как полита назад към стената на кулата и се подпира на нея като нестабилна статуя, без да може да мръдне или проговори. Той не можеше да разбере как се случи всичко това – *Експелиармус* не беше магия за обездвижаване.

Тогава под светлината на Знака той видя как пръчката на Дъмбълдор описа дъга и излетя зад ръба на бойниците и разбра... Дъмбълдор безмълвно бе обездвижил Хари и секундата, нужна да направи магията, му бе коствала възможността да се защитава.

Стоящ срещу бойниците с много бледо лице, Дъмбълдор все още не показваше признак на паника или безпокойство. Той просто погледна към своя обезоръжител и каза:

– Добър вечер, Драко.

Малфой пристъпи напред, оглеждайки се бързо да провери дали са сами. Очите му се спряха на втората метла.

– Кой друг е тук?

– Един въпрос, който и аз бих ти задал. Или действаш сам?

В зеленикавия блясък на Знака Хари видя как воднистите очи на Малфой се преместват обратно към Дъмбълдор.

– Не – каза той. – Имам подкрепление. Тази вечер в училището ти има смъртожадни.

– Браво, браво. – каза Дъмбълдор, като че ли Малфой му показваше амбициозен проект за домашна работа. – Много добре, наистина.

Намери начин да ги пуснеш вътре, нали?

– Да. – каза Малфой, дишайки тежко. – Точно под носа ти, а ти не усети нищо!

– Хитро. – каза Дъмбълдор. – Въпреки, че, прости ми, къде са те сега? Изглеждаш изоставен.

– Срецнаха някои от твоите пазачи. Бият се долу. Няма да се забавят... Аз избързах преди тях. Имам... имам да свърша една работа.

– Добре, тогава трябва да се захванеш и да я свършиш, мило момче. – каза Дъмбълдор меко.

Последва тишина. Хари стоеше прикован в своето невидимо, парализирано тяло, вираше се в двамата и се напругаше да чуе звук от далечната борба на смъртожадните. Пред него Драко Малфой само гледаше Албъс Дъмбълдор, който изненадващо се усмихна.

– Драко, Драко, ти не си убиец.

– Как позна? – попита Малфой веднага.

Изглежда, че той разбра колко детински са прозвучали думите му, защото в светлината от Знака Хари го видя да се изчервява.

– Не знаеш на какво съм способен. – каза Малфой по-убедително. – Не знаеш какво съм направил!

– О, да, знам. – каза Дъмбълдор меко. – За малко не уби Кати Бел и Роналд Уизли. Опитваше се с нарастващо отчаяние да ме убиеш през цялата година. Прости ми, Драко, но това бяха слаби опити. Толкова слаби, ако бъда честен, че се чудя дали сърцето ти наистина го е желало.

– Наистина го желаше! – каза Малфой поривисто. – Работих върху това цяла година и тази нощ...

Някъде в дълбините на замъка Хари дочу приглушен вик. Малфой застина и погледна през рамо.

– Някой се бие здравата. – каза Дъмбълдор разговорливо. – Но ти казваше... да, ти казваше, че си успял да пуснеш смъртожадни в моето училище, което, признавам, смятах за невъзможно. Как го направи?

Но Малфой не каза нищо. Той все още се вслушваше в това, което се случваше долу и изглеждаше почти толкова парализиран, колкото и Хари.

– Може би трябва да се захванеш с работата сам. – предложи Дъмбълдор. – Ами ако твоето подкрепление е било спряно от моята охрана? Както може би си разбрал, има също членове на Ордена на Финикса тук тази вечер. И всъщност не ти трябва помощ. В момента нямам пръчка... Не мога да се защитавам.

Малфой само го гледаше.

– Разбирам, – каза Дъмбълдор приветливо, след като като Малфой нито помръдна, нито проговори, – страхуваш се да действаш, докато те не дойдат.

– Не се страхувам! – озъби се Малфой, въпреки, че все още не правеше нищо, което да нарани Дъмбълдор. – Ти си този, който трябва да се страхува!

– Но защо? Не мисля, че ще ме убиеш, Драко. Убиването не е толкова лесно, както тези, които никога не са го правили, си мислят... Така че, кажи ми, докато чакаме твоите приятели... как ги вкара вътре? Изглежда, че ти е отнело доста време да разбереш как да го направиш.

Малфой изглеждаше като че ли едвам се съдържа да не закрепчи или да повърне. Той се задави и направи няколко дълбоки вдишвания, като не изпускаше от поглед Дъмбълдор и държеше пръчката насочена към сърцето му. После, като че ли не можеше да се удържи, каза:

– Трябваше да поправа повредения Шкаф за изчезване, който никой не е използвал от години. Онзи, в който Монтегю се изгуби миналата година.

– Ааа... – въздишката на Дъмбълдор прозвуча като стенание. Той затвори очите си за момент. – Умно... Има и втори такъв шкаф, нали?

– В Боргин и Бъркс, – каза Малфой, – и те образуват нещо като проход между тях. Монтегю ми каза, че когато бил затворен в шкафа в Хогвортс, понякога чувал какво става в училището, понякога какво става в магазина, като че ли шкафът пътувал между тях, но никой не можел да го чуе... Накрая той успял да се апаратира навън, въпреки, че никога не е минавал изпита. Едва не умрял, като го направил. Всички мислеха, че е хубава история, но само аз разбрах какво означава това. Дори Боргин не знаеше. Аз бях този, който се досети, че шкафовете могат да станат вход към Хогвортс, ако поправех счупения.

– Много добре. – мърмореше Дъмбълдор. – Значи смъртожадните са минали от Боргин и Бъркс в училището, за да ти помогнат... Умен план, много умен план... и както казваш, точно под носа ми.

– Да, – каза Малфой, който по някаква странна причина набираще кураж и спокойствие от похвалите на Дъмбълдор, – така беше!

– Но е имало моменти, – продължи Дъмбълдор – когато не си бил сигурен, че ще успееш да поправиш шкафа, нали? И си прибягнал към непохватни и зле обмислени мерки, като да ми изпратиш прокълнатата огърлица, която попадна в грешни ръце... да сложиш отрова в медовина при много малка вероятност аз да я изпия...

– Да, но ти все пак не разбра кой стои зад тези неща, нали? – усмихна се подигравателно Малфой. Дъмбълдор се подхлъзна леко, явно силата на краката му се изчерпваше. Хари се бореше безуспешно, безмълвно с магията, която го бе сковала.

– Всъщност се бях досетил. – каза Дъмбълдор. – Бях сигурен, че си ти.

– Защо не ме спря тогава? – попита Малфой.

– Опитах се, Драко. Професор Снейп те наблюдаваше по моя заповед.

– Той не изпълняваше твоите заповеди, той е обещал на моята майка...

– Разбира се, че ти е казал така, Драко, но...

– Той е двоен агент, глупаво старче, той не работи за теб, ти просто си мислиш така!

– Трябва да се съгласим, че мненията ни се различават по този въпрос, Драко. Аз вярвам на Професор Снейп.

– Значи не си в час. – усмихна се подигравателно Малфой. – Той много пъти ми предлагаше помощ... искаше цялата слава за себе си... искаше и той да е в играта. „Какво по дяволите правиш?“, „Ти ли изпрати огърлицата, това беше глупаво, можеше да провали всичко“. Но аз не му казах какво правя в Нужната стая и като се събуди утре, всичко вече ще е свършило. Той вече няма да е любимецът на Черния Лорд, няма да бъде нищо в сравнение с мен, нищо!

– Голяма чест. – каза Дъмбълдор меко. – Ние всички сме щастливи, когато нашата усилена работа бъде оценена, разбира се. Но ти сигурно си имал съучастник, все пак... някой в Хогсмийд, някой който е могъл да даде на Кати... ааа...

Дъмбълдор затвори очи пак и поклати глава, сякаш се канеше да заспи.

– ...разбира се, Розмерта. От колко време е под магията Имперіус?

– Най после се сети, а? – присмя се Малфой.

Чу се нов вик отдолу, този път доста по-силен от първия. Малфой пак погледна неспокойно през рамо, после към Дъмбълдор, който продължи:

– Значи бедната Розмерта е била накарана да се промъкне в нейната собствена тоалетна и да подаде тази огърлица на която и да е ученичка от Хогуртс, която влезе сама? А отровната медовина... е, естествено Розмерта е могла да сложи отрова преди да изпрати бутилката на Слъгхорн, смятайки, че това ще бъде моя коледен подарък. Да, добре

измислено... добре измислено... Горкият господин Филч не би си и помислил да провери бутилка на Розмерта. Кажи, как поддържаше връзка с Розмерта? Аз си мислех, че всички начини на комуникация в училището и извън него се наблюдават.

– С омагьосани монети. – каза Малфой. Като че ли нещо го караше да говори, въпреки че ръката му, която държеше пръчката, трепереше силно. – Едната беше в мен, другата в нея. Така можех да ѝ изпращам съобщения.

– Това не е ли начина на комуникация, който групата, която наричаше себе си Войнството на Дъмбълдор, използваше миналата година? – попита Дъмбълдор. Неговият глас беше бодър и разговорлив, но Хари видя как той се приплъзва още един инч надолу по стената, докато го казва.

– Да, взех идеята от тях. – каза Малфой с изкривена усмивка. – Както и идеята за отравяне на медовината – взех я от мътнородната Грейнджър, чух я как разправя в библиотеката как Филч не разпознава отварите.

– Моля те, не използвай тази обидна дума пред мен. – каза Дъмбълдор.

– Имаш нещо против да казвам мътнородна, когато се каня да те убия? – изсмя се грубо Малфой.

– Да, имам. – каза Дъмбълдор и Хари видя как неговите крака подадоха още малко, докато се мъчеше да остане прав. – Но колкото до това, че се каниш да ме убиеш, Драко, ти имаше няколко дълги минути на разположение и бяхме сами. Аз съм по-беззащитен, отколкото ти някога си мечтал да ме намериш, а ти все още не действаш.

Устата на Малфой неволно се изкриви, като че ли беше вкусил нещо много горчиво.

– Сега за тази вечер, – продължи Дъмбълдор, – аз съм малко объркан как точно се случи. Ти знаеше ли, че съм напуснал училището? Но разбира се, – отговори той на собствения си въпрос. – Розмерта ме видя как тръгвам, тя те е осведомила с помощта на хитоумните ви монети, няма съмнение.

– Така е, – каза Малфой – но тя каза, че отиваш да пийнеш по чашка и че ще се върнеш...

– Разбира се, пийнах... и се върнах... криво-ляво – промърмори Дъмбълдор. – Значи ти реши да ми заложиш капан?

– Решихме да издигнем Черния Знак над кулата, та да се разбързаш да видиш кой е бил убит. – каза Малфой. – И работата стана.

– Всъщност, и да и не. – каза Дъмбълдор. – Но мога ли да приема тогава, че никой не е бил убит?

– Един е убит. – рече Малфой и гласът му като че ли отиде една октава нагоре, като го каза. – Един от твоите хора. Не знам кой точно, беше тъмно... Аз прескочих тялото. Трябваше да те чакам тук да се върнеш, само че твоята фениксова тайфа се изпречи.

– Да, правят такива неща. – каза Дъмбълдор.

Отдолу се чува шумен удар и викове, по-силни от всякога. Звучеше като че ли хора се биеха по спираловидното стълбище, което водеше към мястото, където стояха Дъмбълдор, Малфой и Хари. Сърцето на Хари тупаше бясно в невидимите му гърди. Някой е бил убит... Малфой прескочил тялото... но кой е бил той?

– Все пак има малко време, – каза Дъмбълдор – така че нека обсъдим твоите възможности, Драко.

– Моите възможности! – каза високо Малфой. – Аз стоя тук с пръчка... и се готвя да те убия...

– Мое скъпо момче, нека повече не се преструваме за това. Ако щеше да ме убиеш, ти би го направил веднага след като ме обезоръжи, не би се спрял за да си поговорим сладко за това и онова.

– Нямам никакви възможности. – каза Малфой и изведнъж пребледня колкото Дъмбълдор. – Трябва да го направя! Той ще ме убие. Ще убие цялото ми семейство!

– Разбирам сложността на положението ти. – каза Дъмбълдор. – Защо не ти се противопоставях досега? Защото знаех, че ще те убият, ако Лорд Волдемор разбере, че те подозирам.

Малфой потрепна при споменаване на името.

– Не се осмелявах да говоря с теб за мисията, с който си бил натоварен, защото можеше да е използвал Легилименция. – продължи Дъмбълдор. – Сега най-после можем да говорим направо... Никаква злина не е направена, не си наранил никого, въпреки че си беше чист късмет, че твоите неволни жертви оцеляха. Аз мога да ти помогна, Драко.

– Не, не можеш. – каза Драко, чието пръчка се тресеше неудържимо. – Никой не може. Той ми каза да го направя, иначе ще ме убие. Нямам избор.

– Не може да те убие, ако вече си умрял. Ела на правата страна, Драко и ние ще те скрием по-добре, отколкото можеш да си представиш. Нещо повече, мога да изпратя членове на Ордена при майка ти тази вечер, за да скрият и нея. Никой няма да бъде изненадан, че си умрял при опита да ме убиеш – прости ми, но Лорд Волдемор вероятно го очаква.

Нито пък смъртожадните ще се изненадат, че сме заловили и убили тво-
ята майка – все пак и те биха направили така. Твоят баща в момента е в
безопасност в Азкабан... Когато дойде време, можем да защитим и него.
Ела на правата страна, Драко, ти не си убиец...

Малфой погледна Дъмбълдор.

– Но стигнах дотук, нали? – каза той бавно. – Мислеха си, че ще
умра при опита, но аз съм тук... и ти си в моя власт... Аз съм този с
пръчката... Ти си оставен на милостта ми...

– Не, Драко. – каза тихо Дъмбълдор, – моята милост, а не твоята
има значение сега.

Малфой не отговори. Устата му беше отворена, а пръчката му все
още трепереше. На Хари му се стори, че пръчката на Малфой се сниши
малко.

Изведнъж обаче се чу трополене по стълбите и секунда по-късно
Малфой бе пометен настрани от четирима души в черни мантии, които
влетяха през вратата. Все още парализиран и с немигащи очи, Хари се
взря с ужас в четиримата непознати. Изглежда смъртожадните бяха спе-
челили битката долу.

Един едър мъж със странно несиметрична ухилена уста се изкиска
хиптящо.

– Дъмбълдор сгашен! – каза той и се обърна към една ухилена на-
бита ниска жена, която изглеждаше, като че ли му е сестра. – Дъмбъл-
дор е без пръчка, Дъмбълдор е сам! Браво, Драко, добра работа!

– Добър вечер, Амикус. – каза Дъмбълдор спокойно, като че ли сре-
щаше човека на чаено парти. – А, довел си и Алекто... Очарователно...

Жената се изкиска възмутено.

– Мислиш си, че малките ти шегички ще ти помогнат на смъртния
одър, така ли? – присмя се тя.

– Шегички? Не, не, това са обноски. – отговори Дъмбълдор.

– Направи го! – каза непознатият, който стоеше най-близо до Ха-
ри, едър, висок мъж със сплъстена посивяла коса и бакенбарди, на който
одеждите на смъртожаден изглеждаха прекалено тесни. Той имаше глас,
какъвто Хари досега не бе чувал – наподобяваше дрезгаво лаене. Хари
долови силната воня на смес от мърсотия, пот, и, без съмнение, кръв,
носеща се от него. Мръсните му ръце имаха дълги жълтеникави нокти.

– Това ти ли си, Фенрир? – попита Дъмбълдор.

– Да, – изръмжа другият, – радваш ли се да ме видиш, Дъмбълдор?

– Не, не бих казал това.

Грейбек се ухили, показвайки острите си зъби. По долната му

челюст се стичаше кръв и той бавно и отвратително си облизваше устните.

– Но ти знаеш колко много обичам деца, Дъмбълдор.

– Това означава ли, че сега нападаш не само на пълнолуние? Това е много необичайно... Желанието ти за човешко месо не може да бъде задоволено веднъж месечно?

– Точно така. – каза Фенрир Грейбек. – Това те шокира, нали Дъмбълдор? Смразява ли те?

– Всъщност не мога да се преструвам, че не ме отвращава малко, – каза Дъмбълдор, – и да, малко съм шокиран, че Драко е поканил точно теб в училището, където живеят негови приятели...

– Не съм го канил. – промълви Малфой. Той не гледаше Фенрир, като че ли дори не желаше да му хвърли поглед. – Не знаех, че той ще идва.

– Не исках да пропусна екскурзията до Хогуортс, Дъмбълдор. – изръмжа Грейбек. – Не и когато има гърла за прегризване. Вкусно, вкусно...

И хилейки се злобно, той зачопли предните си зъби с жълтеникав нокът.

– Мога да мина на теб за десерт, Дъмбълдор.

– Не. – каза четвъртият смъртожаден остро. Той имаше тежко, брутално лице. – Имаме заповеди. Драко трябва да го направи. Сега, Драко, и бързо.

Малфой показваше по-слаба решимост от всякога. Той изглеждаше ужасен, като погледна лицето на Дъмбълдор, което беше още по-бледо и гледаше отниско, тъй като той се бе приплъзнал още по-надолу по стената на бойниците.

– Няма да остане дълго на този свят и без това. – каза разкривеният мъж, акомпанирайки на кикота на сестра си. – Виж го само. Какво ти се е случило, Дамби?

– О, по-слаби сили, по-бавни рефлексии, Амикъс, – каза Дъмбълдор, – старост, казано накратко. Един ден, може би, ще ти се случи и на теб... ако имаш късмет.

– Какво искаш да кажеш? – извика смъртожадният неочаквано заплашително. – Все същия си, нали Дамби, само говориш и нищо не правиш. Не знам дори защо Черният Лорд си прави труда да те убие! Хайде, Драко, направи го!

В този момент обаче отдолу се чу отново шум от борба и един глас извика:

– Блокирали са стълбите! Редукто! РЕДУКТО!

Сърцето на Хари подскочи. Значи тези четиримата не бяха елиминирали съпротивата, само си бяха пробили път през сражението до върха на кулата и както изглеждаше, бяха създали бариера зад тях.

– Сега, Драко, бързо! – каза сърдито мъжът с бруталното лице.

Но ръката на Малфой трепереше толкова силно, че той едва държеше Дъмбълдор на прицел.

– Аз ще го направя. – изръмжа Фенрир и се започна да приближава Дъмбълдор с протегнати ръце и оголени зъби.

– Казах „не“! – изкрещя мъжът с бруталното лице и последва проблясък, който отхвърли върколака настрана. Той се удари в бойниците и се олюля, личеше че е бесен. Сърцето на Хари бумтеше толкова силно, че изглеждаше невероятно, че никой не го чува как стои там, прикован от магията на Дъмбълдор. Ако само можеше да мърда, щеше да изстреля магия изпод мантията...

– Драко, направи го или отстъпи, за да може някой от нас... – изпищя жената, но точно в този момент вратата се отвори със замах отново и се оттам се показа Снейп, стиснал здраво пръчката си в ръка. Черните му очи обходиха всички – Дъмбълдор, отпуснал се на стената, четиримата смъртожадни, включително разярения върколак, и Малфой.

– Имаме проблем, Снейп, – каза масивният Амикъс, с очи и пръчка насочени към Дъмбълдор, – момчето не изглежда способно да...

Изведнъж нечий друг глас произнесе тихо името на Снейп.

– Сивъръс...

Произнасянето на тази дума изплаши Хари повече от всичко друго случило се тази вечер. За пръв път Дъмбълдор умоляваше.

Снейп не каза нищо, само пристъпи напред и блъсна грубо Малфой настрана. Тримата смъртожадни безмълвно отстъпиха назад. Дори върколакът се беше усмирил.

Снейп погледна за момент Дъмбълдор. Отвращение и омраза се излъчваха от острите черти на лицето му.

– Севъръс, моля те...

Снейп повдигна пръчката си и я насочи право към Дъмбълдор.

– Авада Кедавра!

Струя от зелена светлина се изстреля от края на пръчката на Снейп и удари Дъмбълдор направо в гърдите. Писък от ужас ехтеше в главата на Хари. Няма и обездвижен, той бе принуден да гледа как тялото на Дъмбълдор се изстрелва във въздуха. За част от секундата то увисна като закачено под блестящия череп, после падна бавно надолу като голяма

парцалена кукла отвъд назъбените стени и се изгуби от поглед.

28. Отпътуването на Принца

Хари се почувства така, сякаш него също го бяха запратили във въздуха. Не можеше да е истина... не можеше да се е случило...

– Да се махаме, бързо. – каза Снейп.

Той сграбчи Малфой за тила и го изблъска през вратата, пред останалите. Грейбек и отрядът брат и сестра ги последваха, като последните двама възбудено си шепнеха. След като излязоха, Хари осъзна, че отново може да се движи. Това което все още го задържаше прилепен към стената, не беше магия, а ужас и шок. Той отхвърли мантията-невидимка в момента, в който смъртожадният с брутално лице, последният в кулата, излизаше през вратата.

– Петрификус Тоталис!

Смъртожадният се изметна, все едно нещо масивно и тежко го бе ударило в гърба и падна на земята, вдървен като восъчна фигура. Едва се удари в земята и Хари вече го беше прескочил и се затича надолу по тъмните стълби.

Ужасът изпълваше сърцето на Хари... Трябваше да стигне до Дъмбълдор, и трябваше да хване Снейп... Някак си двете неща бяха свързани... Можеше да върне нещата назад, ако успееше да събере двамата... Дъмбълдор не можеше да е умрял...

Той прескочи последните стъпала и се закова на място с извадена пръчка. Мъждиво осветеният коридор бе пълен с дим. Част от тавана явно беше пропаднал. Пред него се разразяваше битка, но докато се опитваше да разбере кой с кого се бие, чу омразният глас да вика:

– Свършено е, да вървим! – и видя Снейп да изчезва зад ъгъла в дъното на коридора. Явно двамата с Малфой си бяха проправили път през битката без да пострадат. Хари се хвърли след тях и в този момент един от биещите се се откъсна от битката и тръгна да го пресрещне. Беше върколака – Фенрир. Той се нахвърли върху Хари, преди той да успее да извади пръчката си. Хари се претърколи по гръб, мръсна коса беше натъпкана в устата му, миризмата на пот и кръв изпълваше ноздрите му, усещаше горещ, алчен дъх във врата си...

– *Петрификус Тоталис!*

Хари усети как Фенрир се стовари отгоре му. С неимоверно усилие избута върколака настрана и се изправи в момента, в който струя зелена светлина се насочи към него. Той се приведе и се хвърли с главата

напред в битката. Краката му срещнаха нещо кашкаво и хлъзгаво на пода и той се препъна. Две тела лежаха на пода, надолу с лицата в локва кръв, но нямаше време да провери кои са. Хари видя червена коса, която се развяваше като пламък пред лицето му. Джини се беше вкопчила в битка с тромавия смъртожаден – Амикус, който запращаше проклятие след проклятие към нея, а тя едва ги отклоняваше. Амикус се кикотеше от удоволствие, наслаждавайки се на забавлението:

– *Круцио! Круцио!* Не можеш вечно да подскачаш, красавице...

– *Импедимента!* – извика Хари.

Неговото заклинание удари Амикус в гърдите. Той издаде свински звук на болка, издигна се във въздуха и се блъсна в отсрещната стена. Плъзна се по нея и падна зад Рон, Професор Макгонагол и Лупин, всеки от които се бореше с различен смъртожаден. Зад тях Тонкс се биеше с огромен рус магьосник, който запращаше проклетия във всички посоки, така че те рикошираха от стените наоколо и разбиваха камъни, строшиха близкия прозорец...

– Хари откъде се появи? – извика Джини, но Хари нямаше време да ѝ отговори. Той наведе глава и се затича напред, като едва избегна взрива, изригнал над главата му. Снейп не бива да се измъкне, трябваше да настигне Снейп...

– На ти! – извика Професор Макгонагол и Хари зърна как смъртожадната, Алектото, се затича по коридора, с ръце над главата. Брат ѝ я следваше по петите. Хари се втурна след тях, но кракът му се закачи в нещо и той се просна върху нечии крака. Хари се огледа и видя бледото, кръгло лице на Невил...

– Невил, добре ли...?

– До'оре съм... – измърмори Невил, който притискаше стомаха си. – Хари... Снейп и Малфой... притичаха от тук...

– Знам, след тях съм! – каза Хари и отправи проклятие към огромният, русоляв смъртожаден, който причиняваше най-голям хаос. Мъжът извика от болка, тъй като заклинанието го удари в лицето. Той се завъртя, олюля се и се втурна след братът и сестрата. Хари пролази по пода, изправи се и се втурна по коридора, като пренебрегна трясъците долитащи зад него, призивите на останалите да се върне и мълчаливите лица на телата по земята, чиято съдба му беше неизвестна...

Той се хлъзна към ъгъла, маратонките му бяха хлъзгави от кръвта. Снейп беше взел голяма преднина. Възможно ли беше вече да е стигнал до Нужната стая или Орденът беше взел мерки да попречи на Смъртожадните да се оттеглят по този начин? Хари не чуваше нищо освен

собствените си тежки стъпки и дишане, докато тичаше по следващия празен коридор. Тогава видя кървав отпечатък на пода, което значеше, че поне един от бягащите смъртожадни се беше отправил към външните врати, може би Нужната стая наистина беше блокирана...

Хари се изпързала към следващия завой и покрай него профуча проклетие. Той се отдръпна зад чифт доспехи, които експлодираха. Хари видя, че братът и сестрата тичаха надолу по мраморното стълбище и запрати заклинания към тях, но уцели няколко вещици с перуки в портрета в края на стълбите. Те с писъци се разбягаха към съседните картини. Хари се измъкна от купчината доспехи и дочу нови викове и писъци. Явно още хора във замъка се бяха събудили...

Отправи се по един кратък път, като се надяваше, че ще скъси дистанцията до Снейп и Малфой, които вероятно вече бяха стигнали до поляните пред замъка. Хари си напомни да не стъпи на изчезващото стъпало, в средата на омагьосаното стълбище, хвърли се през гоблена в края му, надолу по коридора, където се бяха скупчили групичка объркани Хафълпафци в пижами.

– Хари! Чухме шум и някой каза нещо за Тъмния Знак... – започна Ърни Маклагън.

– Махайте се от пътя ми! – изкрещя Хари, разблъска две момчета настрани и се втурна надолу по мраморното стълбище. Дъбовите външни врати бяха отворени, кръв беше размазана по плочника, а няколко ужасени ученика се бяха притиснали към стените, като един или двама все още криеха лицата си в шепи. Гигантският, стъклен часовник на Грифиндор бе разбит от проклетие и рубините със силно дрънчене падаха на пода.

Хари префуча през Входната Зала и излезе в тъмнината. Видя три фигури да тичат през поляната към портите, зад които можеха да се магипортират. Май бяха огромният рус смъртожаден, а малко пред него – Снейп и Малфой.

Студеният нощен въздух нахлу в дробовете на Хари, когато той се затича след тях. Видя проблясване на светлина в далечината, която за момент очерта плячката му. Той не разбра каква е тази светлина и продължи да бяга, но все още не беше достатъчно близо, за да отправи проклетие...

Последва още един проблясък, викове и ответни снопове светлина и Хари разбра. Хагрид беше излязъл от колибата си и се опитваше да спре бягството на смъртожадните, и въпреки че всеки поет дъх сякаш разкъсваше дробовете на Хари, а болката в гърдите му бе като огън, той

се забърза. В главата му избухна неканен глас:

– Не Хагрид... Не и Хагрид...

Нещо тежко удари Хари в гърба и той падна напред. Лицето му се заби в земята, кръв шурна от ноздрите му. Той знаеше, още докато се изправяше и вадеше пръчката, че братът и сестрата, които беше изпреварил, го настигаха...

– Импедимента! – изкрещя той, претърколи се, приведе се към тъмната земя, и като по чудо заклинанието му удари единият от двамата, който се прекатури и препъна и другият. Хари скочи на крака и хукна след Снейп.

Вече виждаше огромният силует на Хагрид, осветен от лунния полумесец, който внезапно се беше подал иззад облаците. Русият смъртожаден отправяше проклетие след проклетие към пазача. Но огромната сила на Хагрид, както и грубата кожа, която бе наследил от великанската си майка, явно му осигуряваха защита. Снейп и Малfoy обаче продължаваха да бягат. Скоро щяха да са отвъд портите и щяха да могат да се магипортират...

Хари се втурна покрай Хагрид и противника му, прицели се в гърба на Снейп и изкрещя:

– Вкамени се!

Заклинанието му пропусна целта си. Струята червена светлина мина над главата на Снейп. Снейп извика:

– Бягай, Драко! – и се обърна.

Двамата бяха на около двайсет ярда един от друг. Втренича се за момент един в друг и после едновременно вдигнаха пръчките си.

– Круц...

Но Снейп парира проклятието, и отхвърли Хари назад, преди той да успее да го довърши. Хари се претърколи и се изправи в момента, в който огромният смъртожаден зад него извика:

– Инсендио!

Хари чу експлозия и танцуваща оранжева светлина се разпростря над тях. Къщата на Хагрид се запали.

– Фанг е вътре, ти зъл... – изкрещя Хагрид.

– Круц... – за втори път извика Хари и посочи към осветената фигура пред себе си, но Снейп отново блокира проклятието. Хари го виждаше, че се усмихва.

– Не ти ще ми правиш Непростими проклетия, Потър! – надвика Снейп надигащите се пламъци, виковете на Хагрид и дивото скимтене на затворения Фанг. – Нямах куража, нито способностите...

– *Инкар...* – изрева Хари, но Снейп отново отклони заклинанието, с почти мързеливо махване на ръката.

– Бий се! – извика му Хари. – Бий се, ти страхлив...

– Страхливец ли ме нарече, Потър? – извика Снейп в отговор. – Баща ти никога не ме е атакувал, освен когато бяхме четирима на един, чужда се как би трябвало аз да го нарека?

– *Вкаме...*

– Ще те блокирам отново и отново, и отново, докато не се научиш да си държиш устата и умът затворени, Потър! – подигра го Снейп, и отново отклони заклинанието.

– Хайде, идвай! – извика той на огромния смъртожаден зад Хари. – Трябва да изчезваме, преди да дойдат от министерството...

– *Имеди...*

Но преди да завърши заклинанието, мъчителна болка заля Хари. Той се строполи на тревата. Някой крещеше, той със сигурност щеше да умре от болка, Снейп щеше да го изтезава до смърт или лудост...

– НЕ! – изрева гласът на Снейп и болката изчезна така внезапно, както се беше появила. Хари остана да лежи на кълбо на тревата, задъхан и сграбчил пръчката си. Някъде над него Снейп крещеше: – Забрави ли заповедите? Потър принадлежи на Тъмния Лорд – трябва да го оставим жив! Тръгвай! Тръгвай!

И Хари почувства как земята се разтrese под лицето му, когато братът, сестрата и огромният смъртожаден се подчиниха и хукнаха към портите. Хари издаде нечленоразделен, яростен вой. В този момент той не се интересуваше дали ще живее или ще умре. Той отново се изправи на крака и се заклатушка слепешком към Снейп, мъжът, когото вече мразеше колкото самия Волдемор...

– *Сектум...*

Снейп размаха пръчката си и проклятието отново отскочи. Но Хари вече беше едва на един фут от него и можеше ясно да види лицето му. Снейп вече не се усмихваше или подиграваше. Горящите пламъци разкриха лице, пълно с бясна ярост. Като събра цялата си концентрация, Хари си помисли:

– *Леви...*

– Не, Потър! – изкрещя Снейп. Чу се силен трясък, Хари отхвъркна назад и тежко се удари в земята. Този път пръчката изхвърча от ръката му. Хари чуваше виковете на Хагрид и лаят на Фанг. Снейп се приближи и го погледна как лежи обезоръжен и безпомощен, както беше лежал Дъмбълдор. Бледото лице на Снейп, ограно от пламъците, бе пропито от

същата омраза, която се беше появила преди да прокълне Дъмбълдор.

– Как смееш да използваш собствените ми заклинания, срещу мен, Потър? Аз съм ги измислил, аз – Нечистокръвният Принц! И ти се опита да обърнеш собствените ми заклинания срещу мен, също като мръсния ти баща, нали? А, не... не мисля така...

Хари беше разделен от пръчката си. Снейп отправи заклинание към нея, и тя отхвърча на няколко фута в тъмнината.

– Убий ме тогава! – задъха се Хари, който не усещаше страх, а само ярост и презрение. – Убий ме, както уби него, страхливец...

– НЕ МЕ НАРИЧАЙ СТРАХЛИВЕЦ! – изкрещя Снейп и лицето му се изкриви нечовешки, все едно чувстваше толкова болка, колкото и скимтящото, лаещо куче, заклещено в горящата къща зад него.

Той разцепи въздуха. Хари усети как нещо горещо, го перна подобно на камшик през лицето, и го отхвърли на земята. Искри излязоха пред очите му и въздуха изскочи от тялото му. След това чу шум от размахващи се криле и нещо огромно закри звездите. Бъкбийк налетя на Снейп и той отскочи назад, когато острият като бръснач клон се насочи към него. Хари седна, главата му все още се въртеше от последния удар в земята. Той видя Снейп да тича колкото сили имаше, а огромният звяр го следваше с подскоци и пишеше, както Хари никога не го бе чувал да пиши.

Хари се изправи и замаяно се огледа за пръчката си, като се надяваше да поднови преследването. Но докато опипваше тревата, знаеше, че ще е твърде късно. Когато намери пръчката си, той се обърна и видя само хипогрифа да обикаля над портите. Снейп беше успял да се магипортира точно отвъд границите на училището.

– Хагрид – измърмори Хари, докато се оглеждаше, все още замаян наоколо. – ХАГРИД?

Той се запрепъва към горящата къща, когато огромната фигура на Хагрид излезе от пламъците с Фанг на гърба. С вопъл на благодарност, Хари се отпусна на колене. Той целият се тресеше, тялото го болеше и дишаше мъчително.

– В ред ли си, Хари? В ред ли си? Говори ми, Хари...

Огромното, космато лице на Хагрид се наведе над Хари и закри звездите. Хари усети миризмата на изгорено дърво и козина. Той протегна ръка и напипа успокояващо топлото и живо тяло на Фанг да трепери до него.

– Добре съм. – изхриптя Хари. – А ти?

– Ми да... Повече ще тебе, та да ме довършат...

И Хагрид изправи Хари с такава лекота, че краката на Хари за момент се отлепиха от земята. Под едното око на Хагрид имаше кръв от дълбока порезна рана, и то бързо се подуваше.

– Трябва да загасим къщата ти... – каза Хари. – Заклинанието Агуamenti...

– Бе сигурен бех, че е нещо таквоз. – промърмори Хагрид, вдигна пушеция розов чадър на цвета и каза: – Агуamenti!

Струя вода изскочи от върха на чадъра. Хари също вдигна ръката с пръчката (чувстваше я като оловна) и каза:

– Агуamenti!

Двамата заедно изливаха вода върху къщата, докато и последния пламък изгасна.

– Не й толкоз зле. – каза с надежда Хагрид няколко минути по-късно, като огледаше пушещите отломки. – Нищо, дето Дъмбълдор, да не успей да оправи...

При звука на името Хари усети пронизваща болка в стомаха. Ужасът се надигна в него.

– Хагрид...

– Връзвах една двойка търкалца, кога ги чух да идат. – тъжно каза Хагрид, все още взирайки се в разрушената къща. – Ще да са се стопили, горкичките...

– Хагрид...

– Ама к'во стана бе, Хари? Видях смъртожадните да бягат от замъка, ама що диреше Снейп с тях? Къде отиде – гонеше ли ги?

– Той... – Хари прочисти гърлото си. То беше пресъхнало от паниката и пушекът. – Хагрид, той уби...

– Убил? – високо каза Хагрид, като се взираше в Хари. – Снейп е убил? 'ма за какво говориш бе, Хари?

– Дъмбълдор. – каза Хари. – Снейп уби... Дъмбълдор.

Хари просто гледаше Хагрид, а малката част която се виждаше от лицето му, бе празна, напълно неразбираща.

– Дъмбълдор к'во, Хари?

– Мъртъв е. Снейп го уби...

– Не думай. – грубо го прекъсна Хагрид. – Снейп да убие Дъмбълдор – айде не бъди глупав, Хари. К'во те накара да го кажеш?

– Видях какво стана...

– Не е възможно.

– Видях го, Хагрид.

Хагрид поклати глава. Изражението му беше невярващо, но

съчувствено и Хари знаеше, че Хагрид си мисли, че е получил удар по главата, който го беше объркал, а може би и от последствията от някое заклинание...

– Мо'е би Дъмбълдор е рекъл на Снейп да отиде със смъртожадни-те. – уверено каза Хагрид. – Предполагам, иска да запази прикритието му. Виж ся, дай да те заведем до училището. 'айде Хари...

Хари не се опита да спори или да обяснява. Той все още се тресеше неконтролируемо. Хагрид скоро щеше да разбере, твърде скоро... Те се отправиха към замъка. Хари видя, че много от прозорците сега светеха. Той ясно можеше да си представи сцените вътре, как хората влизаха от стая в стая, и си обясняваха един на друг, че смъртожадните са проникнали, че Черният Знак се рее над Хогоуртс, че някой е бил убит...

Дъбовите врати бяха отворени и светлината заливаше пътя и поляната. Бавно, несигурно, полуоблечени ученици слизаха по стълбите, и се оглеждаха нервно за смъртожадните, които вече бяха избягали в нощта. Очите на Хари обаче, бяха фиксирани в поляната пред най-високата кула. Представяше си, че може да види черната, свита маса, която лежеше в тревата, въпреки че всъщност беше твърде далеч, за да види нещо такова. Докато се взираше безмълвно към мястото, където лежеше тялото на Дъмбълдор, натам започнаха да се приближават хора.

– К'во мислиш, че гледат? – попита Хагрид, когато двамата с Хари се приближиха към замъка. Фанг вървеше толкова близо до глезените им, колкото можеше. – Виждаш ли го, Хари? Точно в подножието на кулата? Под Знака... Леле... мислиш ли, че някой е бил хвърлен...

Явно твърде ужасен, за да изрече тази мисъл на глас, Хагрид замлъкна. Хари вървеше до него, и чувстваше болки в лицето и краката, там където различните заклинания го бяха удряли през последния час. Чувстваше ги обаче странно далечни, откъснати, сякаш някой друг покрай него страдеше. Това, което беше истинско и неизбежно, беше ужасното, стягащо чувство в гърдите му...

Двамата с Хагрид се придвижиха като в сън през мърморещата тълпа до най-отпред, където безмълвните ученици и учители бяха образували празнина.

Хари чу как Хагрид изплака от шок и болка, но не спря. Той бавно вървеше, докато стигна мястото където лежеше Дъмбълдор и коленичи до него. Знаеше, че няма надежда, от момента в който тязозамразяващото проклетие на Дъмбълдор се вдигна от него. Знаеше, че това може да се случи само ако този, който го беше направил, е мъртъв. Все пак не беше готов да го види тук, с разперени ръце, пречупен. Най-великият

магьосник, който Хари някога беше, или щеше да срещне.

Очите на Дъмбълдор бяха затворени. Но от странният ъгъл, под който бяха ръцете и краката му, изглеждаше като заспал. Хари се протегна и нагласи очилата с форма на полумесец върху кривия нос и с ръкава си изтри петно кръв от ъгъла на устата му. След това погледна към мъдрото, старо лице и се опита да асимилира необятната и непоносима истина: Дъмбълдор никога повече нямаше да му заговори, никога повече нямаше да му помогне...

Тълпата зад Хари мърмореше. След, както му се стори доста време, Хари усети, че е коленичил върху нещо твърдо и погледна надолу.

Медальонът, който бяха откраднали преди толкова много часове, беше изпаднал от джоба на Дъмбълдор. Беше отворен, вероятно заради силата, с която се беше забил в земята. И въпреки, че не можеше да изпита по-силен шок, или ужас или тъга, от тези които вече чувстваше, докато вдигаше медальона, Хари знаеше, че нещо ужасно се е объркало...

Той взе медальона в ръка. Той не изглеждаше нито толкова голям, колкото Хари беше видял в мислоема, нито пък по него имаше нещо написано. Нямаше го и знакът „S“, който означаваше „Слидерин“.

Още повече, в него нямаше абсолютно нищо, освен късче навит пергамент, здраво натъпкан там, където трябваше да е портрета.

Автоматично, без всъщност да мисли какво прави, Хари извади парчето пергамент, разви го и зачете на светлината на множеството пръчки, които светеха зад него:

До Тъмния Лорд.

Знам, че ще съм мъртъв много преди да прочетеш това, но искам да знаеш, че аз разкрих тайната ти. Откраднах истинският Хоркрукс и смятам да го унищожа веднага, щом мога.

Ще посрещна смъртта си с надеждата, че когато ти срещнеш равният на теб, ще бъдеш отново смъртен.

Р. А. Б.

Хари нито знаеше, нито се интересуваше какво означава това съобщение. Едно единствено нещо имаше значение: Това не беше Хоркрукс. Дъмбълдор се беше отслабил, като пи от онази ужасна отвара за нищо. Хари смачка пергамента в ръката си и очите му се напълниха със сълзи, когато зад него Фанг започна да вие.

29. Тъжната песен на феникса

- Да тръгваме, Хари.
- Не.
- Не трябва да оставаме тук, Хари... Да тръгваме.
- Не.

Той не искаше да остави Дъмбълдор, не искаше да ходи никъде. Ръката на Хагрид поставена на рамото му трепереше. Тогава друг глас каза:

- Хари, да тръгваме.

Много по-малка и топла ръка го подхвана и го задърпа. Той се подчини на това усилие, без въобще да мисли. Движеше се като слепец сред тъпла, но ако се има предвид приятното ухание на въздуха около него, Джини беше тази, която го водеше обратно към замъка. Странни гласове звучаха около него, плач и викове пронизваха ноща, но Хари и Джини вървяха към вестибюла. От двете страни на Хари изплуваха различни лица, които го гледаха, шепнеха си, удивляваха се, а Грифиндорските рубини блестяха на пода като капки кръв, прокрадващи си път по каменното стълбище.

- Отиваме в болничното крило. – каза Джини.
- Нищо ми няма. – каза Хари.
- Така ми поръча МакГонагъл. – каза Джини. – Всички са там: Рон, Хърмаяни и Лупин. Всички.

В гърдите си Хари отново почувства надигащото се чувство на страх: Той съвсем забрави за фигурите, които оставя зад себе си.

- Джини има ли някой друг умрял?
- Не се тревожи, никой от нас не е пострадал.
- Но Черният знак, Малфой каза, че е прескочил някакво тяло...
- Той се спъна в Бил, но той е добре.

Имаше нещо странно в гласа ѝ.

- Сигурна ли си?

– Естествено че съм сигурна... той... просто е ранен, това е всичко. Грейбек го нападна. Мадам Помфри каза, че той няма да бъде същия вече...

Гласът на Джини затрепери.

– Не знаем, какви ще са последствията. Имам предвид, Грейбек е върколак, но не се беше преобразил.

– Но другите... Там имаше още тела на земята.

– Невил и професор Флитуик също са ранени, но мадам Помфри каза че с тях всичко ще е наред. Мъртъв е и един от смъртожадните, в него попадна проклетие за убиване, което високия блондин изпращаше навсякъде. Хари, ако не беше твоята отвара Феликс, мисля че всички щяхме да умрем, но снощи всичко минаваше покрай нас.

Те стигнаха до болничното крило. Отваряйки вратата, Хори видя лежащият Невил, вероятно спящ, в най-близкото легло. Рон, Хърмаяни, Луна, Тонкс и Лупин се бяха събрали край друго легло в края на болничната стая. Всички те се обърнаха при звука на отварящата се врата. Хърмаяни се затича към Хари и го прегърна; Лупин също тръгна много бързо към него, изглеждайки обезпокоен.

– Всичко ли е наред, Хари как си?!

– Да, добре съм, как е Бил?

Никой не отговори. Хари погледна през рамото на Хърмаяни и видя Бил с обезобразено лице лежашо на възглавницата, толкова ужасно раздрано, че чак беше страшно. Мадам Помфри мажеше раните му с някаква воняща зелена смес. Хари си спомни колко бързо Снейп заличи раните на Малфой, причинени от заклинанието Сектумсемпра, само с пръчката си.

– Не можете ли да го излекувате със заклинание или с нещо друго? – попита той мадам Помфри.

– Тук заклинанията няма да свършат работа. – отговори тя – Пробвах всичко което зная, но няма лечение за ухапано от върколак.

– Той беше ухапан, но не време на пълнолуние. – каза Рон, който внимателно гледаше лицето на брат си, все едно ще успее да го излекува само с поглед. – Грейбек не се трансформира, така че Бил може и да не стане... истински...?

Той погледна нерешително към Лупин.

– Не мисля че Бил ще стане истински върколак. – каза Лупин. – но това не значи, че за него няма да има никакви последствия. Раните са сериозни. Малко е вероятно да зарастнат напълно – и Бил може да има вълчи привички отсега нататък.

– Може би Дъмбълдор ще знае какво ще стане с него. Къде е той? Бил се би с този маниак по заповед на Дъмбълдор, той му е задължен, не може да го остави в такова състояние.

– Рон, Дъмбълдор е мъртъв. – каза Джини.

– Не! – Лупин невярващо погледна първо Джини, а после и Хари, с надеждата, че той ще я опровергае, но когато Хари не каза нищо, Лупин

седна на стола, до леглото на Бил, и закри лицето си с ръце. Хари никога не беше виждал досега Лупин да губи контрол. Той отмести поглед и срещна този на Рон. В тишината, гледайки приятеля си в очите, Хари потвърждаваше думите на Джини.

– Как умря? – прошепна Тонкс. – Как се случи?

– Снейп го уби. – каза Хари. – бях там и видях всичко. Ние се върнахме в кулата по астрономия, понеже там беше знака. Дъмбълдор не беше добре, беше слаб, но мисля, че разбра, че това е капан, след като чухме стъпките по стълбите. Той ме обездвижи и аз не можех нищо да направя, бях под мантията невидимка, и Малфой влезе и го обезоръжи.

Хърмаяни закри устата си с ръка, а Рон изстена. Устата на Лупин трепереше.

– Дойдоха още смъртожадни, след това и Снейп се появи – и Снейп го направи. Авада Кедавра. – Хари не можеше да продължи.

Мадам Помфри се разплака. Никой обаче не ѝ обърна внимание, освен Джини, която ѝ прошепна:

– Шшшш, слушайте!

Въздъхвайки, мадам Помфри притисна пръст към усните си, очите ѝ обаче продължаваха да са широко отворени. Някъде от тъмнината се чуваше песен на феникс, Хари не беше чувал до сега тази песен – тъжна, но много красива. И Хари я почувства, както по-рано чувстваше песента на феникса, музиката беше вътре в него, именно неговата болка, превърната в песен, звучеше из замъка.

Колко дълго стояха така, заслушани в песента, той не знаеше, но незнайно как му се стори, че болката им намаляваше, слушайки музиката. Изглеждаше че е минало много време преди вратата на болничната стая да се отвори и вътре влезе МакГонагъл. И по нея също, както и по останалите, имаше белези от отминалото сражение – белези по лицето и скъсани дрехи.

– Моли и Артър идват насам. – каза тя, а последните звуци на песента заглъхнаха. Всички се сепнаха, все едно излизат от транс, и отново погледнаха към Бил, търкаха си очите и клатеха глави. – Хари, какво стана? Според Хагрид ти си бил с професор Дъмбълдор, къде е той, къде се случи всичко? Той каза че и професор Снейп има пръст в случилото се.

– Снейп уби Дъмбълдор. – каза Хари

Тя се вгледа за миг в него, след което залитна опасно; мадам Помфри, която изглежда почна да се съвзема, измагьоса стол от въздуха и го приплъзна към МакГонагъл.

– Снейп... – повтори МакГонагъл тихо и се отпусна на стола. – Ние всички се съмнявахме... но той се кълнеше... винаги... Снейп... не вярвам...

– Снейп отлично владееше оклумантиката. – каза Лупин с нетипично за него студен глас. – Винаги сме знаели това

– Но Дъмбълдор се кълнеше, че той е на наша страна. – прошепна Тонкс. – Винаги съм мислила, че Дъмбълдор трябва да знае нещо за Снейп, което ние не трябва да...

– Той винаги е намеквал, че има основателна причина, за да има доверие в Снейп. – промърмори професор МакГонагъл, изтривайки с носната си кърпичка, сълзите, които капеха от ъгълчетата на очите ѝ. – Мислех... историята на Снейп... разбира се, хората са длъжни да задават въпроси... но Дъмбълдор недвусмислено ми е говорил, че разкаянието на Снейп е истинско. Не искаше и да чува дума против него!

– Искаше ми се да знам, какво ли му е казал Снейп, за да го убеди. – каза Тонкс.

– Аз знам. – каза Хари, при което всички обърнаха главите си към него. – Снейп е предал информация на Волдемор, информация, която му е помогнала да проследи мама и татко. След което казал на Дъмбълдор, че той не е разбирал какво прави, и много съжалявал за това което се случило, и че по-негова вина те са загинали.

Всички продължаваха да го гледат.

– И Дъмбълдор му повярвал? – недоверчиво попита Лупин. – Дъмбълдор е повярвал, че на Снейп му е жал, че Джеймс е умрял? Той ненавждаше Джеймс.

– И даже е смятал, че и мама е била също достойна за проклетие, – каза Хари, – понеже е била мъглорожденна. Наричал я е Мътнородна.

Никой и не попита как Хари е научил това. Всички бяха все още в ужасен шок, опитващи се да систематизират и възприемат горчивата истина за това, което се бе случило.

– Аз съм виновна. – каза изведнъж професор МакГонагъл. Тя изглеждаше напълно дезориентирана, въртейки мократа си носта кърпичка в ръце. – Аз съм виновна. Аз повиках Снейп тази вечер, за да може да ни помогне! Ако не бях пратила сигнал за тревога на Снейп, за да знае какво става, той нямаше да се присъедини към смъртожадните. Не мисля, че той знаеше къде са те, докато Флитуик не му е казал. Съмнявам се да е знаел, че са дошли.

– Вината не е твоя Минерва. – каза решително Лупин. – Ние се нуждаехме от допълнителна помощ и се радвахме, че Снейп е на път

към нас.

– И когато дойде да се сражава, той се е присъединил към смъртожадните? – попита Хари, който искаше да разбере всеки детайл от двуличното поведение и подлост на Снейп, събирайки още причини за да го ненавижда все повече, и кълнейки се да отмъсти на всяка цена.

– Не знам точно как стана. – каза професор МакГонагъл разсеяно. – всичко е толкова объркано... Дъмбълдор ми каза, че иска да напусне училището за няколко часа и ние трябваше да патрулираме по коридорите на замъка за всеки случай. Ремус, Бил и Нимфадора се присъединиха към нас... и ние патрулирахме. Всичко изглеждаше спокойно. Всички тайни входи в училището бяха затворени. Знаехме, че никой не може да попадне вътре. Навсякъде имаше мощни заклинания, на всеки вход на замъка. Аз и до сега се чудя как смъртожадните успяха да влязат вътре.

– Аз знам. – каза Хари – и той тихо почна да обяснява за двойката Нужни стаи и вълшебния тунел, който те образуват. – Ето така използвали нужната стая и те, за да влязат.

Почти против волята си той откъсна поглед от Рон и Хърмаяни, които изглеждаха съкрушени.

– Аз развалих всичко, Хари. – каза Рон задавено. – Ние направихме както ни каза: пореврявахме Хитроумната карта, но никъде не видяхме Малfoy и решихме че е в Нужната стая; аз, Джини и Невил постоянно следихме картата, но... Малfoy изчезна...

– Той излезе от стаята, около един час след като почнахме да го следим с картата, държейки една ужасна изсъхнала ръка.

– Това е Ръката на Славата. – каза Рон. – Свети само за притежателя си, помниш ли?

– Във всеки случай, – продължи Джини, – той е бил длъжен да провери дали пътят е чист за смъртожадните, но ни видя и разпръска нещо във въздуха и навсякъде стана тъмно.

– Перуански Мигновенен Прах за Тъмнина. – каза Рон тъжно. – Фред и Джордж. Мисля да поговоря с тях за това, на кой продават своите продукти.

– Ние пробвахме всичко: Лумос, Инцендио, – каза Джини, – нищо не проникваше през тъмнината, и всичко, което можехме да направим, е да търсим как да излезем от коридора, и да слушаме как хора се промъкват до нас. Очевидно Малfoy е виждал в тъмнината, заради ръката, и е помагал на другите; не можехме да използваме кавото и да е проклетие, понеже можеше да уцелим някой от нас, и когато излязохме от

коридора, те вече бяха изчезнали.

– За щастие, – каза Лупин хрипливо, – Рон, Джини и Невил се сблъскаха с нас почти веднага и ни казаха какво е станало. Намерихме смъртожадните, движещи се към астрономическата кула. Малфой очевидно не очакваше други срещи и беше изразходвал целия прах за тъмнина. След като ги настигнахме, те се разбягаха и ние тръгнахме след тях. Един от тях, Гипсърн, почна да се катери към кулата по астрономия.

– За да направи Черния знак? – каза Хари.

– Той е трябвало да го направи, явно са се разбрали още преди да излязат от Нужната стая, – каза Лупин, – но не мисля, че на Гипсърн му е харесала идеята да е там самичък в очаване на Дъмбълдор, защото бързаше да слезе от там и да се присъедини към своите, преследван от изпратените от мене проклетия.

– Добре, след като Рон е пазил Нужната стая с Невил и Джини, – каза Хари обръщайки се към Хърмаяни, – ти къде беше?

– Пред кабинета на Снейп, – прошепна Хърмаяни с очи, изкръщи от сълзите в тях, – с Луна. Ние обикаляхме наоколо цяла вечност и нищо странно не се случваше. Рон взе картата. Беше почти полунощ, когато професор Флитуик дотича долу в тъмницата. Той крещеше, че има смъртожадни в замъка, даже не мисля, че ни видя, влитайки в стаята на Снейп и ние го чухме как говореше на Снейп да дойде с него и да помогне, след което чухме силен удар, Снейп изкочи от стаята си и ни видя и...

– Какво стана? – попита Хари.

– Бях толкова глупава, Хари! – каза Хърмаяни малко по-силно. – Той каза, че професор Флитуик е загубил съзнание и че трябва да отидем да се погрижим за него, докато той отиде да се бие срещу смъртожадните. – тя закри лицето си и продължи да говори през пръстите си, така че гласът ѝ отново стана приглушен. – Ние влязохме в стаята, за да видим с какво можем да помогнем на професор Флитуик и го намерихме да лежи в безсъзнание на пода и сега е толкова очевидно вече, че Снейп трябва да е зашеметил Флитуик, но ние не го разбрахме, ние не го разбрахме и позволихме на Снейп да се измъкне.

– Грешката не е ваша. – каза Лупин твърдо. – Хърмаяни, ако вие се бяхте противопоставили на Снейп, той вероятно щеше да ви убие и теб, и Луна.

– Така, след което той присигна на върха на кулата, – каза Хари, който като че ли още го виждаше, дори в този момент пред очите му още бяха черната мантия, развяваща се след него и ръката с

повдигащата се пръчка, – и той намери мястото, където вие всички се биехте.

– Ние бяхме в неизгодна позиция, почвахме да губим. – каза с тих глас Тонкс. – Гибсон беше най-долу, но останалата част от смъртожадните бяха готови да се бият до смърт, Невил беше ранен, Бил беше победен от Гибсън, навсякъде беше тъмно, летяха проклетия от всички страни... Малфой изчезна, той трябва да се е качил нагоре по стълбите... тогава повечето смъртожадни го последваха, а един от тях стоеше и блокираше началото на стълбите с различни проклетия... Невил се затича натам и изведнъж припадна...

– Никой от нас не можеше да премине, – каза Рон, – а смъртожадния изпращаше по нас проклетие след проклетие, те отскачаха от стените и преминаваха на сантиметри от нас.

– След което се появи Снейп, – каза Тонкс, – и след малко изчезна някъде...

– Аз го видях как тича към нас, но едно проклетие, изпратено от смъртожадния мина покрай мен, аз отскочих встрани и загубих представа за всичко, което става. – добави Джини.

– А аз го видях как той с лекота мина през омагьосаната бариера, все едно въобще я нямаше. – каза Лупин. – Аз също се опитах да мина, но и мен ме отхвърли, също като Невил.

– Сигурно е знаел заклинание, което ние не знаем. – прошепна МакГонагъл. – Все пак беше учител по Защита от Черните сили... Мислех че той просто бърза да настигне смъртожадните, които се качваха на кулата...

– Разбира се, – каза Хари, – но за да им помогне, а не за да ги спре. Мога да се закълна в каквото и да е, че трябва да имаш черния знак, за да можеш да минеш през преградата. А какво стана, като се върна отново?

– Огромния смъртожаден току-що беше направил заклинание, което случайно премахна невидимата преграда на стълбите. – каза Лупин. – Ние се затичахме напред – е, поне тези от нас, които още можеха да ходят, а след малко Снейп и това момче се появиха от тъмнината. Ние разбира се, даже и не си помислихме да ги нападаме...

– Ние ги оставихме да минат. – тъжно каза Тонкс. – Помислихме, че смъртожадните ги преследват. След малко се появиха и останалите смъртожадни с Грейбек и започнахме отново да се бием... Струва ми се, че чух Снейп как крещи нещо, но не разбрах какво...

– Той е викал, че всичко е свършено, – каза Хари, – че е направил

това, което е трябвало...

Всички се умълчаха. Песента на Фокус все още заглъхваше по тъмните коридори на замъка. Докато музиката вибрираше още във въздуха, неприятни мисли преминаха през главата на Хари... А дали вече бяха пренесли тялото на Дъмбълдор от кулата? Какво ще става от сега нататък? Къде ще прекара лятото? Той стисна силно юмруци в джобовете си и почувства как кокълчетата на пръстите му докосват фалшивия Хоркрукс.

Вратите на болничната стая внезапно се отвориха и всички вътре подскочиха: Мистър и мисис Уизли бързаха към тях, Фльор вървеше до тях, с изплашен изражение на лицето.

– Моли, Артър... – професор МакГонагъл се надигна и ги поздрави. – Толкова съжалявам...

– Бил... – прошепна мисис Уизли, минавайки покрай професор МакГонагъл и виждайки обезобразеното лице на Бил. – О, Бил!

Тонкс и Лупин също тихичко се надигнаха и се отместиха, за да може мистър и мисис Уизли да дойдат по-близо до леглото. Мисис Уизли се приближи до сина си и притисна усни до кървавото му лице.

– Казвате, че Грейбек го е нападнал? – разсеяно попита мистър Уизли професор МакГонагъл. – Но той не се е бил преобразил... Какво значи това? Какво ще стане с Бил?

– Още не знаем. – професор МакГонагъл отчаяно погледна Лупин.

– Може и да се е заразил Артър, – каза Лупин, – въпреки че това е уникален случай. Не знаем още как ще се държи, като се събуди...

Мисис Уизли взе силно миришещата смес от мадам Помфри и започна да я втрива в раните на Бил.

– А Дъмбълдор? – произнесе мистър Уизли. – Минерва, истина ли е... той действително ли...?

Когато професор МакГонагъл кимна, Хари усети че Джини се раздвижи до него и извъртя погледа си към нея. Нейните леко присвити очи фиксираха Фльор, която в същото време гледаше Бил с каменно изражение на лицето.

– Дъмбълдор си отиде. – прошепна мистър Уизли, но мисис Уизли не можеше да отмести погледа си от най-големия си син. Тя започна да хлипа, а сълзите ѝ капеха по бледото лице на Бил.

– Разбира се, няма значение как изглежда... Това даже не е важно... но той беше толкова красив... винаги е бил красив... а и той трябваше да се жени!

– Какво искате да кажете с това? – неочаквано силно попита Фльор.

– Какво имахте предвид с „той трябваше да се жени“?

Мисис Уизли изплашено повдигна мокрото си лице:

– Само, че...

– Вие мислите че Бил няма да иска вече да се ожени за мен? – попита Флър. – Мислете си, че след всичките тези ухапвания, няма да ме обича повече?

– Не, нямах това предвид...

– Защото аз ще го обичам! – Флър се изправи в целия си ръст, отмятайки назад своите сребърни коси. – Никои върколак не може да накара Бил да престане да ме обича!

– Да, да сигурна съм, – каза мис Уизли, – но мислих, че е възможно, при тези обстоятелства... че...

– Мислите, че няма да искам да се омъжа за него сега ли? Или може би се надявахте на това? – нозрите на Флър затрептяха. – Защо трябва да ме вълнува как изглежда той? Моята красота стига и за двамата. А тези белези го правят да изглежда още по мъжествен. И ви казвам, че ще се оженим! – сърдито добави тя и изблъска мисис Уизли настрана, взимайки маста от ръцете ѝ.

Мисис Уизли се подпря на мъжа си и с много странно изражение на лицето загледа как Флър започна да маже раните на Бил. Всички мълчаха. Хари даже не смееше да мръдне, както всички останали, той очакваше предстоящия взрив.

– Мойта пралеля Мюриел, – след дълго мълчание каза мисис Уизли, – има много хубава тиара, направена от феи. Сигурна съм, че ако я помоля, ще ти я заеме за сватбата. Тя страшно обича Бил, а и тази тиара много ще отива на косите ти.

– Благодаря. – тихо прошепна Флър. – Това би било чудесно.

А после, Хари даже не разбра как стана това, двете жени плачеха и се прегръщаха. Мислейки, че вече целият свят е откачил, той се обърна; Рон също беше поразен, а Хърмаяни и Джини си разменяха изумени погледи.

– Виждаш ли! – Тонкс погледна Лупин. – Тя още иска да се омъжи за него, даже и да са го ухапали! Нея това не я интересува!

– Това е друго. – каза Лупин, едва движейки устни. – Бил няма да е истински върколак. Нашите случаи напълно се...

– Но на мен ми е все едно, все едно ми е! – Тонкс разтърси мантията на Лупин. – Хиляда пъти ти казах...

И значението на патронуса на Тонкс, и мишия цвят на косите ѝ, и това че тя веднага беше побягнала към Дъмбълдор, когато е чула, че

Грейбек е нападнал някого – причината за всичко това стана веднага ясна на Хари – не Сириус беше този, който Тонкс обичаше.

– Казах ти хиляда пъти. – Лупин, отказвайки да я погледне в очите, гледаше пода. – Аз съм твърде стар за теб, твърде беден... твърде опасен.

– Аз ти казах, че се държиш много глупаво, Ремус. – каза Моли Уизли над рамото на Фльор, потупвайки я по гърба.

– Аз не съм глупав. – защити се Лупин. – Тонкс заслужава някой по-млад и по-здрав...

– Но на нея си й нужен ти. – усмихна се мистър Уизли. – И освен това, Ремус, младите и здрави мъже не винаги си остават такива...

Той тъжно посочи сина си, лежащ между тях.

– Сега не е най-подходящият момент да обсъждаме това. – Лупин се стараше да не поглежда никой. – Дъмбълдор е мъртъв.

– Дъмбълдор би бил щастлив, както всеки друг, да узнае, че на света има още малко повече любов. – спокойно произнесе професор МакГонагъл, точно когато вратите пак се отвориха и в стаята влезе Хагрид.

Малката част от лицето му, която не беше покрита с коса или брада, беше цялата подпухнала и мокра. Той се тресеше от ридания, държейки в ръце носна кърпа, вече цялата на петна.

– Направих го, Професоре, – изхлипа той, – отнесох го. Професор Спраут сложи децата отново в леглата. Професор Флитуик лежи, но казва, че скоро ще е добре, а професор Слизнегор каза, че вече е съобщено в министерството.

– Благодаря ти, Хагрид. – професор МакГонагъл стана и се обърна към групата около леглото на Бил. – Трябва да се видя с представители на Министерството, когато дойдат. Хагрид, съобщи на ръководителите на домовете – Слизнегор ще представя Слизерин – искам да ги видя веднага в кабинета си. Бих искала също и ти да се присъединиш към нас там.

Когато Хагрид кимна, завъртя се и излезе от стаята, тя погледна Хари:

– Преди да се видя с тях, бих искала да разменя няколко думи насаме с теб, Хари. Ако дойдеш с мен...

Хари стана, промърмори „Скоро ще се видим“ на Рон, Хърмаяни и Джини и тръгна след професор МакГонагъл. Коридорите бяха пусти, само някъде далече се чуваше песента на феникса. След няколко минути Хари разбра, че те не вървят към кабинета на професор МакГонагъл, а към този на Дъмбълдор, а след няколко секунди се сети, че тя беше

заместник директор, което значеше, че сега тя е директор. Кабинетът зад каменният водоливник вече беше неин.

В пълна тишина те се изкачиха по каменната стълба и влязоха в кръглият кабинет. Той не знаеше какво да очаква, че може да види вътре: чисто черна стая, мъртвото тяло на Дъмбълдор... А всъщност всичко изглеждаше точно така, както беше преди няколко часа, когато двамата с Дъмбълдор излязоха от тук: сребърните инструменти жужаха и тракаха по масите, мечът на Грифиндор в своята стъклена витрина блестеше на лунната светлина, Разпределителната шапка лежеше на полицата зад масата, единствено висилката на Фокус беше пуста – той все още пееше своята песен, звучаща около замъка. И нов портрет се беше присъединил към редицата от портрети на мъртви директори: Дъмбълдор дремеше в златна рамка на стената зад масата, очилата му се бяха приплъзнали надолу по кривия му нос. Той изглеждаше умиротворен и спокоен.

Поглеждайки портрета, Професор МакГонагъл направи странно движение, все едно се вземаше в ръце, след което застана зад масата и погледна Хари.

– Хари, – каза тя, – иска ми се да знам, какво правихте с професор Дъмбълдор тази нощ, след като напуснахте училището.

– Не мога да ви кажа това, Професоре. – каза Хари. Той очакваше този въпрос и вече си беше приготвил и отговор. Именно тук, в същата тази стая, професор Дъмбълдор му каза да не казва на никого друг за уроците им, освен на Рон и Хърмаяни.

– Хари, може би това е важно. – каза професор МакГонагъл.

Професор МакГонагъл го погледна внимателно.

– Потър, – Хари забеляза, как странно бе използвана и прозвуча фамилията му, – заради смъртта на Дъмбълдор, мисля че трябва да разбереш, че сега ситуацията е...

– Не мисля така. – Хари повдигна рамене. – Професор Дъмбълдор никога не ми е казвал, че трябва да престана да изпълнявам поръченията му, ако умре. Но... вие трябва да знаете още нещо преди представителите на Министерството да се появят. Мадам Розмерта беше под влиянието на заклинанието Империиус, тя помагаше на Малfoy и смъртожадните, ето как огърлицата и отровната медовина...

– Розмерта? – удиви се професор МакГонагъл, но преди да може да каже още нещо, на вратата се почука и в стаята влязоха професорите Спраут, Флитуик и Слизнерог, а зад тях и Хагрид, който още хлипаше, а на лицето му личеше огромната тъга, която изпитва.

– Снейп! – каза Слизнерог, който изглеждаше най-потресен, бледен

и потен. – Снейп! Аз му бях учител! Мислех, че го познавам!

Но преди който и да е да може да отговори на тези думи, плътен глас се чу от стената:

– Минерва, Министърът ще бъде тук след няколко минути. Той току-що се магипортира от министерството.

– Благодаря, Еверард. – професор МакГонагъл бързо се обърна към учителите. – Искам да поговоря с вас за това, какво ще стане сега с Хогуордс, преди те да са дошли. Ако трябва да съм честна, не съм сигурна, че училището трябва да се отваря следващата година. Смъртта на директора от ръката на наш колега слага огромно петно върху историята на Хогуордс. Това е ужасно.

– Аз съм сигурна, че Дъмбълдор би искал училището да е отворено. – каза професор Спраут. – И мисля, че ако дори само един ученик иска да се върне тук догодина, то училището трябва да е отворено за него.

– А ще имаме ли дори един ученик след всичко това? – Слизнерог избърса потното си чело с платнената си носна кърпичка. – Родителите ще искат да задържат децата си в къщи и аз лично не мога да ги виня за това. Самият аз не мисля, че в Хогуордс те са в по-голяма опасност, от което и друго място, но не вярвам с това да са съгласни и майките. Те ще поискат семейството да е заедно, и това е естествено.

– Съгласна съм. – каза професор МакГонагъл. – Освен това не можем да кажем, че Дъмбълдор не е бил в ситуация, когато Хогуордс можеше да бъде затворен. Когато се отвори Стаята на тайните, той мислеше за затварянето на училището, но трябва да кажа, че смъртта на Дъмбълдор ме вълнува малко повече, отколкото мисълта за чудовището на Слизерин, живяло в замъка...

– Ние сме длъжни да се посъветваме с Министерството. – изписука професор Флитуик. Той имаше синина на челото, но изключвайки това, изглеждаше здрав, въпреки инцидента в кабинета на Снейп. – Трябва да се преминат необходимите процедури. Не можем да вземем такова решение толкова бързо.

– Хагрид, ти още нищо не си казал. – промълви професор МакГонагъл. – Как мислиш, трябва ли Хогуордс да бъде отворен следващата година?

Хагрид, който подсмърчаше в своята огромна изцапана носна кърпа по време на целия разговор, повдигна подпухналите си зачервени очи:

– Не знам, Професоре. Това трябва да го решат ръководителите на домовете и директорката.

– Професор Дъмбълдор винаги се вслушваше в мнението ти, –

нежно каза професор МакГонагъл. – както и аз.

– Аз оставам. – сълзите на Хагрид още капеха от ъгълчетата на очите му и падаха по брадата му. – Това е моя дом, това е моя дом от 13-годишен. И ако има деца, които да искат да ги уча, то аз ще ги уча. Но... не знам... Хогуордс без Дъмбълдор... – той въздъхна и отново зарови лице в носната си кърпа.

Всички замълчаха.

– Отлично – каза професор МакГонагъл, поглеждайки двора през прозореца, за да види къде е министъра. – Тогава аз трябва да поговоря с Филиус. Ние трябва да се посъветваме с министерството по този въпрос. То ще оповести и окончателното решение.

– А сега задачата ни е да изпратим учениците по домовете си. Колкото по-бързо го направим, толкова по-добре. Можем да ги качим на Хогуордс Експрес не по-рано от утре сутрин.

– А кога ще е погребението на Дъмбълдор? – попита Хари.

– Ами, – професор МакГонагъл загуби за момент своята увереност, гласът ѝ затрепери, – знам че професор Дъмбълдор би искал да остане тук в Хогуордс...

– Тогава така и ще стане нали? – сърдито попита Хари.

– Ако Министерството намери това за добре. – каза професор МакГонагъл – Нито един директор не е бил...

– Нито един директор не е направил толкова много за училището. – измърмори Хагрид.

– Хогуордс трябва да остане лобното място на Дъмбълдор. – каза професор Флитуик.

– Точно така. – потвърди професор Спраут.

– Освен това, – продължи Хари, – не трябва да изпращате учениците в къщи преди погребението. Те ще искат да...

Последните думи заседнаха в гърлото му, но професор Спраут завърши изречението вместо него:

– ...се сбогуват.

– Много добре казано, – изписука професор Флитуик, – много добре! Разбира се, че учениците трябва да му отдадат последан почит. Можем да организираме транспорта и за по-късен час.

– Решено. – извика професор Спраут.

– Да, мисля че да... – каза Слизнеог с развълнуван глас, докато Хагрид издаде само въздишка на съгласие.

– Той идва. – професор МакГонагъл гледаше към двора. – И изглежда, че с него е цяла делегация.

– Може ли да си ходя? – веднага попита Хари.

Той нямаше никакво желание да се среща или разговаря с Руфас Скрихорм.

– Можеш. – каза професор МакГонагъл – И по-бързо.

Тя отиде до вратата и я отвори. Той се затича по спираловидната стълба и после по пустите коридори. Беше забравил мантията си невидинка в астрономическата кула, но сега това не бе важно. По коридорите нямаше никой, дори Филч, мисис Норис или Пивс. Хари не видя никой, докато не влезе в коридора, водещ към общата стая на Грифиндор.

– Истина ли е? – попита Дебелата дама, когато той застана пред нея. – Наистина ли е вярно? Дъмбълдор е мъртъв?!

– Да. – каза Хари.

Тя започна да трепери и даже без да изчаква паролата, отвори вратата пред него.

Както и очакваше Хари, в общата стая беше многолюдно. Стаята обаче внезапно утихна, когато той премина през дупката в портрета. Той видя че Дийн и Шеймъс седят с групата ученици недалече от вратата. Това значеше, че в спалнята няма никой или почти никой. Не разговаряйки и не поглеждайки лицата около него, Хари тръгна към момчешката спалня.

Както и очакваше, Рон го чакаше все още изцяло облечен, седнал на леглото си. Хари седна на своето и няколко минути те просто се гледаха.

– Говорят за затварянето на училището. – каза Хари.

– Лупин каза, че така и ще стане. – каза Рон.

Настана пауза

– И какво? – много тихо попита Рон, все едно и мебелите можеха да ги подслушват. – Намерихте ли го? Донесохте ли го? Хоркрукса?

Хари поклати глава. Всичко което се беше случило около черното езеро, сега му се струваше като стар кошмар. Наистина ли това се случи няколко часа по-рано.

– Не сте го намерили? – попита учудено Рон. – Нямаше ли го там?

– Не, – каза Хари, – някой вече го беше взел и беше оставил фалшив на негово място.

– Взе ли го?

Без да казва нищо, Хари извади фалшивия медальон от джоба си и го подаде на Рон. Детайлният разказ можеше и да почака... вече даже нямаше значение... нищо друго нямаше значение, освен края на тяхното безсмислено приключение, края на Дъмбълдор

– Р. А. Б. – прошепна Рон – кой ли е този?

– Кой знае? – все още облечен, Хари легна на леглото, облягайки се на стената. Той и не изпитваше никакво любопитство относно самоличността на този Р. А. Б. Даже се съмняваше, че когато и да било ще се заинтересува от това. Докато лежеше, той усети, че всичко беше потънало в тишина, Фокус не пееше повече. И той разбра, даже без да се замисля от къде го знае, че феникса остави Хогуордс, също както Дъмбълдор остави училището, остави света... остави Хари.

30. Бялата Гробница

Всички уроци бяха преустановени, всички изпити отложени. През последните няколко дни родителите на някои ученици бяха прибрали децата си от Хогуортс – близначките Патил си бяха тръгнали преди закуската на сутринта след смъртта на Дъмбълдор и Захариас Смит беше придружен извън замъка от високомерно изглеждащия си баща. От друга страна, Шеймъс Финиган отказа да се прибере с майка си въщи; те си покрещяха наред Голямата Зала, но накрая тя се съгласи той остане за погребението. Тя не можела да си намери подслон в Хогсмийд, каза Шеймъс на Хари и Рон, тъй като всякакви магьосници се изливали в селището и се подготвяха да отдадат последната си почит на Дъмбълдор.

По-младите ученици, които не бяха виждали досега синята каляска с размерите на къща, дърпана от дузина огромни крилати коне, дойде рееща се от небето и която кацна на края на Гората, се развълнуваха. Хари гледеше през един прозорец как гигантската и красива жена с черна коса и маслиненена кожа, слезе по стълбите и се хвърли в обятията на Хагрид. Междувременно няколко Министерски чиновници, включително и самият Министър на Магията, идваха към замъка. Хари усърдно избягваше контакт с който и да е от тях; той беше сигурен че рано или късно ще трябва отново да обяснява за последното излизане на Дъмбълдор от Хогуортс.

Хари, Рон, Хърмаяни и Джини прекарваха всичкото си време заедно. Прекрасното време сякаш им се подиграваше; Хари можеше да си представи какво щеше да бъде, ако Дъмблдор не беше умрял, те щяха да прекарват това време заедно в края на годината, изпитите на Джини щяха да са свършили, напрежението от домашните премахнато... и час след час той отлагаше казането на нещо, което знаеше че трябва да каже, правенето на нещо, което знаеше че е правилно да направи, защото бе твърде трудно да се откаже от най-голямата си утеха.

Те посещаваха болничното крило два пъти на ден: Невил бе изписан, но Бил трябваше да остане под опеката на Мадам Помфри. Белезите му бяха все така ужасни, даже да бъдем честни, сега той имаше далечна прилика с Лудоокия Муди, макар че, слава богу, си беше с всички очи и крака, но характерът му си беше същия, както винаги. Всичко което изглеждаше да применено в него беше, че сега той започна да харесва много сурови пържоли.

– ...ее затова е 'убаво че се жени за мен, – каза Флър щастливо, докато оправяше възглавниците на Бил, – защото британците препичат месото зи, винаги зъм го казвала.

– Предполагам, че просто ще трябва да приема, че той наистина ще се ожени за нея. – въздъхна Джини по-късно същата вечер, докато тя, Хари, Рон и Хърмаяни седяха до прозореца на Грифиндорската обща стая и гледаха към сумрачните поля.

– Не е толкова лоша. – каза Хари. – Ама е грозна. – добави той набързо, след като Джини си повдигна веждите и тя неохотно се изсмя.

– Е, предполагам че ако мама може да го понесе, мога и аз.

– Някой друг, който познаваме да е умрял? – попита Рон Хърмаяни, която внимателно четеше Пророчески вестни.

Хърмаяни потръпна от престорената твърдост на гласа му.

– Не. – каза тя укорително, сгъвайки вестника. – все още търсят Снейп, но засега няма ни следа.

– Естествено, че няма. – каза Хари който много се ядосваше всеки път когато станеше въпрос за това. – Няма да намерят Снейп, преди да намерят Волдемор и като имаме в предвид, че никога не са успели да го направят за толкова време...

– Аз си лягам. – прозя се Джини. – Не съм спала много добре откакто... откакто... е... малко съм няма да ми навреди.

Тя целуна Хари (Рон погледна на другата страна многозначително), махна на останалите двама и тръгна към момичешките спални. В момента, в който вратата се затвори след нея, Хърмаяни се наведе към Хари с най-Хърмаянения възможен поглед.

– Хари намерих нещо тази сутрин в библиотеката...

– Р.А.Б.? – каза Хари, изправяйки се.

Той не се чувстваше така, както се бе чувствал толкова много пъти преди – развълнуван, любопитен, изгарящ от желание да стигне до дъното на някоя мистерия; той просто знаеше, че задачата да разбере истината относно истинския Хоркрукс трябва да бъде решена преди да може да направи поредната стъпка по мрачната и виеща се пътека, лежаша пред него, пътеката по която той и Дъмбълдор бяха тръгнали заедно и по която знаеше, че ще трябва да премине сам. Все още можеше да има цели четири Хоркрукса някъде там, и всеки един ще трябва да бъде открит и елиминиран, преди да има дори шанс Волдемор да бъде убит. Хари продължаваше да си повтаря имената, сякаш като ги чуваше, шеше да ги приближи достатъчно за да ги докосне: медальона... купата... змията... нещо на Грифиндор или Рейвънклоу... медальона... купата...

змията... нещо на Грифиндор или Рейвънклоу...

Тази мантра сякаш пулсираше в мозъка на Хари докато заспиваше и сънищата му бяха пълни с купи, медальони и мистериозни обекти, до които той не можеше да се добере, въпреки че Дъмбълдор му предлагаше въжена стълба, която се превръщаше в змии, в момента в които Хари се опита да се покатери...

Той бе показал на Хърмаяни бележката, която бе намерил в медальона сутринта след смъртта на Дъмбълдор, и въпреки че тя не разпозна веднага инициалите като принадлежащи на някой значителен магьосник, за който е чела, оттогава тя изтичваше до библиотеката малко често, отколкото е нормално за някой, който няма домашно за писане.

– Не, – каза тя тъжно, – опитах се, Хари, но не намерих нищо... има няколко горе-долу известни магьосници с тези инициали – Розалинд Антигон Бънгс... Рупърт „Аксбангър“ Брукстантън... но те изобщо не се връзват. Ако съдим по бележката, човека който е откраднал Хоркрукса е познавал Волдемор и не мога да намеря каквито и да било доказателства, че Бънгс или Аксбангър някога са имали нещо общо с него... не, всъщност става дума за... ами Снейп.

Тя изглеждаше нервна дори да произнесе това име отново.

– Какво за него? – каза Хари тежко, излягайки се обратно в стола си.

– Ами просто, че така да се каже бях горе-долу права за цялата тази история с Нечистокръвния Принц. – каза тя нерешително.

– Трябва ли да ми натякваш, Хърмаяни? Как мислиш, че се чувствам сега?

– Не-не... Хари, няхах предвид това! – каза тя прибързано, поглеждайки наоколо за да провери дали не са били подслушвани. – Просто бях права че Ейлийн Принц някога е притежавала книгата. Видяш ли... тя е майката на Снейп!

– Помислих си аз, че не е голяма красавица. – каза Рон.

Хърмаяни го игнорира.

– Разглеждах из старите вестници и там имаше марко съобщение за това, че Ейлийн Принц се омъжва за човек на име Тобаяс Снейп и малко по-късно съобщение че е родила...

– ...убиец. – изплю Хари.

– Е... да. – каза Хърмаяни. – Така че аз бях почти права. Снейп сигурно е бил горд от това, че е бил наполовин Принц, разбираш ли? Тобаяс Снейп е бил мъгъл, от това което видях в вестника.

– Да това се връзва. – каза Хари. – Той би играл с чистокръвната си

страна, за да влезе в групата на Луциус Малfoy и останалите... същия е, като Волдемор – чистокръвна майка, мъгъл баща... засрамен от родителите си, опитвайки се да си извоюва страхопочитание, използвайки черните Изкуства, измислил си интересно име – Лорд Волдемор – Нечистокръвния Принц – как може Дъмбълдор да не е забелязал...?

Той замлъкна, поглеждайки през прозореца. Не можеше да се спре да мисли за непроситимото доверие, което Дъмбълдор имаше на Снейп... но както Хърмаяни нехайно му беше напомнила преди малко, той, Хари бе повярвал по същия начин... независимо от растящия лош нрав на заклинанията, той бе отказал да помисли лошо за момчето, което било толкова умно и му бе помогнало толкова много...

Да му помогне... беше почти непоносима мисъл сега...

– Все още не разбирам защо не те издаде, че ползваш тази книга. – каза Рон. – Все пак би трябвало да е знаел от къде си научил всичко това.

– Той знаеше. – каза Хари горчиво – Той знаеше, когато използвах Сектумсемпра. Не му трябваше Легилименс... може да е знаел дори преди това от Слъгхорн, който разказваше колко съм брилянтен в Отвари... не е трябвало да си оставя книгата на дъното на този шкаф нали?

– Но защо не те издаде?

– Не мисля, че е искал да бъде асоцииран с тази книга. – каза Хърмаяни. – Не мисля, че на Дъмбълдор е щяло да му хареса ако е знаел, и дори Снейп да се е направил че не е негова, Слъгхорн би познал ръкописа му веднага. Така или иначе книгата е била оставена в старата стая на Снейп и мога да се обзаложа, че Дъмбълдор е знаел, че майка му се е казвала „Принц“.

– Трябваше да покажа на Дъмбълдор книгата. – каза Хари. – През цялото това време той ми казваше как Волдемор е бил зъл и в училище и сега имам доказателство че и Снейп също е бил.

– „Зъл“ е силна дума. – тихо каза Хърмаяни.

– Ти си тази, която постоянно ми казваше че книгата е опасна!

– Опитвам се да кажа, Хари, че твѐде много виниш себе си. Аз мислех, че Принца има гадно чувство за хумор, но никога не бих предположила че е потенциален убиец!

– Никой от нас не би предположил че Снейп ще... знаете. – каза Рон.

Тишината падна над тях и всеки потъна в собствените си мисли, но Хари бе сигурен, че и те като него си мислят за идната сутрин, когато тялото на Дъмбълдор ще бъде погребано. Хари никога не бе ходил на

погребение преди това: нямаше никакво тяло, за да погребват Сириус когато умря. Той не знаеше какво да очаква и бе малко разтревожен за това, което можеше да види, и за начина по който щеше да се почувства. Чудеше се дали смъртта на Дъмбълдор щеше да му се струва по-истинска после. Въпреки че имаше моменти, в които ужасните факти надвисваха над него и го заплашваха, имаше празни бразди на безчувственост, където, въпреки че целия замък говореше за това, той все още не успяваше да повярва, че Дъмбълдор наистина го няма. Разбираемо той не беше, както със Сириус, търсил някаква вратичка, някакъв начин за Дъмбълдор да се върне... той потупа джоба си за студената златна верижка на фалшивия Хоркрукс, който сега носеше със себе си навсякъде, не като талисман, а като нещо, което да му напомня какво му костваше всичко и какво оставаше да бъде свършено.

Хари стана рано за да си опакова нещата на следващия ден; Хогвортс Експрес щеше да замине един час след погребението. Долу, в Голямата Зала, бе тихо. Всички носеха официалните си роби и никои не чувстваше гладен. Професор Макгонъгол остави приличащия на трон стол в средата на масата празен. Стола на Хагрид също беше празен: Хари си помисли, че може би не е могъл да дойде за закуската; но мястото на Снейп беше безцеремонно запълнено от Руфус Скримджър. Хари избягваше жълтеникавите му очи, докато те сканираха залата; Хари имаше неприятното чувство, че търсеха него. В свитата на Скримджър Хари забеляза червената коса и шантавите очила на Пърси Уизли. Рон не даваше знак, че го е забелязал, освен това, че ръчкаше рибата си с излишна злоба.

На масата на Слудерин Краб и Гойл седяха и си шушукаха нещо. Въпреки че бяха доста едри момчета, изглеждаха странно самотни без високата, бледа фигура на Малфой между тях, казвайки им какво да правят. Хари не бе мислил много за Малфой. Цялата му неприязън беше насочена към Снейп, но той не беше забравил страха в гласа на Малфой на върха на Кулата, нито факта, че той бе наклонил пръчката си преди другите смъртожадни да пристигнат. Хари не вярваше, че Малфой би убил Дъмбълдор. Той все пак презираше Малфой за това, че се замеси с Тъмните Изкуства, но сега най-малката капчица съжаление се смеси с неговата антипатия. Къде беше Малфой сега, чудеше се Хари, и какво го караше да прави Волдемор като го заплашваше, че ще убие родителите му?

Мислите на Хари бяха прекъснати от Джини. Професор Макгонъгол беше станала на краката си и тъжното мрънкане в Голямата Зала спря веднага.

– Почти е време. – каза тя. – Моля последвайте вашите глави на Домовете навън в полята. Грифиндор, след мен.

Те се изнизаха от пейките в почти пълна тишина. Хари забеляза Слъгхорн начело на Слидеринската колона, облечен с прекрасна емералдово-зелена роба, извезана със сребро. Той никога не беше виждал Професор Спраут, оглавяваща Хафълпаф, да изглежда толкова чиста; нямаше дори една пращинка на шапката ѝ, и когато стигнаха входната зала, те намериха Мадам Пинс стояща до Филч, тя в дебело черно було което падаше до коленете ѝ, и той в дъвен черен костюм, смърдящ на препарати против молци.

Те бяха тръгнали, както Хари видя, към езерото. Топлината на слънцето погали лицето му, докато следваха Професор Макгонъгол в тишина към мястото, където стотици столове бяха наредени в редици. В центъра им имаше алея, а отпред – мраморна маса. Беше най-красивият летен ден.

Хората, които вече бяха заели половината столове, бяха странна компания: оръфани и официални, млади и стари. Повечето Хари не можеше да разпознае, но имаше някои, които успя; включително и членове на Ордена на Феникса: Кингсли Шакълболт, Лудоокия Мууди, Тонкс, с косата ѝ, чудотворно възвърнала се към електриково розовото, Ремус Лупин, който я държеше за ръка, Мистър и Мисис Уизли, Бил, подкрепян от Флър и следван от Фред и Джордж, които носеха якета от драконова кожа. След това там беше Мадам Максим, която заемаше два и половина стола само за себе си, Том, собственика на Пробития Котел, Арабела Фиг, немощната съседка на Хари, косматия басист на Странните Сестри, Ърни Франг, шофьор на Нощния Автобус, и някои хора, които Хари знаеше само по лице, като например бармана на Хогс Хед, и магьосницата, която буташе количката с храните в Хогуортс Експрес. Призраците от замъка също бяха там, едва видими в искрящата светлина, забележими само когато се движеха, проблясквайки в блещукащият въздух.

Хари, Рон, Хърмаяни и Джини заеха местата в края на една редица до езерото. Хората си шепнеха: звучеше като бриз в тревата, но птичата песен беше най-силна. Тълпата продължаваше да се уголемява; с умиление, Хари видя как Луна помогна на Невил да седне. Само те от ДА бяха откликнали на призива на Хърмаяни през нощта, когато Дъмбълдор умря, и Хари знаеше защо: те бяха тези, на които ДА им липсваше най-

много... сигурно те си бяха проверявали монетите редовно, надявайки се, че ще има ново събиране...

Корнилиус Фъдж мина покрай тях, ходейки към предните редици с отчаяно изражение и подхвърляйки зеленото си бомбе както обикновено; Хари след това разпозна Рита Скийтър, която, той забеляза с раздразнение, носеше тетрадка в ръката си и след това с още повече яд видя Долорес Умбридж, с неубедително изражение на тъга върху жабовидното ѝ лице, с черна кадифена панделка сложена над железните ѝ къдрици. Като видя кентавъра Файрензи, стоящ като пазител близо до ръба на водата, тя се изправи и избяга на място доста по далеч.

Учителите седнаха последни. Хари можеше да види Скримджър, покрусен и горд на първата редица с Професор Макгонъгол. Той се зачуди дали Скримджър или някой друг от всички тези важни хора наистина съжаляваше, че Дъмбълдор е мъртъв. Изведнъж чу някакъв звук и забрави за Министерството, докато се оглеждаше да види откъде идва. Той не беше единственият: много разтревожени глави се обръщаха, търсейки.

– Ей там. – прошепна Джини в ухото на Хари.

И той ги видя в чистата зелена, осветена от слънцето вода, сантиметри под повърхността, ужасно напомняйки му на Инфери: хор от мер – хора пеещи на странен език, който той не разбираше, техните бледи лица развълнувани, лилавникавата им коса плуваща около тях. Музиката накара космите по врата на Хари да настръхнат, но не беше неприятна. Тя говореше много ясно за загуба и тъга. Докато гледаше надолу в дивните лица на певците, той почувства, че поне те наистина съжаляваха за смъртта на Дъмбълдор. Тогава Джини го побутна отново и той погледна наоколо.

Хагрид вървеше бавно по алеята между столовете. Той плачеше сравнително тихо, лицето му лъщеше от сълзите и в обятията му, увито в лилаво кадифе и общито с златни звезди, бе това, което Хари знаеше, че е тялото на Дъмбълдор.

Остра болка прорязва гърлото на Хари, когато видя това: за момент странната музика и усещането, че тялото на Дъмбълдор е толкова близко, сякаш изсмука топлината на деня. Рон изглеждаше бял и шокиран. Сълзи падаха тежко и бързо от очите на Джини и Хърмаяни.

Те не можеха да видят ясно какво ставаше отпред. Изглеждаше сякаш Хагрид е оставил тялото внимателно на масата. Сега той се връщаше обратно по пътеката, духайки нос си с високи трумпетни звуци, които привличаха скандализираните погледи на някои, включително,

Хари видя, на Долорес Умбридж... но Хари знаеше, че на Дъмбълдор не би му направило впечатление. Той се опита да направи приятелски жест с ръка към Хагрид докато минаваше, но очите на Хагрид бяха толкова подути, че беше чудно как виждаше накъде отива. Хари погледна към задната редица, към която Хагрид се беше запътил и осъзна как се ориентираше, защото там, облечен в яке и панталони с размерите на малка палатка, беше огромният Гроуп, грозната му скаловидна глава наведена, покорен, почти като човек. Хагрид седна до своя полубрат и Гроуп го потупа силно по главата, така че краката на стола му потънаха в земята. За миг Хари поиска да се изсмее, но тогава музиката спря и той се обърна отново напред.

Нисък мъж с коса на туфи, в обикновена черна роба беше станал на крака и сега седеше пред тялото на Дъмбълдор. Хари не можеше да чуе както точно казваше човекът. По някоя дума изплуваше от всичките молитви „Благороден по душа“... „интелектуален принос“... „огромно сърце“... нямаше особено значение. Имаше малко общо с Дъмбълдор, доколкото Хари го познаваше. Изведнъж той се сети за идеята на Дъмбълдор с няколко думи: „глупак“, „остатък“, „мърморко“, „пощипване“, и отново трябваше да се съдържи да не се подсмихне... какво му ставаше?

Чу се мек, плискащ звук и той видя че мер-хората бяха изплували на повърхността, за да слушат и те. Той си спомни как преди две години Дъмбълдор беше полазил до ръба на водата, близо до мястото, на което седеше Хари сега и беше говорил с мер-кметицата на техния език.

Хари се почуди откъде Дъмбълдор знаеше мерски. Имаше толкова много неща, които искаше да го попита, толкова много неща, които бяха трябвало да каже...

И тогава, без предупреждение, го връхлетя потресаващата истина, по-пълна и по-неоспорима отколкото беше досега. Дъмбълдор беше мъртъв, загинал... той стисна студения медальон толкова силно че го заболя, но не успя да спре горещите сълзи, които се стекоха от очите му; той погледна настрани и се загледа надалеч отвъд езерото, към гората, докато niskият мъж в черно продължаваше да каканиже... нещо се размърда между дърветата. Кентаврите също бяха дошли да изкажат последна почит. Те не излязоха на открито, но Хари ги видя, почти скрити в сянката, гледаха магосниците, лъковете им висяха отстрани. И Хари си спомни първото си кошмарно пътуване в гората, първия път, когато беше видял нещото, което тогава представляваше Волдеморт и как се беше изправил пред него, и как той и Дъмбълдор обсъждаха борбата за

изгубена кауза. Важно е, беше казал Дъмбълдор, да се бориш и бориш и да продължаваш да се бориш, защото само тогава злото може да бъде държано надалеч, макар и не унищожено напълно...

И както седеше под слънцето, той видя изключително ясно как всички, хора които го бяха обичали, бяха застанали пред него, майка му, баща му, кръстникът му, Дъмбълдор, твърдо решени да го опазят, но сега всичко бе свършило. Той не можеше да остави никой друг да застане между него и Волдермор; трябваше завинаги да изостави илюзията, че е трябвало да загуби, когато е бил на една година: трябваше да осъзнае, че родителската любов не значи, че нищо не може да го нарани. Нямаше събуждане от този кошмар, нямаше утешителен шепот в нощта, че е в безопасност, и всичко е само във въображението му, последният и най-големият му закрилник бе умрял и сега беше абсолютно сам, повече от всякога.

Дребния мъж в черно беше свършил с речта си и си беше седнал на мястото. Хари чакаше някой друг да стане на крака; той очакваше речи, вероятно от Министъра, но никой не помръдна.

Тогава няколко души изпищяха. Ярки, бели пламъци бяха изригна-ли около тялото на Дъмбълдор и масата на която лежеше; горяха все високо и по-високо, закривайки тялото. Бял пушек се издигаше на спирали във въздуха и се извиваше в странни форми: Хари си помисли, за един момент, че феникс бе излетял щастливо в синевата, но в следващата секунда огънят бе изчезнал. На негово място имаше гробница от бял мрамор, заграждаща тялото на Дъмбълдор и масата, на която то бе лежало.

Имаше още няколко възклицания, когато дъжд от стрели премина през въздуха, но те паднаха далеч от тълпата. Хари знаеше, че това беше знак на уважение от кентаврите и той видя как те се обърнаха и изчезнаха в гората.

По същия начин, мер-хората потънаха бавно в зелената вода и изчезнаха от поглед.

Хари погледна Джини, Рон и Хърмаяни: лицето на Рон беше изкривено, сякаш слънцето го заслепяваше. Лицето на Хърмаяни беше лъскаво от сълзите, но Джини вече не плачеше. Те се спогледаха и той видя, че тя имаше същия твърд и изгарящ поглед, който беше видял след като бяха спечелили купата по Куидич, докато той отсъстваше и в този момент той осъзна, че те се разбираха перфектно и че когато ѝ кажеше какво ще направи, тя нямаше да отвърне „Бъди внимателен“ или „Не го прави“, а щеше да приеме решението му, защото не бе очаквала друго

от него. И той се приготви да каже това, което знаеше, че ще трябва да каже от както Дъмбълдор умря.

– Джини, слушай... – каза той много тихо, докато шумът от различни разговори около тях се увеличи и всички се изправяха. – Не мога да бъда повече с теб. Трябва да спрем да се виждаме. Не можем да бъдем заедно...

Със странно изкривена усмивка, тя каза:

– За някаква глупава и благородна кауза е, нали?

– Беше като... нещо неземно, последните няколко седмици, които бяхме заедно. – каза Хари. – Но не мога... не можем... вече има неща, които трябва да направя сам...

Тя не се разплака, просто го погледна.

– Волдемор използва хора, които са близки на враговете му. Веднъж вече те е ползвал за примамка и тогава бе само защото ти си сестра на най-добрия ми приятел. Представи си колко ще е опасно за теб ако продължим връзката си. Той ще знае, ще разбере. Ще се опита да се докопа до мен, през теб...

– А ако не ме е грижа? – каза Джини ядосано.

– Мен ме е. – каза Хари. – Как мислиш щях да се чувствам, ако това беше твоето погребение... и то беше по моя вина...

Тя погледна настрани, отвъд езерото.

– Аз така и не се отказах от теб. – каза тя. – Не, наистина. Вечно се надявах... Хърмаяни каза да си живея живота, дори да излизам с други хора, за да се поотпусна около теб, защото преди никога не можех да говоря, ако ти беше в стаята, помниш ли? И тя помисли, че може би повече ще ме забелязваш, ако се държа по като себе си...

– Умно момиче е Хърмаяни. – каза Хари, опитвайки се да се усмихне. – Просто ми се иска да те бях попитал по рано. Можехме да имаме толкова време... месеци... години даже...

– Но ти си бил твърде зает да спасяваш магьосническия свят. – каза Джини, почти през смях. – Е... не мога да кажа, че съм изненадана. Знаех си че това ще стане накрая. Знаех, че няма да си щастлив, освен ако не преследваш Волдемор. Може би точно за това те харесвам толкова.

На Хари му бе твърде трудно да мисли за тези неща и не смяташе, че ще измисли решение, ако продължи да седи до нея. Той видя, че сега Рон прегръщаше Хърмаяни и я галеше по косата, докато тя плачеше на рамото му, и сълзи капеха от върха на собствения му дълъг нос. С отчаян жест Хари стана, обърна се с гръб към Джини и гробницата на Дъмбълдор и тръгна към езерото. Ходенето беше доста по-поносимо

отколкото седенето на едно място: точно както намирането на Хоркруксите възможно най-скоро и убиването на Волдемор щеше да бъде по-добро усещане отколкото чакането да го направи...

– Хари!

Той се обърна. Руфъс Скримджър куцаше забързано към него по брега, облягайки се на бастуна си.

– Надявах се да поговорим... имаш ли нещо против ако похода малко с теб?

– Не. – каза Хари безразлично и продължи по пътя си.

– Хари, това беше ужасяваща трагедия. Не мога да ти обясня колко възмутен бях, когато разбрах. Дъмбълдор беше наистина велик магьосник. Имахме своите различия, знаеш, но никой не знае по-добре от мен...

– Какво искате? – попита Хари остро.

Скримджър изглеждаше раздразнен, но бързо промени изражението си, както преди, към такова на съчувствено разбиране.

– Ти, естествено, си потресен. – каза той. – Знам, че беше много близък с Дъмбълдор. Мисля, че ти си бил най-любимият му ученик. Връзката между вас двамата...

– Какво искате? – повтори Хари, като спря.

Скримджър също спря, подпря се на бастуна и се вгледа в Хари с пронизателно изражение.

– Говори се, че ти си бил с него когато е напуснал училището в нощта на смъртта си...

– Кой говори така? – каза Хари.

– Някой е омагьосал един смъртожаден на върха на кулата след като Дъмбълдор е умрял. Освен това горе е имало две метли. Министерството може да събере две и две, Хари.

– Радвам се да го чуя. – каза Хари. – Е, къде съм ходил с Дъмбълдор и какво съм правил, си е моя работа. Той не искаше хората да знаят...

– Тази лоялност е достойна за уважение, разбира се. – каза Скримджър който явно трудно сдържаше раздразнението си. – Но Дъмбълдор го няма вече, Хари. Няма го...

– Той наистина ще изчезне от училището едва когато никой тук не е лоялен към него. – каза Хари, смеейки се, въпреки нежеланието си.

– Мило мое момче... дори Дъмбълдор не може да се върне от...

– Не казвам че може. Не ме разбрахте. Но нямам какво да ви кажа...

Скримджър се поколеба и после каза с тон, който явно се предполагаше, че е деликатен:

– Министерството може да ти осигури най-различни видове защита, Хари. Бих се радвал да ти оставя няколко Аврори...

Хари се изсмя.

– Волдеморт иска да ме убие собственоръчно и Аврорите няма да го спрат. Затова благодаря за предложението, но не.

– Значи, – студено каза Скримджър, – услугата за която те помолих по Коледа...

– Каква услуга? А, да... онази, в която казвам на света каква прекрасна работа правите в замяна на...

– В замяна на това да повдигнеш духа на всички! – отрязва Скримджър.

Хари го обмисли за момент.

– Освободихте ли Стан Шънпайк?

Скримджър полилава и много заприлича на чичо Върнън.

– Виждам, че си...

– ...човек на Дъмбълдор до мозъка на костите. – каза Хари – Точно така.

Скримджър го изгледа кръвнишки за момент, след това се обърна и закуцукана надалеч, без да каже и дума. Хари можеше да види Пърси и останалата част от делегацията на Министерството, които го чакаха, хвърляйки нервни погледи на подсмърчащия Хагрид и Гроуп, които все още седяха на местата си. Рон и Хърмаяни бързаха към Хари, подминаха Скримджър, които ходеше в обратната посока; Хари се обърна и бавно продължи да ходи, като чакаше да го настигнат, което те най-накрая направиха под сянката на един бук, под който бяха седяли и в по-щастливи времена.

– Какво искаше Скримджър? – прошепна Хърмаяни.

– Същото, което искаше и по Коледа. – сви рамене Хари. – Искаше да му дам вътрешна информация за Дъмбълдор и да бъда новото рекламно лице на Министерството.

Рон изглеждаше сякаш се бори със себе си за момент, след това каза високо на Хърмаяни:

– Виж, моля те, остави ме да се върна и да ударя Пърси!

– Не. – каза тя и го хвана за рамото.

– Ще ме накара да се чувствам по-добре!

Хари се засмя. Дори Хърмаяни се поусмивна, въпреки че усмивката ѝ избледня щом се обърна към замъка.

– Не мога да живея с идеята, че може никога да не се върнем. – каза тя меко. – Как може Хогуортс да затвори?

– Може би няма. – каза Рон. – Не сме в по-голяма опасност тук, отколкото въкъщи нали? Навсякъде е еднакво сега. Дори бих казал че Хогуортс е по-безопасно, вътре има повече магьосници да защитават мястото. Какво мислиш, Хари?

– Аз няма да се върна, дори да отвори. – каза Хари.

Рон го зяпна, но Хърмаяни каза тъжно:

– Знаех си, че ще кажеш това. Но какво ще правиш?

– Връщам се при Дърсли още един път, защото Дъмбълдор искаше да го направя, – каза Хари, – но ще е кратко посещение и след това ще изчезна...

– Но къде ще отидеш, ако не се върнеш в училище?

– Мислех си, че мога да се върна обратно в Пещерата на Годрик. – измрънка Хари. Тази идея му се въртеше откакто Дъмбълдор умря. – За мен всичко започна там. Просто имам чувството, че трябва да отида там. И може да просетя гробовете на родителите си, това би ми харесало.

– И след това какво? – попита Рон.

– След това трябва да намеря останалите Хоркрукси, нали така? – каза Хари с поглед, впит в бялата гробница на Дъмбълдор, отразена във водата от другата страна на езерото. – Това е, което той искаше да направя, за това ми каза всичко за тях. Ако Дъмбълдор е бил прав – сигурен съм че е – още има четири от тях някъде там. Трябва да ги намеря и унищожа и след това трябва да тръгна след седмата част от душата на Волдеморт, частта, която е все още в тялото му и аз съм този, който ще го убие. И ако срещна Сивиръс Снейп по пътя, – допълни той, – толкова по-добре за мен и толкова по-зле за него.

Последва дълга тишина. Тълпата почти се беше разпръснала, войниците сега настаняха огромната фигура на Гроуп в широка лодка, докато той прегръщаше Хагрид, чийто тъжни вопли още ехтяха над водата¹⁶.

– Ние ще сме с теб, Хари. – каза Рон.

– Какво?

– В къщата на чичо ти и леля ти. – каза Рон. – И след това ще дойдем с теб, където и да отиваш.

16. Всъщност нещо такова: „Тълпата почти се беше разпръснала, заминаващите предпазливо заобикаляха монументалната фигура на Гроуп, притиснал Хагрид в обятията си, чийто горестни стонове още ехтяха над водата.“ Бел.Mandor.

– Не. – каза Хари бързо; не беше очаквал това, той искаше от тях да разберат, че ще предприеме това най-опасно пътуване сам.

– Ти ни каза веднъж, – пророни Хърмаяни тихо, – че имаме време да се откажем, ако искаме. Имахме време, нали?

– С теб сме, каквото и да стане. – каза Рон. – Но приятелче, ще трябва да дойдеш до къщата на майка ми и баща ми преди всичко останало, дори Пещерата на Годрик...

– Защо?

– Сватбата на Бил и Флър, забрави ли?

Хари го погледна слисан; идеята, че нещо така нормално като сватба все още можеше да съществува, изглеждаше невероятна и все пак прекрасна.

– Да, не трябва да изпускате това. – каза той накрая.

Ръката му автоматично се сви около фалшивия Хоркрукс, но въпреки всичко, въпреки тъмната и извита пътека, която се простираше пред него, въпреки последната среща с Волдеморт, която трябваше да се състои, дали след месец, година или десет, той почувства как сърцето му подскача при мисълта, че все пак му оставаше поне един последен златен ден, изпълнен с мир, на който да се радва заедно с Рон и Хърмаяни.

КРАЙ

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 – The Other Minister – Другият Министър – Ермак – бойна овца
- 2 – Spinner's End – Улица „Спинърс Енд“ – Ермак – бойна овца
- 3 – Will and Won't – Ще и Няма – ВУНЕНУ-НОБТУ – бойна овца
- 4 – Horace Slughorn – Хорас Слъгхорн – Remus Lupin – VampireLady
- 5 – An Excess of Phlegm – Излишъка на Флегмата – filikobterica, Blair~Witch – Blair~Witch
- 6 – Draco's Detour – Отклонението на Драко – Remus Lupin –
- 7 – The Slug Club – Клубът на Слъгхорн – denny – Blair~Witch
- 8 – Snape Victorious – Снейп – победител – Nadey/Dagoburt –
- 9 – The Half-Blood Prince – Нечистокръвният Принц – xsenedra – joanna
- 10 – The Hour of Gaunt – Часа на Гаунт – Rhaemys –
- 11 – Hermioine's Helping Hand – Помощта на Хърмаяни – Rhaemys – бойна овца
- 12 – Silver & Opals – Сребро и Опали – Limp Bizkit^^/Dagoburt – PHOENIX
- 13 – The Secret Riddle – Потайният Риддъл – Dagoburt – Jumper
- 14 – Felix Felicis – Феликс Фелисис – xsenedra – Jumper
- 15 – The Unbreakable Vow – Ненарушимата клетва – xsenedra – Jumper
- 16 – A Very Frosty Christmas – Една много мразовита Коледа – soniam – Remus Lupin
- 17 – A Sluggish Memory – Смушаващ Спомен – hendy –
- 18 – Birthday Surprises – Подаръци за рожден ден – xsenedra –
- 19 – Elf Trails – Духчета – следотърсачи – hendy – Jumper
- 20 – Lord Coldemort's Request – Молбата на Лорд Волдемор – Dagoburt – Jumper
- 21 – The Unknowable Room – Нужната стая – hendy – Jumper
- 22 – After Burial – След погребението – Remus Lupin – hendy
- 23 – Horcruxes – Хоркрукси – xsenedra –
- 24 – Sectumsempra – Сектумсемпра – xsendra – brainy
- 25 – The Seer Overheard – Подслушаната прорицателка – Remus Lupin –
- 26 – The Cave – Пещерата – Eeyore –

27 – The Lightning-Struck Towel – Ударената от светкавица кула –
Unbreakable Vow –

28 – Flight of the Prince – Отпътуването на Принца – xsendra –

29 – The Phoenix Lament – Тъжната песен на феникса – lunabg –

30 – The White Tomb – Бялата Гробница – PsYcHo_NuN – hendy

Благодарности на всички, които се включиха

КРАЙ

© 2005 Джоан Роулинг
© 2005 Любители, превод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and the Half-Blood Prince, 2005

Това е любителски превод от членове на клубовете на дир.бг. Текстът има нужда от
още редакция.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1911>]